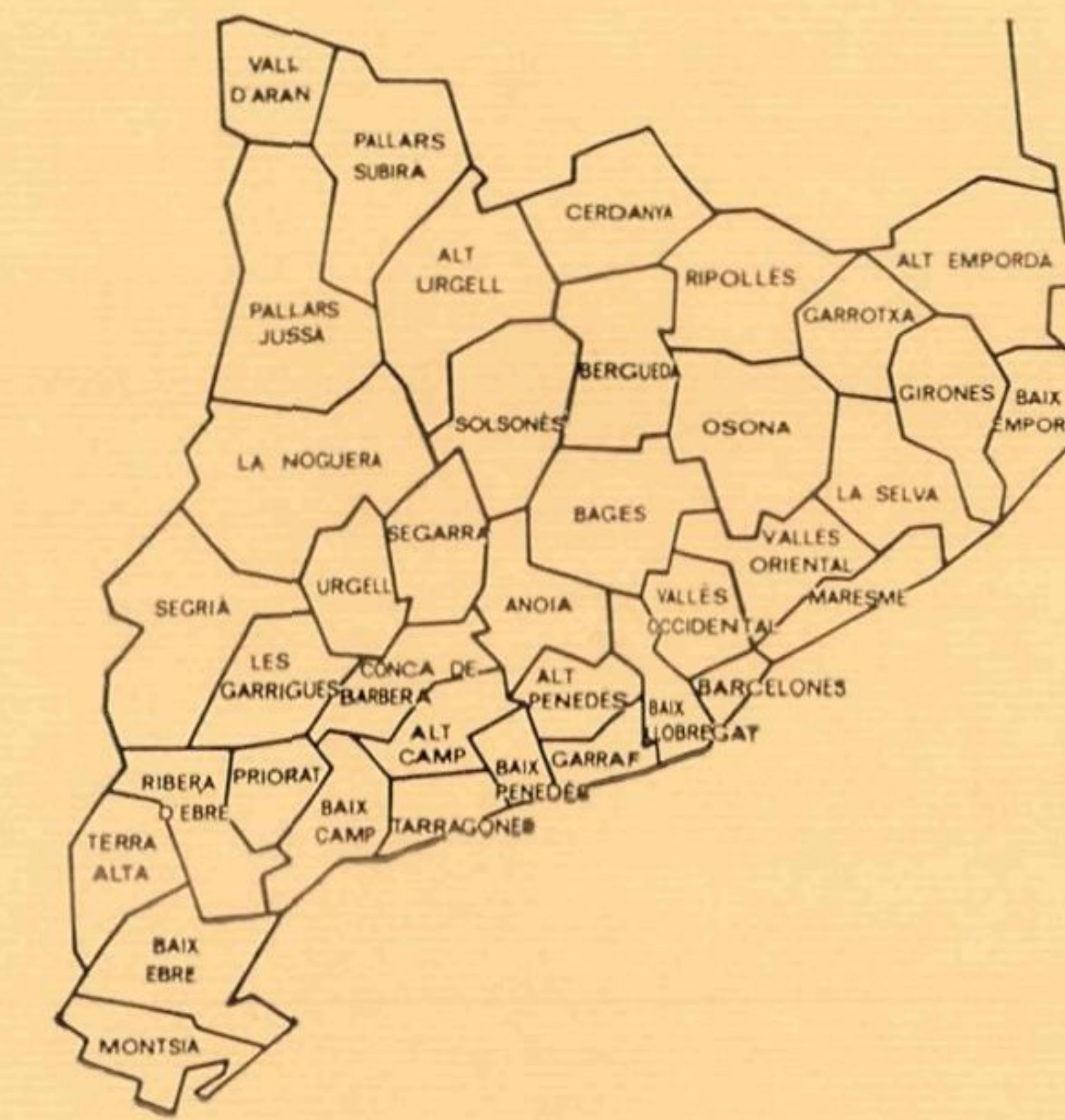

A cura de l'EQUIP DE SOCIOLOGIA ELECTORAL (U.A.B.)

Atlas electoral de Catalunya 1976~1980

Equip de sociologia electoral
U.A.B.

Barcelona, 1981

ESTUDIS ELECTORALS / 3

A cura de l'EQUIP DE SOCIOLOGIA ELECTORAL (U.A.B.)

Atlas electoral de Catalunya 1976~1980

Canals, Salvador, Vallès i Virós
(Equip de Sociologia Electoral UAB)

Amb la col·laboració d'Elias i Molins
Cartografia d'Elias i Oller

Publicacions de la **FundacióJaumeBofill**

Barcelona, 1981

© by FUNDACIÓ JAUME BOFILL, Barcelona 1981
Rambla del Prat, 21, Barcelona 12

I.S.B.N.: 84 - 85557 - 03 - 5

D. Legal: B - 14.842 - 1981

Imprès per I. G. Sta. Eulàlia. - St. Joan Bosco, s/n. - Sta. Eulàlia de Ronçana.

SUMARI

<i>Presentació</i>	9
1. — <i>La vida electoral a Catalunya: eleccions i referenda entre 1976 i 1980</i>	17
— El referèndum per a la Reforma Política del 15 de Desembre de 1976	26
— Les eleccions legislatives del 15 de juny de 1977	29
— El referèndum constitucional del 6 de desembre de 1978	34
— Les eleccions legislatives de l'1 de març de 1979	36
— Les eleccions municipals del 3 d'abril de 1979	40
— El referèndum estatutari del 25 d'octubre de 1979	44
— Les eleccions al Parlament català del 20 de març de 1980	47
2. — <i>La geografia electoral de Catalunya</i>	53
<i>Les eleccions</i>	55
— L'abstenció	57
— Coalició Democràtica	62
— Centristes de Catalunya-UCD	65
— Unió del Centre i la Democràcia Cristiana de Catalunya	70
— Convergència i Unió	72

— Esquerra Republicana de Catalunya	77
— Partido Socialista de Andalucía	82
— Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)	83
— Partit Socialista Unificat de Catalunya	88
— Valoració global de la dinàmica de les principals opcions polítiques	93
<i>Els referenda</i>	111
— Referèndum de la Reforma Política (15-XII-1976)	111
— Referèndum de la Constitució (6-XII-1978)	115
— Referèndum de l'Estatut d'Autonomia (25-X-1979)	119
 3. — <i>La geografia electoral de Barcelona-ciutat</i>	123
<i>Les eleccions</i>	129
— L'abstenció.	132
— Coalició Democràtica	138
— Centristes de Catalunya-UCD	142
— Unió del Centre i de la Democràcia Cristiana de Catalunya	147
— Convergència i Unió	149
— Esquerra Republicana de Catalunya	155
— Partido Socialista de Andalucía	159
— Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)	160
— Partit Socialista Unificat de Catalunya	165
<i>Els Referenda</i>	171
— El Referèndum de la Reforma Política (15-XII-1976)	171
— El Referèndum de la Constitució (6-XII-1978)	176
— El Referèndum de l'Estatut d'Autonomia (25-X-1979)	180
 4. — <i>Quadres de Resultats</i>	185
I. — <i>Resultats Electorals a Catalunya</i>	187
1. — Eleccions Legislatives	189
— Resultats per circumscripcions	
— Resultats per comarques	
— Participació - Abstenció	190
— Coalición Democrática	196
— Centristes de Catalunya-UCD	197
— Unió del Centre i la Democràcia Cristiana de Catalunya	198
— Convergència i Unió	199
— Esquerra Republicana de Catalunya	200
— Partido Socialista de Andalucía	201
— Partit dels Socialistes de Catalunya	202
— Partit Socialista Unificat de Catalunya	203
2. — Eleccions Municipals	205
— Resultats per circumscripcions	206
— Resultats per comarques	209

3. — Referenda	211
— Resultats per circumscripcions	212
— Resultats per comarques	214
— Reforma Política (15-XII-76)	214
— Constitució (6-XII-78)	216
— Estatut d'Autonomia (25-X-79)	218
II. — <i>Resultats Electorals a Barcelona ciutat</i>	221
1. — Eleccions Legislatives i Municipals	223
— Participació - Abstenció	224
— Coalición Democrática	225
— Centristes de Catalunya-UCD	226
— Unió del Centre i la Democràcia Cristiana de Ca-	
talunya	227
— Convergència i Unió	228
— Esquerra Republicana de Catalunya	229
— Partido Socialista de Andalucía	230
— Partit dels Socialistes de Catalunya	231
— Partit Socialista Unificat de Catalunya	232
2. — Referenda	233
— Reforma Política (15-XII-76)	234
— Constitució (6-XII-78)	235
— Estatut d'Autonomia (25-X-79)	236
III. — <i>Resultats electorals de les candidatures no parlamentà-</i>	
<i>ries</i>	237
IV. — <i>Distribució d'escons</i>	241
V. — <i>Resultats electorals i referendaris a Espanya</i>	245
Apèndix 1. — Fonts dels resultats	251
Apèndix 2. — Sigles de partits i coalicions	253

PRESENTACIÓ

Dins de la sèrie d'ESTUDIS ELECTORALS, presentem l'ATLAS ELECTORAL DE CATALUNYA 1976-1980, consistent en el recull, ordenat i sintètic, d'una sèrie de dades sobre les consultes populars celebrades al nostre país des de la restauració de la Monarquia parlamentària.

Cal deixar clar d'entrada quin és l'abast i quins són els límits de la publicació, a partir del realisme que imposa la situació de la recerca en el nostre país. Pot dir-se, fins i tot, que el primer justificant de l'ATLAS és un carència cultural, a saber, l'absència de publicació completa dels resultats oficials de les consultes electorals. Aquesta constatació —convertida en lamentació permanent dels estudiosos— segueix desgraciadament d'actualitat, perquè tampoc la posta en marxa de les institucions autonòmiques catalanes ha resolt —fins el moment d'escriure aquestes ratlles— aquest dèficit documental, la solució del qual sembla ser en el nostre país molt més difícil que no en d'altres àmbits, on la publicació completa i regular dels resultats electorals és gairebé una rutina administrativa.

1. Un problema bàsic segueix essent, doncs, el de les fonts. Mentre que pels referenda existeix una publicació oficial dels resultats exigida per la normativa legal,¹ pel que toca a les eleccions, en canvi, cap organisme oficial es fa, fins ara, responsable de la publicació detallada dels

1. Cfr. art. 30, del Reial Decret-Llei 2120/1978, del 25 d'agost.

resultats oficials. Això ha obligat a una pacient acumulació de les dades allà on es trobaven —les corresponents Junes Electorals— i a sotmetre-les a un laboriós procés de revisió, en el qual es revelen incoherències que, si bé no afecten a l'efecte polític de la consulta, tenen conseqüències per a la veritat estadística. L'EQUIP DE SOCIOLOGIA ELECTORAL (U.A.B.) s'ha vist implicat en aquest procés de recollida i revisió, en el qual ha hagut d'esmerçar energies i dedicació que, en altres contextos, correspondrien als organismes públics. Malgrat tot, pensem que l'intent —amb les inevitables deficiències de la manca de mitjans— era inesquivable, si més no, per a poder procedir a una segona fase de treball consistent en l'estudi i recerca sobre aquest material.²

2. Una introducció sobre la vida electoral a Catalunya entre 1976 i 1980 precedeix l'exposició del material documental, cartogràfic i estadístic. La pretensió d'aquesta Introducció és ressenyar de forma esquemàtica i breu tres aspectes de cadascuna de les consultes celebrades: el marc polític en que se situen, la posició de les forces polítiques i la seva actuació i, finalment, una avaluació global del comportament electoral i de la seva repercussió política més immediata.

De manera deliberada, hem prescindit de referències bibliogràfiques o de notes, perquè el nostre objectiu no era l'estudi directe dels fets polítics de l'etapa examinada, els quals ens interessien aquí en quant són elements conformadors del procés electoral. Per altra part, ens trobem encara amb la lògica manca d'un estudi sobre la vida política catalana del període que pugui englobar els diversos elements que la configuren: des de la morfologia i modes d'operació dels principals agents socials —partits, sindicats, moviments populars, etc.—, fins a l'emergència de les institucions d'autogovern i la seva actuació, passant pels hàbits, actituds i opinions que —en la nova situació democràtica— han estat expressats per la ciutadania.

Tot i que existeixen ja monografies i recerques en curs, el treball de síntesi és encara de difícil realització, per manca de perspectiva i per dificultat d'accedir a alguns materials indispensables. Pensem, però, que l'obra s'haurà d'anar fent amb l'aportació de peces de caràcter provisional, com la que —entre d'altres— pot constituir aquest nostre treball.

2. Pel que fa a les eleccions legislatives de 1977, l'Equip de Sociologia Electoral va publicar, en col·laboració amb el Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya, una versió dels resultats a nivell de secció censal: cfr. Equip de Sociologia Electoral (U.A.B.) Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya, *Resultats de les eleccions legislatives del 15 de juny del 1977 a Catalunya*, Barcelona 1978 (7 vol.). Quant a les eleccions legislatives de 1979, l'Institut Nacional d'Estadística ha editat —per decisió i encàrrec de la Junta Electoral Central— uns resultats a nivell municipal, el color dels quals s'aproxima a l'oficial, tot i que no han rebut la sanció de ser publicats en el «Boletín Oficial del Estado»: vegeu Instituto Nacional de Estadística, *Elecciones Generales Legislativas de 1.º de marzo de 1979. Resultados*, Madrid, 1979.

3. El material documental —integrat per la geografia electoral i les taules de resultats— es presenta diferenciat en dos àmbits corresponents a la totalitat de Catalunya i a la ciutat de Barcelona, respectivament.

a) Pel que fa a Catalunya, les agregacions globals són presentades per circumscripció i per comarca. Deixant de banda l'interès obvi de l'agregació global, passem a justificar les agregacions per circumscripció i per comarca. La circumscripció és la unitat electoral sobre la que es fa el recompte oficial vàlid per a l'homologació dels resultats dels referenda³ i per a la distribució d'escons entre les candidatures.⁴

Per la seva part, la comarca de la Generalitat republicana és —tot esperant una eventual reorganització territorial de Catalunya— la unitat més usual pels estudis estadístics, demogràfics i socioeconòmics realitzats al país. Nosaltres mateixos hem treballat en diverses ocasions sobre la divisió comarcal de 1932.⁵

b) El tractament especial dedicat a la ciutat de Barcelona respon al pes específic demogràfic i, per tant, electoral de la ciutat sobre el total de Catalunya: més del 30 per cent dels electors catalans pertanyen a la capital del país. Aquest fenomen justifica, al nostre parer, una consideració particular per a l'agregació barcelonina que ha estat dividida en els 12 districtes municipals. Aquesta divisió és discutible i discutida des de molts punts de vista, però, ara per ara, segueix essent la més reconeguda, mentre que l'alternativa de la divisió per barris —que nosaltres mateixos emprem en altres estudis— és encara poc consistent tant pel que fa a la quantitat, com a la delimitació de les unitats pels diferents autors que la utilitzen.

He de subratllar el tractament especial que donem a les eleccions municipals del 1979. Pel que fa als resultats de Catalunya, incorporem les agregacions globals per províncies i per comarques. Cal tenir present, però, el caràcter municipal de la consulta que provoca la presència de candidatures d'abast estrictament local, acollides a la fórmula d'agrupacions d'electors prevista en la Llei d'Eleccions Locals de 1978 (art. 14, 2). La indefinició política d'una gran part d'aquestes candidatures presentava problemes de classificació, però situar-les sota un únic rètol feia perdre possibilitats d'interpretació dels resultats. Hem optat, en conseqüència, per establir una triple classificació, a partir d'informacions directes:

3. Cfr. arts. 1-3 del Reial Decret-Llei 2120/1978, del 25 d'agost. Igualment, cfr. Constitució espanyola de 1978, arts. 151-1 i 152-2 i ss.

4. Cfr. Constitució espanyola de 1978, arts. 68, 2 i 69, 2-5. Igualment, cfr. Estatut de Catalunya de 1979, Disposició Transitòria Quarta, 2.

5. Vegeu, per exemple, els treballs publicats a

— «Perspectiva Social», n.º 10, Barcelona, 1977.

— «Estudis Electorals», n.º 1, Barcelona, 1978.

— «Taula de Canvi», extra núm. 2, Barcelona, 1980.

— «Estudis Electorals», n.º 2, Barcelona, 1980.

— «Revista de Estudios Políticos», n.º 12, Madrid 1979 i n.º 14, Madrid 1980.

- candidatures d'orientació conservadora
- candidatures d'orientació progressista
- candidatures d'orientació no determinada.

Creiem que el risc que presenta aquesta decisió mereix ésser afrontat, si volem disposar de dades utilitzables per a la comprensió entre les diverses consultes. En canvi, no ens ha semblat útil presentar la cartografia de les eleccions municipals. La necessitat d'introduir tres variables suplementàries —com les abans assenyalades— complicava excessivament l'operació sense que el resultat fos massa esclaridor.

Aquesta problemàtica no es planteja en el cas del municipi de Barcelona, on les candidatures principals coincideixen amb els partits i coalicions conegudes en les altres consultes. Hem tractat, doncs, les eleccions locals de 1979 a Barcelona d'acord amb l'esquema emprat per a les altres convocatòries.

4. Juntament amb la presentació dels resultats, el gruix del volum és constituït per una cartografia del comportament electoral català, acompanyada d'una fitxa esquemàtica sobre les principals característiques de la variable electoral expressada en cada mapa i d'un comentari breu sobre la mateixa.

Com és sabut, la tècnica cartogràfica constitueix una de les aproximacions al fet electoral, en la qual es privilegia la dimensió espacial del comportament. Des de que Siegfried en va fer ús, la crítica de la tècnica ha estat feta i sabem bé quins són els seus límits.⁶

Però la utilitat de la mateixa com a primer pas per a un examen que permeti la formulació d'hipòtesis i l'aplicació d'altres metodologies ens segueix semblant inqüestionable.

Dintre de les possibilitats de representació gràfica, hem optat per una de les més senzilles: les trames blanc-negre que expressen percentatges de la qualitat descrita —en el nostre cas, el pes d'una posició electoral en el total d'electors de la unitat. Altres possibilitats relativament més sofisticades —mapes de variació, índex d'orientació, representació espacial proporcionada a la població representada, etc.— han estat descartades per una doble motivació. En primer lloc, l'heterogeneïtat de les consultes examinades —que ja hem advertit abans— feien poc útil l'aplicació d'algunes tècniques que tenen com a finalitat directa la comparació d'una sèrie temporal. En segon lloc, tenim la impressió de què —des d'un punt de vista general— algunes tècniques més sofisticades enfosqueixen —més que no aclareixen la presentació d'allò que el lector ha de copsar sobre el mapa. La visualització de determinades magnituds —per la seva

6. Fer a sintetitzar el debat sobre la representació cartogràfica de fenòmens socials —com és el del comportament electoral— ens referirem únicament als importants treballs de BERTIN, J., *Sémiologie graphique*, París 1973 (2.ª ed.); *La graphique et le traitement graphique de l'information*, París, 1977.

quantitat o per la seva complexitat— esdevé molt difícil i immediatament fatigant per l'observador.

Aquesta és també la raó per la qual hem descartat la representació cartogràfica per municipis. Gairebé un miler d'unitats —exactament 934 municipis— converteixen el mapa en un *puzzle* indesxifrable, per la dificultat d'identificació de cadascuna d'elles. Tot i que el mapa per municipis pot ser un bon instrument de treball per l'estudiós especialitzat —i nosaltres mateixos l'hem utilitzat en altres ocasions⁷—, no el creiem prou justificat per una publicació d'abast més general: l'autocomplaença del preciosisme tècnic no és sempre d'utilitat general. El mateix podem dir pel que fa a Barcelona i la possibilitat de representar gràficament les seccions electorals del municipi.

5. Una última observació sobre la cartografia dels resultats. Mentre que en les taules donem simultàniament dos percentatges de cada candidatura o partit calculats, respectivament, sobre el total d'electors i el total de votants, en els mapes utilitzem solament el percentatge sobre el total d'electors. A més d'una raó d'economia, existeix també un argument de principi lligat amb l'objectiu central del nostre treball, consistent principalment en l'anàlisi del comportament electoral dels grups i dels individus i no tant de les conseqüències polítiques de la correlació de forces que deriva d'aquell comportament.

Situats en la perspectiva de les decisions individuals i collectives, l'important és detectar com es defineixen —en aquest cas, espacialment— els subjectes electorals, quan opten, sigui per l'abstenció, sigui per qualsevulla de les candidatures concurrents. Per a tenir una apreciació adequada del pes de cada opció —abstenció, diversitat d'orientacions polítiques en lluita—, i per a comparar-ne l'evolució en una sèrie temporal, el total de referència més adequat és el total del cens electoral, és a dir, de la població amb dret de sufragi.

L'evolució dels percentatges ens dona, aleshores, la variació en la quota de decisions totals possibles que cada opció recull, reflectint augments, disminucions o estabilitats. D'aquesta manera, podem comprovar que alguns augments en termes relatius al total de sufragis emesos són de vegades retrocessos en termes absoluts o en termes relatius al total del cens electoral. Si tenim present, a més, la circumstància de l'augment molt considerable de l'abstenció en el període que examinem, aquesta precaució esdevé de primera importància per a no incórrer en deformacions com l'anteriorment esmentada. En tot cas —i per a aquelles anàlisis referents a càlculs i estratègies d'ordre més específicament polític—, donem ja també en la taula corresponent el percentatge sobre votants, que pot ser consultat i utilitzat per qui hi estigui interessat.

Amb les precisions anteriors, pensem deixar establerts alguns dels límits del present ATLAS, amb el qual tractem de posar a l'abast de

7. Cfr. «Estudis Electorals», n.º 2, Barcelona 1980.

l'estudiós, del militant o de la important categoria social del curiós, una eina elemental per a l'anàlisi del comportament electoral a Catalunya entre 1976 i 1980. Aquesta anàlisi i la formulació d'una explicació, si més no temptativa del fenomen, s'ha de fer des d'aproximacions múltiples i diverses. És precisament aquesta multiplicitat i diversitat la que defineix la naturalesa de la sociologia electoral, constituïda en vertadera cruïlla de disciplines i en la qual es dissolen —potser més que en altres camps— les pretensions de la delimitació acadèmica que sovint empenyen interessos corporatius.

Josep M.ª Vallès

Barcelona, setembre del 1980

Equip de Sociologia Electoral
Universitat Autònoma de Barcelona

AGRAÏMENTS

En el capítol inexcusable dels agraïments, volem fer palès el nostre reconeixement a totes les institucions i col·lectius oficials i privats —Juntes Electorals de Catalunya, Delegacions de l'«Instituto Nacional de Estadística», Institut Central d'Estadística i Documentació de la Generalitat, Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya, Subdepartament d'Estadística i Centre Ordenador Municipal de l'Ajuntament de Barcelona, juntament amb partits polítics— que ens han facilitat la tasca feixuga de recopilació i comprovació de dades.

En un altre ordre i de manera especial, fem constar altre cop el nostre agraïment a la Fundació Jaume Bofill, gràcies a la qual ha estat possible una experiència poc corrent en el nostre país com és la d'un grup de recerca que —sense identificació política comuna ni suport institucional— ha subsistit en virtut de les soles exigències del propi objectiu investigador, reforçades després pels vincles de l'amistat.

COL·LABORACIONS

— Han col·laborat en la preparació dels resultats i en la redacció dels comentaris Josefina Elias i Joaquim Molins.

— Han realitzat la documentació cartogràfica Eulàlia Oller i Josefina Elias.

1.- LA VIDA ELECTORAL A CATALUNYA
ELECCIONS I REFERENDA
ENTRE 1976 I 1980

LA VIDA ELECTORAL A CATALUNYA: ELECCIONS I REFERENDA ENTRE 1976 I 1980

Josep M.ª Vallès

Equip de Sociologia Electoral (U.A.B.)

Després de gairebé mig segle d'abstinència electoral, set consultes en menys de quatre anys configuren l'atapeïda vida electoral catalana del període 1976-1980. El punt inicial de l'etapa és el referèndum del 15 de desembre del 1976 sobre la Llei per a la Reforma Política; el seu punt final es troba en les primeres eleccions al Parlament de la III Generalitat, celebrades el dia 20 de març del 1980. Entre les dues dates, registrem tres referenda —el ja esmentat de 1976, el constitucional de 1978 i l'estatutari de 1979— i quatre eleccions —les generals de 1977 i 1979, les municipals de 1979 i les parlamentàries de Catalunya del 1980.

Aquesta proliferació encobreix, però, una evident diversitat de naturalesa que dificulta la formulació de deduccions a partir de la comparació. Cal distingir sempre les consultes referendàries de les pròpiament electorals. Però és precís també assenyalar objecte i condicionants diferents quan es tracta de cadascun dels tres referenda o de cadascuna de les quatre eleccions, perquè —fins a cert punt i com veurem més endavant— arriben a ser en certa manera «casos únics» cadascun d'ells.

Malgrat tot i sabent que les perioditzacions depenen d'un cert grau d'arbitrarietat, creiem que les set consultes del període poden ser considerades conjuntament com una primera onada d'expressió popular, en el moment inicial del nou sistema democràtic parlamentari a Espanya i de recuperació de l'autogovern a Catalunya. El quadrienni 1976-1980 contem-

pla precisament la posta en marxa d'un nou intent de consolidar en el nostre entorn social un esquema pluralista de llibertat política: sabem que l'expressió electoral no és l'única —i de vegades tampoc la més important— forma d'expressió política, però no se li pot negar el paper simbòlic i, al mateix temps, eficaç que li otorga la concepció democràtica de l'organització política. Aquesta expressió social per la via del sufragi està sotmesa a condicionants i pateix deformacions, però és aquesta via la que contribueix a què la societat s'identifiqui políticament a si mateixa i s'estructuri en determinades pautes de distribució del poder.

En el cas que examinem, els condicionants i les deformacions originats en la peculiaritat de la «transició» de la dictadura a la monarquia democràtica han estat importants, però també era intensa, a l'ensem, la pressió social per a deixar aflorar la riquesa d'una imatge col·lectiva que el franquisme havia esborrat i per a posar en peu un esquema polític complex que substituís l'aparença de brutal senzillesa que caracteritza el poder dictatorial.

S'ha de reconèixer, però, que el procés —tot i les lloances que ha merescut de part d'observadors estrangers— ha deixat un regust d'insatisfacció. No és el moment d'entrar en l'anàlisi a fons del fenomen i en les seves explicacions, però sí caldria preguntar-se fins a quin punt la vida electoral d'aquests quatre anys n'ha estat factor i n'ha expressat alguns efectes, com és el de la tendència a l'augment de l'abstenció.

Amb aquesta intenció, presentem cadascuna de les set consultes realitzades, amb indicació del corresponent marc polític, de les posicions polítiques concurrents i dels resultats globals. Aquest recorregut ens ha permès caracteritzar de forma sintètica alguns trets definitoris que la vida electoral catalana ha posat de manifest en aquest període.

Es tracta d'anotacions provisionals que l'evolució posterior dels fets haurà de revalidar, però que en aquest moment ens poden servir de pistes interpretatives en tres direccions de recerca complementàries: patró d'orientació del vot i sistema de forces polítiques, grau de participació i inhibició en el procés electoral i, finalment, implantació territorial de les estructures de vot.

1. UN PATRÓ PLURIPARTIDISTA ORIENTAT A L'ESQUERRA

a) En el període electoral 1976-1980, la societat catalana s'ha expressat electoralment d'acord amb un patró pluripartidista d'intensitat moderada. Aquest patró el formen, fonamentalment, quatre partits —cinc, des de les eleccions de 1980— que superen el 10 per cent dels vots emesos, sense que cap d'ells pugui marcar una preponderància clara. Es tracta, com sabem, de CC-UCD, CiU, PSC i PSUC —amb ERC, des del 1980—. Aquesta composició de l'espectre partític es diferencia del quadre estatal, més

simple i —fins ara més concentrat en dues grans forces: socialistes a l'esquerra i UCD a la dreta.

El pluralisme de l'esquema català respon a l'acumulació de dos *cleavages* que afecten originalment a l'orientació política col·lectiva: la divisòria de classe o grup social i la divisòria catalanisme-espanyolisme. La primera distingeix els partits autodenominats «de classe» enfront dels partits ignorants de la definició social dels seus seguidors. Entre els primers, se situen socialistes i comunistes. Entre els segons, centristes, convergents i republicans.

Degut a la incorporació del nacionalisme per part dels partits «de classe», la segona divisòria afecta especialment als partits «no classistes» que —des del punt de vista històric— s'han identificat amb posicions diverses davant de la reivindicació nacional catalana. En aquest terreny, la tradició nacionalista i militant de Convergència s'ha de distingir de l'espanyolisme d'AP o de l'adhesió recent, cauta i gradualista de CC-UCD a l'afirmació nacional. La pugna entre CiU i CC-UCD per a fer-se amb l'hegemonia de l'electorat moderat té una certa simetria amb la dualitat socialista-comunista al si de l'esquerra, però, aquesta dualitat no té l'origen típic d'altres països: l'escissió dels partits de la II Internacional, amb el naixement de dues organitzacions que es disputen el vot de l'electorat europeu d'esquerra. En el nostre cas, guerra civil i oposició clandestina al franquisme són les matrius que donen lloc a la consolidació d'ambdues forces polítiques, que només «s'estrenen» a la vida electoral i democràtica amb les eleccions del 1977. Ambdues forces semblen adreçar-se a una mateixa franja de l'electorat, utilitzant senyals d'identificació manlevats sovint a la més consistent tradició socialista i comunista de l'Europa occidental, tot i que no en comparteixen fonamentalment les trajectòries històriques.

b) En l'esquema quadripartit que hem assenyalat, es produeix des del 1977 un decantament de l'electorat cap a les posicions d'esquerra que, tot i experimentar una certa erosió, es manté encara en les eleccions del 1980. Sabem que l'agregació de resultats de diferents partits i la seva qualificació com a dreta o esquerra són sempre discutits i discutibles. Això no obstant, oferim un quadre d'agregacions en el que pot recolzar-se l'afirmació anterior, tant si s'adopta una visió bipolar (dreta-esquerra) com tripolar (dreta-centre-esquerra) del panorama de forces polítiques del país. L'orientació a l'esquerra del vot popular sembla, en ambdós casos, prou aparent:

Partits i coalicions	Percentatges sobre total vots emesos		
	1977	1979	1980
AP - DC - SC	3,5	3,6	2,3
CC - UCD	16,8	19,0	10,5
UCDCC	5,6	—	—
(AP + UCD + UCDCC)	(25,9)	(22,6)	(12,8)
CiU	16,8	16,1	27,7
(AP + UCD + UCDCC + CiU)	(42,7)	(38,7)	(40,5)
ERC	4,5	4,1	8,9
PSA	—	—	2,6
PSC	28,4	29,2	22,3
PSUC	18,2	17,1	18,7
(PSC + PSUC)	(46,6)	(46,3)	(41,0)

La dinàmica de la vida electoral i política del període estudiat permet apuntar que el factor discriminant del vot més important és —com ho ha estat fins ara a la major part de les societats europees amb tradició democràtica— la pertinença al grup social.

En el cas català, la segona gran divisòria potencial —la marcada per la posició davant del problema nacional— no ha tingut fins ara una expressió determinant. I això, no tant per causa de pèrdua de consciència de la ciutadania, sinó per dos altres fenòmens que afecten a totes les forces i orientacions polítiques. El primer fenomen és la incorporació de l'afirmació nacional per part de totes les grans organitzacions polítiques del país. El segon fenomen és la progressiva decantació social dels moviments de la resistència que es definien com estrictament nacionalistes, inclinats els minoritaris cap a posicions revolucionàries d'«alliberament nacional», i inclinats els majoritaris cap a fórmules de compromís amb el model econòmic i social defensat pel centre-dreta espanyol.

c) No obstant, podem considerar que el període 1976-1980 és insuficient per arribar a la consolidació d'un patró estable d'orientació del vot, com el que coneixen països amb tradició electoral més antiga. La possible evolució de tendències per aparició o desaparició de la influència de determinats *cleavages* o pels efectes de la mateixa acció política institucionalitzada no ha de ser descartada. Entre els fenòmens a analitzar volem recordar la possible repercussió de la coexistència —en l'àmbit català— de tres tipus de consultes electorals, corresponents a altres tantes esferes d'organització política: les eleccions locals, les eleccions parlamentàries catalanes i les eleccions legislatives estatals.

Per d'altres països en situacions semblants —Alemanya Federal, Itàlia— s'han intentat analitzar els possibles efectes induïts pel comportament electoral d'un tipus de consulta sobre els altres. L'experiència catalana del període és encara massa breu, car només disposem de dues eleccions legislatives a nivell d'Estat, enfront d'un cas únic d'eleccions locals i un

altre d'eleccions al Parlament autònom. Caldrà esperar, doncs, a l'ampliació del període per extreure'n deduccions d'algun valor. No obstant, a tall d'hipòtesi, cal remarcar els desplaçaments que —a l'interior de dreta i esquerra— semblen haver-se produït a l'interior de les dues ales del quadre partític, segons el tipus d'elecció. Desplaçaments favorables a CC-UCD i PSC quan es tractava d'eleccions legislatives d'Estat i, en canvi, avantatjoses per CiU i —en menor grau ERC— quan s'han celebrat les eleccions parlamentàries catalanes.

La confirmació de les tendències i, per tant, la cristallització del patró ha de situar-se en una etapa futura, quan tinguem respostes a alguns interrogants, que plantegen, entre d'altres, els punts següents:

— l'evolució de les relacions entre les dues principals orientacions de signe moderat —CC-UCD i CiU—, que oscil·len, fins ara, entre una competència concertada i una temptació de fusió;

— l'evolució de les posicions dels dos grups principals de l'esquerra —PSC i PSUC—, la identitat i relacions recíproques dels quals no poden escapar a la influència de la que experimenten els seus homòlegs de l'Estat i, fins i tot, d'altres països;

— la decantació general de l'esquema entre dues possibilitats alternatives: la bipolarització centrífuga entre blocs o la confluència centrípeta cap un centre;

— el potencial renaixement d'una divisòria o *cleavage* entre població d'origen immigrat, fins ara aparentment poc eficaç, però apuntada recentment en dos fenòmens; en l'emergència del «Partido Socialista de Andalucía», en les eleccions catalanes de 1980, i en alguns aspectes de la crisi interna del PSC durant el seu darrer Congrés del mateix any.

2. LA TENDÈNCIA A LA BAIXA PARTICIPACIÓ

a) La persistent disminució de la participació electoral és un dels trets que més criden l'atenció de l'observador en examinar el període 1976-1980. Aquesta tònica és comuna a la resta de l'Estat, però queda més remarcada a Catalunya degut a la superior quantitat de consultes —set en total, enfront de les cinc estatals— celebrades durant l'esmentada etapa política. Veiem-ho en el quadre-resum següent:

	<i>Ref.</i> 1976	<i>Leg.</i> 1977	<i>Ref.</i> 1978	<i>Leg.</i> 1979	<i>Mun.</i> 1979	<i>Ref.</i> 1979	<i>Parl.</i> 1980
% Abstenció a Catalunya	26,0	20,7	31,9	31,5	40,0 *	39,5	37,9

(*) Estimació

El caràcter heterogeni de les consultes dificulta, en cert grau, la comparació, però permet deduir una clara tendència a la inhibició de l'electorat català. Aquesta tendència té dos moments de particular intensitat si comparem només les eleccions, i deixem de banda els referenda.

Aquests dos moments d'inflexió cap a la baixa se situen entre les legislatives de 1977 i les legislatives de 1979, el primer, i entre les legislatives de 1979 i les municipals del mateix any, el segon. Les eleccions del 1977 havien presentat una taxa de participació comparable a la de països europeus de participació mitjana, però la gran caiguda —més de 10 punts— entre 1977 i 1979 feia, tant de Catalunya, com de tot l'Estat, unes societats entre les menys participatives d'Europa a nivell electoral. La segona inflexió a la baixa entre les legislatives del 1979 i les municipals del mateix any aguditzaria encara més aquesta imatge inhibicionista de l'elector català.

Finalment, entre les municipals de 1979 i les parlamentàries catalanes de 1980 es produeix una lleugera recuperació, que no permet igualar els nivells de participació de les legislatives de 1979.

b) Aquest itinerari de la taxa general de participació encobreix, però, dinàmiques una mica diverses si observem el comportament a nivell municipal. Situats en aquest pla, podem afirmar que la caiguda de la participació entre 1977 i 1979 és general i repartida de forma considerablement homogènia per tot el país.

En canvi, les variacions entre les legislatives de 1979 i les municipals del mateix any presenten ja algunes particularitats. Pot afirmar-se que en les poblacions de tamany mig —entre 2.000 i 10.000 habitants— es produeix una certa recuperació de la participació, motivada tal vegada per la proximitat d'una competició local més mobilitzadora que la general. En canvi, les grans poblacions experimenten generalment un descens de la participació, la qual cosa influeix —pel seu pes demogràfic— en el descens global de la taxa.

També és heterogènia la dinàmica de la participació, si comparem les locals de 1979 amb les parlamentàries catalanes del 1980, perquè ens trobem poblacions on augmenta i poblacions on disminueix la participació. En aquesta ocasió semblen ser les poblacions més grans —més de 10.000 i, especialment, més de 50.000 habitants— les que, en general, presenten augments de votació, mentre que les localitats petites disminueixen la seva participació en magnituds diverses. En molts pocs casos es retorna a o es supera la cota de les legislatives de 1979, si bé són més nombrosos els municipis que s'hi acosten significativament.

En termes de distribució territorial, la Catalunya Vella —generalment més participacionista— sembla una mica més estable, dins la tònica descendent, en el seu comportament. La Catalunya Nova presenta situacions d'intensitat diferent, i s'installa ordinàriament en situacions de baixa participació, sense accentuar-ne espectacularment la pobresa original. Finalment, la Catalunya Novíssima sembla la més sensible a les variacions a la baixa, tot i que el 1980 dóna signes també d'una relativa recuperació.

c) Ja hem advertit que comparem consultes de tipus diversos i que la sèrie és massa incompleta per a extreure'n conclusions sòlides. Però és un fet prou aparent que, en tots els casos, la tònica general és d'elevada abstenció. Només la cota participativa del 1977 quedaria com un punt màxim de mobilització electoral, degut a les circumstàncies extraordinàries d'una ocasió històrica irrepetible.

Si, amb totes les reserves, prenem aquesta cota de 1977 com un «sostre», hem de reconèixer que el gruix abstencionista al nostre país supera el d'altres societats similars quant a les condicions socioeconòmiques. La raó de la diferència no pot —sempre a nivell hipotètic— ser atribuïda únicament als tres factors conjunturals típics: deficiències tècniques de l'administració electoral, incapacitats físiques d'ordre divers o abstenció «técnica», i, finalment, cansament o inhibició electoral conjuntural per raons polítiques.

Implantada, per una part, en contextos rurals deprimits i, per altra, en les grans conurbacions recents de l'àrea de Barcelona, l'estudi de l'abstenció electoral catalana necessita detectar-ne les seves arrels en una o unes «cultures cíviques», la definició més precisa de les quals correspon al treball conjunt de les ciències socials. Només aleshores podrem calibrar fins a quin punt l'elevada i permanent taxa d'abstenció representa una resistència a la integració en el sistema sociopolític i les seves possibles repercussions.

3. ESTRUCTURA DEL VOT I DISTRIBUCIÓ TERRITORIAL: LES «CATALUNYES ELECTORALS».

a) Hem vist, en termes generals, de quina manera distribueix l'electorat català les seves preferències, concretant un quadre d'orientacions i tendències que s'encarna en un determinat sistema de forces polítiques. Però aquesta visió global del panorama ens incita a analitzar més detalladament la seva composició, per a copsar-ne una eventual homogeneïtat o, per contra, denunciar-ne la comprensió d'estructures diferents.

Aquest moviment d'anàlisi és el que alguns autors han intentat en d'altres societats electorals descomposant-les en estructures marcades per una connotació purament geogràfica (nord-sud, interior-litoral), de predomini socioeconòmic (ruralitat-urbanitat, agricultura-indústria) o d'elaboració més complexa (centre-perifèria).

En el cas català, ens manquen encara dades bàsiques i seqüències electorals suficients per a establir algun esquema interpretatiu d'aquest tipus que, per altra banda, pot convertir-se de vegades en simple experiment formalista sense excessiva virtualitat explicativa del fenomen electoral i polític.

Tanmateix, en tractar de la realitat electoral catalana i de la seva projecció territorial, ens sembla útil avançar algunes hipòtesis que altres re-

cerques poden utilitzar com a punt de partida i, d'acord amb el seu punt d'arribada, sotmetre a la crítica que els pertoca. En aquest sentit, l'anàlisi del període electoral 1976-1980 revela *grosso modo* la persistència de quatre estructures de distribució de les variables electorals. Advertim des d'ara que es tracta de figures de límits de vegades poc definits i que cal prendre com a propostes incitatives.

b) Una primera estructura de distribució del vot es caracteritza per una participació relativament elevada en el context general de Catalunya i per un predomini de convergents i socialistes, com a forces polítiques més importants a l'interior de la dreta i de l'esquerra, respectivament.

Una segona estructura es defineix per una baixa participació i per la presència relativament equilibrada de convergents i centristes, mentre que els socialistes ocupen una posició menys sòlida.

Una tercera estructura de vot queda marcada per la baixa participació, per la posició relativament important dels socialistes i pel predomini de centristes al si del sector moderat de l'electorat.

Una quarta estructura inclou una participació mitja, la presència consistent de socialistes —acompanyats de valors importants dels comunistes—, i, des del 1980, la relativa preeminència de convergents sobre el seu més directe competidor, els centristes.

El primer esquema correspon, en línies generals, a les comarques gironines i de l'interior de la circumscripció de Barcelona, mentre que el segon —que podria constituir una variable de l'anterior— se situa geogràficament en el Pirineu i Pre-Pirineu lleidatà.

El tercer esquema correspon, fonamentalment, a l'hinterland de Lleida, comarques de Tarragona i terres de l'Ebre, tot i que poden trobar-se matisos diferencials per cadascuna de les zones esmentades.

Finalment, el quart esquema coincideix amb les comarques situades entorn de la capital del país, agrupades des de l'any 1964 sota la denominació —sense efecte legal— d'Àrea Metropolitana de Barcelona.

c) En una altra ocasió, ens hem permès extrapolar la terminologia dels medievalistes per a qualificar les Catalunyaes electorals que acabem de delimitar. El primer i segon esquema se situaria en la Catalunya Vella dels historiadors, el confí de la qual queda marcat pels eixos Llobregat-Anoia i Segre, corresponent a les terres de sobirania cristiana ocupades fins al segle X-XI.

El tercer esquema pot situar-se sobre les terres del triangle Lleida-Tarragona-Tortosa, la incorporació de les quals a Catalunya culmina en el segle XII. Es tracta de la Catalunya Nova dels historiadors.

Finalment, hem batejat com a Catalunya Novíssima les comarques que graviten directament sobre la ciutat de Barcelona, des de què el procés accelerat de concentració demogràfica converteix l'àrea barcelonina en el receptacle del setanta per cent de la població catalana.

Òbviament, no volem establir cap determinisme històric directe entre les demarcacions de la història medieval i l'actual geografia electoral catalana. Però, a l'hora d'explicar aquesta geografia, no podem passar-nos de

consideracions històriques, com no podem passar-nos tampoc d'aportacions demogràfiques i socioeconòmiques.

En efecte, els tipus d'assentament i dimensions de les poblacions, l'estructura econòmica de cada àmbit i les connotacions culturals pròpies i importades en cadascun d'ells presenten homogeneïtats relatives, a les quals podem atribuir influències sobre l'orientació electoral dels seus habitants.

La Catalunya més pròspera i equilibrada —terres de Girona i interior de Barcelona— es contraposa a la Catalunya rural deprimida —el Pirineu i el Pre-Pirineu—, a determinades zones de la Catalunya Nova i a la concentració descompensada d'indústria i urbanització caòtica de la Catalunya Novíssima.

En línies generals —i amb algunes modificacions— aquest esquema quadripartit queda també registrat en l'aproximació estadística que presentem més endavant (vegeu pg. 90). La combinació de factors explicatius de la distribució territorial de les opcions electorals ens classifica igualment quatre Catalunyes relativament diferents.

Aquesta diferenciació és resultat de la influència acumulada d'una determinada història agrícola, de la industrialització gradual del país i de l'explosió urbanitzadora més recent, amb el fenomen de la immigració massiva del darrer quart de segle. Esbrinar l'impacte d'aquesta conformació de les estructures socials sobre les estructures i actituds polítiques és tasca que correspon gairebé, per igual, a la ciència política i a l'antropologia cultural.

d) És important subratllar que els àmbits que acabem d'indicar tenen —com és sabut— una magnitud molt desigual, destacant de manera brutal el pes de la Catalunya Novíssima o entorn barceloní. Amb més del 70 per cent de la població, aquesta Catalunya Novíssima influeix sempre de manera determinant en els resultats electorals globals del país. Ens trobem amb un cas de macrocefàlia que té també algun paral·lel en petits Estats de l'Europa occidental, com poden ser Àustria o Dinamarca, però sense la mateixa intensitat.

Aquesta desigualtat entre les àrees on s'implanten diverses estructures de vot té conseqüències polítiques i institucionals d'importància, però que no ens interessin aquí, on cadascuna de les estructures ressenyades presenten —des d'un punt de vista qualitatiu— el mateix interès.

e) En el pla electoral, la diferenciació de conductes individuals i col·lectives té la seva altra cara en el procés de «nacionalització» del comportament que —en el breu període 1976-1980— hem pogut analitzar. Efectivament, si bé les pautes o esquemes de distribució del vot es defineixen en els termes abans expressats, també pot detectar-se un progressiu fenomen d'homogeneïtzació del model, que iguala —relativament— la presència de les diferents opcions en tots els territoris. En una paraula, s'equilibren els valors de cada força política, que comencen a moderar les «puntes» del seu perfil, augmentant allà on són febles i disminuint potser allà on són més forts.

Aquest moviment d'homogeneïtzació és corrent en altres societats polítiques, amb tradició electoral més antiga. Es considera la conseqüència de la pèrdua d'influència de factors locals, degut a l'augment d'eficàcia comunicativa i l'anivellament lent —però progressiu— de la problemàtica i les condicions de les poblacions.

Pel que fa a Catalunya, el procés d'homogeneïtzació només apunta. Si, per altra part, tenim en compte la diversitat de consultes —legislatives d'Estat, locals i parlamentàries catalanes —sobre la qual podem ara treballar, es fa necessari esperar la continuació de la seqüència electoral que —des d'ara— haurem d'anar observant des de l'esmentada perspectiva.

I. EL REFERÈNDUM DEL 15 DE DESEMBRE DEL 1976

1. L'OBJECTE DE LA CONSULTA I LA SITUACIÓ POLÍTICA

a) Un objectiu formal i una finalitat real

L'objecte formal de la convocatòria consistia en la consulta popular sobre una Llei Fonamental «per a la Reforma Política», elaborada d'acord amb tots els requisits de la legislació bàsica de la dictadura. Però, des d'un punt de vista real, el referèndum significava l'intent de superar el «reformisme continuïsta» fracassat del període Arias Navarro, i de revalidar el camí d'una «ruptura controlada» des dels aparells del poder establert.

Aquest canvi d'itinerari responia, en línies generals, a la influència de tres factors: la pressió internacional dels països de l'àrea occidental, la insistència —suficient per a influir, sobre el procés, però insuficient per a dirigir-lo— de l'oposició democràtica interior i, finalment, la voluntat del Rei i d'alguns sectors del mateix *establishment* de l'antic règim, conscients de la necessitat d'adequar el sistema polític als canvis profunds experimentats per la societat espanyola.

b) Una expectativa popular de canvi

Des del punt de vista de l'opinió pública, cal destacar el clima d'expectativa de canvi que de manera difosa dominava la majoria del país. Aquesta expectativa de renovació havia estat en bona part alimentada —de forma més o menys directa— per les forces sindicals i polítiques d'oposició que no aconseguiren, en canvi, transmetre els seus escrúpuls democràtics sobre el contingut o sobre la transparència del procediment formal de la consulta. També s'escapaven a l'opinió pública els detalls de la filigrana jurídica que el text objecte de referèndum representava, com a via formal de dissoldre l'aparell legal del franquisme des de les seves mateixes bases.

c) *Una propaganda plebiscitària*

En la campanya del referèndum, el govern va adoptar un cop més l'esquema de les consultes plebiscitàries del franquisme: intervenció massiva dels aparells de l'Estat i —particularment—, de la Televisió en favor de l'actitud afirmativa, dificultats o prohibicions per la propaganda en favor del no o de l'abstenció, negació de l'existència pública d'interlocutors discrepants (partits polítics, altres forces socials), etc. Però, en aquesta ocasió, la simplificació plebiscitària de la consulta plantejava un dilema —«democràcia, sí o no»— que no repugnava a la voluntat majoritària de canvi a què ens hem referit abans, desitjosa d'antuvi de donar una resposta positiva a la crida.

2. LA POSICIÓ DE LES FORCES POLÍTIQUES

En una situació en la qual era negat oficialment el pluralisme polític, és obligat distingir per una part, els sectors incrustats en el *Movimiento* franquista i, per altra, les forces polítiques democràtiques reduïdes a una clandestinitat més o menys rigorosa.

a) Dintre del «règim», només un minoritari sector ultradretà —conegut aleshores com el «bunker»— va oposar-se al projecte, primer en el debat en el si dels organismes oficials —Corts, Consejo del Movimiento— i després, fent campanya pel «no».

b) Entre les forces polítiques democràtiques, podem registrar dues actituds. Per una part, la prudent inhibició dels sectors moderats de l'oposició, desitjosos de no comprometre's en l'operació de la que desitjaven l'èxit. Per altra part, la campanya quasi clandestina —i no sempre massa entusiasta— per l'abstenció portada a terme per l'esquerra, de conformitat amb els reflexos de la lluita antidictadura i tal vegada sotmesa a les rígides exigències de la coherència de principis davant d'una realitat no massa creïble, com era la decisió d'un sector del franquisme a modificar-ne els plantejaments bàsics.

En tot cas, cal remarcar que cap de les forces democràtiques proposava el vot negatiu.

3. ELS RESULTATS

a) *Els aspectes generals*

En relació amb els resultats estatals, podem establir pel que fa a Catalunya les observacions següents:

— La participació al referèndum és considerable, tot i que lleugerament

inferior a la registrada en el conjunt de l'Estat. Les consignes abstencionistes són, per tant, poc seguides.

— El vot negatiu, que ha de ser substancialment considerat com de resistència al procés democratitzador, és molt feble i —dins de la migradesa de les proporcions— inferior al vot negatiu a nivell d'Estat.

— El vot afirmatiu, que expressa l'expectativa d'un canvi més o menys radical, és massiu arreu de Catalunya, però lleugerament inferior al registrat globalment a nivell d'Estat. L'explicació rau en l'observació següent.

— La suma de vots en blanc i nuls és a Catalunya més elevada que al conjunt de l'Estat. La interpretació d'aquest vot no és senzilla, perquè pot incloure —junt amb els errors mecànics— dues actituds divergents: la d'adhesió tèbia —per qüestió de forma o de fons— al procés de reforma o la de resistència «passiva» a aquest mateix procés. En tot cas, la relativament més abundosa presència de vots en blanc i nuls —que doblen el vot negatiu— pot ser considerada com una intervenció electoral més matitzada en un context plebiscitari.

b) La implantació territorial

Distingirem les principals actituds i la seva distribució geogràfica.

— Pel que fa a l'abstenció, sembla relativament més intensa en dos contextos: la zona d'influència metropolitana de Barcelona i les àrees de la Catalunya Nova i de la Catalunya pobra de l'interior. Des del punt de vista interpretatiu, podem pensar en dos factors explicatius diversos per cadascun dels contextos, confirmats per les consultes posteriors: en el primer àmbit una més gran audiència de les consignes abstencionistes dels partits d'esquerra; en el segon, una situació sociopolítica menys integrada i, en conseqüència, més apàtica davant de tot fet electoral.

— El vot afirmatiu s'estén de forma força regular per tot el territori, amb posicions més fortes a la circumscripció de Girona, nord de Barcelona i terres de l'Ebre. En canvi, les posicions relativament més febles se situen entorn de la capital i de les comarques de l'Àrea metropolitana. Per la seva part, el vot negatiu no arriba mai al dos per cent del cens electoral, amb diferències pràcticament insignificants.

— El vot blanc i nul que ja hem comentat se situa territorialment en dos contextos que posteriorment donaran comportaments electorals diferenciats: per una part, la Catalunya Novíssima de l'Àrea metropolitana de la capital i, per altra, les zones de comportament més moderat de les terres de Girona i de Barcelona de l'interior. En certa forma, queda confirmada així la hipòtesi del doble significat del vot nul i blanc.

c) Observacions finals

Del referèndum del 15 de desembre de 1976 podem extreure dues apreciacions bàsiques:

— Catalunya es pronuncia massivament per la renovació política, per

damunt de les resistències dels immobilitistes i de les reticències dels demòcrates històrics;

— amb certes ambigüitats, es perfila ja una distribució territorial del comportament electoral que serà confirmada en les consultes posteriors.

II. LES ELECCIONS LEGISLATIVES DEL 15 DE JUNY DEL 1977

1. EL PANORAMA POLÍTIC

Convocades pel Reial Decret de 15 d'abril de 1977, les eleccions són moment principal del procés engegat amb la mort del general Franco i endegat per la Llei de Reforma Política, refrendada quatre mesos abans del decret de convocatòria i sis mesos abans de la data —15 de juny— fixada per a les eleccions. Podem resumir en quatre notes el panorama polític dintre del qual són convocades les eleccions.

a) Una transició controlada

Superat per la força de la situació el dilema entre «reforma o ruptura», la transició de la dictadura a la democràcia parlamentària es condueix de forma controlada des de l'estructura estatal derivada del franquisme. La intervenció de l'oposició democràtica permet, per la seva part modificar aspectes fonamentals que fan possible legitimar el procés electoral derivat encara de la situació anterior per obra de la Llei per a la Reforma Política. Les conseqüències centrals d'aquella intervenció es reflecteixen en la legalització de totes les forces polítiques principals —inclosos el PCE i el PSUC—, l'apertura de canals elementals d'expressió pública lliure i les garanties de transparència electoral indispensables.

b) Unes eleccions potencialment constituents

Les eleccions no eren formalment concebudes com a constituents. La dreta continuïsta del franquisme en negava la necessitat i àdhuc la conveniència, mentre que el Govern es mantenia en una actitud poc definida i d'expectativa. En canvi, les forces d'esquerra i les nacionalistes, juntament amb els sectors democràtics incorporats a la coalició del President Suárez defensaven la necessitat de què l'assemblea elegida tingués caràcter constituent. Reforçava aquesta posició jurídico-constitucional el sentiment popular sobre l'exigència d'un «canvi sense traumatismes» que —en el cas de traduir-se electoralment— potenciaria la virtualitat constituent de la convocatòria.

c) Un cos electoral novell i una campanya mobilitzadora

L'experiència electoral constituïa una novetat total per a la major part de la ciutadania del país: només el grup dels majors de 64 anys havia tingut la possibilitat de votar en les darreres eleccions democràtiques celebrades el 16 de febrer de 1936. No podien influir, per això, sobre la decisió individual de l'elector, el pes i la rutina d'una pràctica tradicional i regular que identifica a gran nombre de ciutadans amb una determinada opció política. En certa forma, la història electoral, individual i col·lectiva, començava de nou.

Això pot explicar també el clima d'expectació suscitat per la campanya electoral, intensament desplegada pels partits i atentament seguida per l'opinió en les seves diverses manifestacions.

d) Un plebiscit sobre el futur de Catalunya

Malgrat que les eleccions eren d'àmbit estatal, les eleccions equivalien a Catalunya a un plebiscit sobre el grau de consciència d'identitat nacional i sobre la voluntat de reivindicar l'autogovern. Així ho entengueren els principals partits —de l'esquerra al centre— quan el tema de les reivindicacions nacionals passà a primer terme de llurs campanyes, excepció feta del continuïsmes de dreta i de la més ambigua posició de la coalició del Govern. La resposta del cos electoral era tant més imprevisible quan, a la pràcticament total renovació per edat a què ens hem referit, calia adjuntar el fet de la presència d'una immigració massiva, sense possibilitat històrica d'integració per via institucional pública i sovint aïllada per les condicions socials.

2. LES FORCES POLÍTiques CONCURRENTS

El quadre català de forces polítiques quedava situat per la combinació de dos eixos: el general de dreta-esquerra i el més específic de nacionalisme-centralisme. La combinació de les dues posicions complicava —en relació a la resta de l'Estat— el ventall de l'oferta política al ciutadà.

Per altra part, si els electors eren novells en la seva gran majoria, també ho eren les organitzacions polítiques amb l'excepció d'algunes formacions que heretaven, amb més o menys fidelitat de fons, les denominacions del període republicà.

Per raons de consistència programàtica, de recursos organitzatius i econòmics i d'homologació europea, podem retenir com a opcions principals set orientacions o partits, que podem classificar sobre l'eix convencional dreta-esquerra:

a) el continuïsmes reformista d'Alianza Popular - Convivència Catalana, d'origen franquista;

b) l'intent de dreta moderna organitzada des del Govern, que representa Unión del Centro Democrático;

c) l'intent de dreta autòctona, basada en la democràcia cristiana històrica —UDC— i en un grup d'homes d'empresa amb vocació pública —CC— que formen la coalició UCDCC;

d) el nacionalisme de centre i centre-esquerra, que coaliga CDC, EDC, PSC-R i FNC en el Pacte Democràtic per Catalunya;

e) el nacionalisme esquerrà històric d'ERC, encapçalant una heterogenia coalició de partits no legalitzats, independents i moviments populars;

f) un socialisme d'homologació europea, en fase de gestació per agrupament de col·lectius diversos, sota el rètol de Socialistes de Catalunya, PSC-PSOE;

g) l'eurocomunisme d'un partit històric i autòcton, el PSUC, fundat el 1936, marcat per l'experiència de la III Internacional i alineat amb els partits comunistes (Itàlia, Espanya) més reticents al sovietisme.

Si intentem ara situar aquests grups sobre la dimensió centralisme-nacionalisme, podem assenyalar de forma aproximada que afirmen el caràcter nacional de Catalunya i reclamen institucions pròpies d'autogovern polític totes les formacions que van des de UCDCC fins al PSUC. En canvi, queden més inclinats cap al centralisme tant AP, com UCD, que no afirmen la nacionalitat catalana i semblen situar les seves aspiracions en una regionalització administrativa.

Les afinitats entre les set opcions registrades es fan paleses en les candidatures al Senat, on —per exigències d'una fórmula electoral majoritària— es redueixen les possibilitats amb expectativa d'èxit. Per a la Cambra Alta, el ventall anterior queda reduït juntament amb independents i altres a les opcions següents:

a) els candidats d'AP-Convivència Catalana;

b) els candidats d'UCD;

c) els candidats de Democràcia i Catalunya, amb el suport d'UDC i PDC;

d) els candidats de l'Entesa dels Catalans, amb el suport de socialistes, comunistes i la coalició Esquerra de Catalunya.

3. ELS RESULTATS

El procés electoral es desenvolupa sense irregularitats importants i els seus resultats són acceptats políticament —malgrat llurs deficiències tècniques— per totes les forces. Retinguem ara algunes observacions referides a l'orientació general de l'electorat, a la configuració territorial del vot i als efectes deformadors del sistema electoral.

a) *La decidida voluntat de canvi*

Els resultats reflecteixen, en primer lloc, la voluntat generalitzada de l'electorat respecte de la situació política anterior. Aquesta voluntat s'expressa en:

- (i) la pobra acollida atorgada —en comparació amb la resta de l'Estat— a les opcions vinculades al règim anterior, fins i tot a les que presenten una intenció reformista, com la formació centrista patrocinada pel Govern;
- (ii) el suport predominant als partits de l'esquerra homologable de l'Europa occidental, amb l'èxit de dos partits —com el socialista i el comunista— sense cap tradició electoral a casa nostra;
- (iii) l'adhesió —en conjunt— a tots els grups que recullen l'afirmació nacional i la pretensió d'autogovern, enfront d'altres aproximacions tímides de caràcter «regionalista».
- (iv) una participació d'intensitat sense precedents i —com veurem després— sense continuïtat.

b) *Un esquema partític diferenciat*

Aquest electorat, que es pronuncia majoritàriament per tendències d'esquerra i que s'identifica predominantment amb els plantejaments autonomistes, produeix un esquema quadripartític, clarament diferenciat de l'esquema estatal de forces polítiques. Aquesta especificitat de la societat política catalana l'acosta més al quadre que presenten societats socioeconòmicament més complexes i amb més tradició democràtica.

c) *Les «Catalunyes de la geografia electoral»*

Si l'observació anterior és vàlida en l'anàlisi global dels resultats, l'examen cartogràfic de la implantació dels diferents grups i partits ens permet detectar tres espais o àmbits que podem catalogar com les tres «Catalunyes electorals»:

— La Catalunya Vella, que coincideix en part amb la dels historiadors, constituïda per les comarques de Girona i del centre-nord de la província de Barcelona, on l'abstenció és relativament baixa i en la qual el PDC i els socialistes s'erigeixen en pols principals de la distribució del vot. Es tracta de la Catalunya més equilibrada en els seus aspectes socials i econòmics, de més alt nivell de renda i de més equitativa repartició de la mateixa. D'aquesta estructura se separen les terres del Pirineu lleidatà, amb baixa taxa de participació, on és important la presència del PDC, que hi té el seu competidor en UCD o UCDCC. Aquestes dues característiques ens aproximen al patró següent de distribució del vot.

— La Catalunya Nova constituïda per la major part de les províncies de Lleida i Tarragona, on l'abstenció és relativament elevada i en la qual són més presents forces dretanes com AP, UCD i UCDCC, amb menor

presència del PDC i de l'esquerra convencional. Es tracta, en termes generals, d'una Catalunya amb sector primari predominant, juntament amb serveis turístics recents i indústria escassa o inexistent.

— Una Catalunya Novíssima, concentrada entorn de la capital del país, caracteritzada per la concentració urbana i industrial i per l'assentament massiu de la immigració assalariada. En aquest àmbit de l'anomenada Àrea Metropolitana de Barcelona l'hegemonia de l'esquerra és contundent, amb debilíssima presència del PDC, UCD i AP.

Aquests tres espais tenen, naturalment els seus illots i les seves excepcions derivades de condicions particulars. Però, en termes generals, semblen estructurar l'entramat polític d'aquell cos electoral novell de què parlàvem al principi.

d) Les deformacions del sistema electoral

Destinat a donar avantatge als partits més importants en cadascuna de les circumscripcions, el sistema electoral produeix una deformació clara en la relació entre vots obtinguts i escons assignats a cada partit o candidatura. Aquest efecte «desproporcionalitzador» queda prou de manifest en el quadre següent, on els partits o candidatures més ben situats en les circumscripcions que disposen de pocs escons (Girona, Tarragona, Lleida) avantatgen els partits menors o aquells que concentren la seva força electoral.

Partits i coalicions	% Vots	% Escons	Diferència	Vots per Escó
AP	3.5	2.1	— 1.4	108.333
UCD	16.8	19.1	+ 2.3	57.254
UCDCC	5.5	4.2	— 1.3	86.395
PDC	16.8	23.4	+ 6.6	46.786
EC	4.6	2.1	— 2.5	143.954
SC (PSC - PSOE)	28.4	31.9	+ 3.5	58.024
PSUC	18.2	17.0	— 1.2	69.766

III. EL REFERENDUM CONSTITUCIONAL DEL 6 DE DESEMBRE DE 1978

1. L'OBJECTE DE LA CONSULTA I LA SITUACIÓ POLÍTICA

Per imperatiu de la Llei per a la Reforma Política, el projecte de Constitució elaborat per les Corts elegides el 15 de juny de 1977 havia de ser sotmès a referèndum popular. Es tractava del primer referèndum de l'accidentada història constitucional del nostre país, si deixem al marge les consultes plebiscitàries convocades pel general Franco.

a) El projecte de Constitució

Amb activa intervenció dels parlamentaris catalans, el projecte de Constitució era resultat d'una laboriosa gestació de 18 mesos en el si de les Corts bicamerals. Pot dir-se que es tractava del primer text fonamental de la història contemporània espanyola que no procedia d'una imposició —més o menys violenta— d'un sector polític, sinó de l'acord negociat —en clima de «consens»— per part de les principals forces de l'Estat. Des del punt de vista català, incorporava —també per primera vegada— un reconeixement de les nacionalitats i un complex sistema d'estructuració territorial de l'Estat, que permetia la recuperació del règim estatutari perdut amb la guerra civil.

b) La desmobilització, preu del consens parlamentari

Però la dedicació preferent de les forces polítiques a l'esfera parlamentària i, més específicament, a una tasca constituent de llarga durada, provoca una disminució de la dinàmica política engegada a la mort del general Franco i que hauria tingut el seu punt fort en la campanya electoral de 1977. En plena crisi econòmica i sense alteracions fonamentals en centres neuràlgics de l'Estat, el ciutadà contempla com a relativament estrany l'itinerari tècnic del procés constituent. La consulta que se li fa sobre el tema li apareix, en certa mesura, com a redundant i sense incidència real ni sobre el propi procés constituent, ni sobre la concreta realitat quotidiana.

c) Una campanya poc incitant

La campanya propagandística —tant la desenvolupada pels mitjans oficials de l'Estat, com la duta a terme pels partits polítics— no aconsegueix de desvetllar l'interès popular. La seva mateixa insistència i la pràctica unanimitat per part dels grans partits en favor del vot afirmatiu produeixen probablement una actitud de cansament i, fins i tot, de desimplicació d'un acte que una bona part de l'electorat pot considerar superflu.

2. LES FORCES POLÍTIQUES I LES SEVES POSICIONS

La decisió dels partits catalans depèn, en bona part, de la valoració que fan de la solució constitucional al tema de les autonomies. La important intervenció d'alguns dirigents parlamentaris catalans en l'elaboració del text influeix, òbviament, aquella valoració, que té una primera expressió en les votacions parlamentàries: l'abstenció d'Esquerra Republicana i el vot en contra del senador independent Xirinacs són excepció al vot afirmatiu de tots els altres grups.

En la campanya pel referèndum, les posicions són les següents:

— A favor del vot afirmatiu, es troben a Catalunya els grups polítics més importants: UDC, CDC, UCD, PSC i PSUC.

— Per l'abstenció es pronuncia Esquerra Republicana, que considera insuficient el tractament que la Constitució dona al tema autonòmic, juntament amb alguns col·lectius d'extrema esquerra (OIC, BR, PCOE, MCC).

— Pel vot negatiu es declaren grups nacionalistes radicals, agrupats a l'entorn del senador independent Lluís Xirinacs, juntament amb grups d'extrema dreta (FE-JONS, FN) i d'extrema esquerra (LCR).

— Finalment, Alianza Popular —que no va poder mantenir una postura unitària en el Parlament espanyol— es veu obligada a concedir la llibertat de vot als seus seguidors.

3. ELS RESULTATS

Pel que fa als resultats, la nota més destacada és la forta caiguda de la participació respecte de les eleccions de 1977. La mitjana de l'abstenció per Catalunya és superior a la de l'Estat i situa el nostre país entre les comunitats menys participatives. Aquesta disminució de l'assistència a les urnes és general i distribuïda arreu de Catalunya, tot i que es manté proporcionalment la delimitació de zones més i menys participatives del país.

El vot afirmatiu és clarament majoritari a tot arreu, i dona, pel conjunt de Catalunya, una cota superior a la mitjana de l'Estat. La implantació del vot favorable al projecte constitucional revela més consistència en les terres de la Catalunya Vella i Novíssima, mentre que —relativament— sembla menys intensa en la Catalunya Nova i en la Catalunya «pobra» de l'interior.

El vot negatiu és sensiblement més reduït —en magnituds globals— a l'enregistrat a nivell d'Estat: 4'6 per cent sobre el cens, enfront del 7'9 per cent estatal. Es tracta també d'una de les magnituds més reduïdes que trobem en tot l'Estat, quan comparem les diverses nacionalitats i regions. Sembla, doncs, que no hi ha a Catalunya tanta oposició anti-constitucional d'origen ultradretà o de procedència independentista com la que presenten altres àrees a l'Estat.

El vot en blanc és lleugerament superior a la mitjana de l'Estat, però inferior a l'enregistrat en el referèndum de 1976. La seva distribució és prou dispersa, com ho és també la del vot nul.

IV. LES ELECCIONS LEGISLATIVES DE L'U DE MARÇ DEL 1979

1. EL PANORAMA POLÍTIC

De conformitat amb la Disposició Transitòria Octava de la Constitució de 1978, un Real Decret amb data del 29 de desembre del mateix any dissolia les Corts Generals i convocava noves eleccions pel dia 1 de març de 1979.

a) Unes eleccions d'aparent normalització

Es tractava, en principi, de substituir les Corts de 1977 per unes Corts ordinàries que assumissin les funcions atorgades al Legislatiu pel nou codi fonamental. Però aquesta aparent normalització era, en bona part, un pretext si tenim en compte dos elements principals. Per una part, la morfologia —composició i sistema d'elecció— de les Corts repondria encara —amb alguna variació respecte del Senat— al patró marcat per la Llei de la Reforma Política a causa de la impossibilitat temporal d'aprovar la nova llei electoral. Per altra banda, a les noves Corts correspondria la tasca principalíssima del desenvolupament constitucional en Llei Orgàniques, que precisament havien de regular els aspectes més conflictius del pacte constituent. La continuació de l'itinerari constitucional podia adoptar un sentit divers, segons el caire de la majoria parlamentària elegida: la traducció de la Constitució en textos orgànics progressius o moderats dependria dels resultats electorals.

b) Unes eleccions precautòries

Però, pel Govern presidit pel President Suárez, les eleccions legislatives anticipades representaven, en bona part, una mesura precautòria destinada a prevenir la consumació de dos fenòmens diversos, però ambdós valorats desfavorablement pel partit governamental. Aquests dos fenòmens eren, per una part, la inevitable celebració d'eleccions locals i, per altra part, l'aparició d'una nova formació de dretes com a competidora d'UCD.

Amb la convocatòria anticipada de les eleccions generals, el Govern pretenia atenuar l'impacte d'una victòria d'esquerres en les imminents eleccions locals, victòria pronosticada per l'opinió general i pels sondatges. Al mateix temps, el Govern dificultava la consolidació del seu nou competidor, la Coalición Democrática de Fraga, Areilza, Ossorio i altres, que volia substituir amb més credibilitat democràtica l'intent fracassat d'Alianza Popular. El viratge a la dreta de la campanya d'UCD i de Suárez té aquí part d'explicació.

c) *La possibilitat d'una «alternativa de govern»*

Només els socialistes manifestaven el seu acord explícit amb la nova convocatòria, perquè —dins de la lògica de la normalització d'un règim parlamentari— es consideraven ben situats davant l'opinió per a forçar des de les noves Corts una combinació governamental en la qual el PSOE podia tenir una intervenció decisiva. Amb aquesta postura es diferenciaven dels altres partits: la recent Coalición Democrática per òbvies motivacions en la seva condició de creació prematura, els comunistes per la previsió de què els seus guanys eventuais no podien modificar substancialment el seu paper secundari i els «convergens» catalans, perquè tampoc en preveïen cap benefici propi i sí, en canvi, el retard en la discussió del projecte d'Estatut presentat a les Corts ara dissoltes.

d) *Les Corts «estatuentes»*

Per a Catalunya, l'elecció de les noves Corts implicava la designació del cos legislatiu que intervindria decisivament en l'elaboració del seu Estatut d'Autonomia. Per això, la campanya electoral a Catalunya segueix concentrada entorn del tema nacional, i, més concretament, en la reivindicació de l'«Estatut sense retallar», referint-se al projecte aprovat pels parlamentaris catalans i conegut com «Estatut de Sau». Qui seria el millor defensor a Madrid del text de Sau era, en bona mesura, el tema central de la campanya, en la qual no són encara massa freqüents els atacs entre partits que es consideren —tots— fonamentalment ocupats en la conservació de l'autogovern català.

2. LES FORCES POLÍTIQUES

En el quadre de forces sorgit a Catalunya de les eleccions del 1977, es produeixen algunes modificacions que repercutiran en l'enfocament de la campanya per cadascun dels col·lectius polítics. Les modificacions principals afecten a la realineació dels grups de centre-dreta, els més malparats en els resultats de 1977.

a) A la dreta, preval una operació de canvi d'imatge, substituint la desgastada i poc efectiva de l'Alianza Popular, per una representació de Coalición Democrática que assumeix el minúscul Partit Popular de Catalunya, d'Antoni de Senillosa.

b) Al centre-dreta, la coalició CC-UCD intenta afirmar-se com a formació catalana i no com a partit «sucursalista», competint amb el nacionalisme moderat de Convergència. L'adhesió a UCD d'Anton Cañelles, dirigent demòcrata-cristià nacionalista, i d'altres homes provinents del reduït col·lectiu d'UCC reforcen la imatge autòctona de la coalició.

c) La coalició entre Convergència Democràtica i Unió Democràtica

de Catalunya —sota el rètol de Convergència i Unió— representa una aliança natural que reforça el caràcter moderat d'un corrent nacionalista que es presenta com a garantia de la supervivència de Catalunya, enfront del «sucursalisme» d'UCD i de la desvirtuació marxista de socialistes i comunistes.

d) Esquerra Republicana —que, amb la seva legalització, recupera el seu nom històric— juga la carta de la intransigència nacionalista coaligada amb el Front Nacional de Catalunya. Davant de les preteses claudicacions d'altres col·lectius, exhibeix el seu refús de la Constitució i la seva crítica sistemàtica del projecte estatutari de Sau.

e) Els socialistes es presenten ara com a partit PSC (PSC-PSOE) resultant de la fusió de tres col·lectius: PSC-C, PSC-R i la Federació Catalana del PSOE.

La seva campanya gira entorn del paper preferent que volen jugar a nivell d'Estat i de Catalunya en la negociació del tema estatutari, en virtut de la seva posició hegemònica al Principat i de la seva expectativa d'alternativa a nivell espanyol.

f) Els comunistes, amb intenció de consolidar qualitativament el seu pes electoral quantitatiu, defensen la política unitària com a millor base per a la protecció dels interessos de Catalunya i, també, com a millor via per a no ser objecte d'aïllament per part de les altres forces polítiques.

g) Augmenten les candidatures de formacions menors, situades a la dreta o a l'esquerra dels grups principals que acabem de descriure. Tots pretenen capitalitzar la sensació de descontentament o desil·lusió (el *desencanto*), derivada per una banda, de la crisi econòmica, i per altra de l'aparent indefinició dels partits parlamentaris condicionats per l'estratègia constituent del «consens».

Les candidatures pel Senat reflecteixen també alguns canvis d'orientació en les aliances, fonamentalment a l'esquerra, on els socialistes no accepten les invitacions insistents a la coalició per part del PSUC. Els comunistes queden, doncs, aïllats a l'esquerra del quadre de grups parlamentaris.

3. ELS RESULTATS

Farem constar una sèrie d'apreciacions, referides respectivament al creixement de l'abstenció, a l'orientació del vot, a la geografia electoral i als efectes parlamentaris de l'elecció.

a) *La confirmació de la tendència abstencionista*

El referèndum constitucional del 6 de desembre de 1978 havia revelat una forta actitud abstencionista en l'electorat espanyol i català. Les eleccions de març de 1979 ens diuen que aquell fenomen no era exclusivament

imputable a la naturalesa d'una consulta referendària perquè la taxa d'abstenció es manté en cotes relativament molt elevades en comparació amb altres països europeus.

La incorporació a l'electorat dels joves majors de 18 anys, que per imperatiu constitucional tenen ara dret al sufragi, amplia probablement l'efecte inhibicionista, juntament amb els defectes tècnics —no corregits i potser incrementats— del cens electoral. Però això no pot fer ignorar els factors estrictament polítics que han pesat en la conducta abstencionista d'una bona part de la ciutadania.

b) Una pauta d'orientació relativament estable

Les eleccions de 1979 reproduïxen en línies generals la pauta d'orientació del vot marcada a l'endemà del 15 de juny de 1977, que distingeix Catalunya del conjunt de l'Estat espanyol; aquesta pauta es caracteritza per:

— un model cuatripartític, constituït per UCD, CiU, PSC i PSUC, en contrast al bipolarisme estatal UCD-PSOE;

— una accentuació de l'orientació esquerrana, més marcada que el 1977, en termes absoluts i relatius, i en la qual guanya també pes específic la presència dels partits extraparlamentaris.

Aquesta doble característica de l'esquema del vot català queda matitzada ara per una certa inèrcia estatalitzant de l'orientació electoral, que afavoreix a socialistes i ucedistes i perjudica a comunistes i convergents. La bipolarització d'Estat induïx potser a determinats electors a considerar un «vot útil» que, a la dreta, conflueix cap a UCD i, a l'esquerra cap al PSC.

c) La nacionalització del vot en la implantació territorial

Les «Catalunyes electorals» que semblaven emergir de les eleccions de 1977 segueixen essent fonamentalment vàlides per a establir diferències en la implantació territorial de les diverses forces polítiques. Però cal dir que ara es fa palès un cert procés de «nacionalització» del vot, és a dir, de distribució més homogènia de tots els partits per tot el territori, guardant òbviament les diferències de proporció.

Aquest fenomen de nacionalització que desdibuixa les zones exclusives o buides d'un o altre partit és més important pels socialistes i ucedistes, i menys notable pels convergents. Els comunistes, en canvi, segueixen amb un electorat molt concentrat a la Catalunya Novíssima, experimentant dificultats per a ser presents —amb més o menys força— al conjunt de comarques de Catalunya.

d) La deformació produïda pel sistema electoral

Tal com assenyalàvem en comentar les eleccions de 1977, el sistema d'assignació d'escons produeix un efecte desproporcionalitzador, al comparar els sufragis i els diputats que corresponen a cadascun dels partits i

coalicions. En aquesta ocasió, les desviacions són menors, degut a què els resultats de cada formació són relativament més equilibrats. Segueixen essent, però, els grups més beneficiats aquells que obtenen resultats a les circumscripcions de menys escons, tal com revela el quadre següent:

Partits i coalicions	% Vots	% Escons	Diferència	Vots per Escó
CD (AP)	3,6	2,1	— 1,5	107.812
CC-UCD	19,0	25,5	+ 6,5	47.640
CiU	16,1	17,0	+ 0,9	60.519
ERC	4,1	2,1	— 2,0	123.496
PSC	29,2	36,1	+ 6,9	51.601
PSUC	17,1	17,0	— 0,1	64.196

Són, per tant, Centristes-UCD els que necessiten menys vots per a obtenir un escó, mentre que —d'entre els partits més importants— són els comunistes els qui necessiten més sufragis per cada diputat.

V. LES ELECCIONS MUNICIPALS DEL 3 D'ABRIL DEL 1979

1. L'OBJECTIU DE LA CONSULTA I LA SITUACIÓ POLÍTICA

Per Reial Decret 117/1979, de 26 de gener, foren convocades les primeres eleccions locals democràtiques des de les celebrades a Catalunya el 14 de gener de 1934. La convocatòria s'ajustava a la Llei d'Eleccions Locals de 17 de juliol de 1978, aprovada per les Corts de la Monarquia.

Des del punt de vista de l'anàlisi comparada, les eleccions municipals presenten algunes importants dificultats en la seva relació a les consultes de caire general. Però el fet de ser celebrades en aquesta fase inicial del nou període democràtic i la tradicional politització d'aquest tipus de consulta en el nostre país, permeten extreure'n algunes deduccions d'interès.

a) Una elecció retardada

La reivindicació dels «Ajuntaments democràtics» figurava entre les primeres aspiracions de l'oposició a la dictadura. Durant el període que

s'obre el 20 de novembre de 1975 i, amb més èmfasi, a partir de les eleccions de juny de 1977 es fa palesa la urgència de renovar unes corporacions locals paralitzades per la seva manca de legitimitat i per la seva penúria econòmica. Però el Govern d'UCD es resisteix a iniciar aquest procés de renovació, convençut de què els seus adversaris polítics —especialment les forces d'esquerra— hi trobaran un terreny molt favorable: l'«espectre» del 12 d'abril de 1931 pot influir en aquesta resistència. Resistència que desgasta en part la insistència dels altres partits i fa reeixir l'aprovació d'una Disposició Transitòria VII de la Llei d'Eleccions Locals, que condiciona la convocatòria de les dites eleccions a la promulgació de la futura Constitució.

b) Una expectativa de renovació

L'estructura municipal de la dictadura havia potenciat, al costat del caciquisme tradicional en les zones endarrerides del país, un nou tipus d'implicació econòmico-política entre les corporacions locals i els sectors promotors i beneficiaris d'un creixement descontrolat i especulatiu. Els costos econòmics i socials d'aquesta implicació —desgavell urbanístic, carestia de l'habitatge, dèficit d'equipaments i serveis socials, etc.— són potser més sentits a nivell popular que les grans reivindicacions democràtiques, d'aparença més abstracta. L'expectació per canviar l'administració municipal és, per tant, de considerable intensitat i és potenciada per l'acció conscienciadora de les associacions de veïns i dels moviments populars, sovint inspirats des de la clandestinitat dels partits polítics.

c) Una regulació legal rígida

La Llei d'Eleccions Locals aprovada el 1978 determina, entre altres punts, una regulació homogènia per tots els municipis espanyols de més de 250 habitants. Així doncs, unitats molts diverses de tamany i problemàtica són sotmeses a una normativa en la que destaca el paper preponderant atorgat als partits polítics en la confecció de candidatures tancades i bloquejades (art. 11, 14, 15). Aquesta «partidificació» formal de les eleccions, quan les organitzacions a nivell local són sovint molt fràgils o inexistents o quan les divisòries locals són marcades per eixos diversos d'un sistema de partits a escala nacional, produirà deformacions en el quadre competitiu de cada població i serà tal vegada un dels factors inhibidors de la participació.

2. LES FORCES POLÍTIQUES I LA SEVA POSICIÓ

Davant la convocatòria electoral, els partits amb protagonisme fins i tot formal atorgat per la Llei es veuen obligats a combinar les estratègies polítiques globals amb les circumstàncies específiques de cada localitat.

La presentació amb etiqueta de partit o sota la forma d'agrupacions d'electors, la selecció d'aliats, la formació de candidatures són tres problemes que cada força política ha de resoldre en condicions d'infraestructura partítica poc consolidada i de feblesa econòmica derivada de les recents eleccions de l'1 de març anterior.

a) En ordre de presències electorals amb etiqueta de partit, les més nombroses corresponen a Convergència i Unió, que fa un esforç considerable per a competir amb el seu nom en la major part dels municipis d'una certa dimensió. Segueixen socialistes i ucedistes, en proporcions similars, mentre que els comunistes limiten la seva presentació com a tals a un menor nombre de municipis. Coalició Democràtica, com a tal, només té presència excepcional.

b) Quant a coalicions —que prenen la forma d'agrupacions d'electors, previstes per la Llei—, l'intent global d'un «bloc de progrés» que agrupi a convergents, socialistes i comunistes no és recollit per les dues primeres forces, que prefereixen els pactes postelectorals. Això no obstant, sota la forma legal d'agrupacions d'electors, socialistes i comunistes donen suport a candidatures concertades en bon nombre de poblacions, mentre que són menys les agrupacions recolzades en socialistes i convergents.

c) Quant a les campanyes, cal dir que se celebren en clima de previsible victòria de l'esquerra, que realitza una acció propagandística intensa i molt crítica de la situació municipal anterior. UCD, per la seva banda, desplega una considerable abundància de recursos, tot i que la seva imatge queda massa lligada a la crisi municipal que precisament es vol solucionar. Per la seva banda, CiU participa de l'actitud crítica de l'esquerra i es presenta com a alternativa moderada per a una gestió municipal.

3. ELS RESULTATS

La diversitat de resultats produïts als gairebé mil municipis de Catalunya dificulta un comentari de conjunt. No obstant, l'observació dels resultats en els municipis de més de dos mil habitants— que agrupen, en conjunt, gairebé el 90 per cent de la població catalana— permet algunes deduccions globals.

a) Una abstenció diversificada

L'augment global de l'abstenció emmascara una pluralitat de situacions a nivell local. En efecte, és la Catalunya Novíssima —la més poblada, urbanitzada i industrial— la que més incrementa la seva abstenció, en línies generals. En canvi, la Catalunya Vella i la Catalunya Nova presenten un panorama divers, car són molts els municipis on la participació és més intensa que en les recents eleccions legislatives.

D'anàlisis més detallades sembla deduir-se que l'abstenció —des del punt de vista dels grups socials— té les seves cotes més intenses entre els dos extrems de l'escala social: assalariats de les ciutats dormitori del suburbi barceloní i elements benestants de les zones residencials.

b) Una victòria relativa de l'esquerra

La victòria de les forces d'esquerra en la major part de les poblacions importants sembla respondre a l'expectativa general de canvi municipal. Contemplada en detall, aquesta victòria recolza sobre un avenç general del PSUC, especialment intens en la Catalunya Novíssima de l'Àrea Metropolitana. En canvi, el PSC —sense perdre la primacia— retrocedeix en general i molt especialment en aquesta mateixa Catalunya Novíssima, tot i que aquest retrocés general és contrapesat —també a nivell simbòlic— pels avenços a les ciutats de Barcelona i Lleida.

c) L'alternació de posicions al si de la tendència moderada

Cal destacar l'avenç de CiU, respecte de la seva posició en les recents legislatives de l'1 de març. Per contra, UCD perd sovint —i de vegades espectacularment— bona part dels sufragis de les esmentades eleccions parlamentàries, fet tant més significatiu ja que no té a la seva dreta cap competidor qualificat a l'haver-se inhibit Coalició Democràtica. Aquest doble moviment altera la posició relativa entre CC-UCD i CiU, que per primera vegada —des del 1977— assoleix una presència significativa a la major part del territori català, tant més important quant menor és la dimensió dels municipis.

d) Quant als partits menors, cal assenyalar el progrés d'ERC en els pocs llocs on es presenta amb la seva pròpia denominació. En canvi —i malgrat algunes expectatives— són pràcticament escombrades les candidatures extremes de dreta i esquerra: el sistema català de partits no presència, per tant, cap innovació particular a nivell local...

Així doncs, després de les primeres eleccions locals democràtiques, l'administració municipal de Catalunya es renova de forma gairebé total i, especialment en les aglomeracions municipals urbanes, queda sota la gestió de l'esquerra. Segons les circumstàncies locals, CiU bascula cap a algunes poblacions on es configura un «pacte de progrés» —amb convergents, socialistes i comunistes—, mentre que en altres CiU prefereix inclinar-se a la seva dreta, governant en solitari o aliant-se amb altres representacions.

VI. EL REFERÈNDUM ESTATUTARI DEL 25 D'OCTUBRE DE 1979

1. L'OBJECTIU DE LA CONSULTA I LA SITUACIÓ POLÍTICA

Convocat per Reial Decret-Llei 14/1979, de 14 de setembre (BOE 24/9/79) el referèndum del 25 d'octubre de 1979 constituïa un tràmit processal en l'elaboració de l'Estatut d'Autonomia, d'acord amb les previsions de la Constitució de 1978. Segons aquest codi fonamental, el procés estatuent havia de superar en síntesi les fases següents:

- 1) Projecte elaborat i aprovat pels parlamentaris catalans («Estatut de Sau») (agost-novembre de 1978).
- 2) Negociació del text entre els parlamentaris catalans i la Comissió Constitucional del Congrés (juliol-agost de 1979).
- 3) Referèndum popular (25 d'octubre de 1979).
- 4) Ratificació per les Corts Generals (desembre de 1979).
- 5) Promulgació real (18 de desembre de 1979).

a) Una tramitació llarga i complexa

En aquest procés lent que dura més de 15 mesos i és interromput per les dues eleccions de 1979, els aspectes mítics de l'Estatut d'Autonomia queden submergits per la complexa discussió jurídic-política protagonitzada pels parlamentaris. Quan arriba la fase de la consulta popular, l'acceptació general del text per part de les forces polítiques principals converteix el referèndum en un tràmit que no té la capacitat mobilitzadora d'altres consultes de resultat incert. No era previsible, doncs, que es repetís a les urnes l'exaltació plebiscitària de la manifestació de l'11 de setembre de 1977.

b) El desgast de la Generalitat provisional

No ha de ser negligit tampoc l'efecte poc mobilitzador que es deriva de l'acció de la Generalitat provisional. Llastada en les seves poques iniciatives pel pretext de la política d'unitat i en bona part fracassada quant al ritme de les transferències de serveis estatals que el Govern central bloqueja, la Generalitat provisional no constitueix pas un factor animador de la política catalana. El clima general de «desencanto» té, doncs, a Catalunya un accent especial.

c) Una campanya discreta fins a la pobresa

En aquest clima polític poc engrescat, la campanya propagandística queda bàsicament limitada a la realitzada oficialment des de la Generalitat,

car els partits polítics redueixen les seves actuacions a un nivell indispensable d'afirmació d'acord amb el text estatutari.

La campanya de la Generalitat, per la seva banda, intenta superar dos importants obstacles. El primer resideix en l'actitud negativa del propi President Tarradellas, que repetidament declara en públic el seu judici advers sobre el projecte d'Estatut. El segon obstacle rau en la dificultat comunicativa que representa evitar el to insistent i simplista de caire plebiscitari, sense incórrer en la grisor d'una pobra exposició didàctica. Si tenim en compte, a més, que la Televisió d'Estat no facilita l'accés al mitjà i redueix la seva atenció al tema, podem fer-nos un quadre clarament negatiu quant a l'esforç de la campanya referendària.

2. LA POSICIÓ DELS PARTITS

El text final de l'Estatut, votat per les Corts generals, havia reunit el consentiment de les principals forces polítiques catalanes: ucedistes, convergents, socialistes i comunistes. Només Esquerra Republicana, d'entre els parlamentaris, va abstenir-se en la votació final de la Comissió Mixta, però donant el vot afirmatiu en el Ple del Congrés de Diputats.

Durant la campanya del referèndum, les posicions es delimiten de la següent manera:

— A favor del vot afirmatiu es pronuncien els grups polítics més importants: CC-UCD, CiU, PSC i PSUC, juntament amb d'altres formacions menors. Esquerra Republicana, amb una posició molt crítica davant del text, no es decideix, però, a reclamar obertament ni l'abstenció ni el vot negatiu.

— Pel vot negatiu fan campanya petites formacions d'extrema esquerra (LCR) i d'extrema dreta (FE-JONS, FN).

— Per l'abstenció es declaren alguns sectors nacionalistes radicals (PSAN) i partits d'extrema esquerra (MCC, PCOE, BR).

— Finalment, la llibertat de vot —incluint l'abstenció— és la posició adoptada per Alianza Popular, i pel Partido Socialista de Andalucía, que es manifesten crítics del document estatutari.

3. ELS RESULTATS

Distingim també aquí algunes apreciacions generals sobre els resultats i la seva implantació territorial.

a) *Els aspectes generals*

Assenyalem el que fa referència a la participació i a les diverses opcions de vot.

— L'abstenció augmenta i assoleix el seu nivell més alt —excloses les eleccions municipals— des del juny de 1977. Així doncs, persisteix la tendència a la inhibició d'una part considerable de l'electorat potencial.

— El vot afirmatiu és rotundament majoritari entre els sufragis expressats (88,1 per cent sobre els vots);

— El vot negatiu (4,6 per cent sobre el cens electoral) és més elevat que en els dos altres referenda del període (1976 i 1978);

— La suma de vots blancs i nuls (2,4 per cent sobre el cens) és per primera vegada inferior als vots negatius, com si la normalització de les condicions polítiques generals portessin els electors dubtosos o contraris al projecte a una posició definida —abstenció o vot negatiu, respectivament— en comptes de «refugiar-se» en el vot blanc o nul.

b) La distribució territorial del comportament

Veiem com es distribueixen territorialment els possibles comportaments:

— Quant a l'abstenció es manté la tònica de consultes anteriors que mostren un comportament més abstencionista a la major part de les comarques de la Catalunya Nova (circumscripcions de Lleida i Tarragona), coincidents amb una composició social de predomini rural i regressiu, juntament amb una orientació política favorable a la dreta i, particularment, a UCD. Així mateix, l'abstenció és notable en el context urbà del Barcelonès i Tarragonès. En canvi, són més participatives les àrees de Girona i interior de la circumscripció de Barcelona de composició socioeconòmica més equilibrada. A l'interior de la ciutat de Barcelona es reproduïx una certa analogia amb aquell esquema, quan les zones més abstencionistes en el referèndum estatutari són justament les situades als dos extrems de l'escala de composició social: les més benestants i les més deprimides, tot i que les motivacions poden ser diverses.

— El vot afirmatiu té la seva gran implantació en la Catalunya Vella —terres de Girona i interior-nord de Barcelona. No aconsegueix —en termes relatius— cotes tan altes en la Catalunya Nova —amb l'excepció de tres comarques— i en part de la que hem denominat Novíssima —Baix Llobregat, Vallès Occidental i Barcelonès— corresponents a zones de forta població d'origen immigrat.

— El vot negatiu és relativament més elevat en els contextos urbans de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, i el Tarragonès, on s'assenta també —com sabem— un gruix important de la immigració.

— Finalment, el vot blanc i nul és prou escàs per a poder assenyalar zones o delimitar territoris.

En resum, pot afirmar-se que, juntament amb una acceptació indiscutible del text referendat, la consulta ens revela la inhibició d'una part substancial de l'electorat, en el que —a més a més de l'abstenció estructural o permanent de la Catalunya rural de l'interior— pren cos una abstenció «política» —de reticència o oposició a l'Estatut— en zones d'urbanització recent, on també és present amb més relleu el vot negatiu.

VII. LES ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA DEL 20 DE MARÇ DEL 1980

1. EL PANORAMA POLÍTIC

Les eleccions del 20 de març de 1980, convocades per Decret de la Presidència de 17 de gener de 1980, representen, a Catalunya, el punt final del cicle iniciat amb la mort del general Franco i la restauració de la Monarquia parlamentària. El seu objectiu és la formació del primer Parlament de la III Generalitat, que n'haurà d'elegir el President d'acord amb les normes de l'Estatut de 1979 (Disposicions Transitòries Quarta i Cinquena i articles 31 i 36).

Aquesta crida a les urnes —la setena en menys de quatre anys— situa l'electorat i les forces polítiques catalanes en una nova tessitura que determina alguns aspectes de la campanya electoral.

a) L'intent de moderar el creixement de l'abstenció

Un primer esforç dels partits s'adreça —amb més o menys intensitat— a contrapesar la tendència abstencionista que a Catalunya —com arreu de l'Estat— es manifesta amb persistència des del juny de 1977. Tant els grups de dreta com els d'esquerra desenvolupen una campanya molt més enèrgica que la portada a terme amb ocasió de les eleccions legislatives de 1979.

b) Un «test» per a la resta de l'Estat

L'elecció constitueix també un «test» a nivell d'Estat, car Catalunya és peça bàsica del nou edifici constitucional i prova de l'opció autonòmica que es dibuixa en el codi fonamental de 1978. Però Catalunya com a comunitat reuneix el més alt percentatge (16,7 %) de l'electorat espanyol, i les seves reaccions poden tenir importants conseqüències per a l'estratègia de totes les forces polítiques. La presència a Catalunya de tots els dirigents dels partits estatals és una mostra de la importància que s'atorga a les eleccions des d'aquella perspectiva.

c) La hipoteca del «govern provisional d'unitat»

Els partits i coalicions catalans arrossegueu l'«unitarisme» del període provisional que els impedeix l'intercanvi de crítica concreta sobre l'actuació respectiva de cada grup. No hi ha, doncs, enfrontaments sobre l'acció política anterior, de la qual tots en són —almenys teòricament— responsables. Només els no parlamentaris poden sotmetre a crítica de desgast als corresponents del període anterior.

d) Un debat predominantment ideològic

Però tampoc especifiquen els partits i coalicions algunes opcions de

futur, ni quant a les possibles coalicions de govern que acceptarien, ni quant a un programa massa concret d'actuació. Aquest últim fet es ja normal en la majoria de les campanyes electorals d'altres països, orquestades sobre nocions molt simples i imatges personals, més que no pas sobre compromisos de govern.

En el cas català, un esquema partític com el que previsiblement s'havia de confirmar aconsellava deixar portes obertes a possibles combinacions posteriors. Només els comunistes insisteixen —juntament amb l'ex-President Tarradellas— en la conveniència de continuar el govern d'unitat. Per la seva part, CiU anuncià la seva voluntat de no pactar amb el PSUC, al·legant incompatibilitats ideològiques fonamentals.

Així es reforçava el caràcter ideològic d'una campanya mancada de debats sobre programes o sobre estratègies, en la qual els partits de dreta i centre —amb el suport d'una agressiva activitat de la patronal catalana, «Foment del Treball»— s'esforcen per alertar a l'electorat sobre la —segons ells— radical transformació que representaria una majoria «marxista». Per obra de la propaganda, l'elecció d'un Parlament autonòmic de facultats restringides sembla haver de possibilitar un capgirament total del «model de societat», els aspectes més substantius de la qual queden en realitat fora de les competències autonòmiques.

e) Una dinàmica presidencialista

Les circumstàncies esmentades —manca de definició programàtica, escassa crítica recíproca— porten també —juntament amb els condicionants de la moderna publicitat— a una personalització de les opcions. L'elecció, de fet, esdevé «presidencial», en lloc de parlamentària, i són les figures dels líders les que pràcticament concentren l'atenció. Val a dir, a més a més, que la Generalitat provisional influeix també sobre aquest plantejament, degut a la imatge fabricada pel «tarradellisme» entre 1977 i 1979.

2. LES FORCES POLÍTiques I LA SEVA POSICIÓ

Les forces polítiques concurrents són pràcticament les mateixes que han participat en les eleccions legislatives a nivell d'Estat, amb la novetat de la presència del Partido Socialista de Andalucía-Partido Andaluz.

— a) A la dreta, una nova operació de canvi d'imatge intenta retrobar un espai polític més conservador que la UCD. Solidaritat Catalana, amb direcció i finançament empresarial, es presenta únicament a 2 circumscripcions.

— b) Centristes-UCD convertits ara en partit i sense excessiva seguretat en el seu èxit s'ofereixen com a garants de la continuïtat i de la vinculació amb el Govern de Madrid, fent èmfasi en l'amenaça al «model de societat» que representa —segons ells— l'esquerra catalana.

— c) Convergència i Unió juga a fons en el terreny que considera propi, amb una campanya intensa i abundant en recursos. Per una part, contraposa la seva definició rotundament nacionalista i la figura ben coneguda i vocacionalment «presidenciable» de Jordi Pujol a la desdibuixada trajectòria i personalitat del seu adversari «natural», CC-UCD. Per altra part, adopta accents de realisme assenyat de cara a l'esquerra —especialment, als socialistes—, les propostes de la qual desqualifica com aventureristes i exòtiques respecte del «model global de societat».

— d) Esquerra Republicana accentua el seu radicalisme nacionalista i fa al·lusió a la seva legitimitat històrica —els Presidents de la II Generalitat— per a ser present ara, de forma decisiva, en el nou Parlament, en el qual aspira a jugar un paper d'equilibri determinant davant la previsible igualació entre els grups més importants;

— e) El PSC adopta, sense ser-ho, el paper de partit en el poder que aspira a la reconfirmació de la confiança electoral, amb el handicap de no poder presentar òbviament un balanç de realitzacions que contrapesi la sensació d'insatisfacció social i econòmica experimentada al país. Tal vegada poc intensa i excessivament confiada, la seva actuació és en conjunt poc agressiva en comparació amb la dels seus competidors;

— f) Per la seva part, el PSUC es troba en la difícil situació de predicar una política d'unitat que cap altra formació política comparteix i d'aspirar a la coalició d'esquerra amb un *partner* —el PSC— que no es vol comprometre. Objecte preferent de l'atac «antimarxista», el PSUC no se sent massa amenaçat davant del seu propi electorat, mentre —per la gairebé impossible via d'un candidat independent a la Presidència— s'esforça per assegurar davant la resta de la ciutadania el seu procés de legitimació democràtica.

— g) El Partido Socialista de Andalucía-Partido Andaluz s'adreça a la població d'origen immigrant, oferint un programa de «defensa del pueblo andaluz» al qual considera minoria forastera —estrangera, si es vol— a Catalunya. Aquesta incitació —respectuosa en la forma, però provocativa en el fons— situa, sobretot, els partits d'esquerra —que recullen el seu suport entre bona part de la classe obrera d'origen immigrant— en la necessitat de perfilar la seva reflexió teòrica i la seva actitud programàtica davant del complex tema de la immigració a Catalunya i del seu futur.

— h) També són presents a la contesa electoral els grups representatius de moviments independentistes, dividits en aquesta ocasió en dos coalicions principals —BEAN i Nacionalistes d'Esquerra— que intenten una presència —encara que mínima— per a contrastar parlamentàriament la posició, segons ells excessivament acomodàcia, dels grans partits.

3. ELS RESULTATS

Les eleccions de 1980 alteren de manera important el panorama dibuixat per les dues consultes de 1977 i 1979, especialment pel que fa a l'abstenció, al quadre general de forces polítiques i a la seva implantació.

a) L'estancament del baix nivell de participació

El percentatge de participació disminueix encara respecte de les eleccions legislatives de 1979, tot i que s'incrementa lleugerament respecte de les eleccions locals del mateix any. Aquesta persistent tendència a la inhibició electoral pot explicar-se en part per la freqüència de consultes: els catalans han estat cridats a les urnes almenys un cop cada sis mesos en un període inferior als 5 anys. Però cal esbrinar altres factors inhibidors de la participació, que poden deduir-se de la variació territorial de l'abstenció, que sembla augmentar en els àmbits que —per aproximació— denominem com Catalunya Nova i Novíssima, mentre es manté estabilitzada relativament en la Catalunya Vella i, des d'una perspectiva de grup social, entre els sectors socialment benestants.

b) Una clara modificació del sistema de partits

Importants variacions en la posició de les diverses forces polítiques alteren el sistema de partits que semblava dibuixat des del 1977.

— Per una part, la competició CC-UCD - CiU es resol decididament en benefici de la segona. Mentre que CC-UCD perd la meitat de la seva quota electoral, CiU s'erigeix en primer partit català amb augment acusat de la seva força (+ 6,2) i a bona distància dels altres grups.

— Per altra part, el PSC experimenta una davallada considerable (—6,1) en probable benefici de l'abstencionisme, d'ERC i, en alguna mesura, de CiU. Això li fa perdre la primera posició del *ranking* polític català i l'acosta al PSUC que manté la seva força pràcticament intacta.

— Entre els partits menors, ERC es veu considerablement afavorida per l'electorat, gairebé doblant la seva porció de sufragis, mentre que el PSA avança —amb 1,6 per cent del cens— a la nova dreta de Solidaritat Catalana.

Amb aquestes alteracions, l'esquema quadripartític sorgit de les eleccions del 1977 i confirmat el 1979 es converteix en un model més complex, en el qual només tres formacions —CiU, PSC i PSUC— superen el 10 per cent del cens, seguides d'altres dues —CC-UCD i ERC—, situades entorn del 5 per cent. La clara orientació a l'esquerra del primer model queda també molt matitzada, car només podria parlar-se ara d'orientació a l'esquerra amb el còmput addicional dels vots d'ERC i el PSA.

Finalment, remarquem que la modificació de situacions relatives entre CC-UCD i CiU, per una part, i entre PSC i PSUC, per l'altra, tenen una

significació superior a l'estrictament quantitativa, amb probables repercussions sobre el joc estratègic entre partits.

c) La implantació territorial

La novetat més important quant a la distribució territorial del vot la constitueix el progrés de CiU arreu de Catalunya, «nacionalitzant» el seu electorat que s'estén de forma significativa per comarques de la Catalunya Nova i, fins i tot, de la Novíssima on havia tingut fins aquest moment una molt feble presència.

En canvi, CC-UCD recula en general a tot Catalunya, i el seu reducte principal —que comprèn bàsicament la circumscripció de Lleida i les terres de l'Ebre— queda més clarament delimitat en un context general poc favorable a la seva oferta electoral.

A l'esquerra, el retrocés del PSC es dona a tot el territori nacional, però s'acusa de forma més aguda en les terres de Ponent i en les comarques de Tarragona, on simètricament avança ERC. Aquest partit, per la seva banda, experimenta també una relativa «nacionalització» de la seva implantació, a l'obtenir quotes de certa significació en zones on fins aquest moment no havia aconseguit de penetrar.

Quant als comunistes, pot afirmar-se que un cop més manifesten alhora la consistència de la seva clientela electoral i la seva dificultat per desbordar els límits territorials on es concentra.

Finalment, l'audiència del PSA només es registra de forma significativa en l'àrea de la Catalunya Novíssima, en clara superposició a les zones d'influència socialista i comunista, i tal vegada amb més força relativa allí on la població d'origen immigrant s'ha assentat més recentment.

d) Els efectes parlamentaris de l'elecció

Com és sabut, les primeres eleccions de la III Generalitat —a l'espera d'una llei electoral pròpia— s'han celebrat d'acord amb la normativa estatal modificada en l'importantíssim punt de la quantitat d'escons per circumscripció (Disposició Transitòria Quarta de l'Estatut).

Aquesta modificació, que consisteix en l'augment de diputats que pertoquen a cadascuna de les quatre circumscripcions, té l'efecte de proporcionalitzar de forma més precisa la relació entre sufragis obtinguts per cada candidatura i escons que els són assignats, tal com queda de manifest en el quadre següent:

Partits i coalicions	% Vots	% Escons	Diferència	Vots per Escó
CC - UCD	10,5	13,3	+ 2,8	15.978
CiU	27,7	31,8	+ 4,1	17.553
ERC	8,9	10,3	+ 1,4	17.306
PSA	2,6	1,4	— 1,2	36.050
PSC	22,3	24,4	+ 2,1	18.448
PSUC	18,7	18,5	— 0,2	20.379

Malgrat la disminució de la desproporció de la representació parlamentària, segueixen manifestant-se algunes desigualtats quant al nombre de vots necessaris per guanyar un escò. CC-UCD continua en la millor situació, mentre que el PSUC és —si ens limitem als partits de dimensions similars— el pitjor tractat per la distribució d'escons. Notem, finalment, que ERC apareix ara entre les formacions afavorides per la desproporcionalització.

2.- LA GEOGRAFIA ELECTORAL DE CATALUNYA

LA GEOGRAFIA ELECTORAL DE CATALUNYA

Ramon M. Canals

Rosa Virós

Equip de Sociologia Electoral (U.A.B.)

LES ELECCIONS

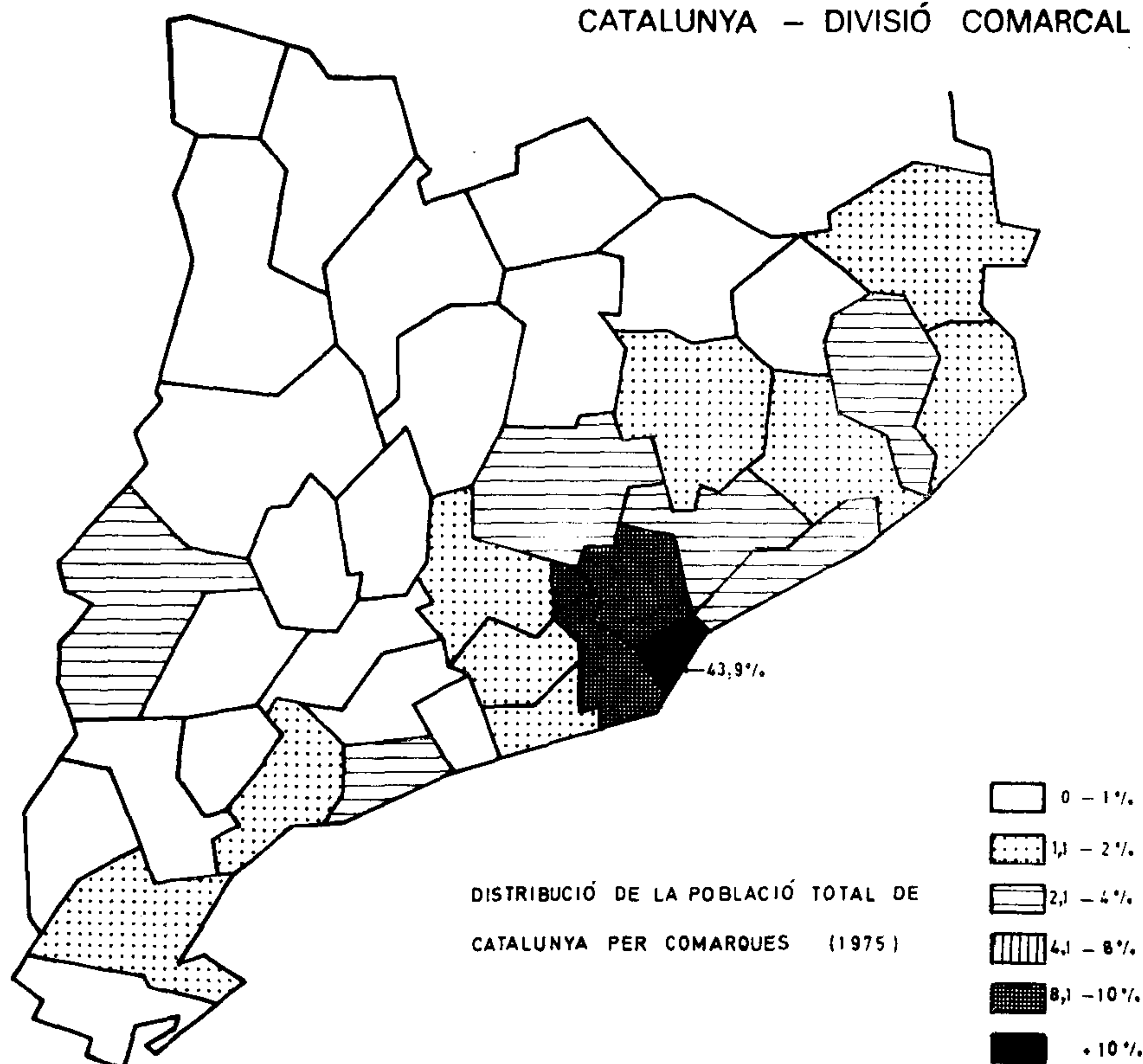
Presentem una sèrie de mapes a nivell comarcal amb els resultats de les eleccions legislatives de 1977 i 1979, del Parlament de Catalunya de 1980 i dels referenda de la Llei de Reforma Política, de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia.

Acompanyem els mapes amb una fitxa en la que consten els valors mitjans i els màxims i mínims i la seva localització geogràfica. A continuació comentem molt breument cada sèrie de mapes. Com a complement adjuntem un breu comentari estadístic per a la interpretació de l'evolució del comportament electoral a Catalunya.

No hem pogut incloure mapes de les eleccions municipals perquè encara no disposem de resultats agregats per comarques. Els resultats figuren en l'Apèndix núm. 1.

Cal advertir que els mapes i les fitxes fan referència a percentatges sobre cens electoral per tal de facilitar la comparació entre diferents consultes. Cal tenir present també que no adjuntem els mapes d'aquelles forces polítiques que no superen el 5 % sobre el cens electoral en cap de les comarques.

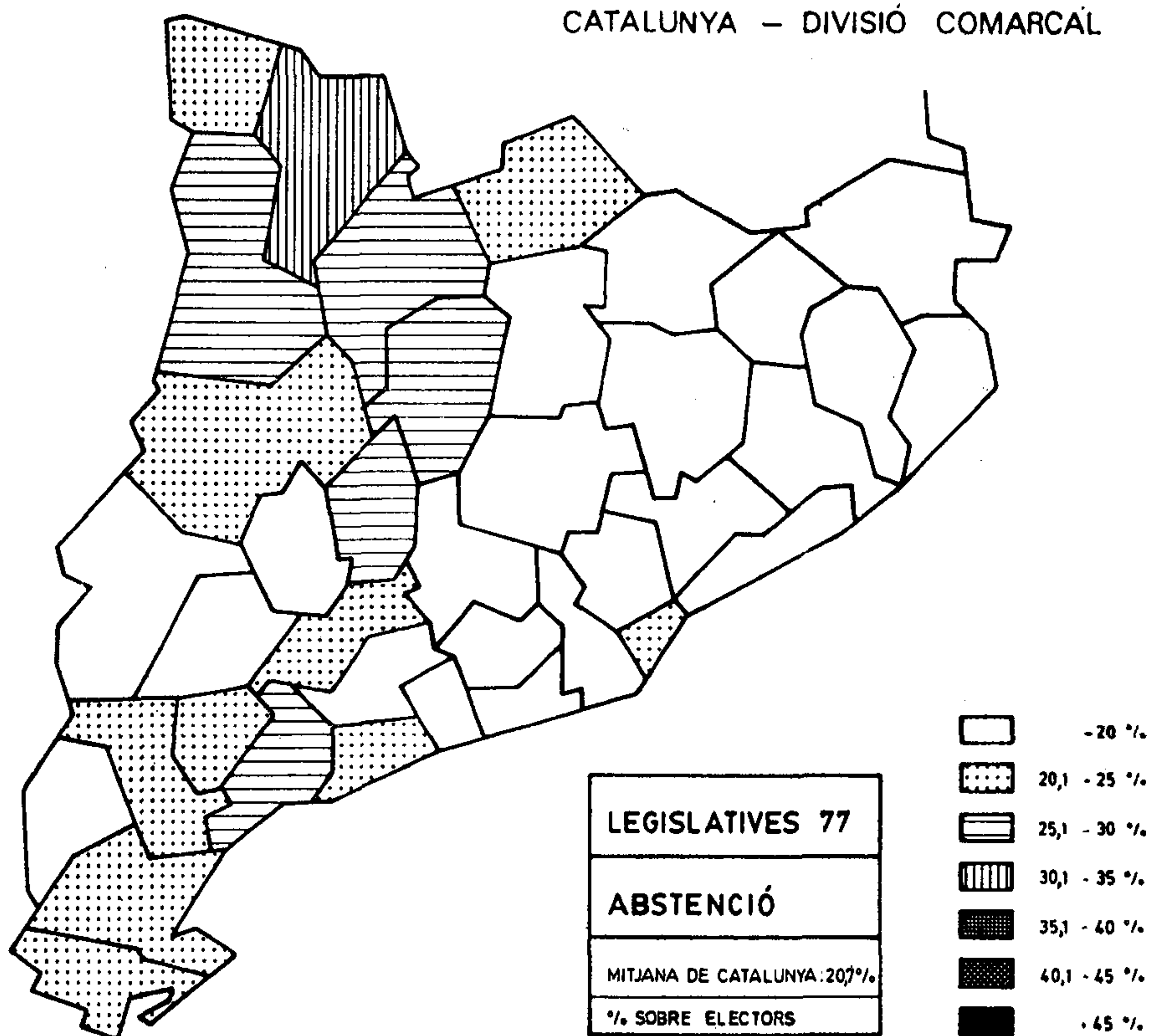
CATALUNYA - DIVISIÓ COMARCAL

Per a corregir l'inevitable efecte distorsionador dels mapes n'incluïm un en el que consta la distribució de la població de Catalunya junt amb un mapa-guia de les comarques de Catalunya (*).

* Per tal de facilitar la lectura dels mapes, el mapa-guia de comarques figura al final del volum, en un full solt.

CATALUNYA - DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	20,7
Barcelona	:	20,7
Girona	:	18,6
Lleida	:	21,2
Tarragona	:	22,5

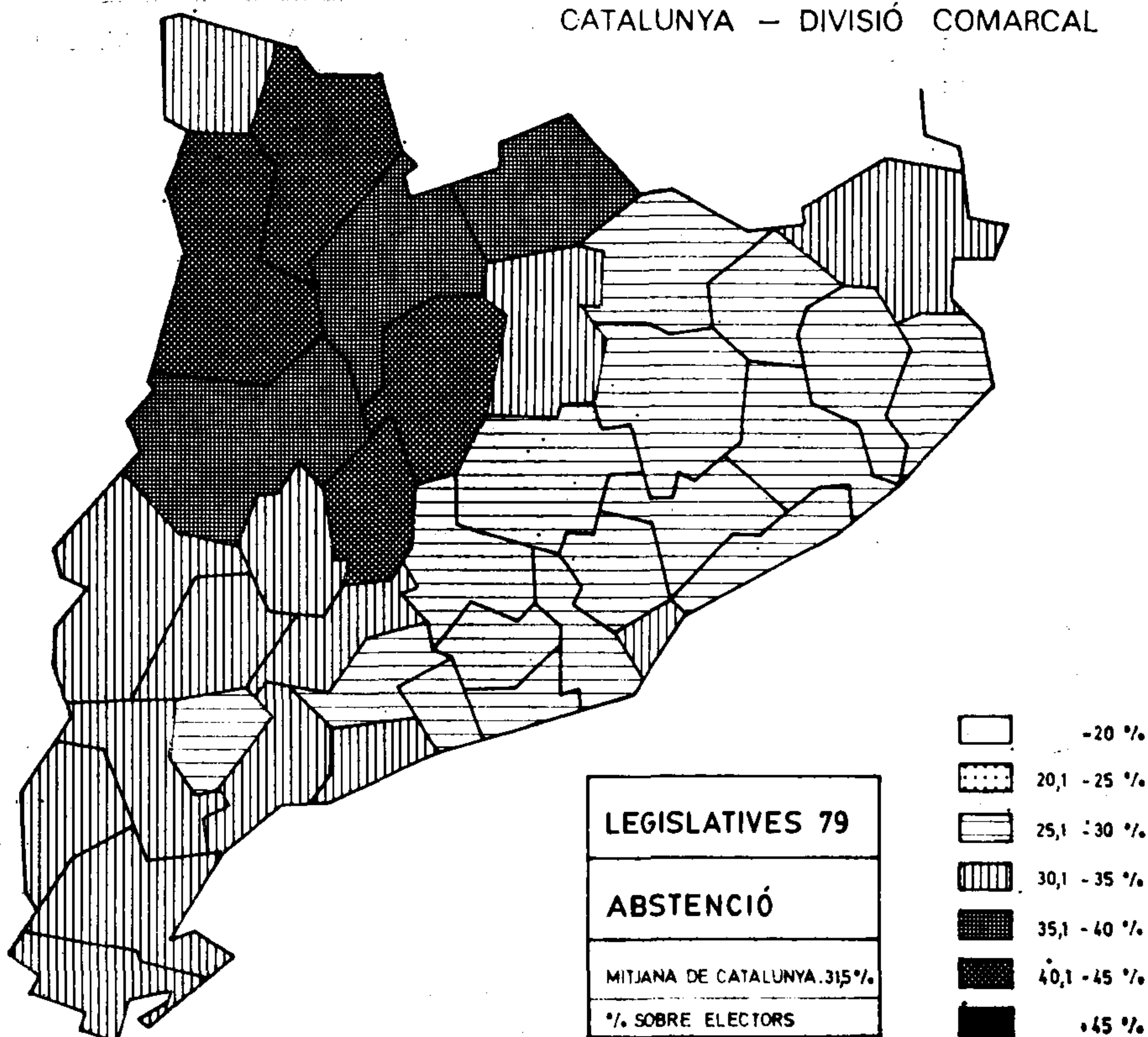
*Valors extrems***Màxims:**

31,3	Pallars Sobirà
29,5	Solsonès
28,7	Pallars Jussà

Mínims:

14,3	Osona
15,1	Garraf
15,5	Bages

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	31,5
Barcelona	:	31,5
Girona	:	28,6
Lleida	:	34,7
Tarragona	:	32,3

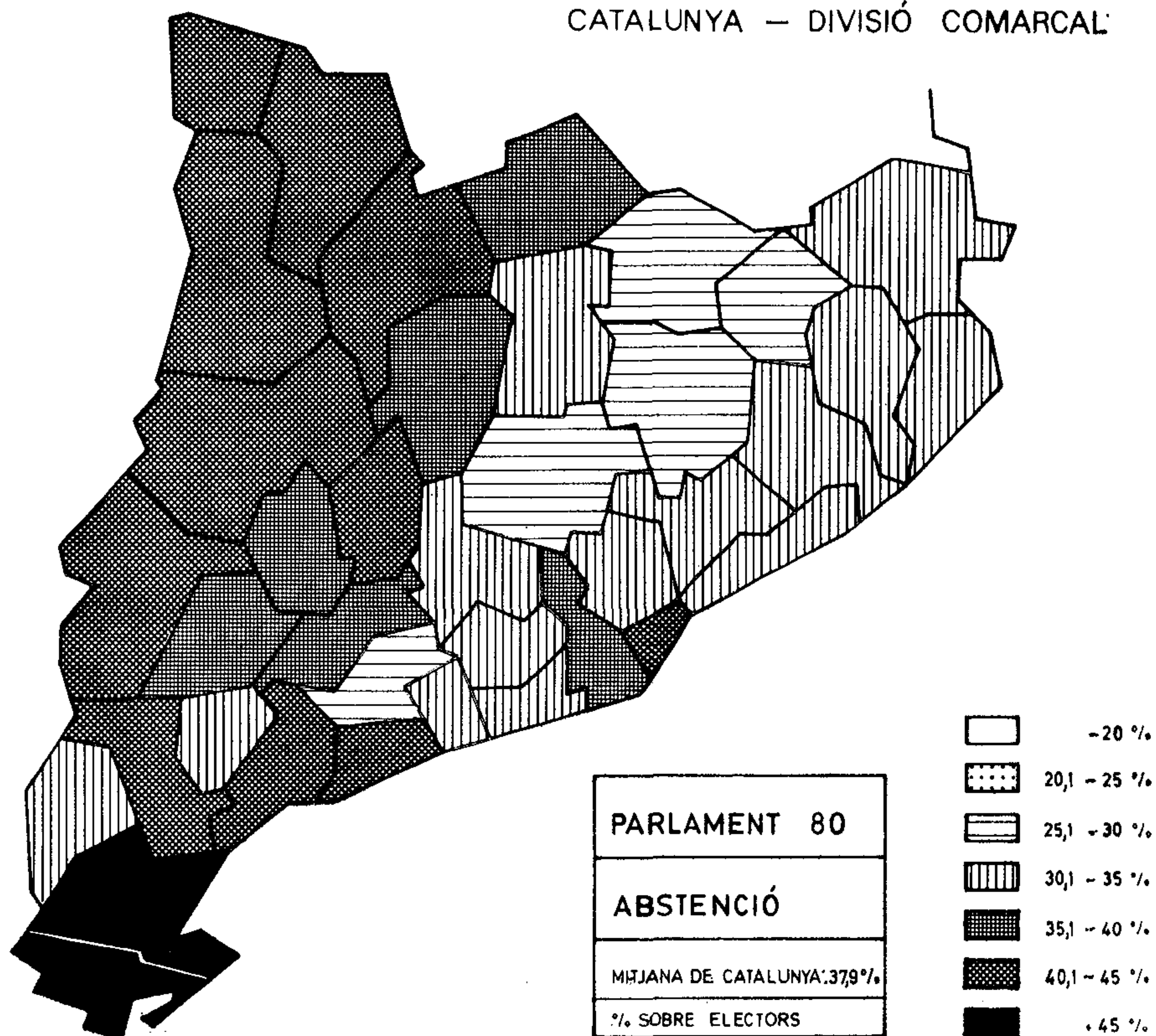
*Valors extrems***Màxims:**

44,1	Solsonès
42,4	Pallars Sobirà
41,2	Segarra

Mínims:

25,8	Bages
26,0	Garrotxa
26,5	Ripollès

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

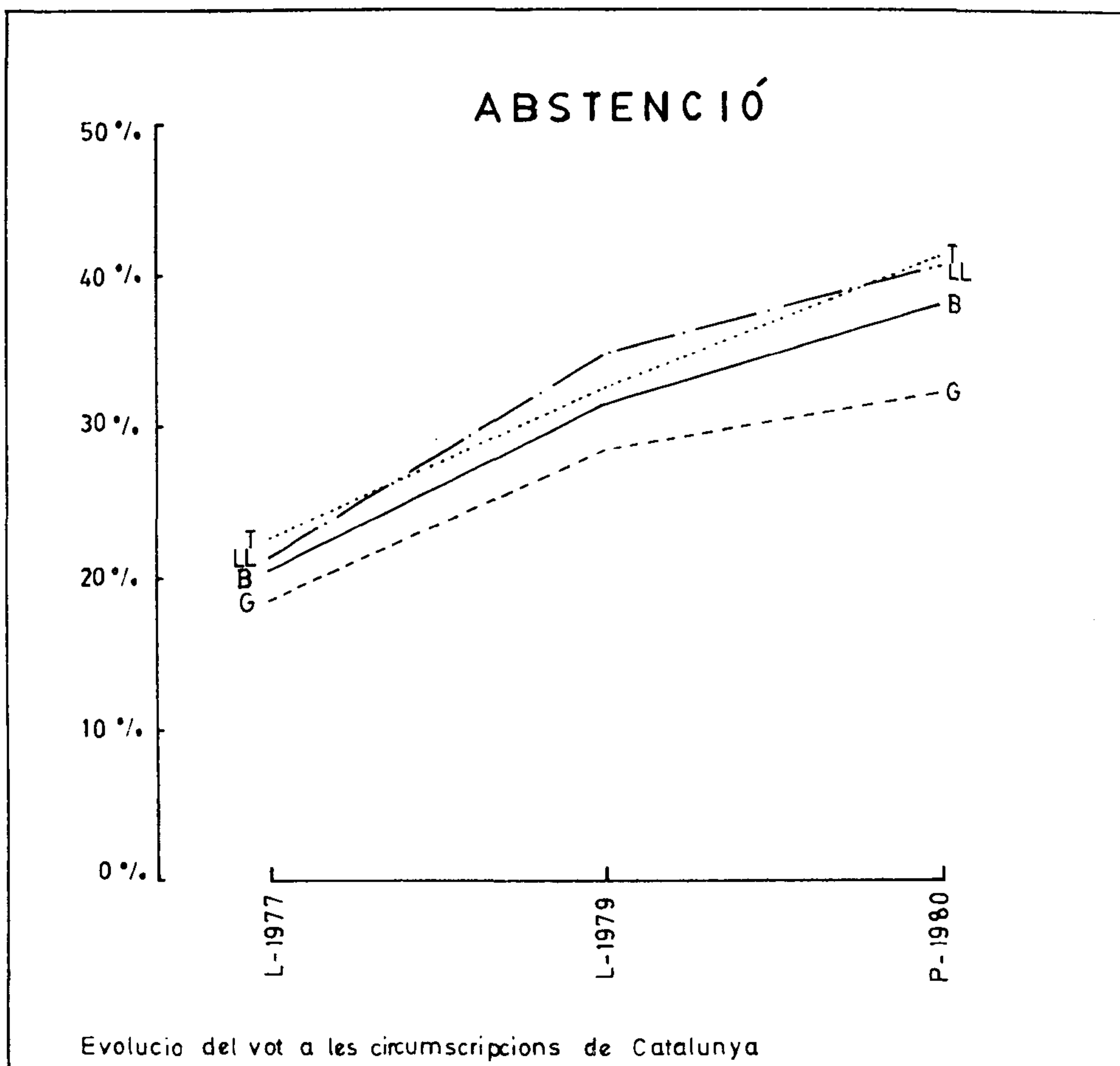
Catalunya	:	37,9
Barcelona	:	37,9
Girona	:	32,2
Lleida	:	40,6
Tarragona	:	40,8

*Valors extrems***Màxims:**

47,2	Baix Ebre
46,0	Montsià
44,7	Alt Urgell

Mínims:

28,4	Ripollès
28,7	Osona
29,5	Bages i A. Camp

ABSTENCIÓ

A Catalunya com a la resta de l'Estat l'abstenció s'incrementa progressivament des del 1977.

En les primeres eleccions legislatives la participació va ésser gairebé del 80 % però l'1 de Març del 1979 l'abstenció s'incrementa un 11 % i encara un 6,4 % més en les eleccions del Parlament de Catalunya. Del 1977 al 1980 la participació ha disminuït doncs, aproximadament un 18 %.

La taxa d'abstenció és relativament semblant en les circumscripcions de Barcelona, Lleida i Tarragona, destacant Girona com la més participativa i alhora la més estable.

En totes les consultes electorals, les comarques agràries —la majoria

de les de Lleida i Tarragona— són les més abstencionistes mentre que les que tenen una proporció més equilibrada d'agricultura i indústria, és a dir, les de Girona i de l'interior de Barcelona mostren una participació electoral més gran. Les comarques que envolten el cinturó industrial de Barcelona i Tarragona participen d'una forma notable en les dues eleccions legislatives mentre que a partir del referèndum de l'Estatut d'Autonomia demostren una major apatia política. Tot apunta a què s'està produint un progressiu desinterès per les consultes electorals en els nous pols de desenvolupament industrial i en els municipis i barris amb forta presència d'immigració arribada a Catalunya després del 1970; amb unes precàries condicions d'assentament degudes en part a una infraestructura deficitària produïda pel creixement brutal i no planificat dels pobles i també a una integració cultural molt feble motivada per aquest mateix fenomen de massificació.

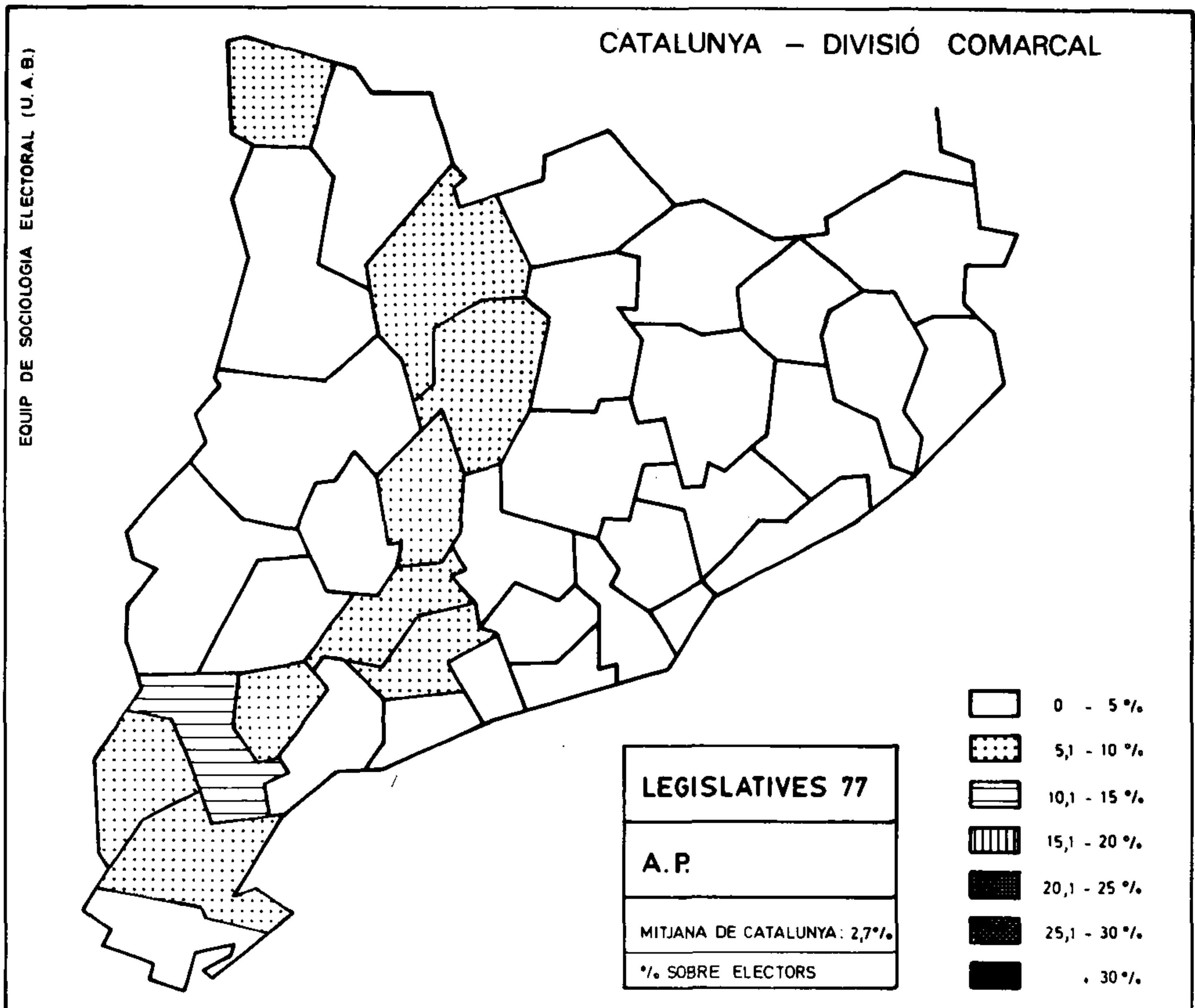
En les eleccions de 1977 i 1979 l'abstenció es presenta estretament lligada al predomini del vot favorable a les candidatures més conservadores (AP/CD, UCDCC i sobretot a CC-UCD). Es tracta de zones deprimides i pobres, en regressió demogràfica i amb una tradicional inhibició política d'una bona part de la població. Contràriament, les zones amb predomini dels partits de centre i esquerra (PDC/CiU, PSC i PSUC) són les que més participen en les eleccions generals.

En les eleccions del Parlament de Catalunya el mapa de l'abstenció sofreix una remodelació que en realitat ja es produeix en el Referèndum de l'Estatut. Si el 1979 el retrocés de la participació es donava arreu del país afectant indistintament totes les forces polítiques, en el 1980 alguns indrets resulten més perjudicats que d'altres.

A algunes comarques frontereres de la Catalunya tradicionalment abstencionista i conservadora (Vall d'Aran i vegueria de l'Ebre), la taxa d'abstenció augmenta fortament.

Una altra zona en què la mobilització política s'afebleix ostensiblement és en els barris suburbans i cinturons industrials de Barcelona i Tarragona resultant-ne perjudicats sobretot els socialistes. En quin grau aquesta desmobilització puntual de les eleccions al Parlament pot ésser deguda a les causes estructurals abans esmentades, a la forta crisi econòmica o a una sensibilització insuficient enfront de l'autonomia, és quelcom difícil de precisar.

El que és ben cert és que el 1980 hi ha una forta correlació entre participació i vot favorable al catalanisme moderat de Convergència i Unió.

Valors mitjans

Catalunya	: 2,7
Barcelona	: 2,5
Girona	: 2,6
Lleida	: 4,2
Tarragona	: 4,6

Escons

Catalunya	: 1
Barcelona	: 1
Girona	: —
Lleida	: —
Tarragona	: —

Valors extrems

Màxims:

7,5	Solsonès
7,1	Vall d'Aran
6,1	Ribera d'Ebre

Mínims:

1,2	Baix Llobregat
1,6	Baix Empordà
1,8	La Selva

Classificació per comarques

- 1.er lloc en cap comarca
2.^{on} lloc en cap comarca

C. D.

(Coalición Democrática)

Valors mitjans

Catalunya : 2,4
Barcelona : 2,5
Girona : 2,3
Lleida : 2,1
Tarragona : 2,7

Escons

Catalunya : 1
Barcelona : 1
Girona : —
Lleida : —
Tarragona : —

Valors extrems

Màxims:

5,0 Terra Alta
4,5 Baix Ebre
3,5 Cerdanya

Mínims:

0,8 Pallars Sobirà
1,1 Pallars Jussà
1,2 Garraf, Priorat

Classificació per comarques

1.er lloc en cap comarca

2.^{on} lloc en cap comarca

ALIANZA POPULAR (1977)

COALICIÓN DEMOCRÁTICA (1979)

SOLIDARITAT CATALANA (1980)

Aquestes candidatures que aglutinaren forces diverses, a la dreta d'UCD, van tenir poc ressò a Catalunya a les eleccions legislatives de 1977 i 1979. En les dues superen per unes dècimes i només a la circumscripció de Barcelona el mínim del 3 % sobre votants que exigeix la normativa electoral per poder tenir representació parlamentària.

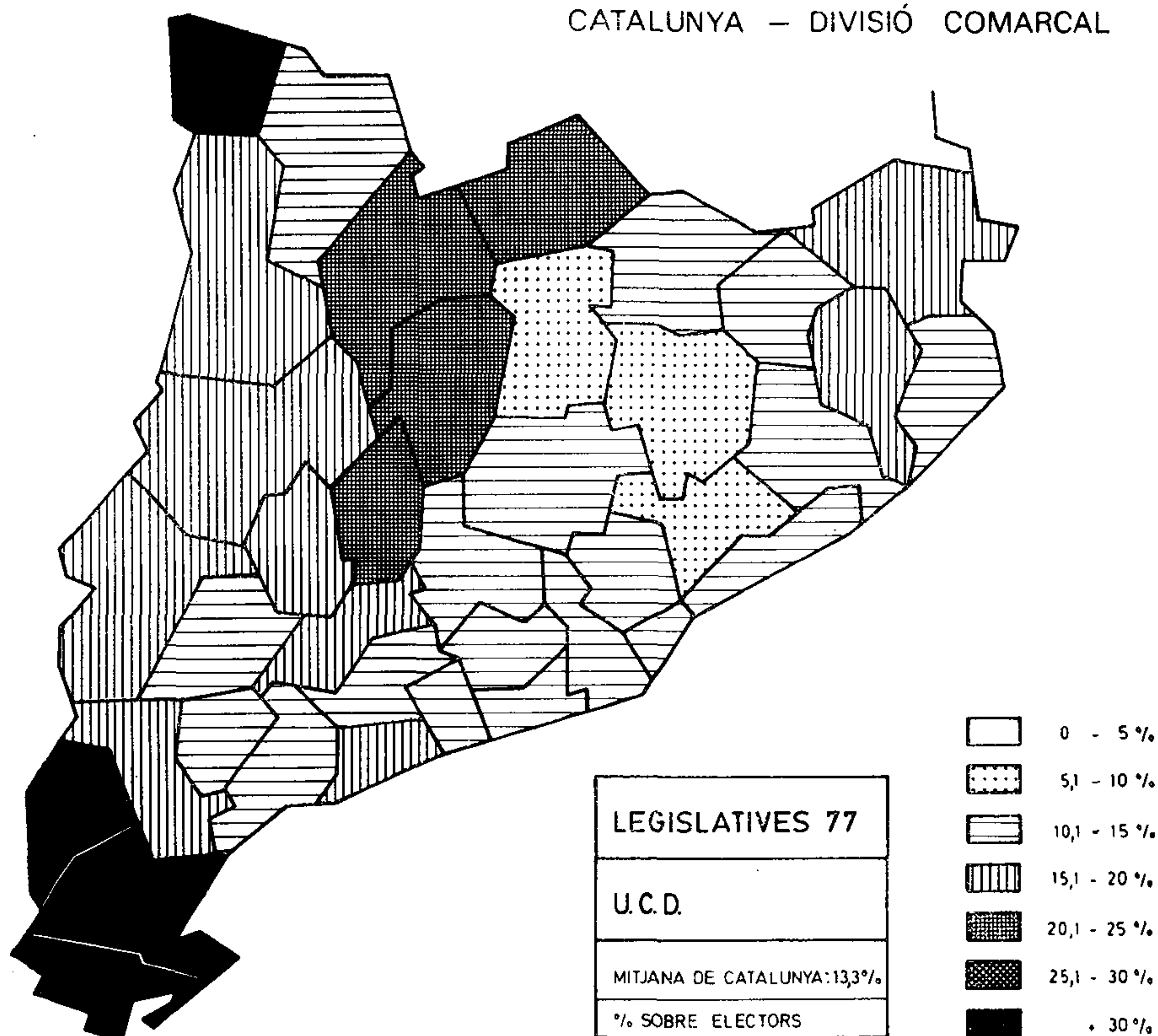
En les eleccions del parlament de Catalunya de març de 1980, aquesta línia política intenta de nou fortuna amb nous líders i una imatge nova. Solidaritat Catalana, que és el nom de la candidatura, no obté aquesta vegada cap escó.

El 1977 AP assoleix els seus millors resultats, a Lleida i Tarragona. El 1979 CD manté la seva pobre incidència a Barcelona i Girona i perd gairebé la meitat dels vots a Lleida i Tarragona. El 1980 SC s'enfonsa totalment a Catalunya. Les comarques amb màxima implantació relativa d'aquestes candidatures són les lleidatanes de l'anomenada Catalunya pobre i la Vegueria de l'Ebre.

La implantació territorial és molt desigual dintre de la seva debilitat general. És evident que les comarques rurals li són més favorables, però el 1979 les forces dretanes es mantenen molt millor —fins i tot amb un lleuger augment en números absoluts—, en les zones més urbanitzades de Barcelona i Girona. La majoria de vots favorables a AP el 1977 i a CD el 1979, es concentren al Barcelonès, Vallès Occidental, Maresme, Gironès, Segrià, Tarragonès i Baix Ebre i, sobretot, a les ciutats de Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona i Tortosa. Podríem dibuixar, doncs, dos contextos favorables al vot AP i CD: per una banda, les comarques més endarrerides, amb escassa mobilització política i, per l'altra, les ciutats grans amb sector terciari important.

La crisi interna i la debilitat a Catalunya de l'aparell organitzatiu del conjunt de forces més o menys properes a la «línia Fraga», semblen haver influït fortament en el seu fracàs electoral.

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	: 13,3
Barcelona	: 11,9
Girona	: 14,7
Lleida	: 18,9
Tarragona	: 20,8

Escons

Catalunya	: 10
Barcelona	: 5
Girona	: 1
Lleida	: 2
Tarragona	: 2

*Valors extrems**Màxims:*

39,5	Vall d'Aran
39,0	Terra Alta
32,3	Baix Ebre

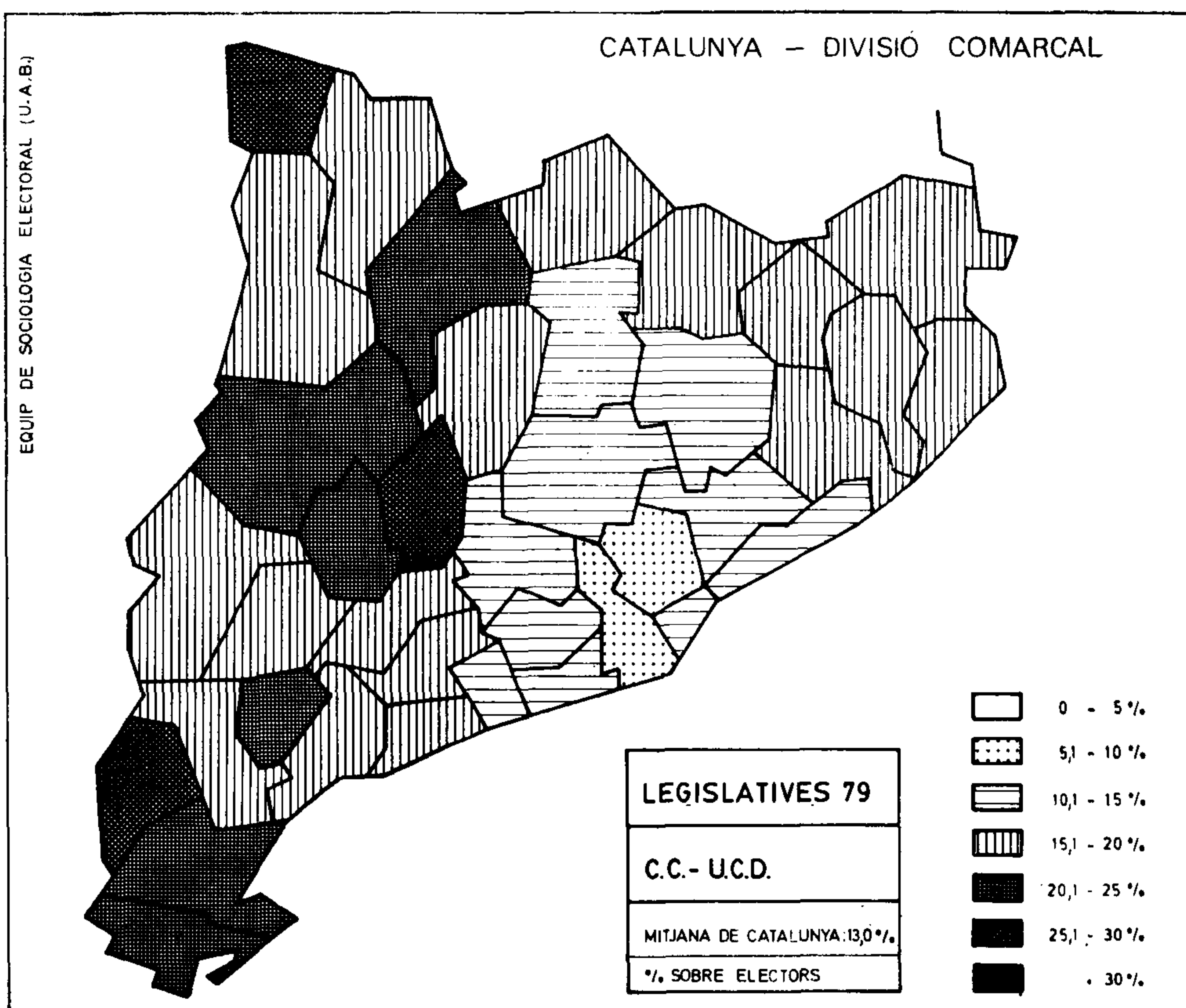
Mínims:

9,5	Berguedà
9,8	Osona, Vallès Or.
10,2	Vallès Oc., B. Llobregat

Classificació per comarques

1.er lloc a 12 Comarques: Cerdanya, A. Urgell, V. d'Aran, Noguera, Segarra, Segrià, C. Barberà, Tarragonès, Ribera d'E., T. Alta, Baix Ebre i Montsià.

2.^{on} lloc a 8 Comarques: A. Empordà, P. Sobirà, P. Jussà, Solsonès, Urgell, Garrigues, Baix Camp i Priorat.

Valors mitjans

Catalunya	: 13,0
Barcelona	: 11,4
Girona	: 17,5
Lleida	: 20,4
Tarragona	: 18,8

Escons

Catalunya	: 12
Barcelona	: 6
Girona	: 2
Lleida	: 2
Tarragona	: 2

Valors extrems

Màxims:

29,5	Vall d'Aran
28,9	Terra Alta
25,8	Segarra

Mínims:

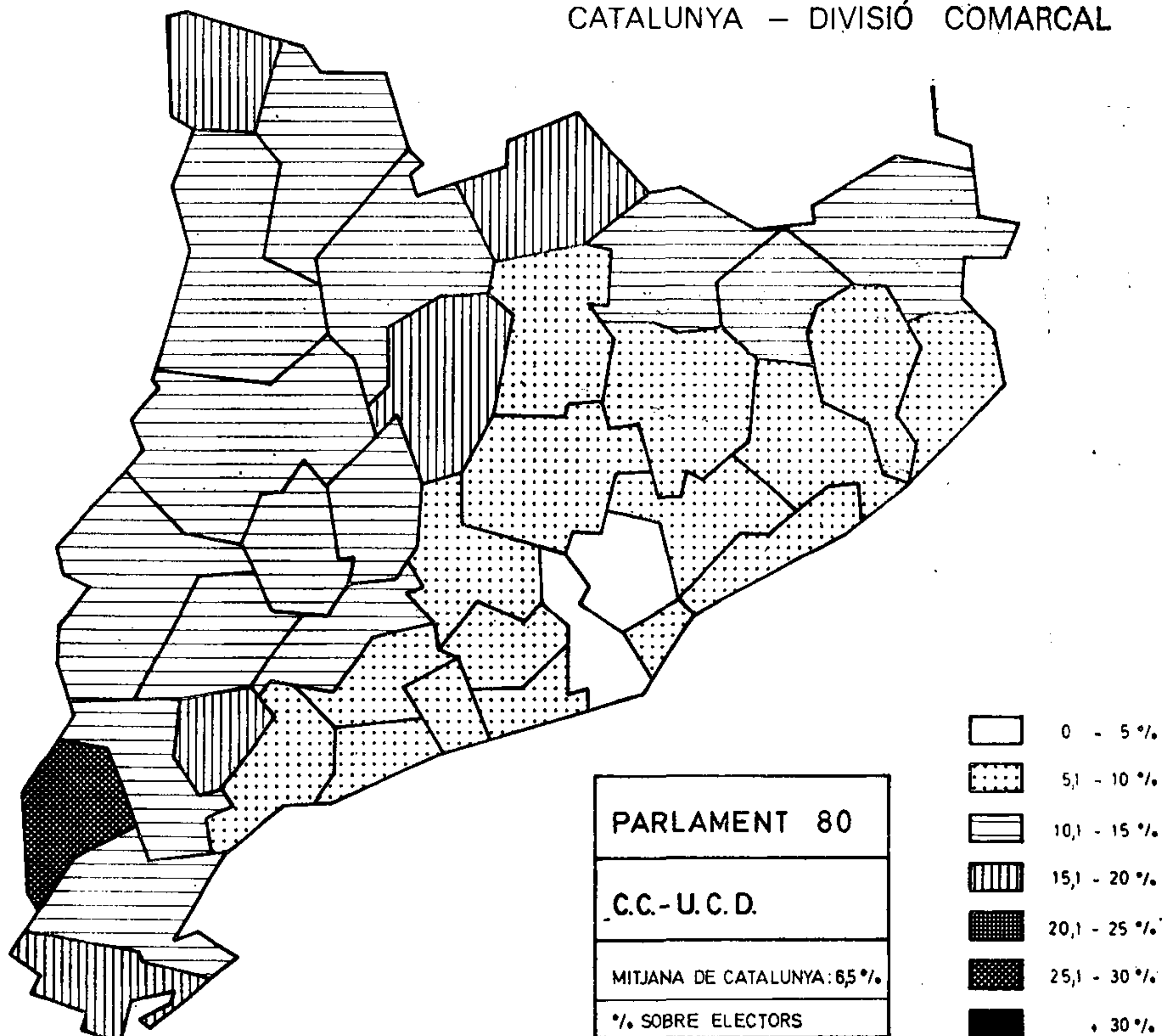
8,6	Baix Llobregat
10,0	Vallès Occ.
11,2	Vallès Oriental

Classificació per comarques

1.er lloc a 14 Comarques: A. Urgell, P. Sobirà, V. d'Aran, P. Jussà, Noguera, Urgell, Segarra, Segrià, C. Barberà, Priorat, Ribera d'Ebre, T. Alta, Baix Ebre i Montsià.

2.^{on} lloc a 10 Comarques: Garraf, Osona, Gironès, B. Empordà, A. Empordà, Cerdanya, Solsonès, Garrigues, Tarragonès i B. Camp.

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	6'5
Barcelona	:	5'0
Girona	:	10,2
Lleida	:	13,8
Tarragona	:	11,6

Escons

Catalunya	:	18
Barcelona	:	7
Girona	:	3
Lleida	:	4
Tarragona	:	4

*Valors extrems***Màxims:**

25,3	Terra Alta
18,9	Solsonès
18,1	Montsià

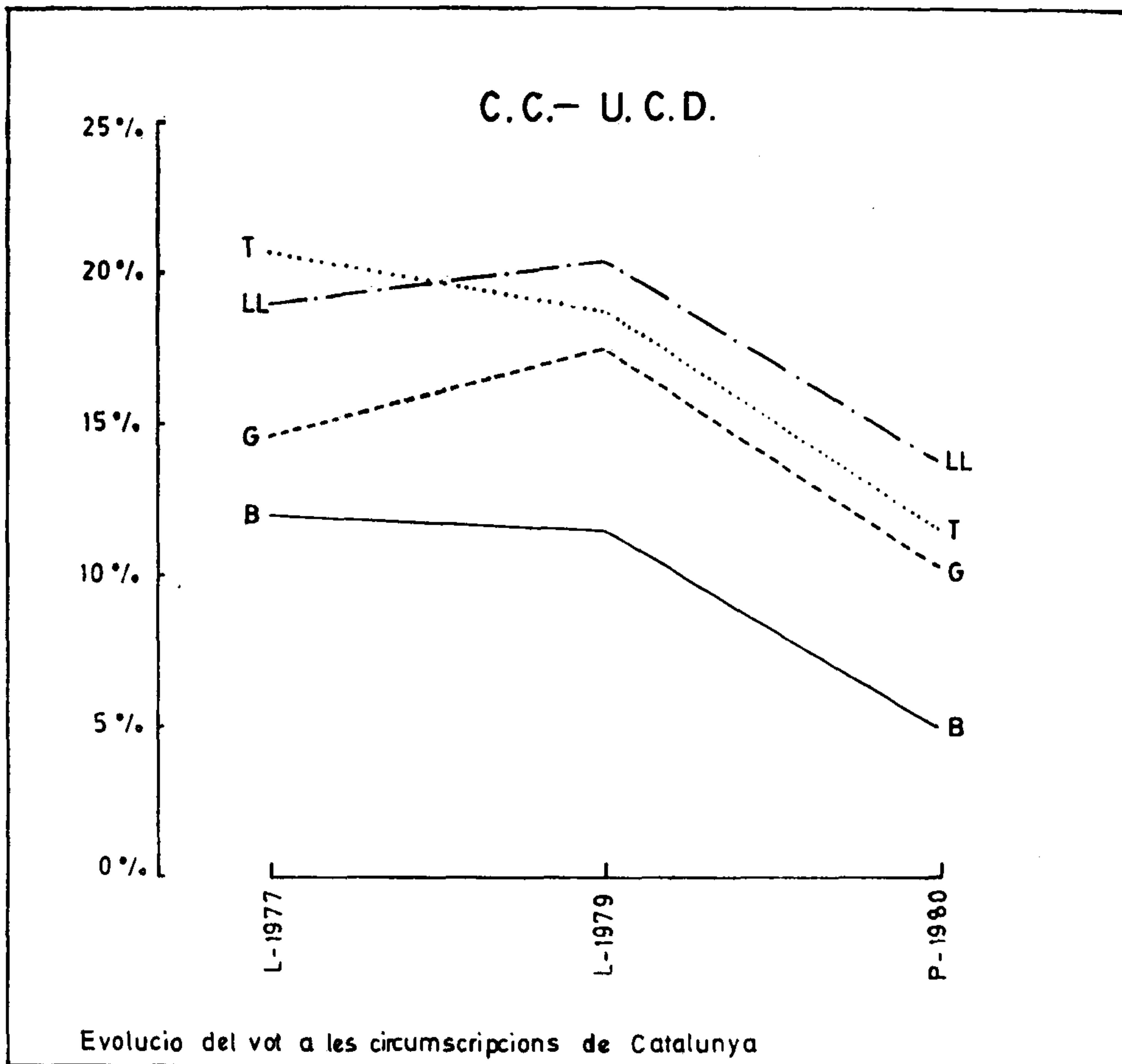
Mínims:

3,7	B. Llob., V. Oc.
5,1	Vallès Oriental
5,2	Anoia

Classificació per comarques

1.er a 5 Comarques: Priorat, Ribera d'Ebre, Terra Alta, Baix Ebre, Montsià.

2.^{on} lloc a 12 Comarques: Cerdanya, A. Urgell, P. Sobirà, V. d'Aran, P. Jussà, Solsonès, Noguera, Urgell, Segarra, Segrià, Garrigues i C. Barberà.

UNIÓN DE CENTRO DEMOCRATICO (1977)
CENTRISTES DE CATALUNYA - UCD (1979 i 1980)

L'evolució del vot centrista a Catalunya presenta —respecte al cens electoral— una tendència a la baixa, que es comença a manifestar a les legislatives del 79, si bé de manera inapreciable, i que s'accentua tant en les municipals com en les parlamentàries on veu reduïda a la meitat la seva força electoral respecte als resultats assolits en les legislatives estatals de 1977 i 1979.

Aquesta tendència general es confirma en el conjunt de les quatre cir-

cumscripcions i de les comarques que les integren. No obstant això, hem de destacar els lleugers augments experimentats en les legislatives de 1979, en les circumscripcions de Lleida i Girona, així com en algunes comarques de Barcelona.

Pel que fa a la implantació electoral del partit centrista, cal destacar la seva homogènia distribució pel territori de Catalunya, en totes les consultes electorals celebrades fins ara.

No obstant això, cal destacar que a nivell de circumscripció si bé aquest equilibri es manté a Lleida, Girona i Tarragona, en canvi a la circumscripció demogràficament més important —Barcelona— és on la seva implantació és més feble, el que debilita els seus resultats globals en el conjunt de Catalunya.

Tot i la seva regularitat d'implantació a nivell comarcal, cal distingir com a zones d'elevada implantació, les comarques que conformen la Vegueria de l'Ebre així com la Vall d'Aran. Per contra, les comarques que durant aquestes consultes electorals celebrades fins ara se li han mostrat menys favorables són les més industrialitzades i poblades que formen la vegueria primera (Baix Llobregat, Vallès Occidental, Vallès Oriental i Barcelonès), amb l'excepció de la ciutat de Barcelona on la seva força electoral és bastant apreciable.

Diríem doncs, que la implantació centrista es donaria fonamentalment en comarques rurals amb alt índex de despoblació, mentre que la seva feblesa electoral es posaria de manifest en aquelles zones més industrialitzades, i més densament poblades. Una zona intermèdia d'implantació se situaria en zones de tipus mixt on coexisteixen un sector primari important amb una activitat industrial apreciable.

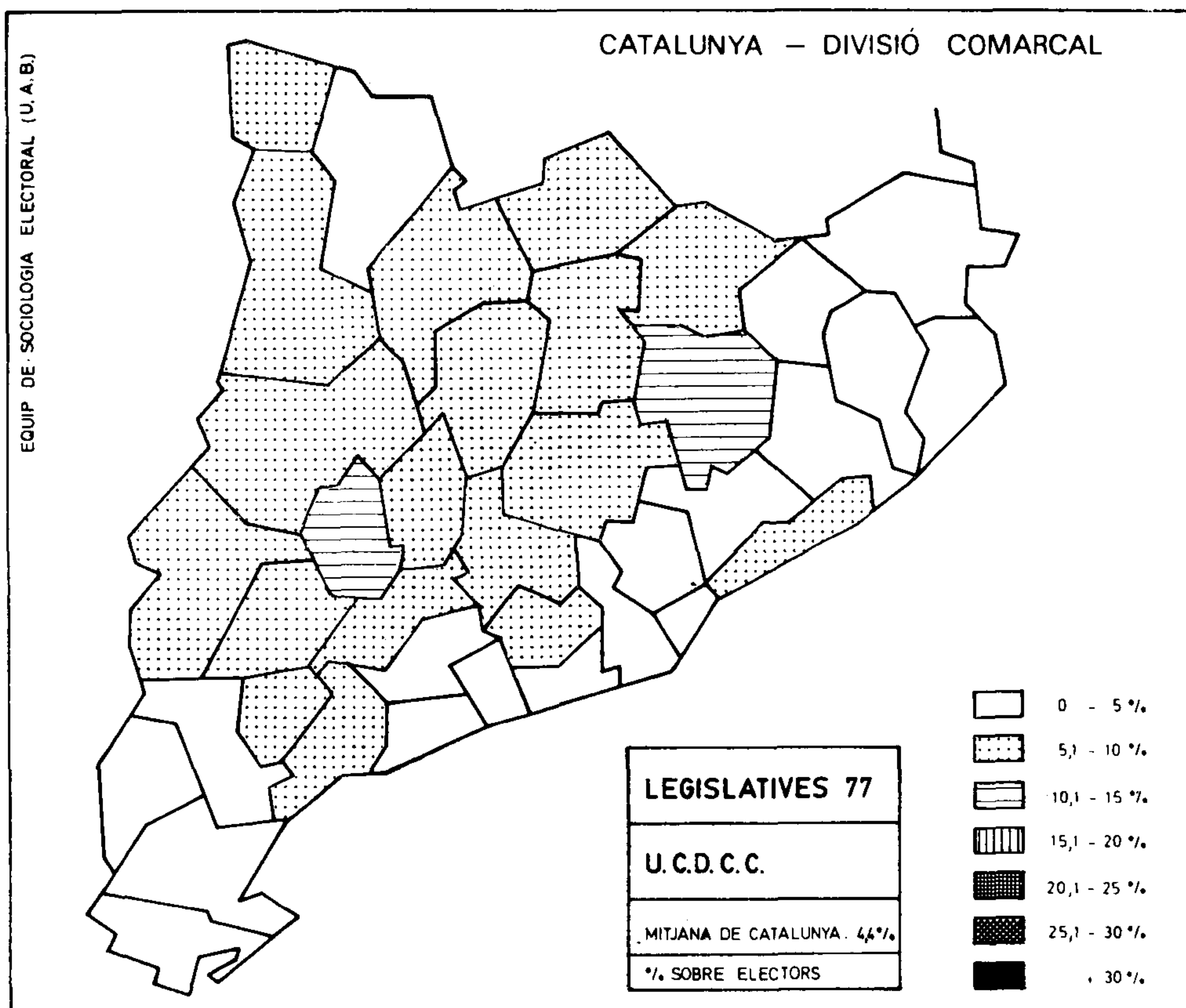
Cal destacar que fins ara —a l'espera de futures consultes electorals— l'oferta electoral centrista ha tingut més bona acollida en eleccions d'àmbit estatal que en les d'àmbit local o nacional.

No hi ha dubte, que la més baixa participació que s'ha donat en aquestes darreres eleccions, especialment en les comarques més rurals (Vegueria de l'Ebre, Vall d'Aran, etc.) i en les ciutats importants (Barcelona, Tarragona, etc.), on els centristes tenien una força notable, poden explicar en part aquesta forta davallada electoral.

Per altra banda, la major «competència» electoral dels partits d'àmbit nacional en eleccions d'aquest tipus, pot haver tingut també la seva influència en aquesta disminució de la força electoral centrista.

L'espectacular victòria de C i U, en les eleccions al Parlament, es pot atribuir en bona part al trasvasament de vot centrista, sobretot en comarques de tipus mixt i en les grans ciutats —especialment en els barris benestants—.

Caldrà veure en futures eleccions l'evolució de la competència electoral entre CC-UCD i CiU per un espai polític que sembla cada vegada més coincident.

Valors mitjans

Catalunya	: 4,4
Barcelona	: 4,2
Girona	: 4,3
Lleida	: 7,3
Tarragona	: 4,3

Escons

Catalunya	: 2
Barcelona	: 2
Girona	: —
Lleida	: —
Tarragona	: —

Valors extrems

Màxims:

12,9	Osona
12,3	Urgell
9,5	Segarra

Mínims:

2,4	Montsià
2,5	Baix Ebre
2,6	Baix Llobregat

Classificació per comarques

1.er lloc a cap Comarca.

2.^{on} lloc a cap Comarca.

UNIÓ DEL CENTRE

I LA DEMOCRACIA CRISTIANA DE CATALUNYA (1977)

Aquesta coalició electoral es presenta per primera i única vegada en les eleccions legislatives de 1977. Composaven aquesta coalició dos partits: Unió Democràtica de Catalunya, històric i nacionalista partit d'orientació democristiana, i el Centre Català, partit de recent creació i d'orientació neo-liberal.

Els resultats obtinguts per aquesta coalició a Catalunya van ésser molt migrats: no arriben al 5 % sobre el cens electoral, ocupa el cinquè lloc de la classificació, i només obté dos diputats a la circumscripció de Barcelona.

Malgrat aquests baixos resultats, són sensiblement superiors als obtinguts per l'Equip Demòcrata-cristià a nivell de l'Estat espanyol —al que estava vinculat UDC— que no arriben a l'1%.

El seu mapa electoral demostra una implantació molt desigual. A Lleida és on fa millors resultats obtenint un tercer lloc —després d'UCD i PDC— a cinc comarques. Més feble és la seva implantació a Girona i Tarragona, si bé en la primera els seus resultats són més homogenis arreu mentre que a Tarragona té zones de molt variada força destacant per la seva feblesa la Vegueria de l'Ebre. A Barcelona es on l'UCDCC té una incidència més pobre sobretot al Barcelonès i al Baix Llobregat. Cal remarcar, però, que a Osona obté el millor resultat de tot el principat —13 %—.

Aquestes eleccions varen significar el fracàs de la democràcia cristiana com a opció política independent, tant a nivell català com a la resta de l'Estat espanyol.

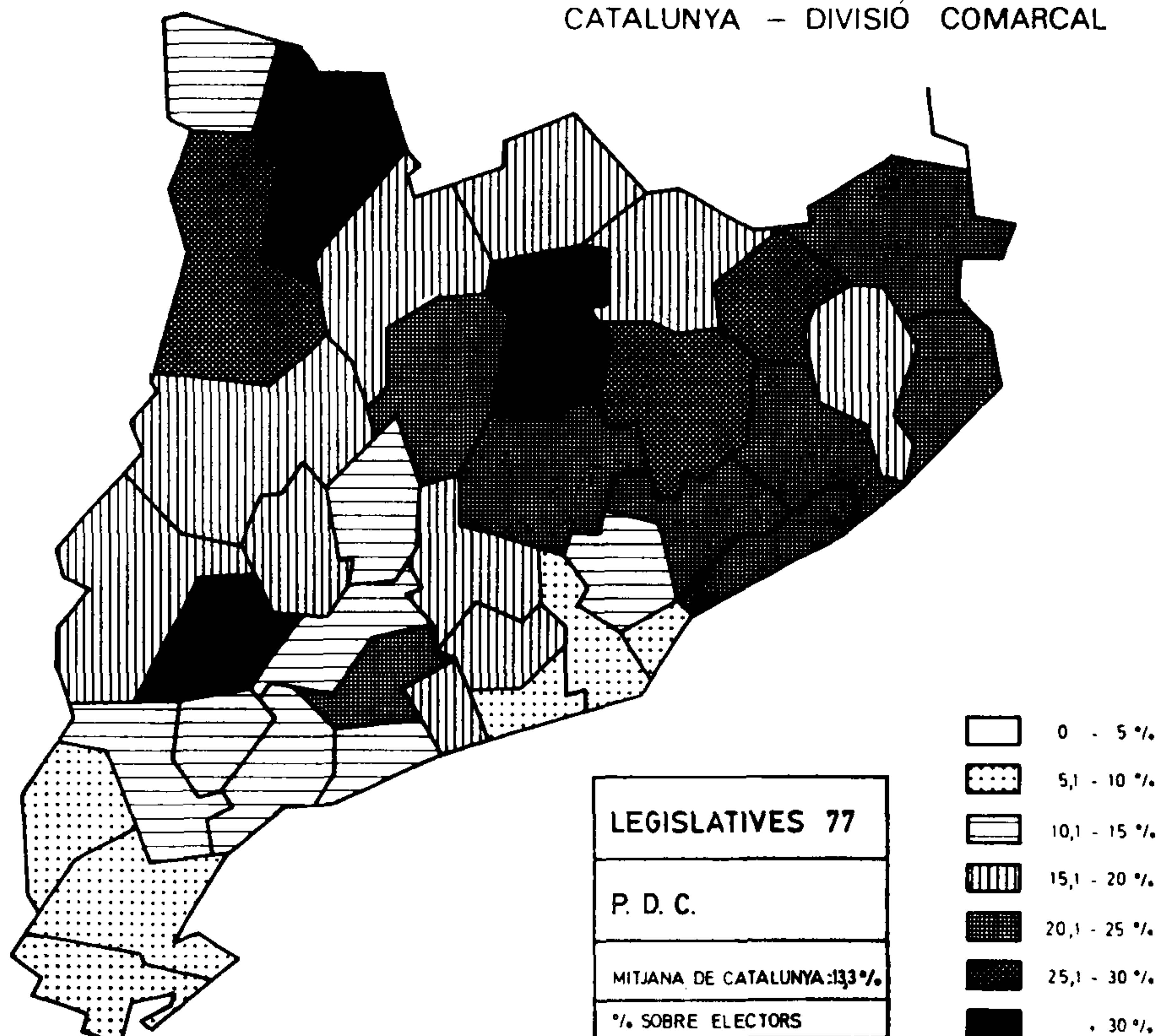
A Catalunya, en les eleccions legislatives de 1979, un sector minoritari d'UDC, encapçalat per Anton Cañellas formarà coalició electoral amb UCD, amb el que es fusionarà més tard creant el partit CC-UCD.

Per altra part, el sector majoritari d'UDC, encapçalat pel seu president Miquel Coll i Alentorn, arriba a un acord amb CDC, formant la coalició electoral CiU.

És difícil de preveure cap on s'ha decantat l'electorat democristià —més de 170.000 votants— en les eleccions celebrades a partir de 1979. Probablement una part ha anat a engruixir les files de l'abstencionisme. Ara bé, a la vista dels resultats de les legislatives de 1979, —especialment d'aquelles zones on tenia una certa implantació UCDCC— no sembla agosarat fer la hipòtesi de què el principal partit beneficiat d'aquest «forçat» trasvasament hauria estat CC-UCD.

En canvi, pel que fa a les eleccions al Parlament català, és probable que amb l'important trasvasament d'electorat centrista cap a CiU, es trobin antics electors democristians, que en aquestes eleccions d'àmbit nacional, s'haurien decantat per una opció també moderada i a la vegada més «nacionalista», que segons les previsions comptava amb més expectatives d'èxit que el partit del govern, de cara a evitar una possible victòria de les forces d'esquerra.

CATALUNYA - DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	: 13,3
Barcelona	: 12,3
Girona	: 21,8
Lleida	: 19,0
Tarragona	: 11,2

Escons

Catalunya	: 11
Barcelona	: 6
Girona	: 2
Lleida	: 2
Tarragona	: 1

*Valors extrems**Màxims:*

35,6	Pallars Sobirà
33,9	Les Garrigues
31,0	Berguedà

Mínims:

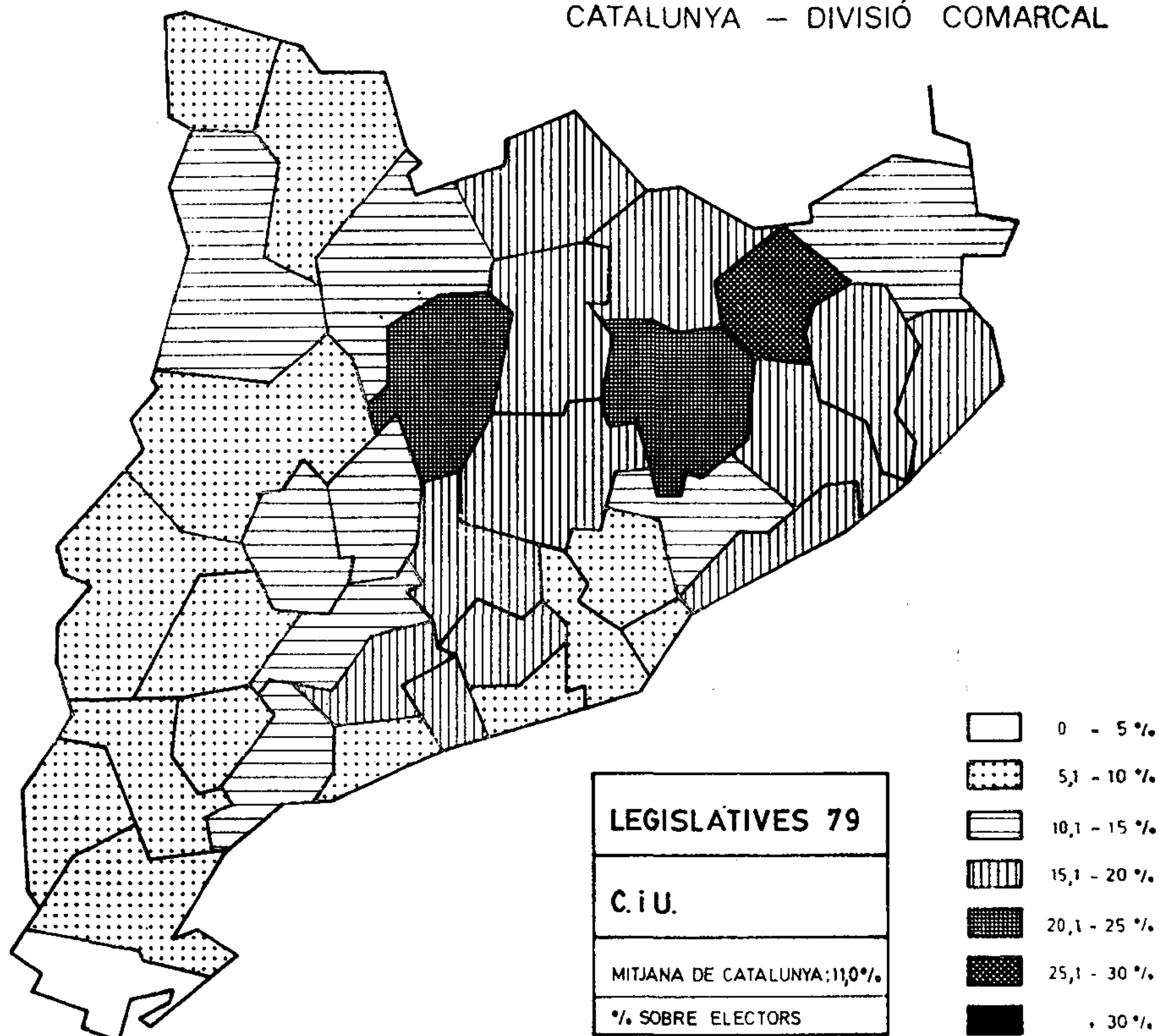
6,7	Montsià
6,8	Baix Ebre
8,1	Baix Llobregat

Classificació per comarques

1.er lloc a 12 Comarques: Alt Empordà, Berguedà, Garrotxa, Garrigues, Gironès, Maresme, Pallars, Jussà i Sobirà, Osona, La Selva, Solsonès, Urgell.

2.^{on} lloc a 13 Comarques: Alt Penedès, Alt Camp, Anoia, Alt Urgell, Baix Penedès, Baix Empordà, Bages, Cerdanya, Ripollès, Segarra, Segrià, Noguera i Vallès Oriental.

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	11,0
Barcelona	:	10,6
Girona	:	17,4
Lleida	:	10,2
Tarragona	:	9,4

Escons

Catalunya	:	8
Barcelona	:	6
Girona	:	1
Lleida	:	1
Tarragona	:	—

*Valors extrems**Màxims:*

26,1	La Garrotxa
22,5	Osona
20,7	Solsonès

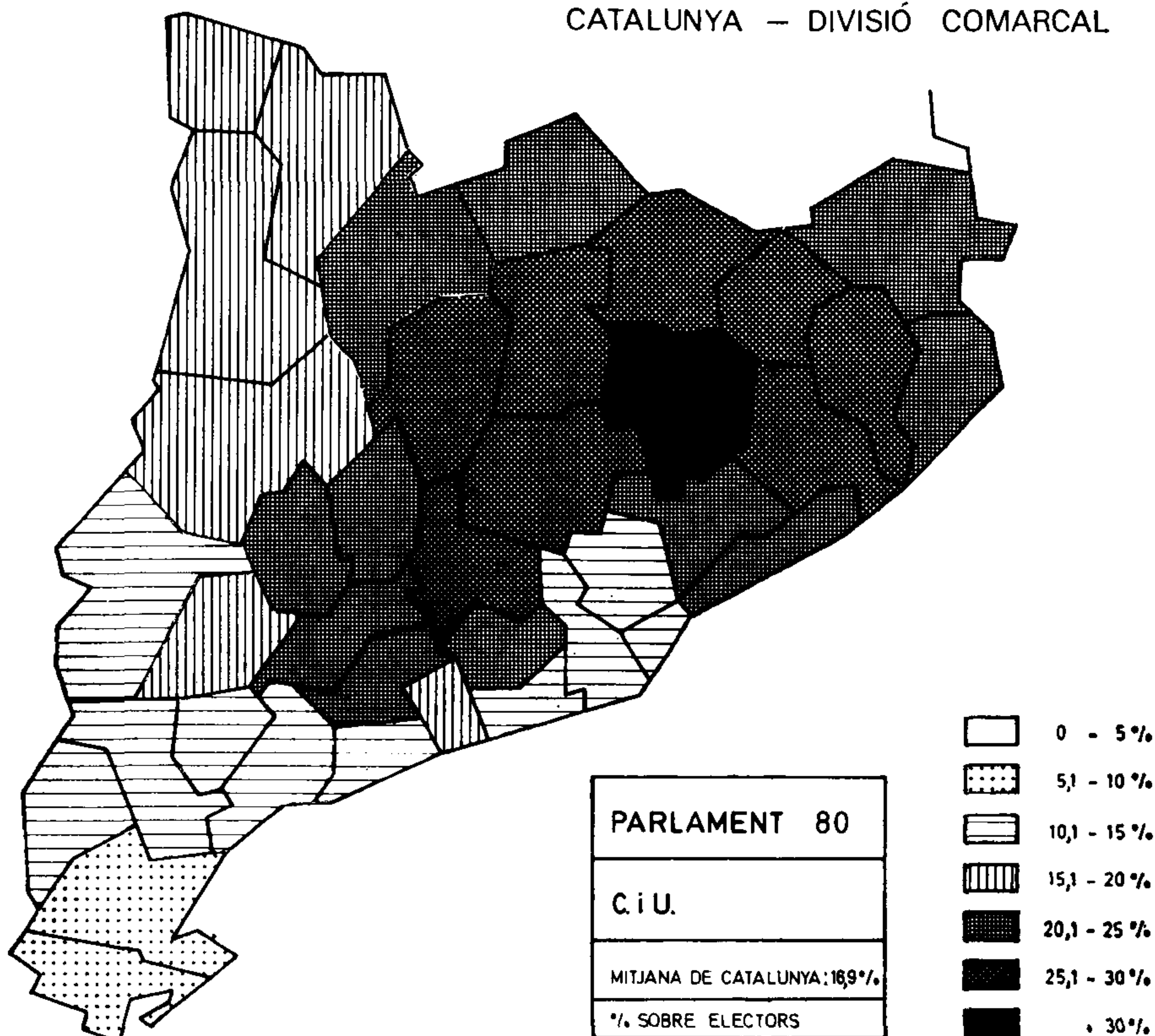
Mínims:

4,4	Montsià
6,1	Baix Ebre
6,9	Ribera d'Ebre

Classificació per comarques

- 1.er lloc a 6 Comarques: Berguedà, Cerdanya, Garrotxa, La Selva, Osona, Solsonès.
- 2.^{on} lloc a 9 Comarques: Alt Camp, Anoia, Bages, Baix Penedès, Conca de Barberà, Pallars Jussà, Ripollès, Segarra, Vallès Oriental.

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	: 17,2
Barcelona	: 16,8
Girona	: 25,0
Lleida	: 16,7
Tarragona	: 13,9

Escons

Catalunya	: 43
Barcelona	: 26
Girona	: 7
Lleida	: 5
Tarragona	: 5

*Valors extrems**Màxims:*

31,7	Osona
29,3	La Garrotxa
28,9	Solsonès

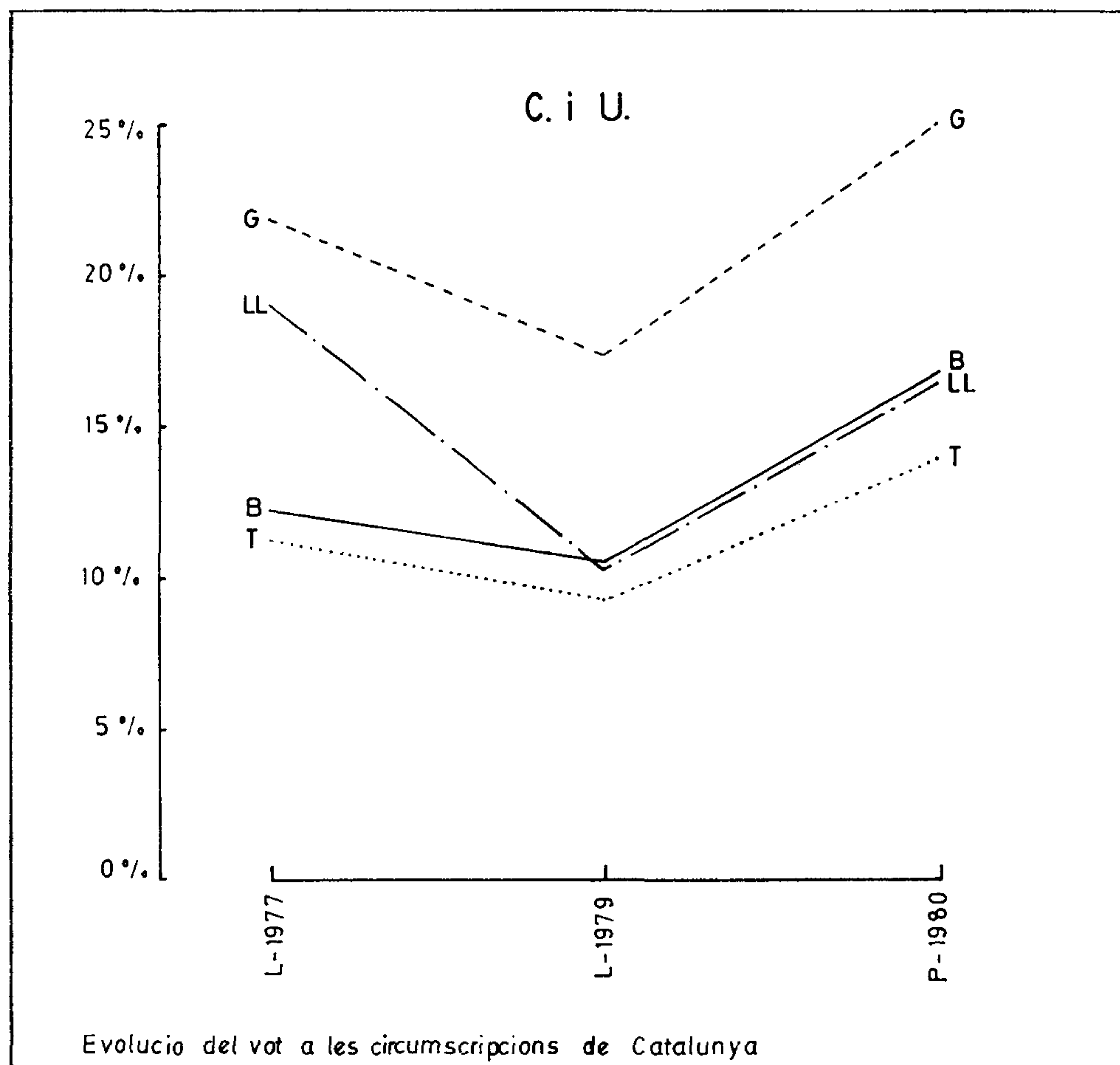
Mínims:

7,3	Montsià
8,9	Baix Ebre
11,4	Ribera d'Ebre

Classificació per comarques

1.er lloc a 28 Comarques: Alt Penedès, Anoia, Alt Camp, Baix Camp, Barcelonès, Bages, Berguedà, Cerdanya, Conca de Barberà, Maresme, Tarragonès, Vallès Oriental, totes les gironines i totes les lleidatanes (excepte Segrià).

2.^{on} lloc a 6 Comarques: Baix Penedès, Garraf, Priorat, Ribera d'Ebre, Terra Alta, Vallès Occidental.

PACTE DEMOCRÀTIC PER CATALUNYA (1977) CONVERGÈNCIA I UNIÓ (1979 i 1980)

Convergència Democràtica de Catalunya vertebra el 1977 la coalició Pacte Democràtic per Catalunya de la que formen part Esquerra Democràtica de Catalunya i el Partit Socialista ex-Reagrupament amb el suport d'elements nacionalistes, principalment del Front Nacional de Catalunya.

El 1979, CDC engloba ja en el seu si Esquerra Democràtica i pacta amb Unió Democràtica de Catalunya —partit demòcrata-cristià— la coalició

Convergència i Unió que també es presenta a les eleccions del Parlament de Catalunya.

El 1977, el PDC aconsegueix una implantació molt desigual en el territori català: alta a Girona i Lleida i molt inferior a Barcelona i Tarragona. El 1979, CiU obté només el quart lloc amb una pèrdua del 2,3 % de vots sobre el total d'electors. Cal remarcar que en aquestes segones eleccions legislatives es manté millor en els llocs on tenia poca força mentre que sofreix un fort retrocés a Girona i, sobretot, a Lleida. A la possible pèrdua d'electorat favorable al PSC-R —integrat ara en el Partit dels Socialistes de Catalunya—, cal afegir el feble suport de l'antic electorat democrata cristià que sembla inclinar-se majoritàriament cap a la candidatura del Partit del Govern en les llistes del qual hi figurava Cañellas, antic líder d'UDC.

El 1980, CiU guanya a les quatre circumscripcions catalanes i no solament recupera l'antic espai perdut el 1979 sinó que supera els resultats obtinguts el 1977 excepte a Lleida, i queda primer en 28 de les 38 comarques de Catalunya.

Malgrat els canvis soferts en la seva implantació territorial el vot favorable a PDC/CiU manté unes característiques constants:

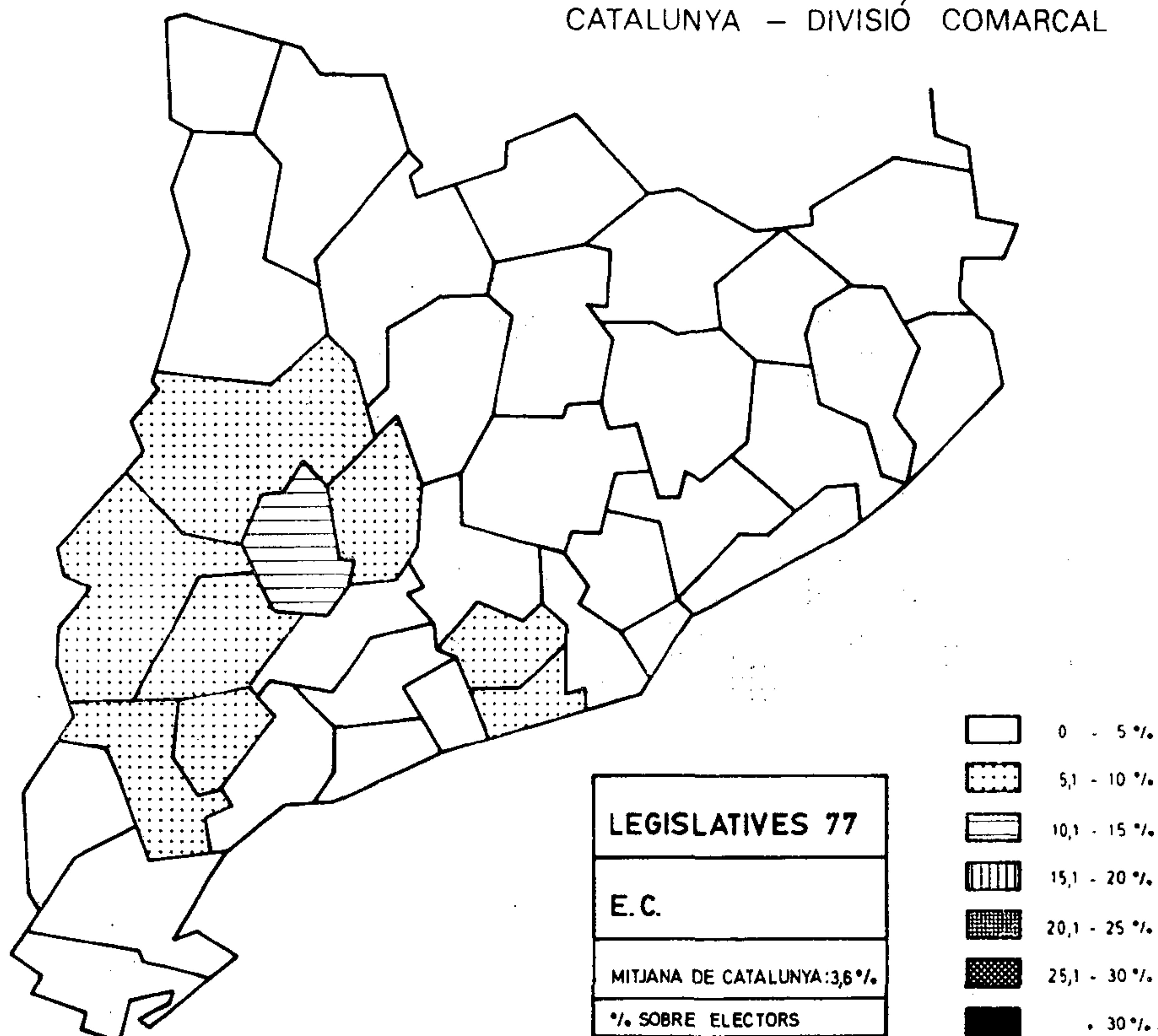
Baixa implantació al cinturó industrial de Barcelona i barris perifèrics barcelonins si bé en les eleccions del Parlament hi millora els seus resultats; feble implantació a les comarques del centre i sur de Tarragona i especialment a la Vegueria de l'Ebre; preponderància a les comarques gironines, a les de l'interior de la circumscripció de Barcelona i també a les de Lleida i Tarragona que els són pròximes.

Del que hem dit podem deduir que els contextos favorables a les coalicions formades al voltant de CDC són les zones d'equilibri entre els diferents sectors productius, baix nombre de població no nascuda a Catalunya i zones agrícoles amb predomini del petit i mitjà propietari i, en general, la Catalunya vella.

Si el 1977 i el 1979 hi havien diverses ofertes de centre, CiU es converteix a partir de les eleccions municipals en la força hegemònica d'aquest espai polític. Si en les legislatives de 1979 no va ésser capaç d'arrossegar una bona part de l'antic electorat d'UCDCC, el 1980, assoleix no solament el suport de gairebé la seva totalitat sinó també el d'antics votants de CC-UCD.

Les properes eleccions legislatives mostraran el grau de consolidació de CiU en els seus nous espais conquerits, consolidació lligada sens dubte, al seu major o menor èxit al front del govern de Catalunya.

CATALUNYA - DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	: 3'6
Barcelona	: 3,6
Girona	: 2,0
Lleida	: 5,9
Tarragona	: 3,4

Escons

Catalunya	: 1
Barcelona	: 1
Girona	: —
Lleida	: —
Tarragona	: —

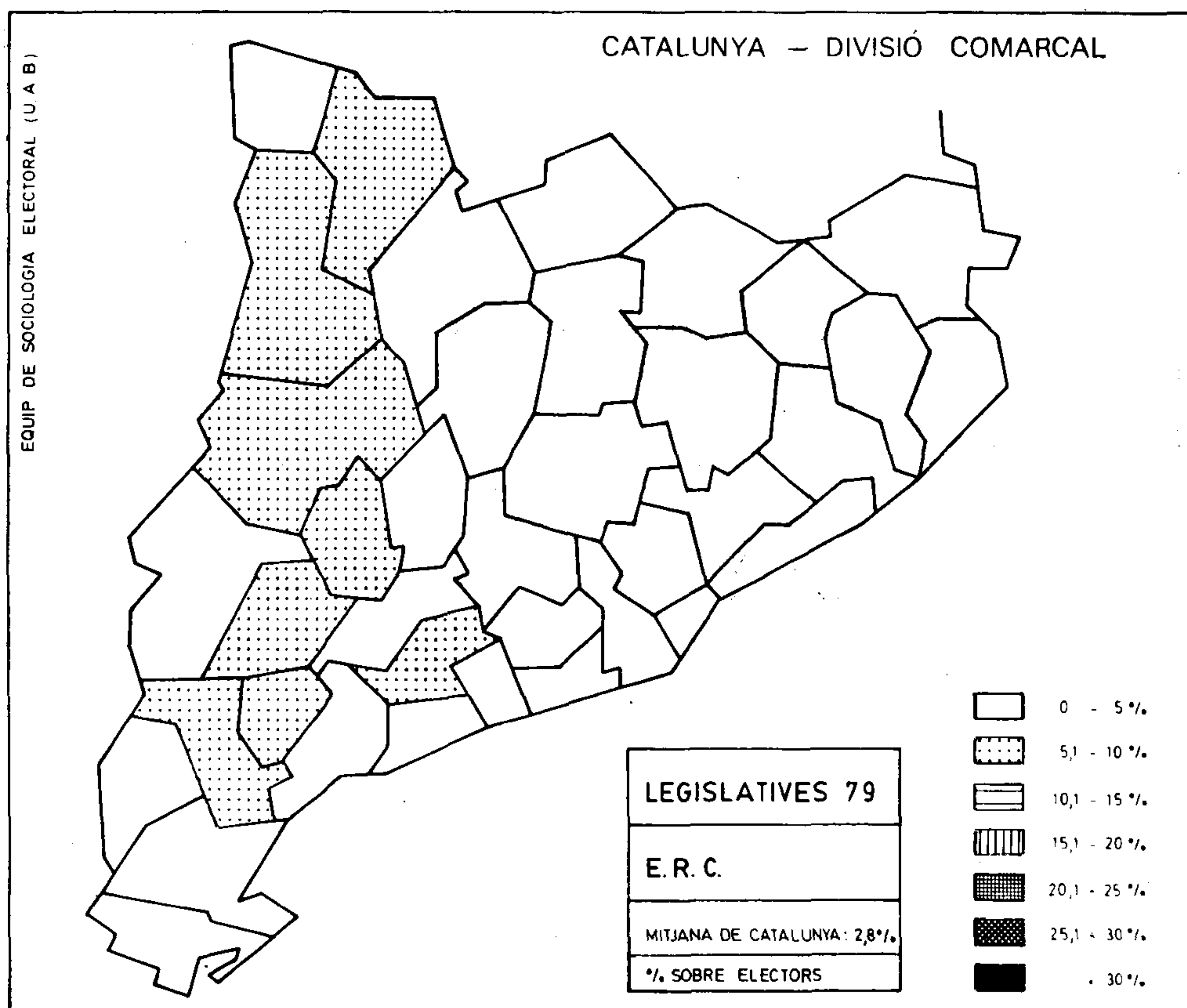
*Valors extrems***Màxims:**

10,7	Urgell
8,8	Segarra
7,8	Ribera d'Ebre

Mínims:

0,9	Garrotxa
1,3	Alt Empordà
1,6	Vall d'Aran, Solsonès i La Selva

*Classificació per comarques*1.er lloc a cap Comarca.2.^{on} lloc a cap Comarca.

Valors mitjans

Catalunya	: 2,8
Barcelona	: 2,6
Girona	: 3,0
Lleida	: 5,0
Tarragona	: 3,0

Escons

Catalunya	: 1
Barcelona	: 1
Girona	: —
Lleida	: —
Tarragona	: —

Valors extrems

Màxims:

8,5	Pallars Sobirà
6,5	Urgell
6,4	Noguera

Mínims:

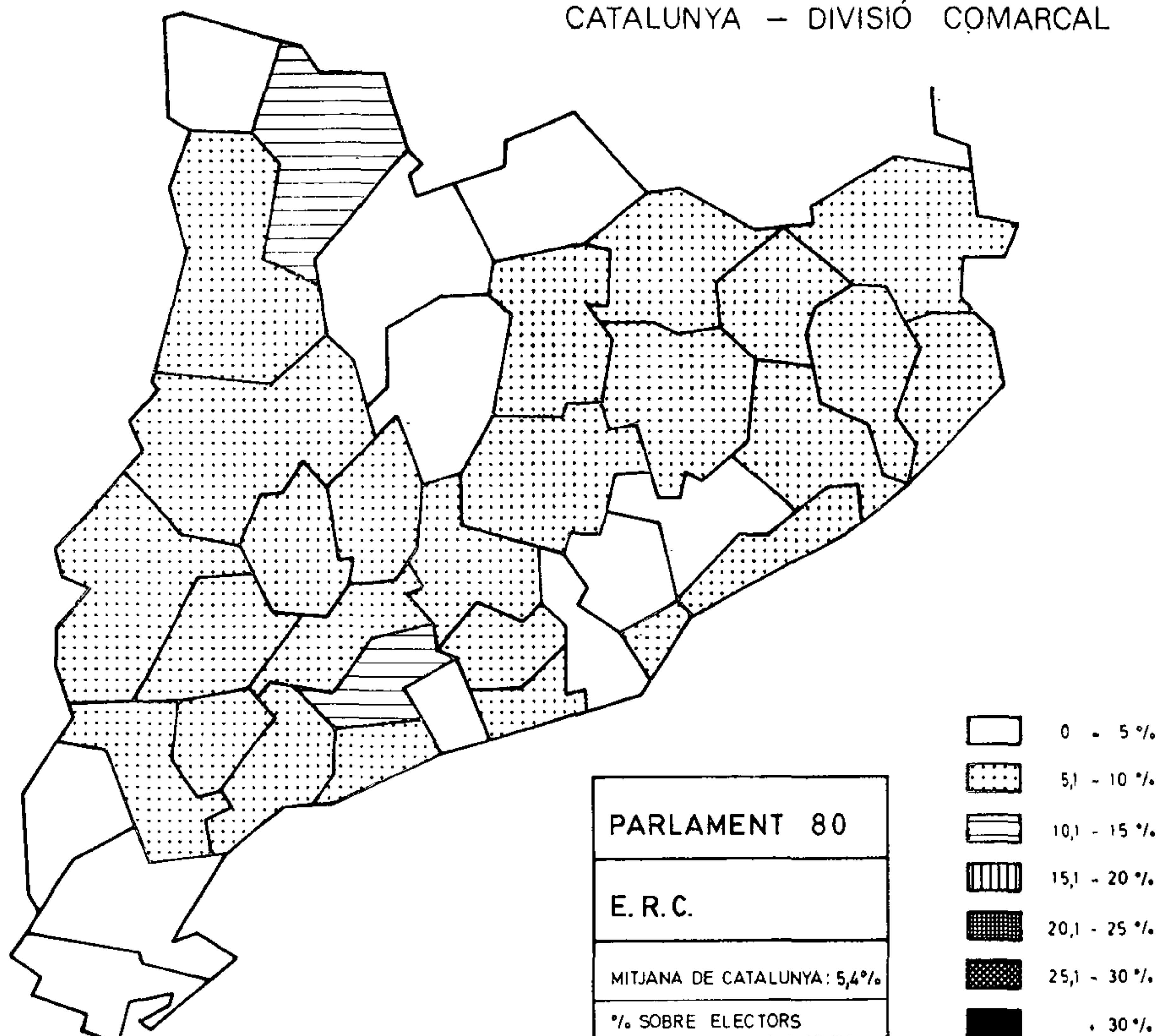
1,0	Vall d'Aran
1,2	Vallès Oriental
1,6	Baix Llobregat

Classificació per comarques

1.er lloc a cap Comarca

2.^{on} lloc a cap Comarca

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	: 5'5
Barcelona	: 5,1
Girona	: 7,2
Lleida	: 7,2
Tarragona	: 6,3

Escons

Catalunya	: 14
Barcelona	: 8
Girona	: 2
Lleida	: 2
Tarragona	: 2

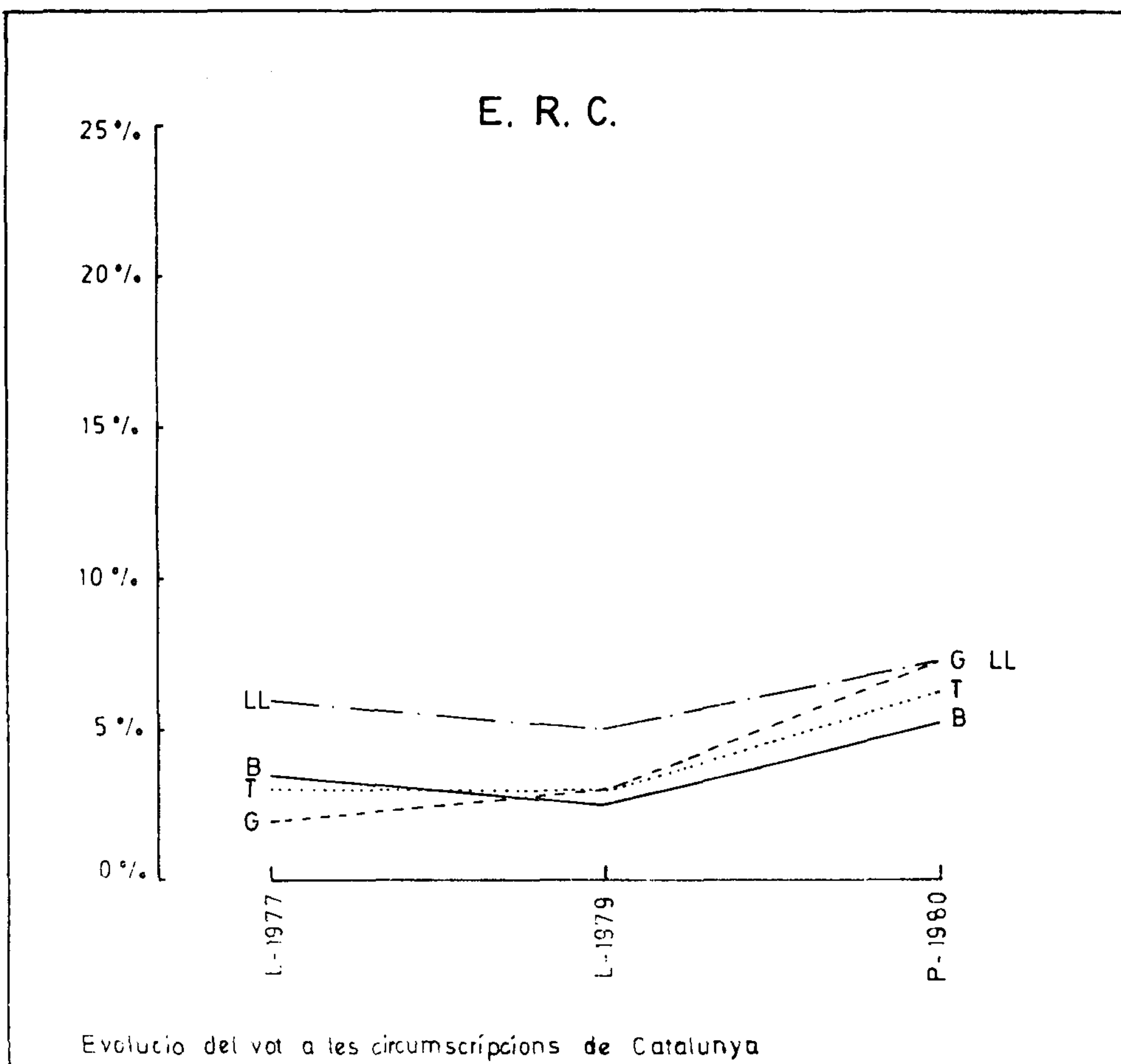
*Valors extrems***Màxims:**

11,6	Pallars Sobirà
10,1	Alt Camp
9,6	B. Emp. i Garrig.

Mínims:

1,8	Vall d'Aran
2,6	Montsià
3,0	Baix Ebre

*Classificació per comarques*1.er lloc a cap Comarca2.^{on} lloc a cap Comarca

ESQUERRA DE CATALUNYA (1977)

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA (1979 i 1980)

El 1977, ERC, es presenta en coalició amb el Partit del Treball en la candidatura Esquerra de Catalunya. El 1979 ho fa sola i el 1980 junt amb el Front Nacional de Catalunya. En les dues eleccions generals supera per ben poc la barrera del 3 % de votants i obté cada vegada un escó. En les eleccions del parlament de Catalunya, ERC dobla gairebé els seus vots del 1979.

Tant el 1977 com el 1979, ERC assoleix els seus millors resultats a

Lleida i Tarragona. El 1979, malgrat la pèrdua de 18.000 vots, supera els resultats del 1977 a Girona.

El 1980 s'homogenitza la implantació d'aquest partit arreu de Catalunya, essent també l'increment més fort a les comarques gironines. A la circumscripció de Barcelona és on assoleix proporcionalment resultats més febles.

Quant a la implantació comarcal, el 1979 ERC es manté proporcionalment més forta als mateixos indrets del 1977 —principalment a la Noguera, l'Urgell, les Garrigues, Priorat, i Ribera d'Ebre— mentre que perd els vots que li va aportar el Partit del Treball al Barcelonès, Baix Llobregat, Garraf i Tarragonès.

En les eleccions del Parlament de Catalunya l'expansió territorial d'ERC és força evident arreu del país. Tres nuclis de comarques li són refractaris: Vall d'Aran, Alt Urgell, Cerdanya i Solsonès per una banda, Vallès i Baix Llobregat per una altre i, finalment, la Vegueria de l'Ebre.

Segons els indrets, diverses són les explicacions possibles d'aquest fet. A la Vall d'Aran i a la Vegueria de l'Ebre, amb una estructura de partits més semblant a la de la resta de l'estat, ERC, amb implantació només a Catalunya, no hi tindria espai propi. Al Vallès i al Baix Llobregat, bastió de les forces d'esquerra i, sobretot, dels comunistes, CiU canalitza directament el vot conservador moderat, no havent-hi espai tampoc per Esquerra Republicana.

A la resta del país, ERC ocupa un espai intermedi entre CiU i el PSC, restant vots als socialistes, sobretot en les zones més sensibles al catalanisme històric —comarques interiors de Barcelona, comarques gironines i del Nord de Tarragona—.

Quant a la caracterització dels contextos favorables a l'ERC poca cosa podem dir degut al seu procés d'igualació en tot el país. Potser només assenyalar que el 1979 —sense el PTC—, queda reduïda a zones rurals mentre que el 1980 s'estén també a zones urbanes.

PSA

Valors mitjans

Catalunya	:	1,6
Barcelona	:	1,9
Girona	:	0,9
Lleida	:	0,4
Tarragona	:	1,1

Escons

Catalunya	:	2
Barcelona	:	2
Girona	:	—
Lleida	:	—
Tarragona	:	—

Valors extrems

Màxims:

2,8	Baix Llobregat
2,6	Vallès Oriental
2,4	Maresme

Mínims:

0,1	Pallars Sobirà
0,2	Garrigues, Urgell, Montsià, T. Alta
0,3	Noguera, Segarra, Baix Ebre, Priorat

Classificació per comarques

1.er lloc a cap Comarca

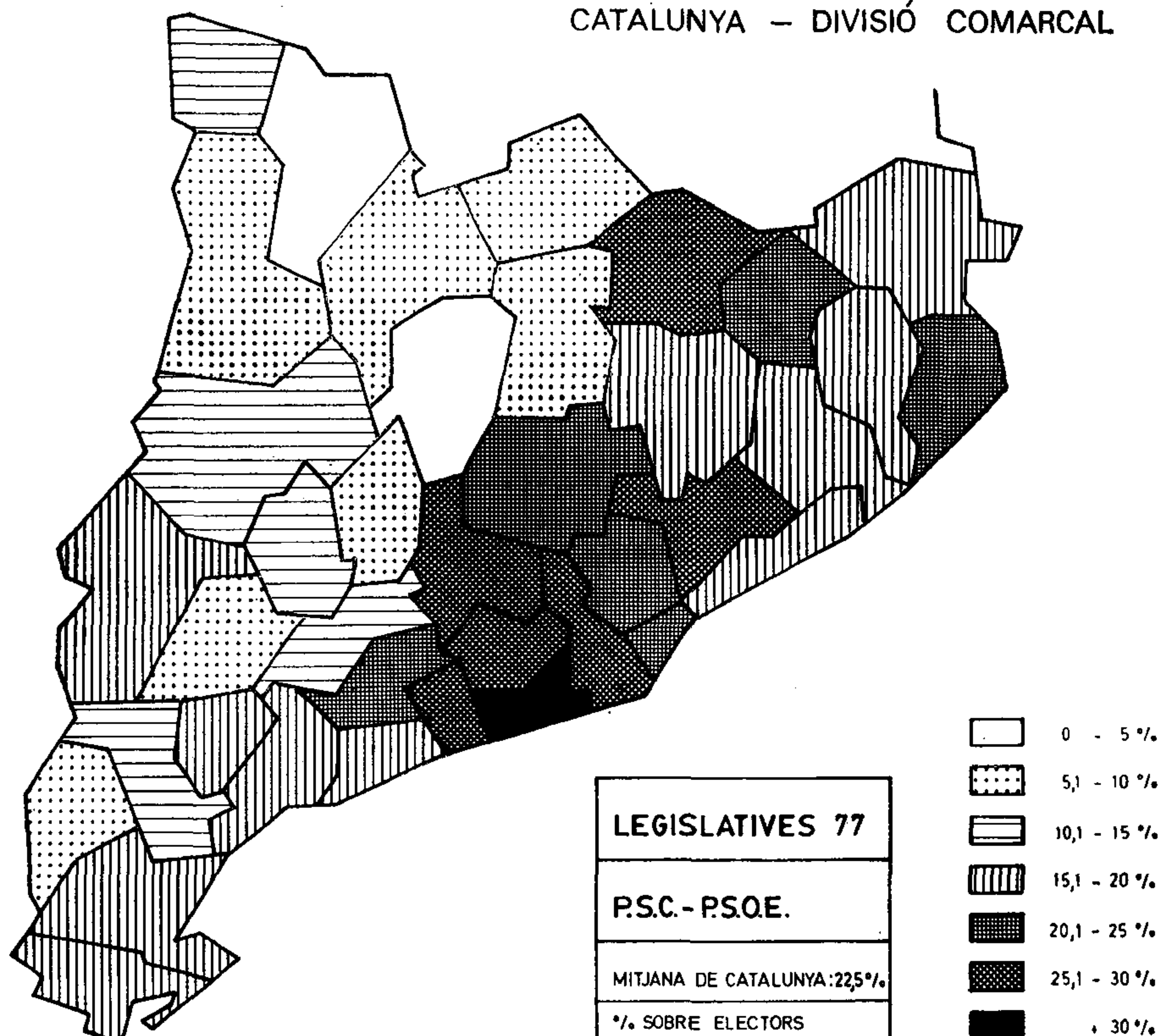
2.^{on} lloc a cap Comarca

PARTIDO SOCIALISTA DE ANDALUCIA (1980)

Se situa en sisè lloc dels partits i candidatures concurrents a Catalunya, superant a «Solidaritat Catalana» que no es presentava a la circumscripció de Lleida. Les circumscripcions de Barcelona i Tarragona són les que li proporcionen millors resultats relatius, mentre que a nivell comarcal es destaquen les que formen l'àrea metropolitana de Barcelona; i, més precisament, Baix Llobregat, Maresme i Vallès Occidental on supera el 2 per cent del cens electoral. A la majoria de les comarques de Girona, Tarragona i totes les de Lleida no arriba a l'1 per cent del cens.

Els seus millors resultats semblen situar-se a les comarques on són millors també els resultats de socialistes i comunistes, és a dir, a les àrees més urbanitzades i de pes industrial fort que se situen en el litoral de Barcelona i Tarragona. Si bé cal precisar que els seus vots es concentren en municipis on ha anat a parar la immigració darrerament arribada a Catalunya.

CATALUNYA - DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	: 22,5
Barcelona	: 24,1
Girona	: 19,7
Lleida	: 11,6
Tarragona	: 18,0

Escons

Catalunya	: 15
Barcelona	: 11
Girona	: 2
Lleida	: 1
Tarragona	: 1

*Valors extrems***Màxims:**

31,9	Garraf
29,8	Baix Penedès
29,0	Baix Llobregat

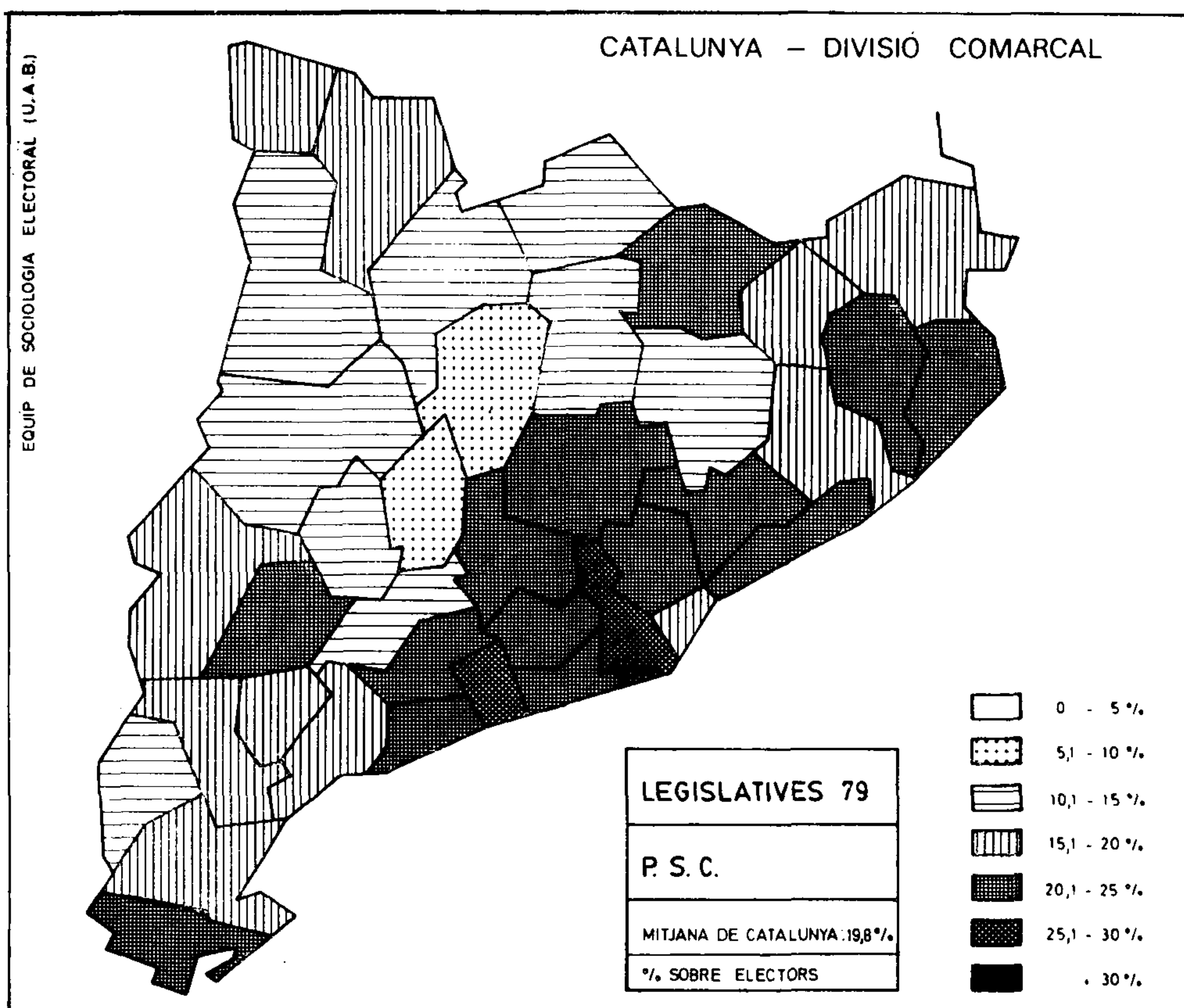
Mínims:

3,4	Solsonès
4,2	Pallars Sobirà
6,3	Alt Urgell

Classificació per comarques

1.er lloc a 13 Comarques: B. Llobregat, Barcelonès, Vallès Or., Alt. Penedès, Garraf, Anoia, Bages, Baix Empordà, Ripollès, Alt Camp, B. Penedès, Baix Camp, Priorat.

2.^{on} lloc a 13 Comarques: Maresme, Vallès Occ., Osona, La Selva, Gironès, Garrotxa, V. d'Aran, C. Barberà, Tarragonès, Ribera d'Ebre, Terra Alta, Baix Ebre, Montsià.

Valors mitjans

Catalunya	: 20,0
Barcelona	: 20,4
Girona	: 19,7
Lleida	: 16,1
Tarragona	: 19,2

Escons

Catalunya	: 17
Barcelona	: 12
Girona	: 2
Lleida	: 1
Tarragona	: 2

Valors extrems

Màxims:

27,8	Baix Penedès
25,2	Baix Llobregat
24,5	Garraf

Mínims:

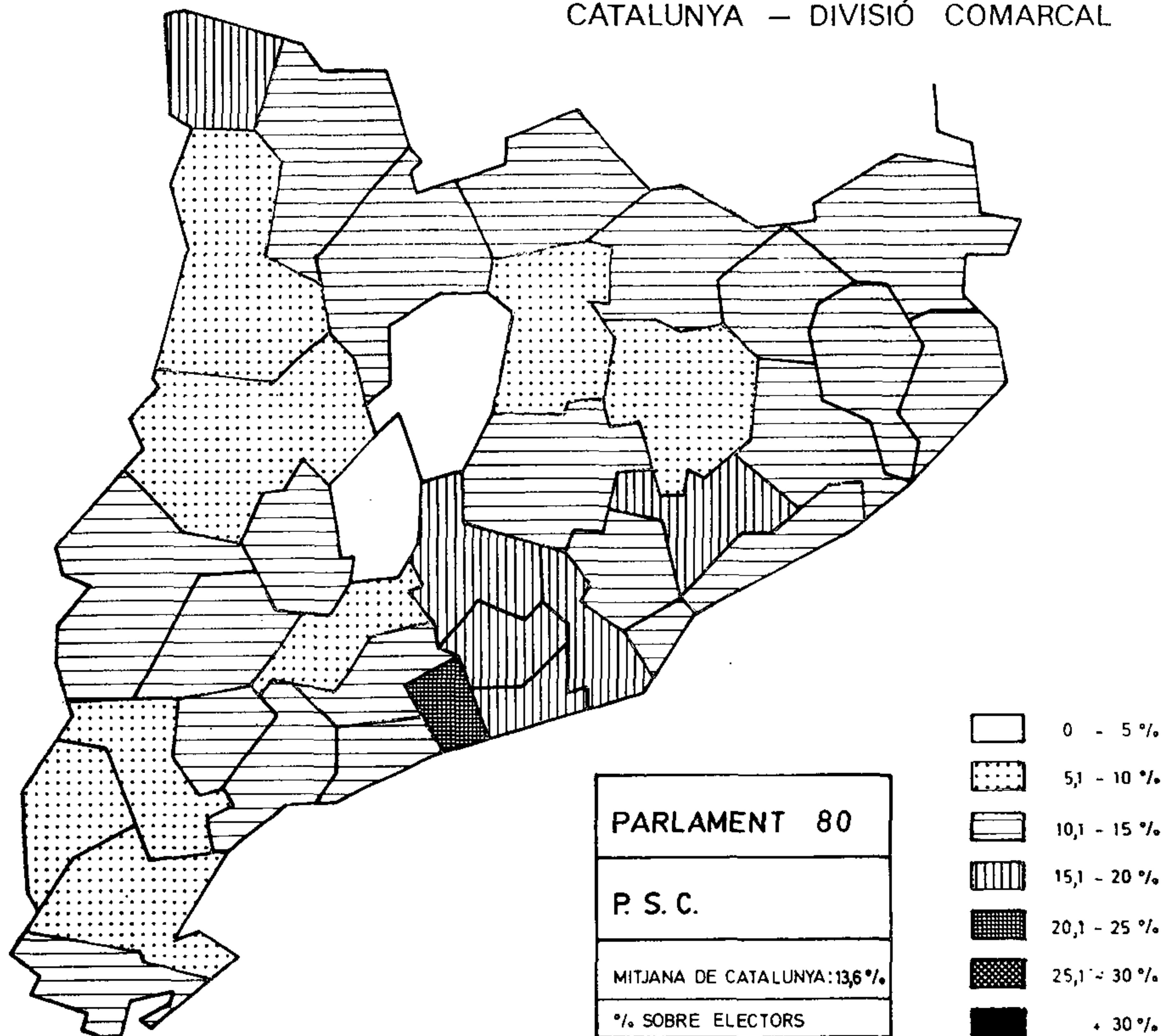
5,7	Solsonès
9,3	Segarra
11,2	Pallars Jussà

Classificació per comarques

1.er lloc a 18 Comarques: B. Llobregat, Barcelonès, Maresme, Vallès Occ., Vallès Or., A. Penedès, Garraf, Anoia, Bages, Gironès, B. Empordà, Ripollès, Garrigues, A. Camp, B. Penedès, Tarragonès, B. Camp.

2.^{on} lloc a 13 Comarques: La Selva, Garrotxa, A. Urgell, P. Sobirà, V. d'Aran, Noguera, Urgell, Segrià, Priorat, Ribera d'E., Terra Alta, Baix Ebre, Montsià.

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	: 13,9
Barcelona	: 14,3
Girona	: 13,2
Lleida	: 11,4
Tarragona	: 12,1

Escons

Catalunya	: 33
Barcelona	: 22
Girona	: 4
Lleida	: 3
Tarragona	: 4

*Valors extrems***Màxims:**

20,6	Baix Penedès
20,0	Garraf
18,9	Les Garrigues

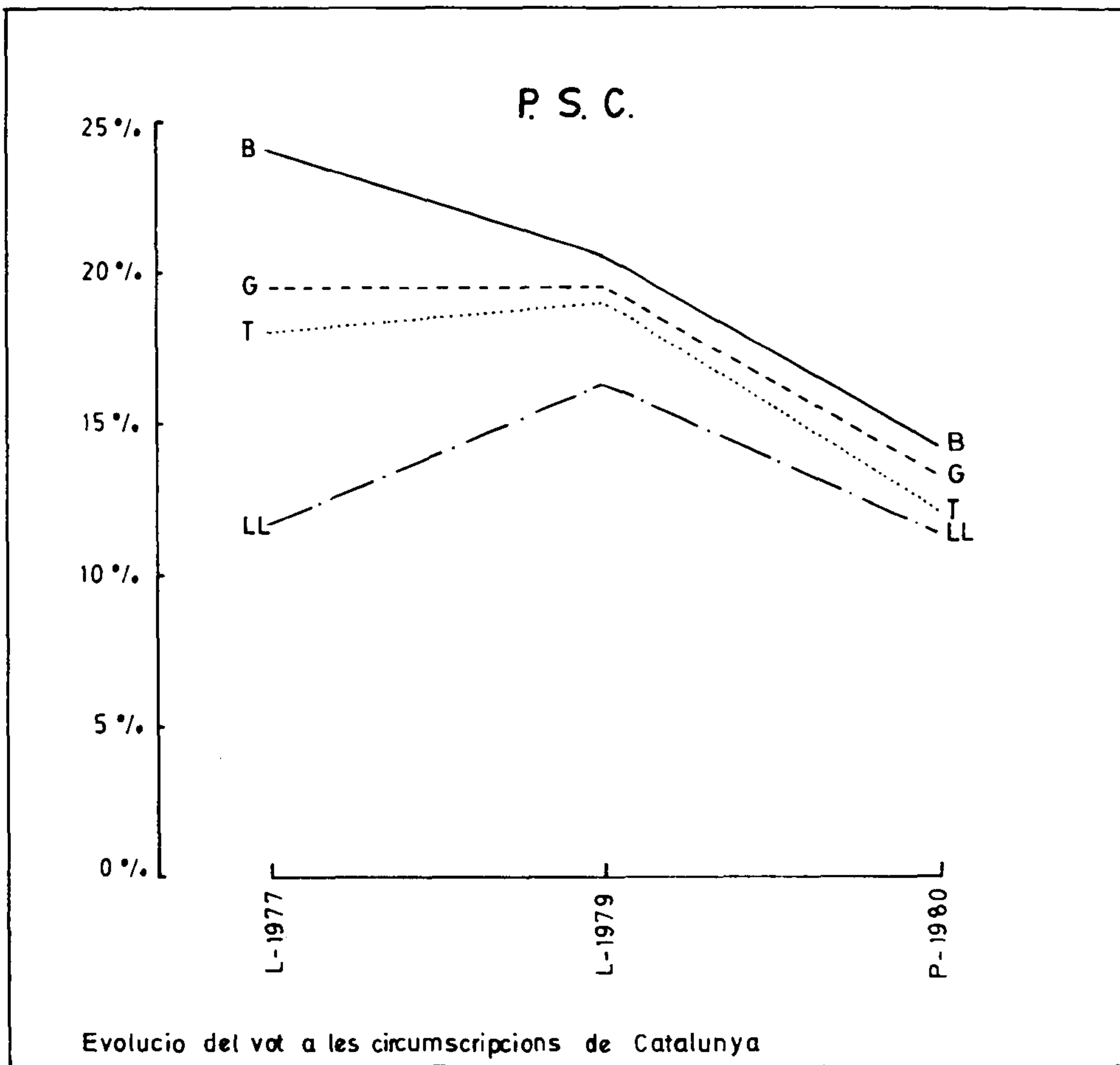
Mínims:

4,3	Solsonès
4,6	Segarra
8,5	Osona

Classificació per comarques

1.er lloc a 3 Comarques: Garraf, Segrià, Baix Penedès.

2.^{on} lloc a 19 Comarques: B. Llobregat, Barcelonès, Maresme, Vallès Or., Alt Penedès, Anoia, Bages, Berguedà, La Selva, Gironès, B. Empordà, Alt Empordà, Garrotxa, Ripollès, Alt Camp, Tarragonès, Baix Camp, Baix Ebre, Montsià.

COALICIÓ «SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE)» (1977)

PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE)
(1979 i 1980)

El 1977 la coalició «Socialistes de Catalunya» aplega en el seu si el Partit Socialista anomenat Congrés i la Federació catalana del PSOE. Poc abans de les legislatives del 1979 l'antiga coalició s'ha convertit en el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) per la fusió dels dos col·lectius ja esmentats i el Partit Socialista d'en Pallach que en les primeres eleccions havia format part del Pacte Democràtic per Catalunya.

Els socialistes guanyen a Catalunya en les dues eleccions generals i en les eleccions del Parlament català passen a ocupar un segon lloc darrera de Convergència i Unió. El 1979 el PSC perd un 2,5 % del seu electorat del 1977 i, el 1980, el promig de retrocés del PSC respecte a les legislatives anterior és d'un 6,5 %. Entre 1977 i 1980 el PSC perd, doncs, a Catalunya prop d'un 10 % de vots.

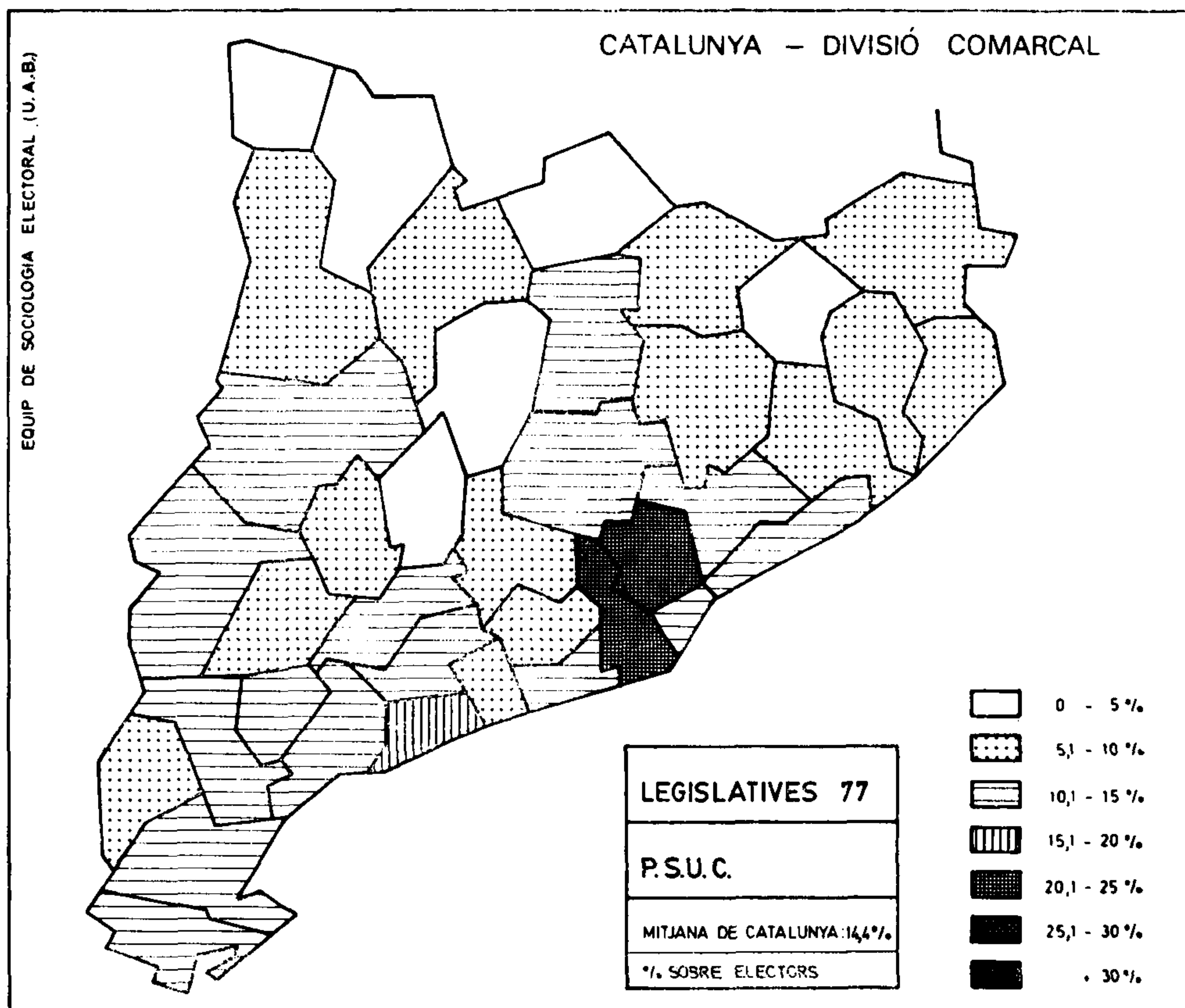
El 1977 la seva força és molt homogènia en les quatre circumscripcions. Destaca a Barcelona i després a Girona i Tarragona, amb percentatges semblants, mentre que a Lleida el seu èxit és sensiblement inferior. El 1979 perd vots preferentment a la circumscripció de Barcelona i també a la de Girona i s'enforteix en les comarques més rurals de Lleida i Tarragona.

Quant a la implantació comarcal, el PSC el 1977 està molt concentrat sobre tot en el semicercle que envolta la ciutat de Barcelona i que comprèn l'àrea Metropolitana i, en general, a tota la Catalunya més poblada i més industrialitzada. El 1979 deixa d'ésser un partit exclusivament urbà i s'extén cap a les zones rurals. El 1980 debilitada la implantació socialista en les zones més urbanitzades i obreres, la seva força és més homogènia arreu del país.

És evident que el PSC ha estat el partit més perjudicat per l'augment progressiu de l'abstenció. El 1979 el retrocés del PSC a les zones urbanes es correspon amb una davallada de la participació. També el 1980 les àrees de fort retrocés socialista coincideixen, per una banda, amb aquelles on l'ERC incrementa la seva força sobretot a Girona i Tarragona i, per l'altra, amb zones on augmenta l'abstenció, principalment a les comarques costaneres més industrialitzades, des de Barcelona fins a Reus.

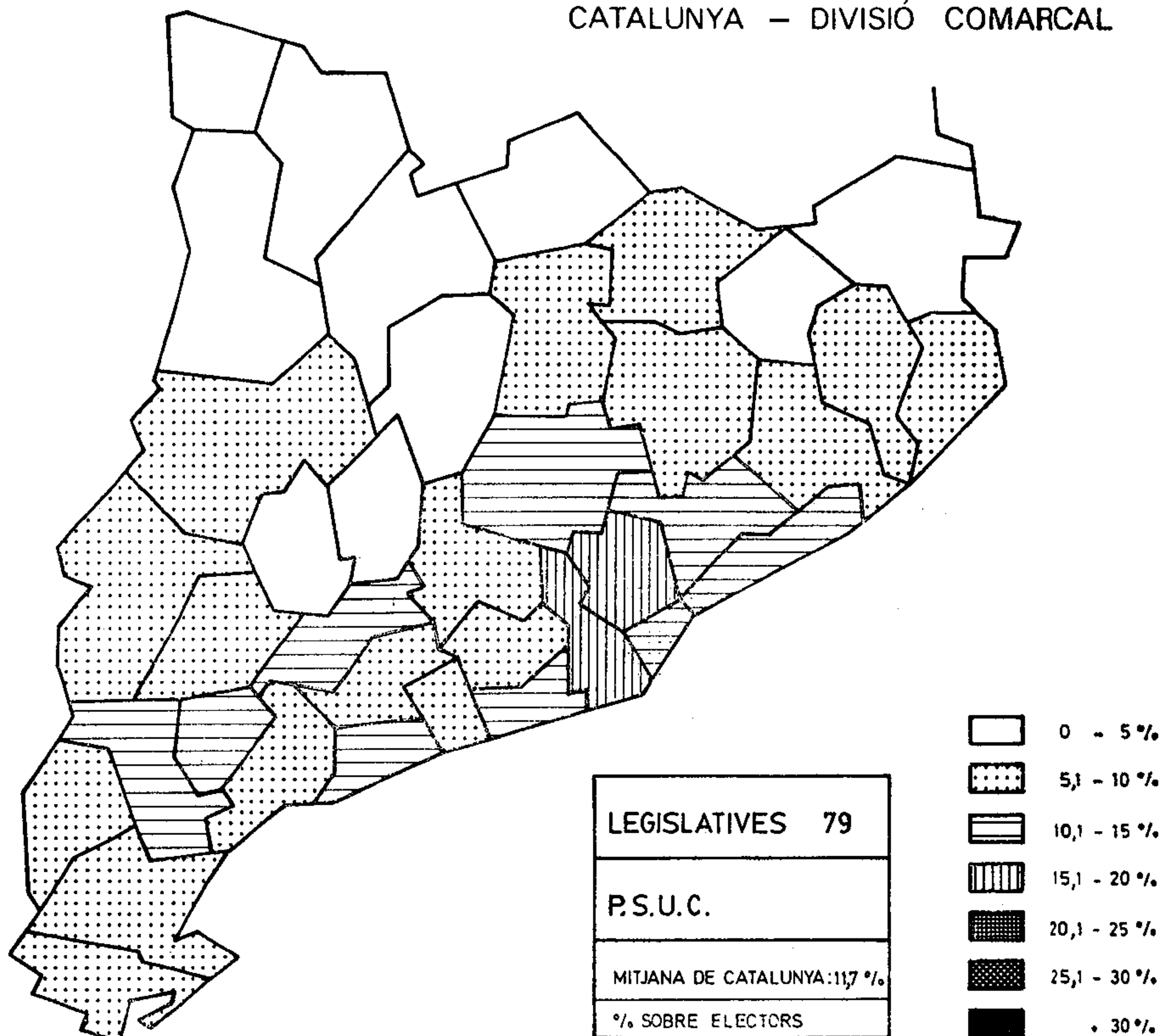
Des del 1977 es va consolidant a Catalunya un territorial triangular amb els vèrtex del triangle Pallars, Alt Camp i Empordà on predomina fortament CiU i on, el 1980, ERC es dibuixa com una opció alternativa d'esquerra moderada, ocupant part de l'antic espai socialista.

El 1980 i degut al fort decreixement dels socialistes, disminueix la distància entre PSC i PSUC, la qual cosa pot augmentar en el futur la competència entre aquests dos partits per l'espai polític que comparteixen. De la mateixa manera caldrà observar en properes eleccions el comportament d'aquella franja de l'antic electorat socialista que s'ha abstingut o s'ha decantat cap a opcions més moderades.

<i>Valors mitjans</i>	<i>Escons</i>	<i>Valors extrems</i>
Catalunya : 14,4	Catalunya : 8	Màxims:
Barcelona : 15,7	Barcelona : 7	24,0 Baix Llobregat
Girona : 8,1	Girona : —	23,2 Vallès Occidental
Lleida : 9,5	Lleida : —	15,1 Tarragonès
Tarragona : 12,4	Tarragona : 1	Mínims:
		1,4 Solsonès
		3,4 Pallars Sobirà
		3,5 Segarra
Classificació per comarques		
<i>1er lloc a 1 Comarca: Vallès Occidental.</i>		
<i>2.^{on} lloc a 4 Comarques: Baix Llobregat, Barcelonès, Berguedà, Garraf.</i>		

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	11,7
Barcelona	:	12,8
Girona	:	6,6
Lleida	:	6,9
Tarragona	:	9,5

Escons

Catalunya	:	8
Barcelona	:	7
Girona	:	—
Lleida	:	—
Tarragona	:	1

*Valors extrems***Màxims:**

19,5	Baix Llobregat
17,9	Vallès Occidental
12,8	Priorat

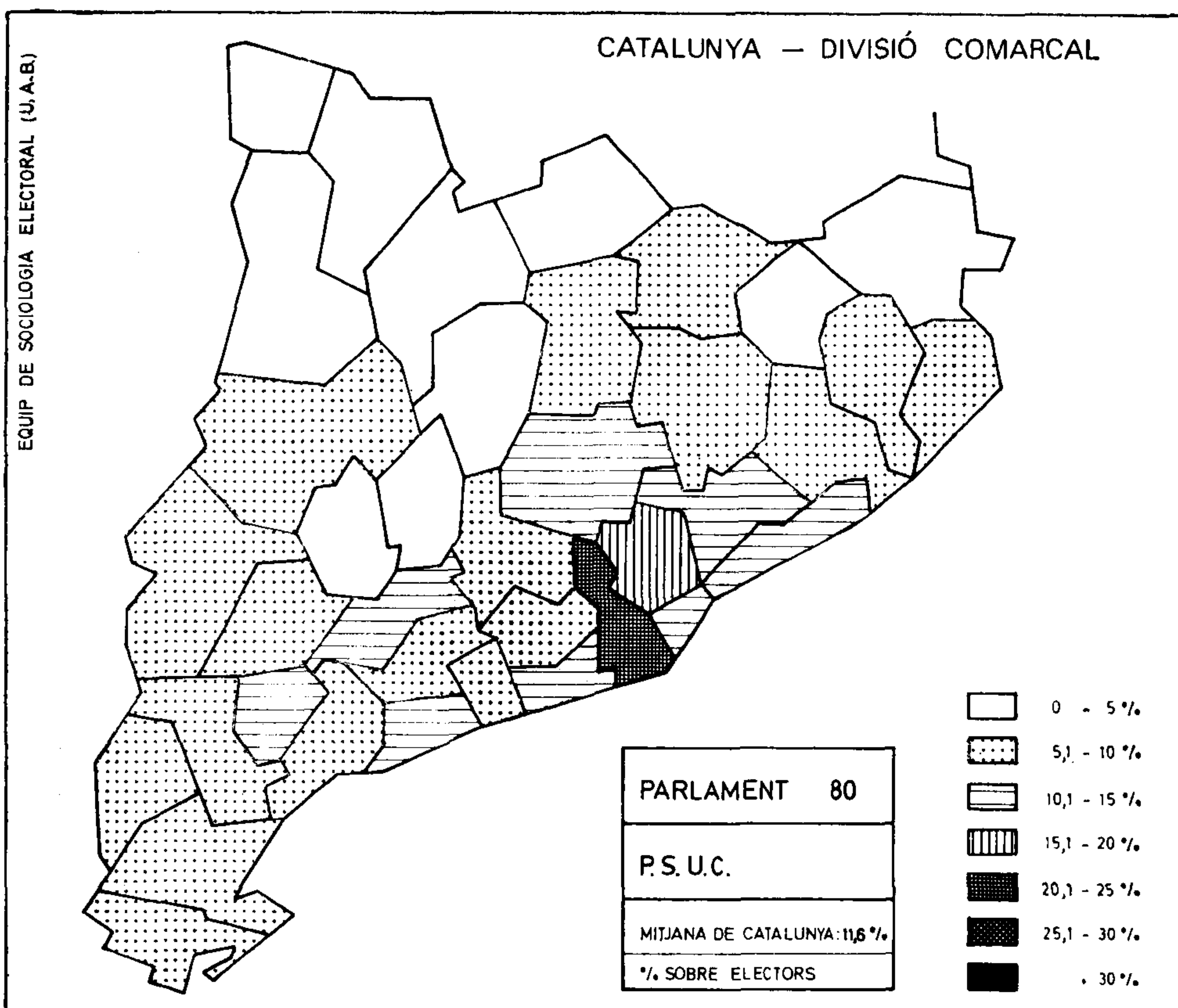
Mínims:

1,3	Solsonès
2,1	Pallars Sobirà
3,1	Urgell

Classificació per comarques

1.er lloc a cap Comarca.

2.^{on} lloc a 3 Comarques: Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental.

Valors mitjans

Catalunya	:	11,6
Barcelona	:	12,8
Girona	:	6,3
Lleida	:	6,3
Tarragona	:	8,9

Escons

Catalunya	:	25
Barcelona	:	20
Girona	:	1
Lleida	:	1
Tarragona	:	3

Valors extrems

Màxims:

20,4	Baix Llobregat
18,1	Vallès Occidental
11,8	Barcelonès, Garraf

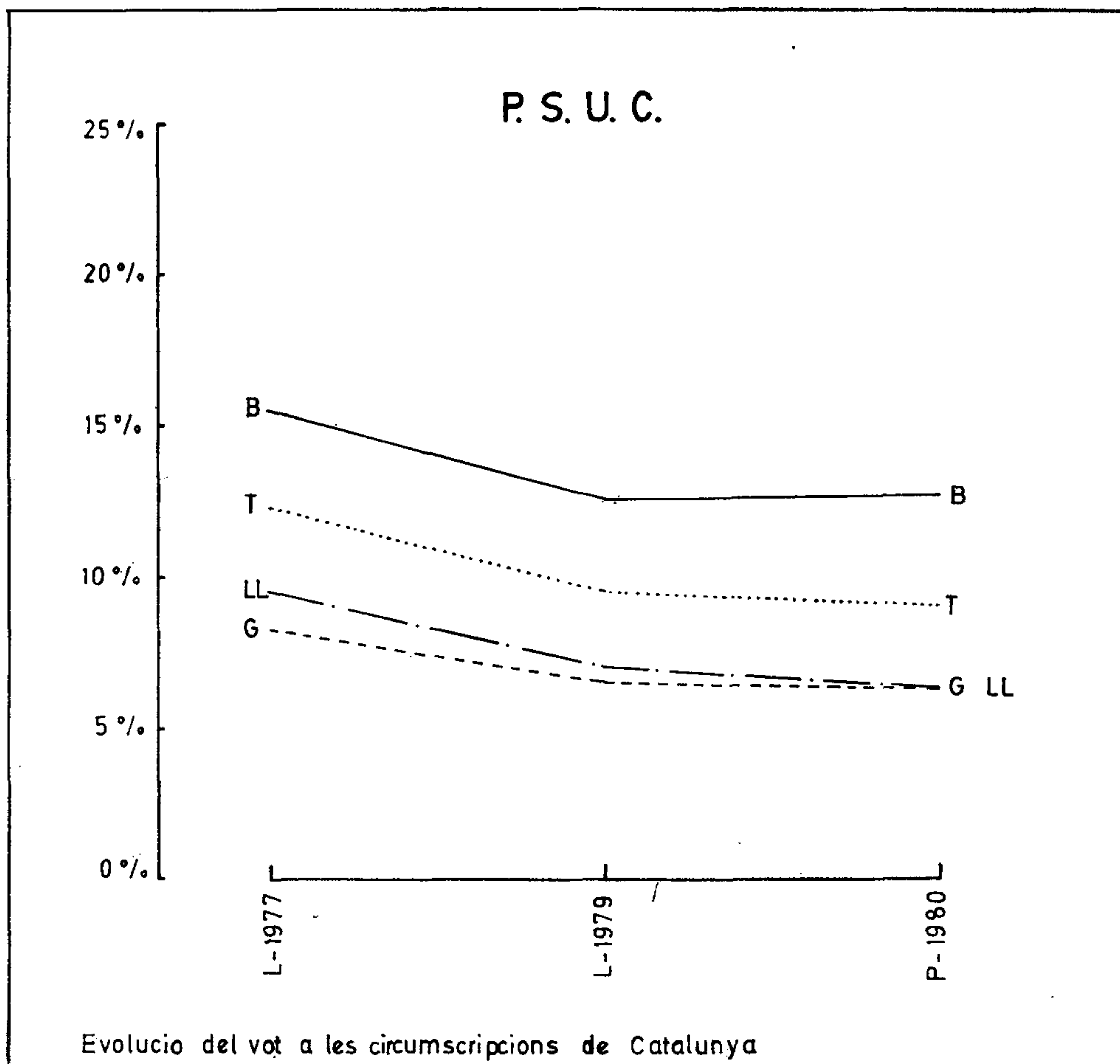
Mínims:

1,5	Solsonès
2,4	Pallars Sobirà
3,2	Urgell

Classificació per comarques

1.er lloc a 2 Comarques: Baix Llobregat, Vallès Occidental.

2.^{on} lloc a cap Comarca.

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA (1977, 1979 i 1980)

L'evolució del vot comunista a Catalunya presenta —en termes relatius al cens electoral— una tendència a la baixa, més acusada entre 1977 i 1979, i gairebé insensible entre 1979 i 1980. Pot afirmar-se, però, que el PSUC —en comparació amb d'altres partits— resisteix de forma lleugerament més favorable l'increment de l'abstenció que perjudica en proporcions diverses a totes les forces polítiques del país.

Aquesta tendència general es confirma en el conjunt de les quatre circumscripcions i de les comarques que les integren, si bé podem registrar

alguns matisos. Les comarques de Barcelona —amb alguna excepció— serien les més estables i, fins i tot, presentarien algun progrés, mentre que les de Girona es comptarien en general entre les que menys favorables li són cada cop que l'electorat ha estat consultat. Les terres de Lleida —dintre de una tònica poc acollidora a l'oferta electoral comunista— es mantindrien en una dinàmica intermèdia.

Si ens fixem en la forma d'implantació territorial de l'electorat comunista, cal destacar la seva desigual distribució pel territori català. El PSUC és —des d'aquest punt de vista— el partit amb acollida més heterogènia, amb unes poques zones de presència intensa i amb una molt feble audiència a la gran part de les comarques del Principat.

Aquest esquema no es modifica pràcticament en les tres eleccions del període 1977-1980, tot i que pugui detectar-se una molt lleu tendència a l'homogeneïtzació de la distribució del vot.

Els comunistes tenen, doncs, un electorat extremadament concentrat en unes poques comarques, en les quals aconseguixen una quota important del cens i on reuneixen precisament la part principalíssima del seu vot. En efecte, és important notar que tres comarques —Barcelonès, Baix Llobregat i Vallès Occidental— donen en conjunt al PSUC entorn del 70 per cent del seu vot total.

Aquesta gran concentració —que es manté amb tendència a l'augment en les tres eleccions— és aguditzada pel fet que aquestes tres comarques són justament les més densament poblades del país.

Això ens dóna una indicació sobre la naturalesa del vot comunista a Catalunya que pot ser caracteritzat com a predominantment urbà.

Sabem, però, que Catalunya és una societat marcada per una intensa concentració demogràfica en l'àrea Metropolitana barcelonina i per un pes sociològic fonamental dels sectors ocupats a la indústria i als serveis que se situen de forma bàsica en aquesta gran àrea urbana de Barcelona. El vot comunista se situa lògicament en el mateix espai de concentració de població assalariada.

Aquesta correspondència entre el context de l'audiència electoral del PSUC i l'escenari central de la moderna instal·lació humana i de l'activitat econòmica catalanes pot, no obstant, ser valorada com una feblesa del partit, si es té en compte que una presència irregular en els diversos àmbits i medis del país disminueix el pes comunista en les institucions representatives del govern local i del règim autònom de Catalunya.

VALORACIÓ GLOBAL DE LA DINAMICA DE LES PRINCIPALS OPCIONS POLÍTIQUES *

En els mapes sintètics que presentem i en els quadres estadístics de correlació entre l'abstenció i les principals candidatures podem veure clarament la major o menor estabilitat geogràfica de les diferents opcions electorals i les seves convergències i divergències territorials.

L'abstenció s'aprofundeix el 1979 en les àrees que ja eren abstencionistes el 1977 i a les eleccions del Parlament de Catalunya s'extén per les comarques més industrialitzades del litoral.

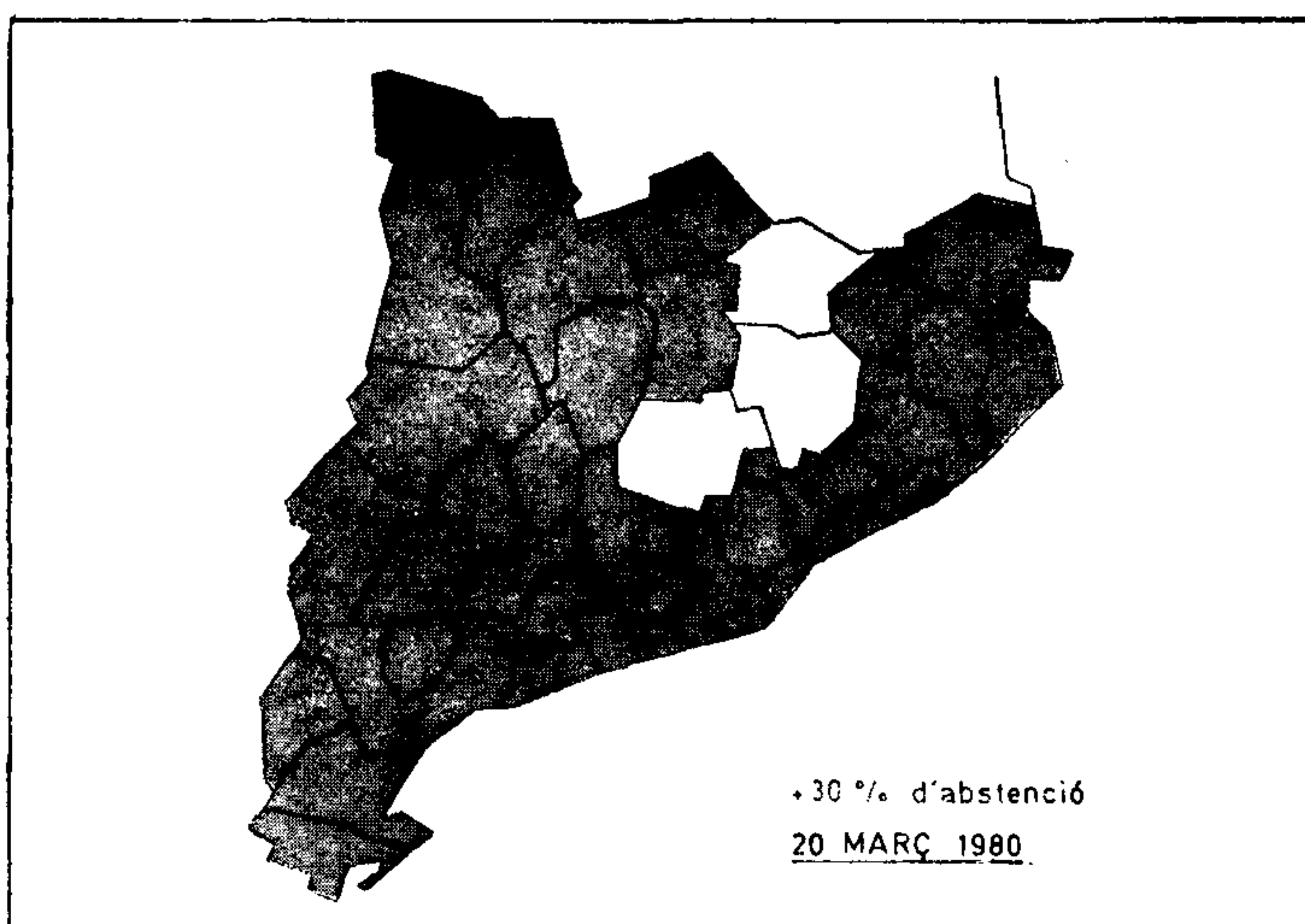
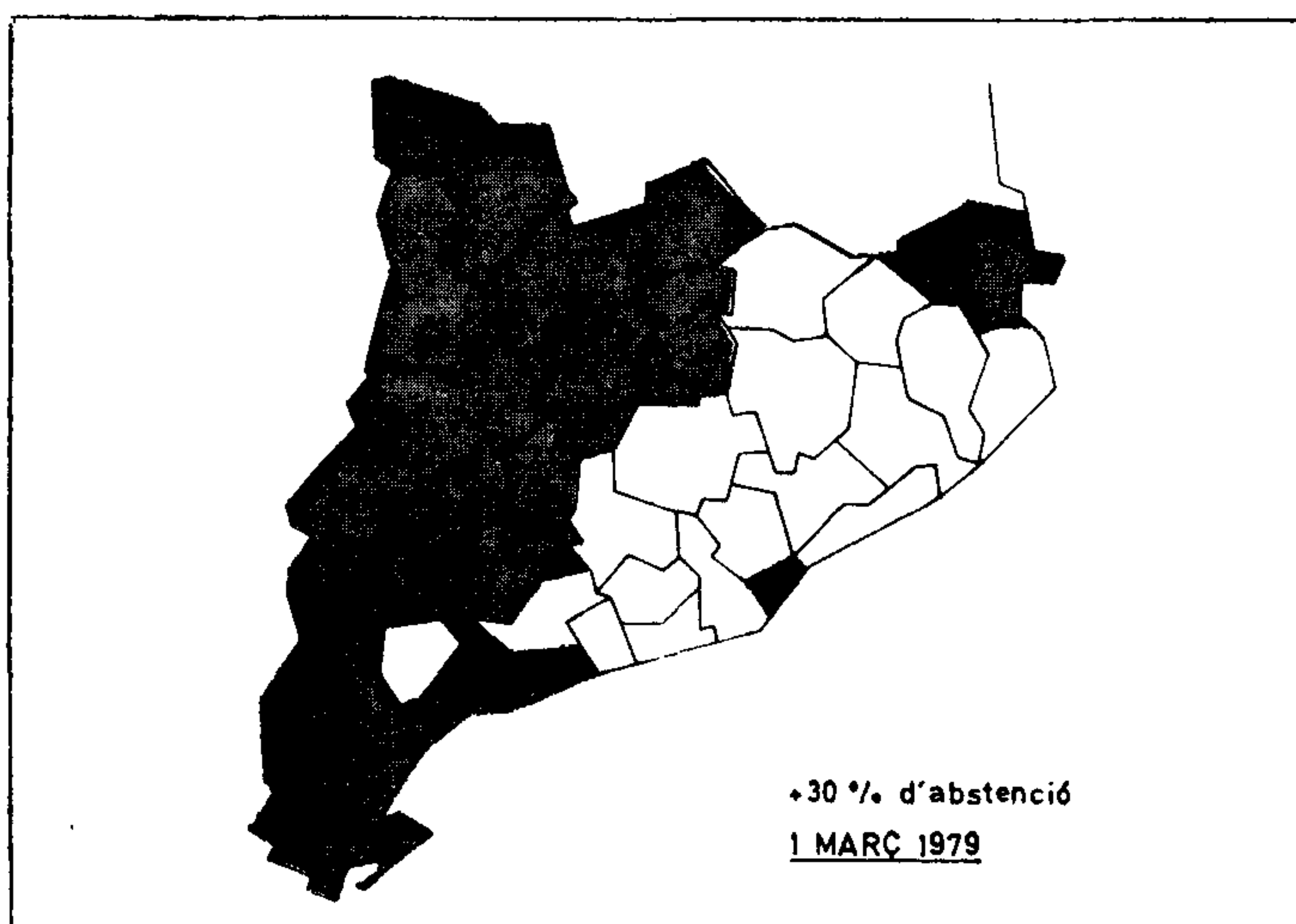
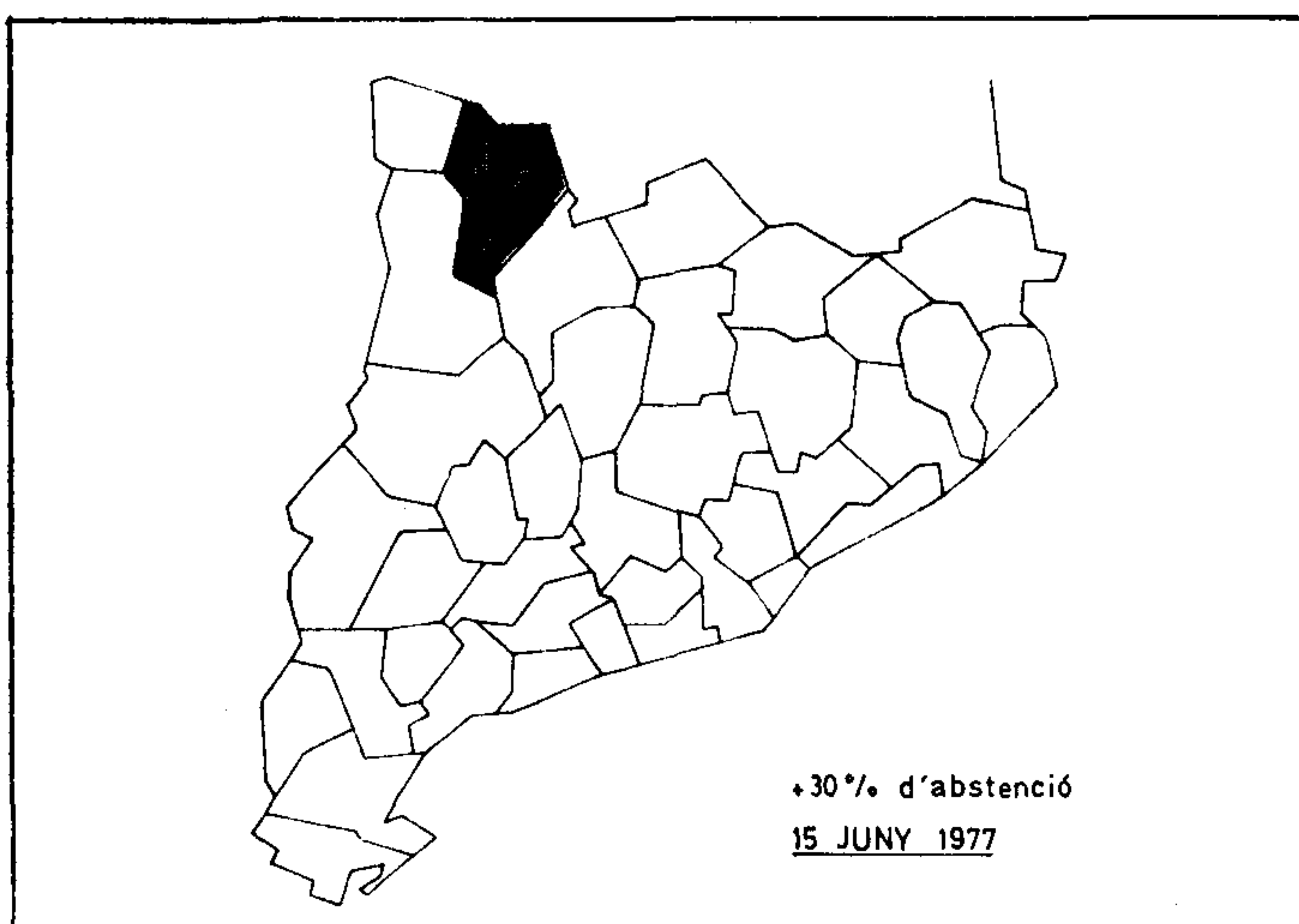
Del quadre de correlació de l'abstenció amb les forces polítiques més importants observem que hi ha una associació positiva amb AP i UCDCC i també amb CC-UCD. És a dir, les àrees menys mobilitzades políticament és on guanyen les forces més conservadores. El 1977 també hi havia una associació de tendència positiva entre l'abstenció i el PDC, mentre que el 1980 és negativa la que té amb CiU cosa lògica si pensem en l'expansió de CiU a les comarques més urbanitzades i políticament més participatives. El 1977 i 1979 és negativa la correlació amb socialistes i comunistes però el 1980, a l'augmentar l'abstenció en els feus d'aquests partits, desapareix qualsevol associació positiva significativa entre la participació i el PSC i el PSUC.

En totes les consultes electorals els contextos agraris es mostren més abstencionistes. El 1980, les àrees amb elevat índex de població obrera segueixen essent les més participatives però en els llocs on hi ha gran concentració de població immigrada augmenta l'abstenció.

	Abstenció		
	1977	1979	1980
AB	47		
UCDCC	31		
CC-UCD	34	64	56
PDC/CiU	31		— 47
PSC	— 66	— 59	
PSUC	— 35	— 42	
% immigrants	— 35	— 39	
% agricultors	48	55	37
% obrers	— 55	— 59	— 61

N = 38 comarques

* Extracte de la comunicació de Rosa Virós «Algunos datos para la interpretación del comportamiento electoral en Cataluña, 1977-1980», presentada al I Congrés de la *Asociación Española de Ciencia Política* celebrat a Barcelona el Juny de 1980.

EVOLUCIÓ DEL COMPORTAMENT ELECTORAL A CATALUNYA

+ 30% d'abstenció

UCD assoleix els seus millors resultats el 1977. El 1979 s'estén territorialment si bé es redueix el seu electorat per la pèrdua de vots en els cinturons industrials de Barcelona i Tarragona.

El 1980 només es manté amb certa força en l'eix central del país.

UCD presenta el 1977 correlacions negatives amb les forces d'esquerra PSC i PSUC i també amb la coalició catalanista PDC. A partir de 1979 hi ha una coincidència geogràfica entre CiU i CC-UCD i només es manté la correlació negativa amb socialistes i comunistes.

CC - UCD

	1977	1979	1980
PDC/CiU	— 45		
PSC	— 46	— 40	— 38
PSUC	— 31	— 43	— 36
% immigrants	— 39	— 68	— 69
% agricultors	54	— 73	— 85
% obrers	— 61	— 73	— 80

N = 38 comarques

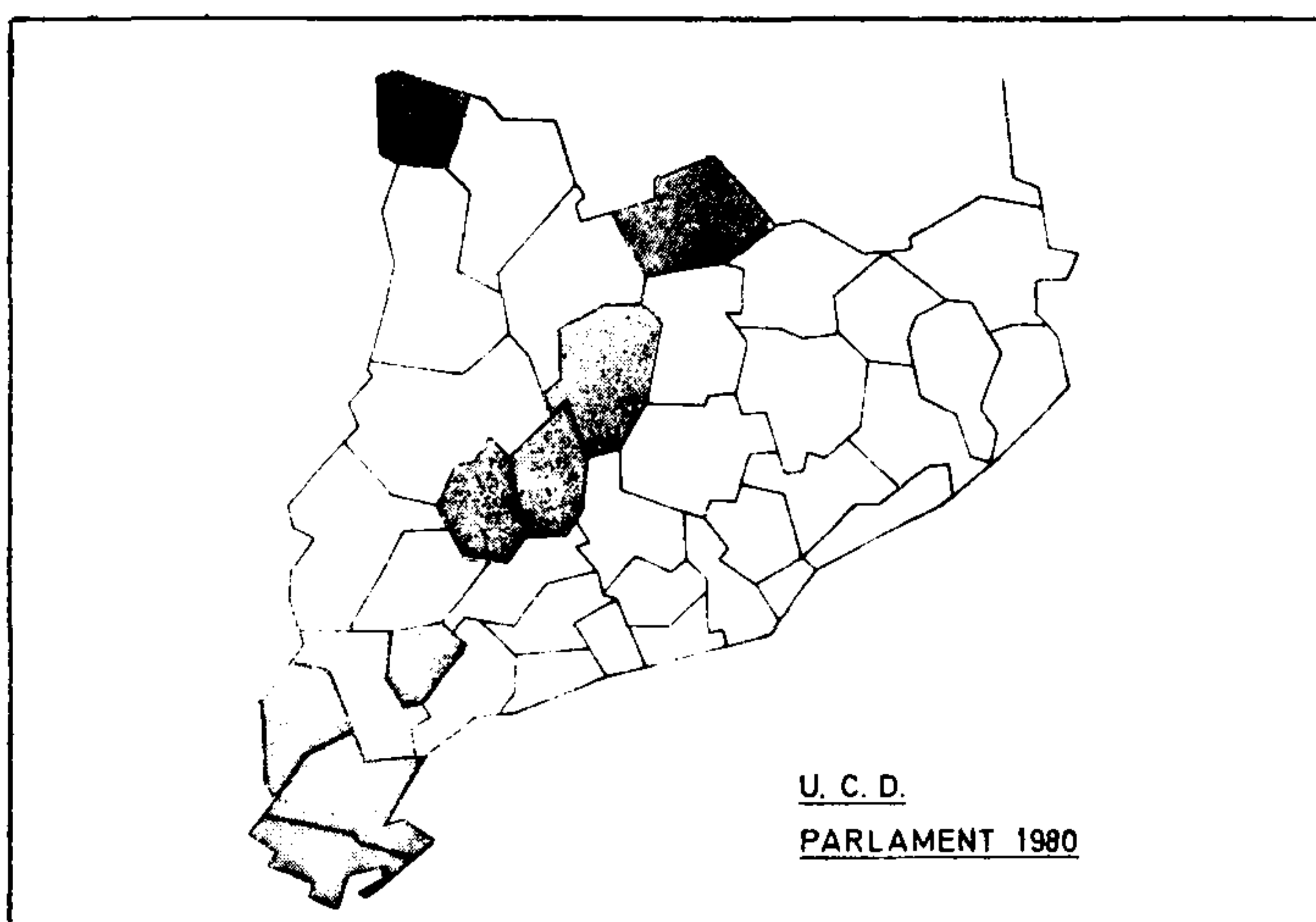
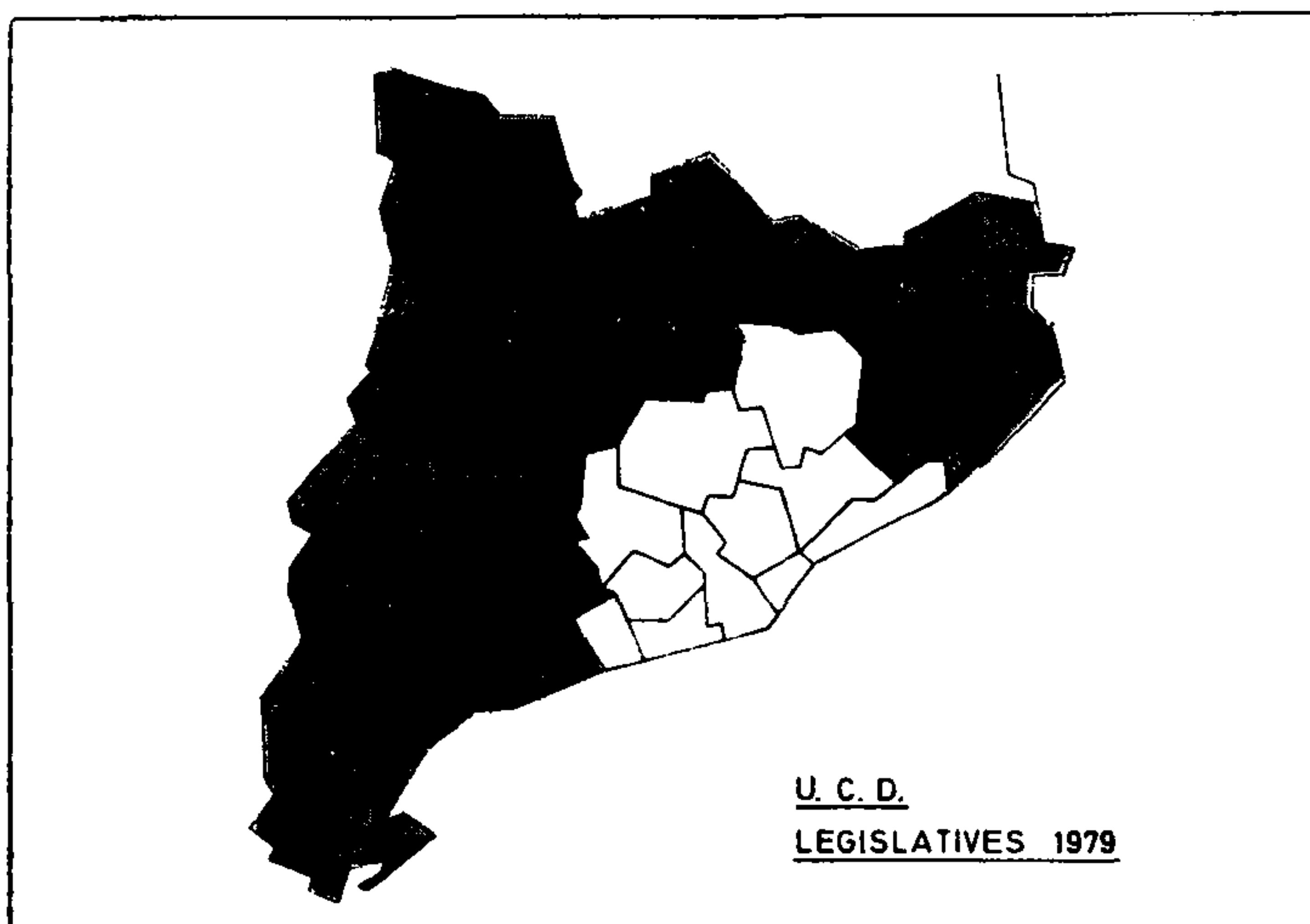
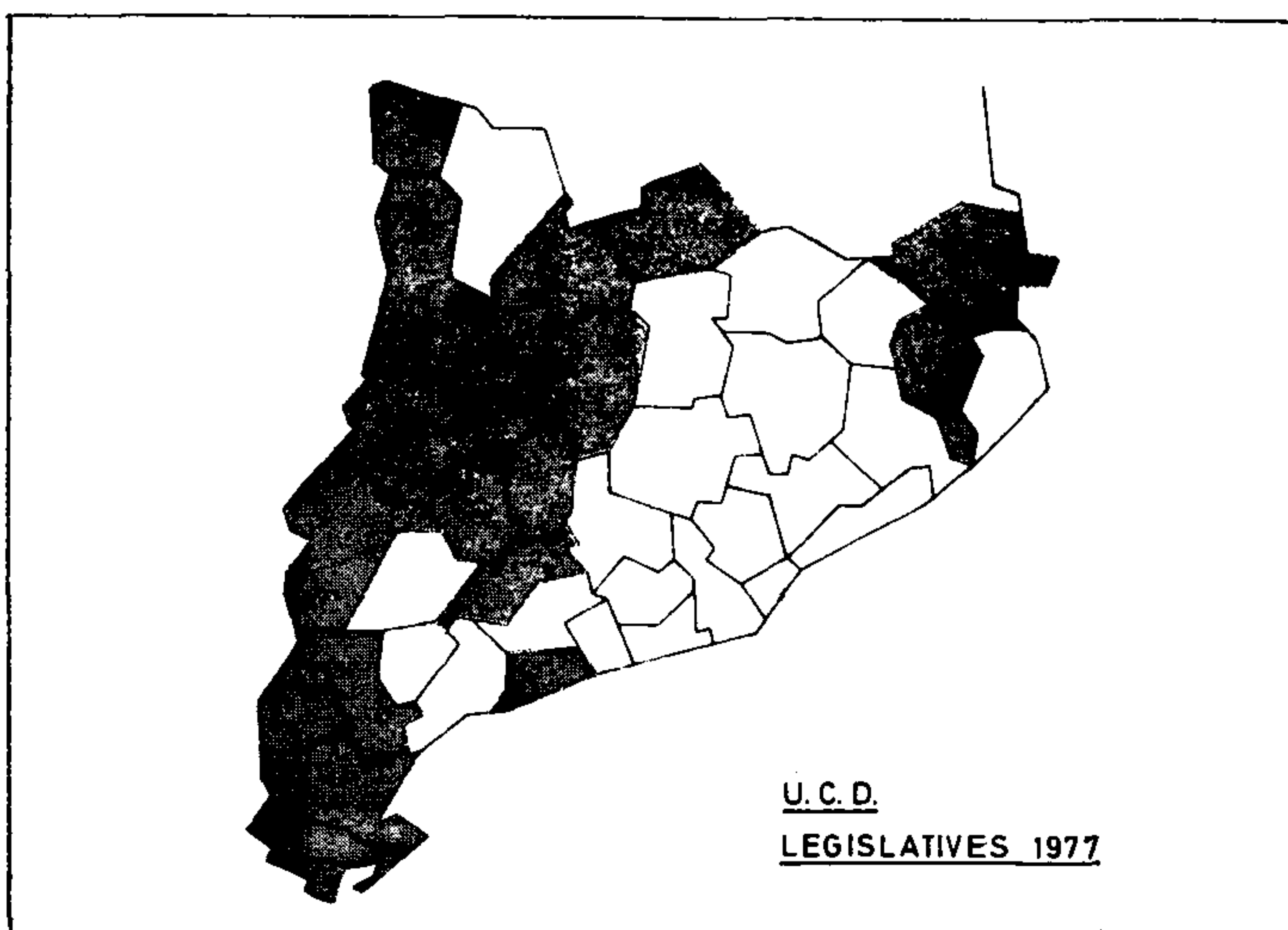
Si alguna força política té un perfil geogràfic ben definit aquesta és certament l'UCD, claredat que es torna meridiana el 1980 on només obté bons resultats en les àrees més rurals, amb menys indústria i menys població immigrada.

L'altre opció centrista, el PDC, obté el 1977 una implantació molt desigual al país: alta a Girona i Lleida i molt inferior a Barcelona i Tarragona. El 1979, CiU es manté més en els llocs on el PDC tenia poca força mentre que pateix un fort retrocés a Girona i, sobretot, a Lleida. El 1980 CiU guanya a les quatre circumscripcions i no solament recupera l'espai perdut el 1979 sinó que supera els resultats de 1977, excepte a Lleida. Si el mapa de CiU el 1979 ens indica les seves zones més fidels, el de 1980 ens mostra la seva àrea de màxima expansió, quedant ben delimitades les zones on té més dificultats de penetració: el sud de Tarragona.

PDC / CiU

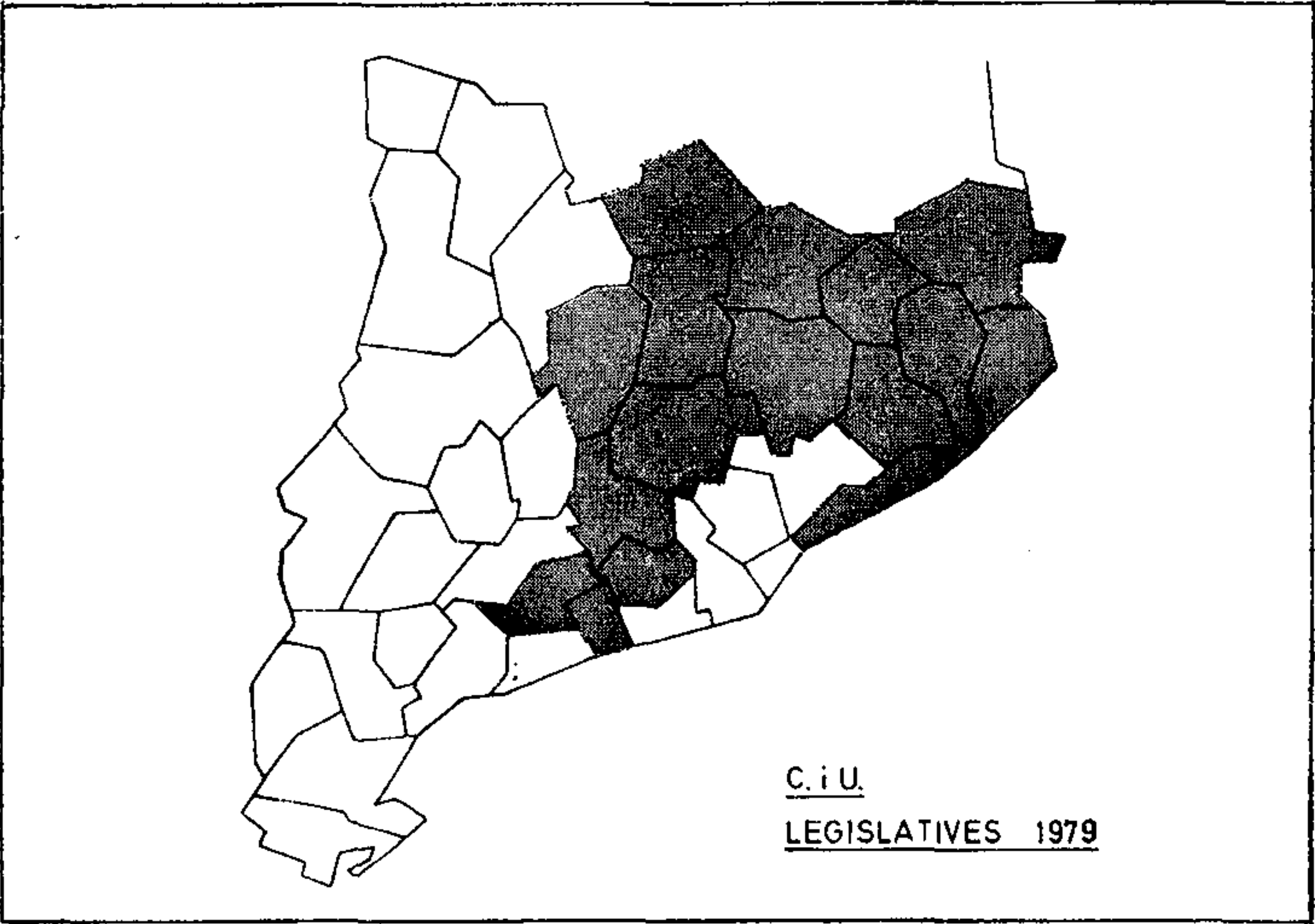
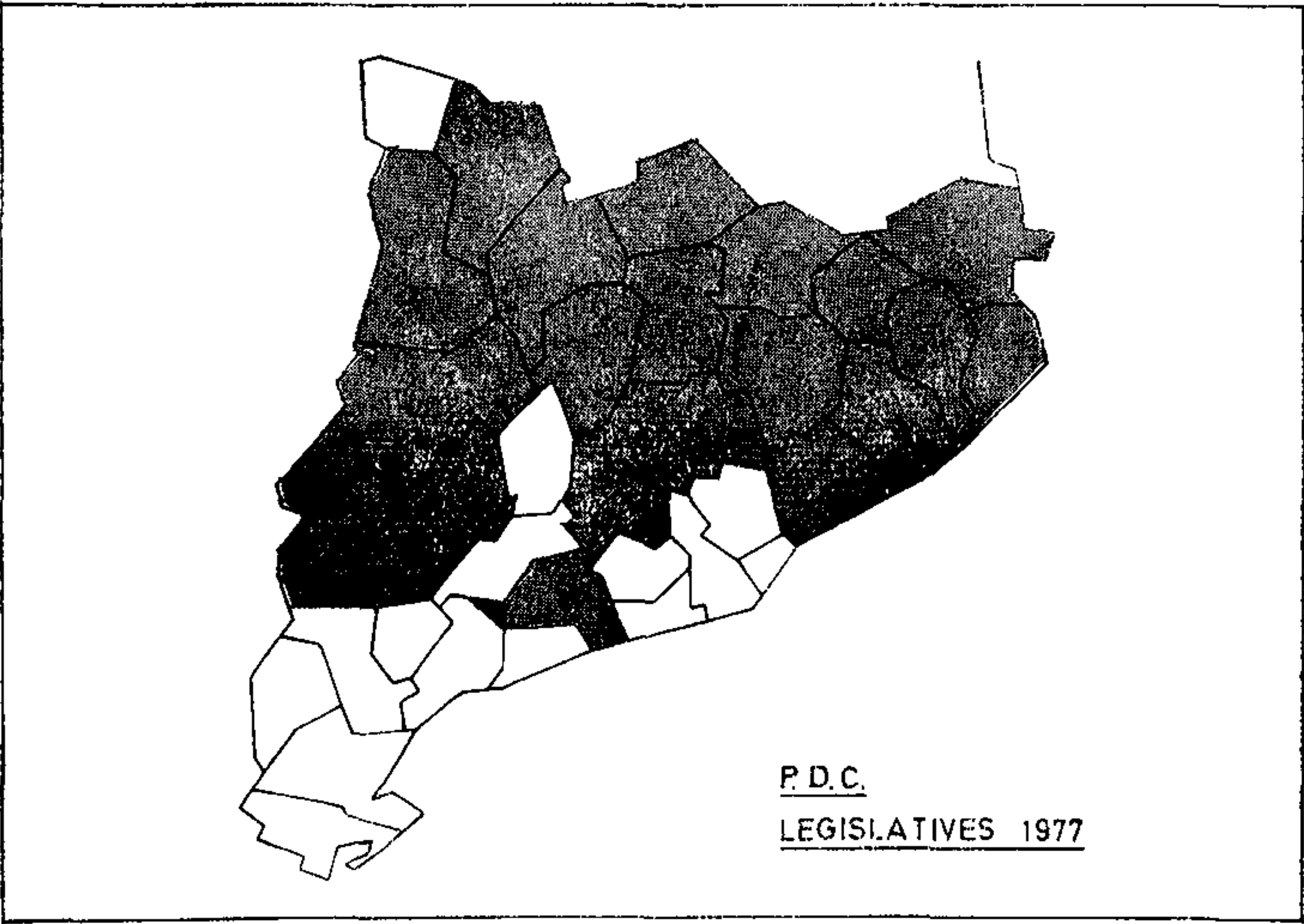
	1977	1979	1980
CC-UCD	— 45		
PSC	— 34	— 40	— 46
PSUC	— 43	— 53	— 59
% immigrants	— 30		
% agricultors			
% obrers	38	31	37

N = 38 comarques

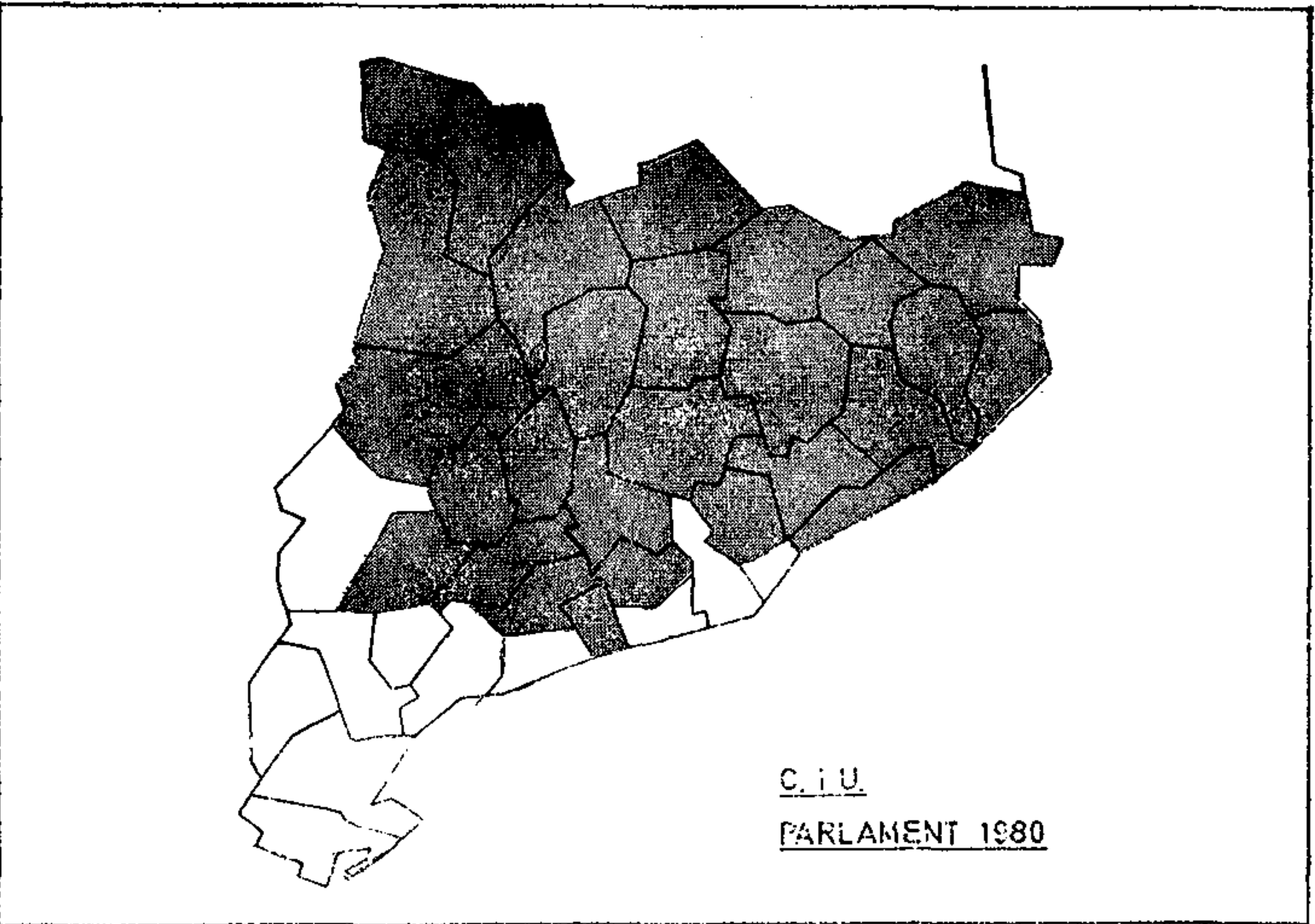
EVOLUCIÓ DEL
VOT U.C.D.,
1977-1980

+ 15% sobre
cens electoral

EVOLUCIÓ DEL
VOT P.D.C./C.i.U.,
1977-1980

+ 15% sobre
cens electoral

Quant a les correlacions amb altres formacions polítiques, si el 1977 hi ha zones que s'inclinen pel PDC com alternativa a socialistes i comunistes mentre que altres ho fan cap a UCD, a partir de 1979 i, sobretot, de 1980, ambdues forces coexisteixen en les mateixes àrees geogràfiques. La correlació negativa amb els socialistes tendeix a aguditzar-se, la qual cosa vol dir que les àrees en les que el PSC es manté fort són, en general, les més febles per a CiU. L'associació negativa amb el PSUC va ser màxima el 1979 en quedar reduïda CiU a les seves zones més fidels que són precisament les més refractàries als comunistes. Cal remarcar que ni el PDC ni CiU fan palesa una correlació significativa amb l'estructura demogràfica i socio-econòmica ja que li són favorables tan comarques rurals com altres industrialitzades.

El 1977, Esquerra de Catalunya té una certa incidència en barris històrics de Barcelona i en les comarques de Lleida i Tarragona. El 1979 l'ERC segueix estable en les àrees de Lleida i Tarragona essent el 1980 quan s'estén a les comarques de Girona i de l'interior de Barcelona, zones més favorables al catalanisme històric, on atrau l'antic vot socialista.

E R C

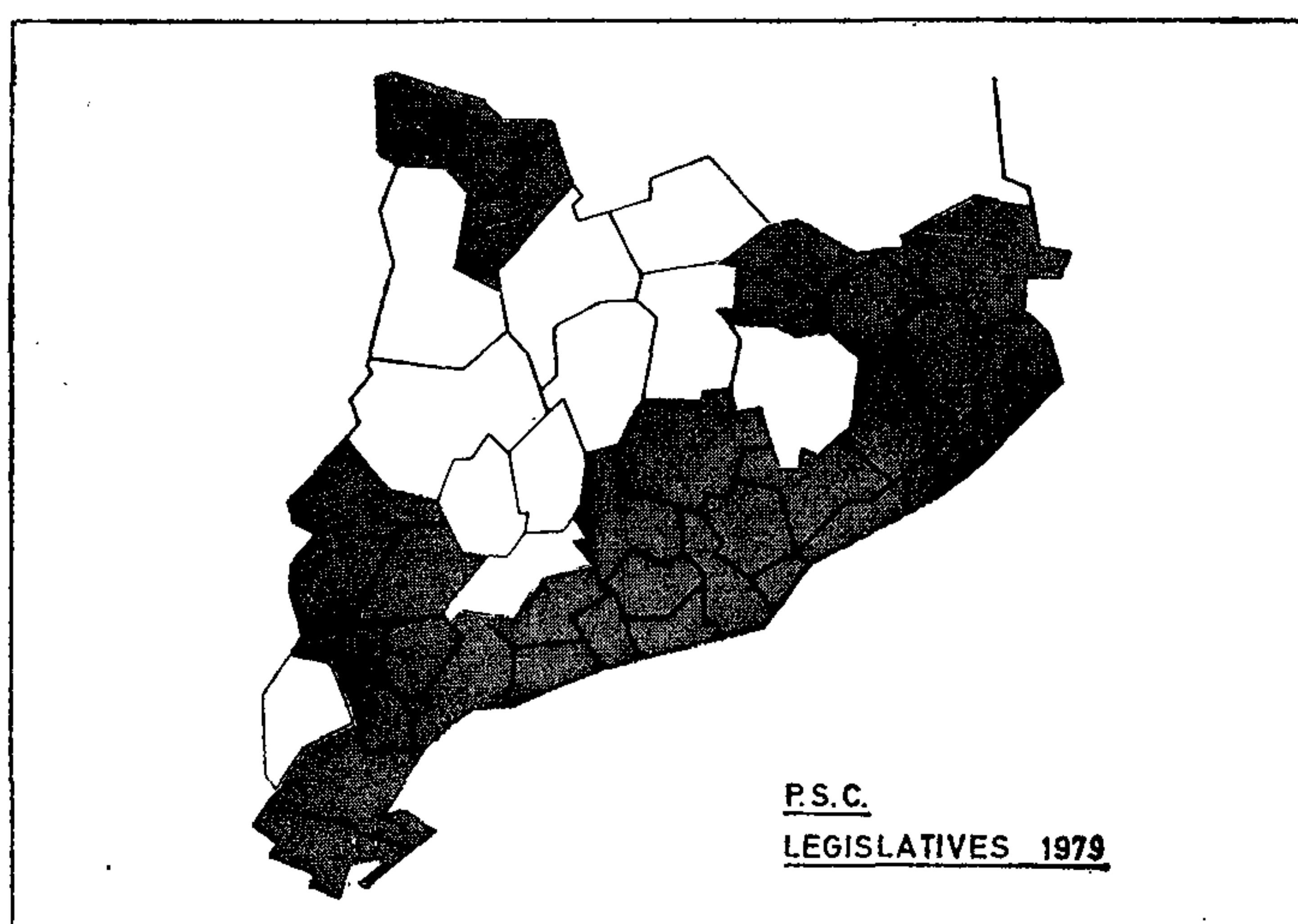
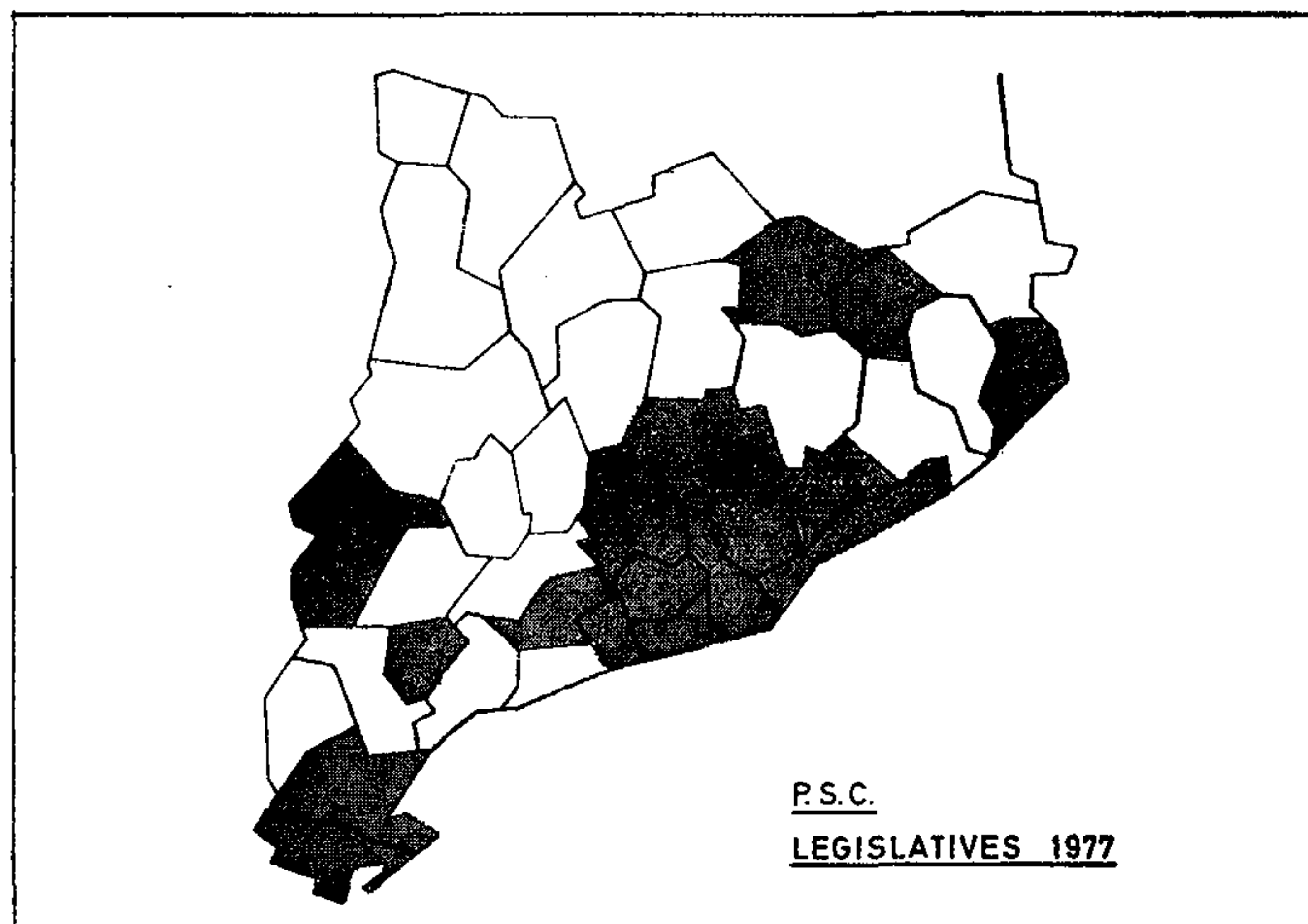
	1977	1979	1980
CC-UCD			
PDC/CiU			
PSC		— 27	— 33
PSUC		— 26	— 29
% immigrants		— 45	— 33
% agraris	28	51	28
% obrers	— 26	— 36	— 24

N = 38 comarques

Les correlacions d'ERC amb els altres partits no són significatives, però, el 1980, s'incrementa la negativa amb socialistes i comunistes, la qual cosa sembla indicar que es van configurant espais propis per a ERC on els socialistes perden incidència.

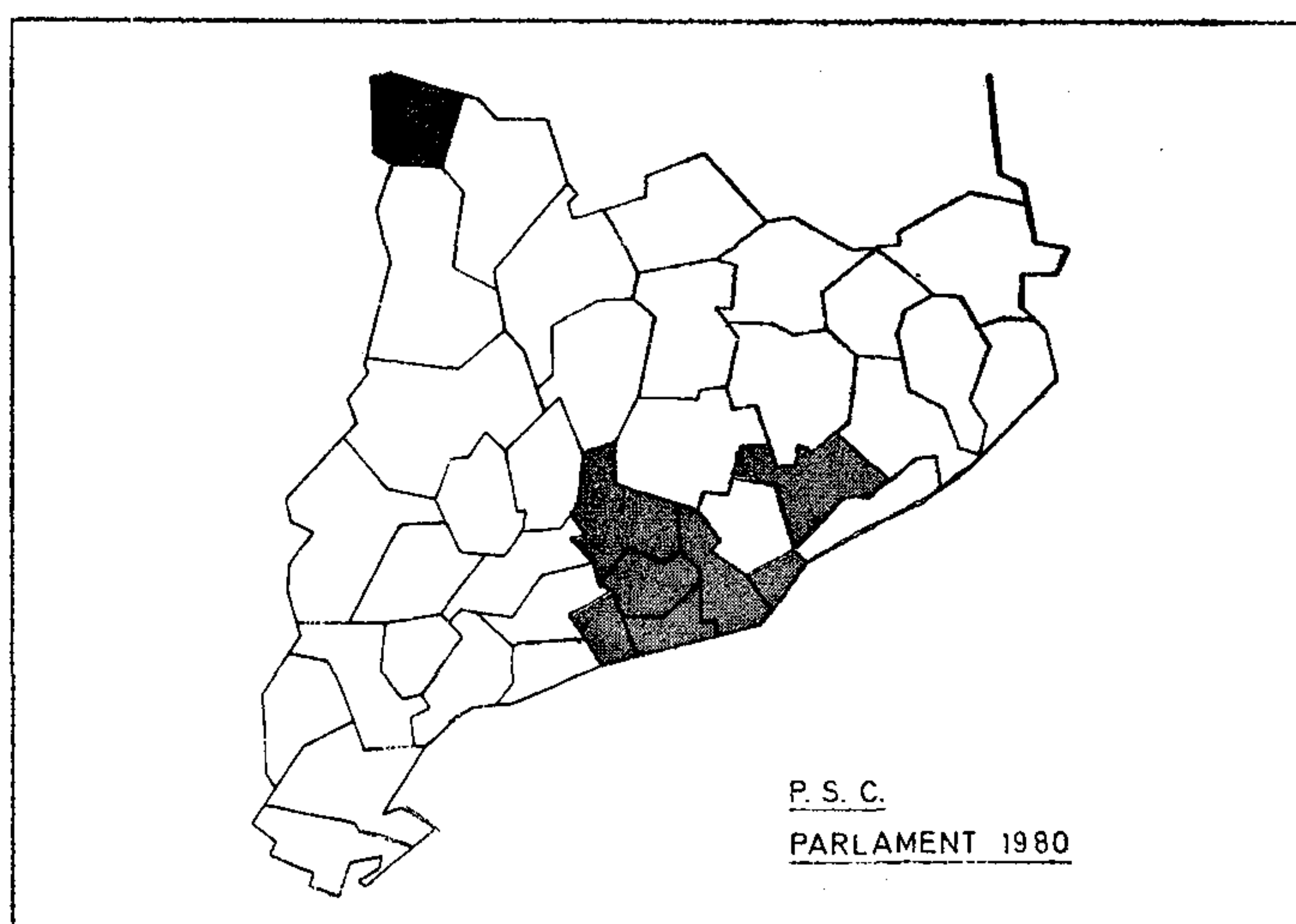
Com podem veure en la taula de correlacions, el 1979 l'ERC queda reduïda a àrees marcadament rurals. El 1980, la debilitat de les correlacions dona fe de la seva expansió en contextos distints dels agraris.

El 1977 els socialistes tenen una implantació molt desigual: forta a Barcelona, intermèdia a Girona i Tarragona i més feble a Lleida. El 1979, el PSC perd un 3 % del seu electorat principalment a la província de Bar-

**EVOLUCIÓ DEL
VOT P.S.C.,
1977-1980**

*+ 15% sobre
cens electoral*

celona mentre que es manté a Girona i avança a les comarques més rurals de Lleida i Tarragona. El 1980 el seu retrocés és aproximadament del 6 % i les seves àrees de forta implantació es veuen reduïdes dràsticament.

P S C (P S C - P S O E)

	1977	1979	1980
CC-UCD	— 46	— 58	— 38
PDC/CiU	— 34	— 40	— 46
ERC		— 27	— 33
PSUC	47	42	38
% immigrants	64	61	57
% agraris	— 67	— 45	— 41
% obrers	68	20	

N = 38 comarques

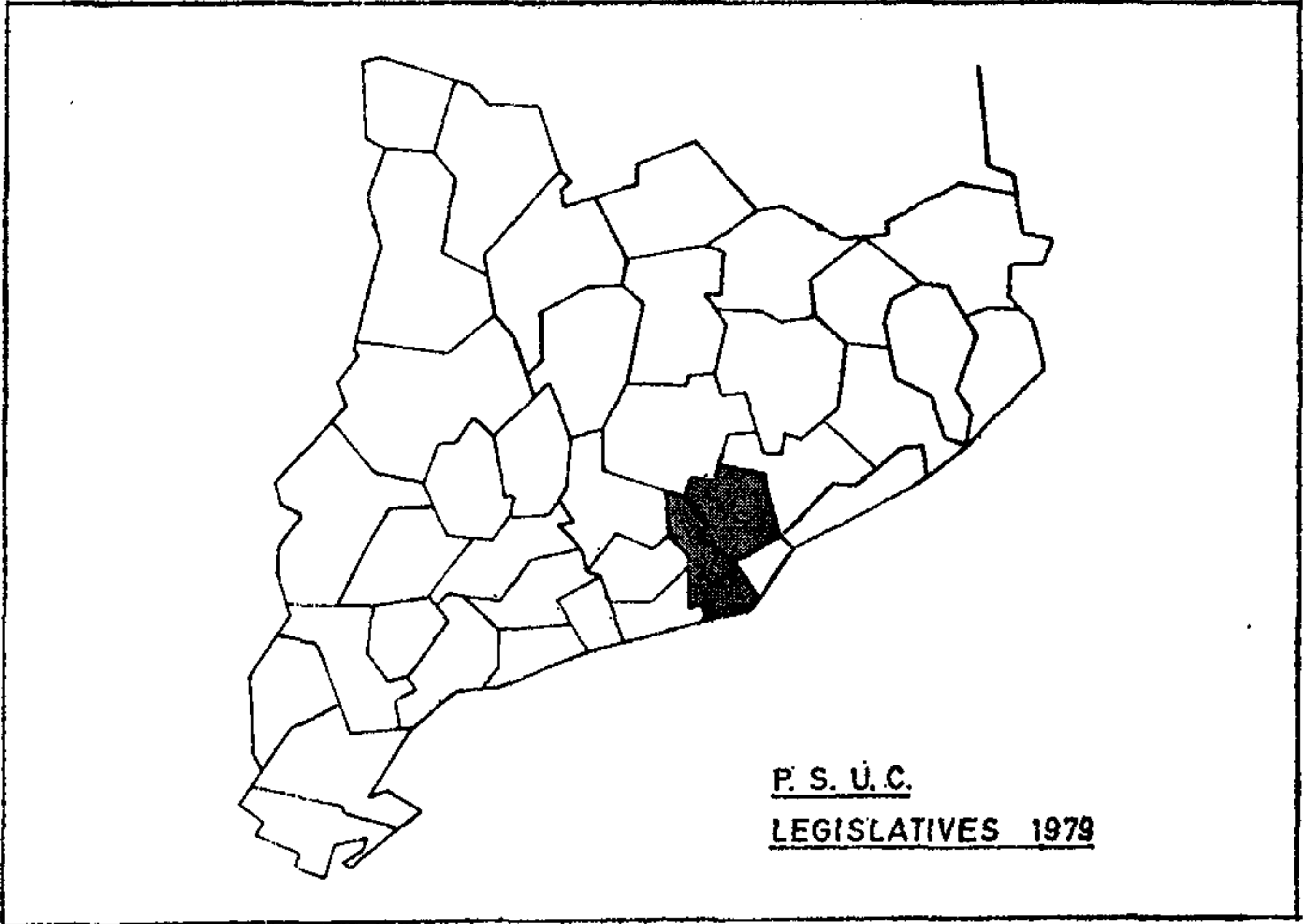
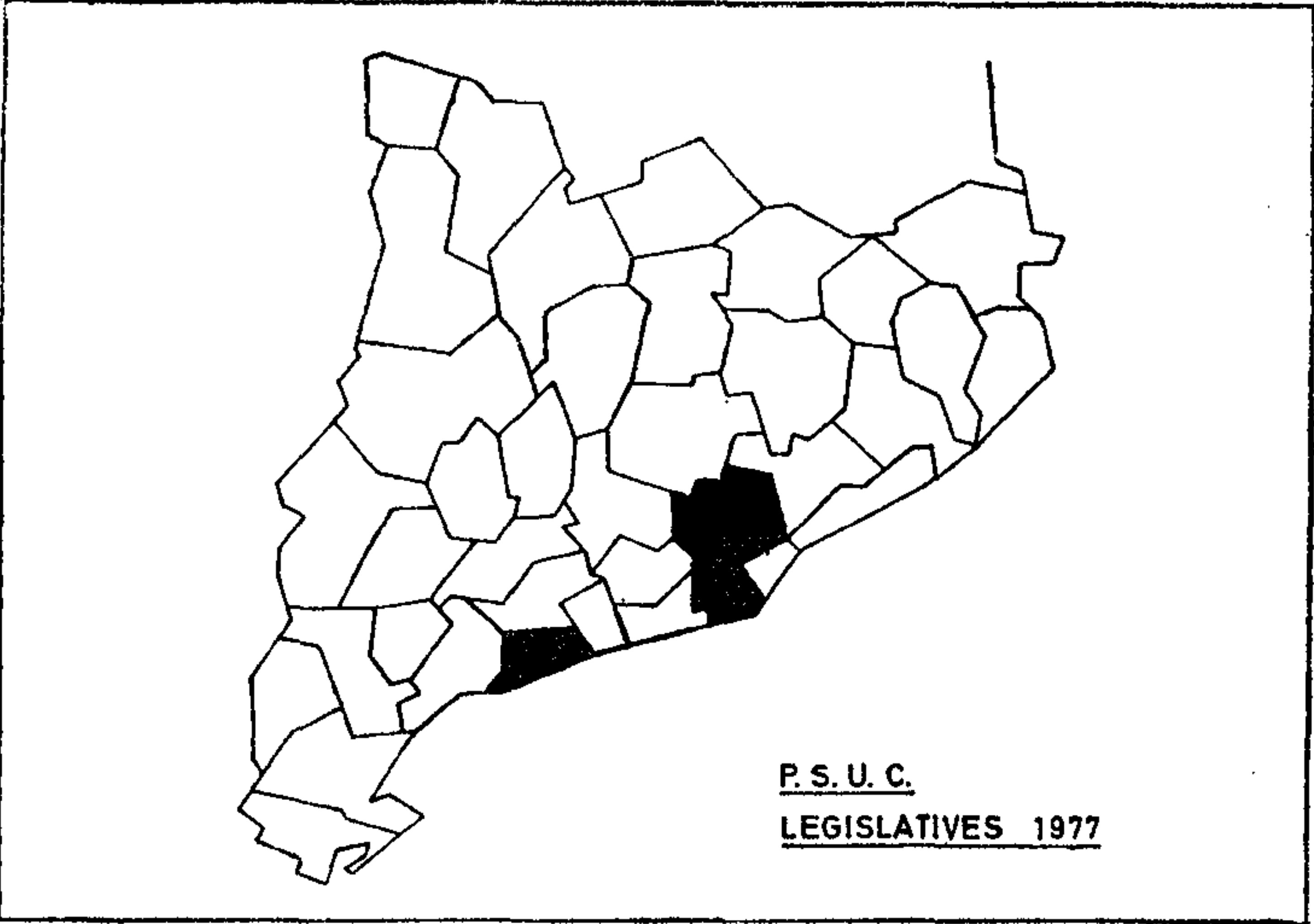
Quant a les correlacions dels socialistes amb els principals partits observem que sempre és negativa amb l'UCD i amb PDC/CiU i a partir de 1979 també amb l'ERC. Hi ha doncs una certa incompatibilitat geogràfica entre el PSC i les zones pobres i rurals amb domini de CC-UCD i també amb aquella zona triangular —Cerdanya-Alt Camp-Empordà—, amb predomini de Convergència i Unió, zona especialment refractària a la penetració comunista i on el 1980 l'ERC sembla erosionar part de l'espai socialista.

El progressiu debilitament de l'associació positiva entre socialistes i comunistes és degut a l'estabilitat del PSUC en unes zones molt concretes de màxima industrialització mentre que el PSC s'ha «ruralitzat» en part no essent ja significativa la seva correlació amb obrers industrials i disminuint la negativa amb percentatge d'agricultors.

P S U C

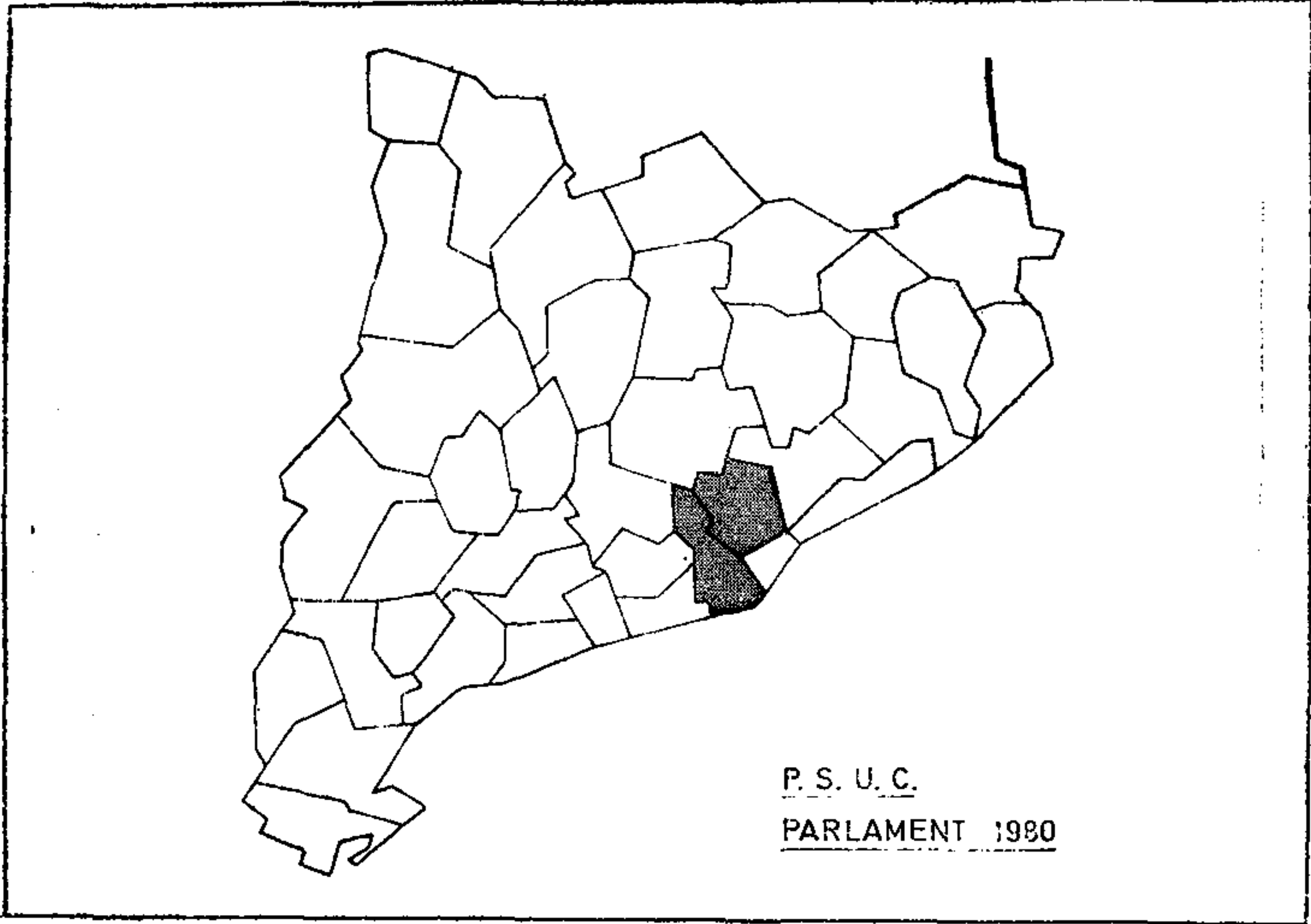
	1977	1979	1980
CC-UCD	— 31	— 48	— 36
PDC/CiU	— 43	— 53	— 59
ERC		— 26	— 29
PSC	47	42	38
% immigrants	68	62	65
% agraris	— 40	— 35	— 33
% obrers	41	40	33

N = 38 comarques

**EVOLUCIÓ DEL
VOT P.S.U.C.,
1977-1980**

*+ 15% sobre
cens electoral*

La característica més notable del vot comunista, és la seva gran estabilitat. El 1979 perd un 2'5 % de vots respecte del 1977 i, el 1980, malgrat l'augment fort de l'abstenció, es manté en números globals.

El fet de què el vot comunista estigui concretament en el Baix Llobregat i en el Vallès Occidental, comarques amb un fort índex d'immigració, explica la forta correlació positiva del PSUC amb el percentatge de població immigrada. La seva associació amb les forces de dreta i de centre dreta (UCD PDC/CiU) és negativa i també ho és amb ERC, essent major la seva incompatibilitat territorial amb PDC/CiU, la qual es va incrementant progressivament gràcies a la consolidació de CiU en determinades àrees que resulten difícilment penetrables pel PSUC. La seva associació amb el PSC és positiva però moderada ja que si bé coincideix amb els socialistes en determinades comarques en altres és tan feble la incidència comunista que desapareix tota associació entre ambdues candidatures.

De tot el que hem dit anteriorment podem concloure que hi ha hagut successives remodelacions de l'espectre polític català que signifiquen canvis dintre de cada espai polític però mai un trasbals total de les grans tendències. El 1979 i el 1980 CC-UCD i CiU competeixen per l'hegemonia dintre de l'espai polític conservador; en els grans cinturons industrials ho fan socialistes i comunistes mentre que l'ERC vol capitalitzar arreu del país un vot socialista moderat.

Així doncs el 1979 es mantenen les línies generals de comportament que es manifesten el 1977. Augmenta l'abstenció que perjudica semblantment a dreta i esquerra, CC-UCD experimenta un creixement que coincideix amb un retrocés relatiu de PDC/CiU i el PSC catalitza majoritàriament el vot d'esquerra. Està clar que l'1 de Març es reflecteix també a Catalunya el plantejament de la campanya electoral estatal com un intent d'assolir una alternativa socialista enfront del partit del govern.

Ordre dels principals partits i coalicions a Catalunya

	PSC	PSUC	CC-UCD	PDC/CiU	ERC
15 - J 1977	1	2	4 (*)	3 (*)	5
1 - M 1979	1	3	2	4	5
20 - M 1980	2	3	4	1	5

(*) El 1977, PDC i UCD obtenen gairebé el mateix nombre de vots.

Deixant de banda la discutible ortodòxia de comparar eleccions generals a Corts amb les del Parlament de Catalunya, el 1980 CiU passa del

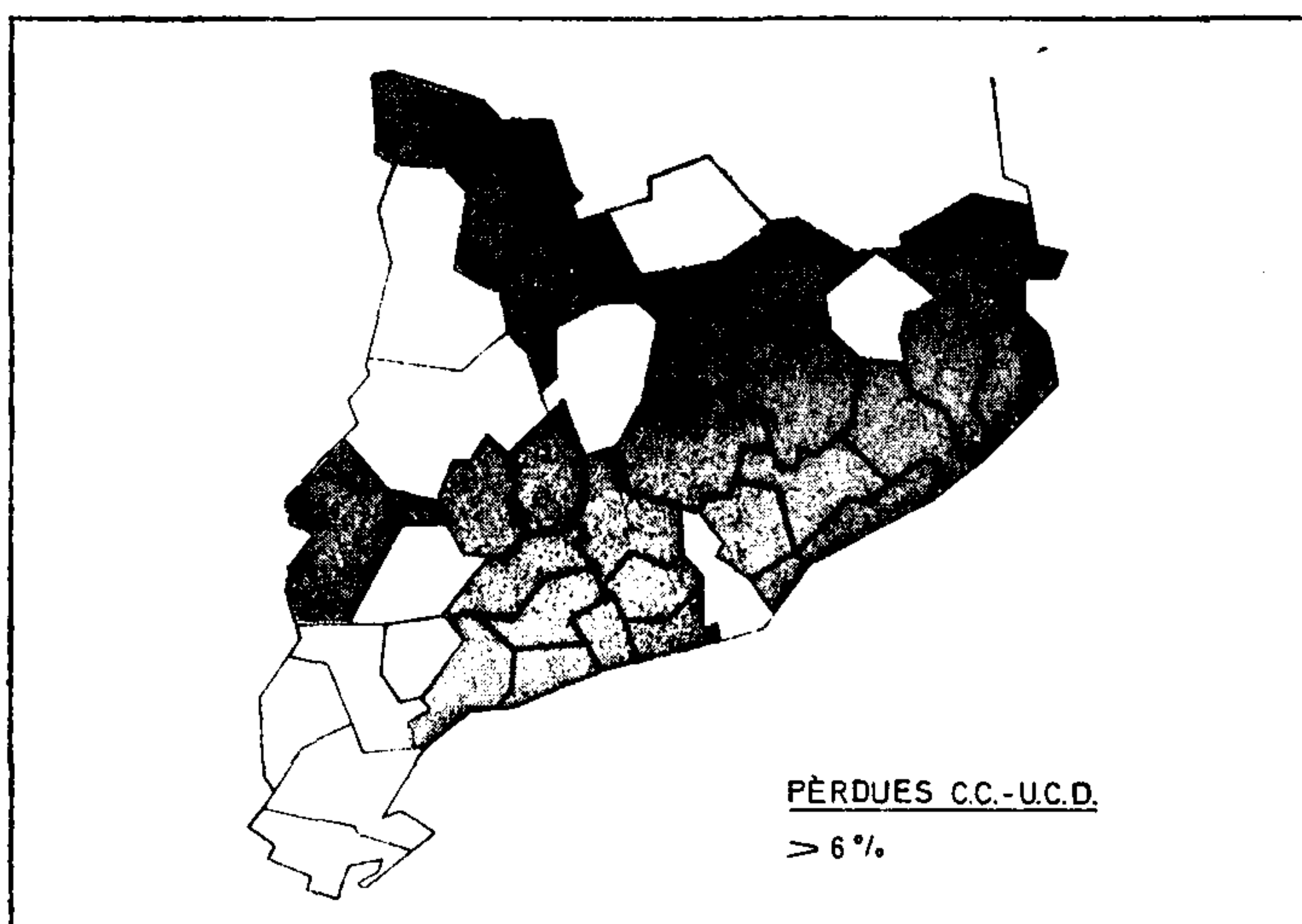
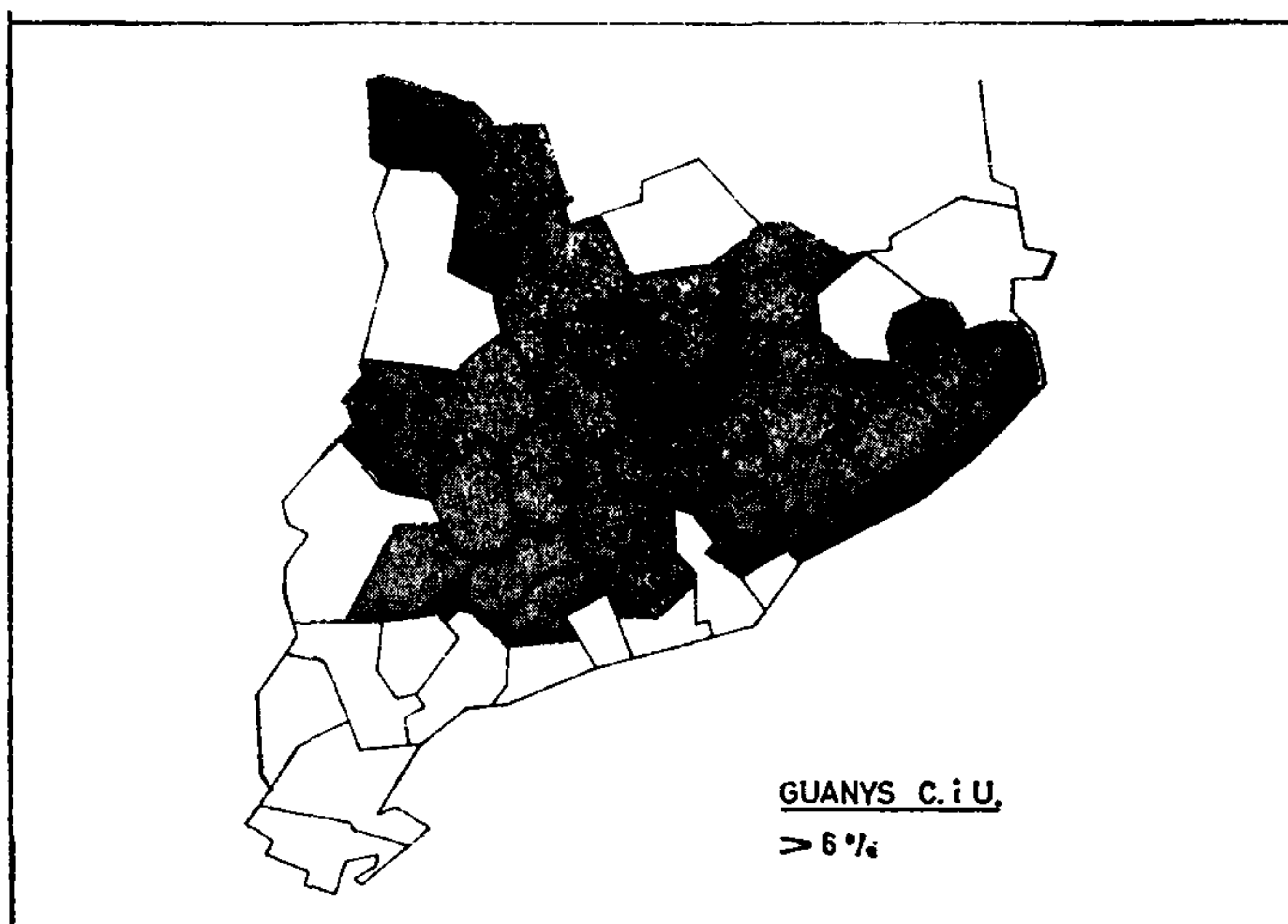
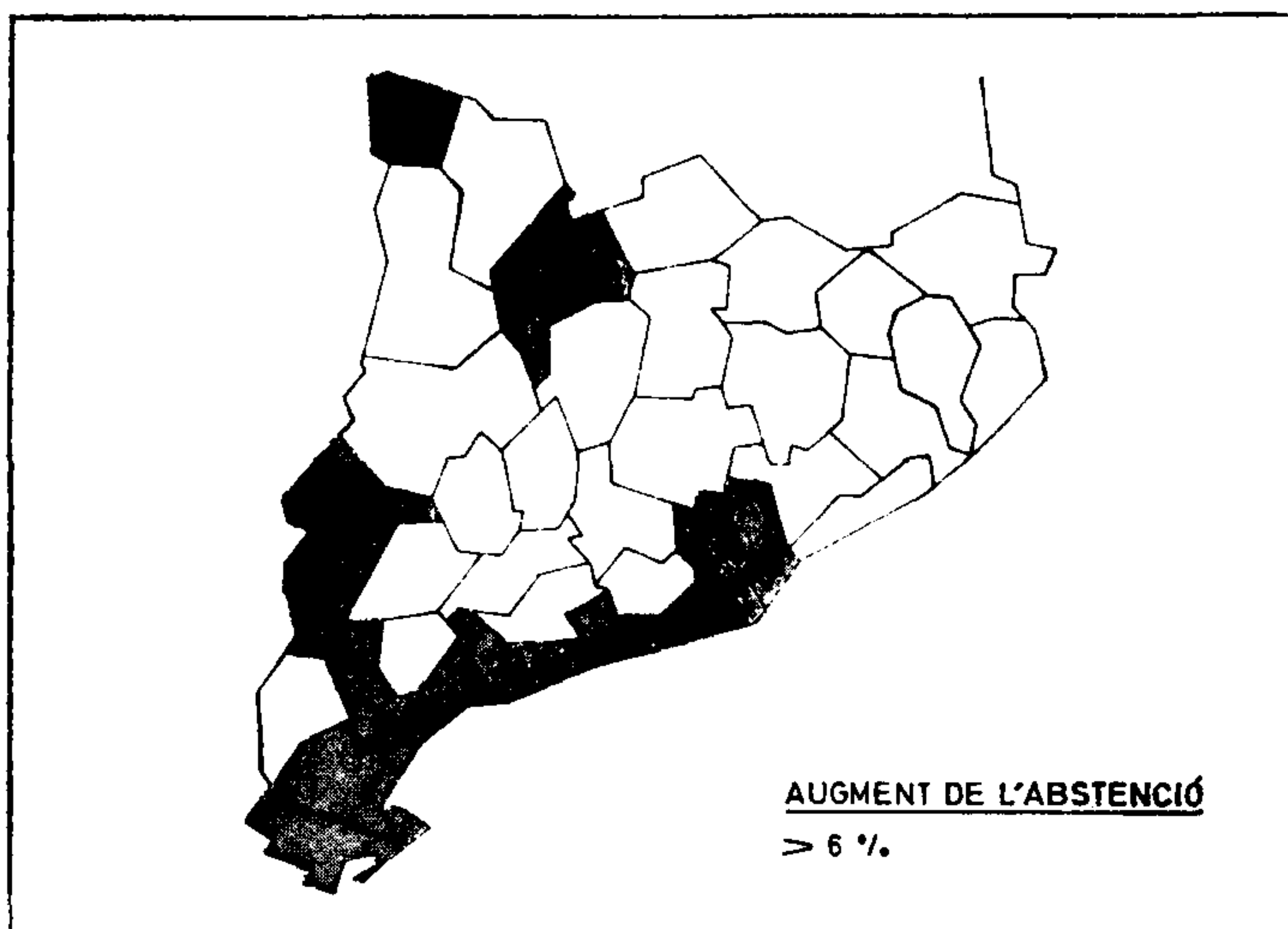
quart lloc al primer i l'UCD del segon al quart mentre que els socialistes queden en segon lloc. Les línies més probables de transvasament de vots entre 1979 i 1980 és: a la dreta, de CC-UCD a l'abstenció i, a l'esquerra de PSC a ERC, de PSC a l'abstenció i, en alguns llocs concrets de PSC a CiU.

Geogràficament veiem que en el triangle Vall d'Aran-Conca de Barberà-Empordà on CiU assoleix augments importants és justament on es localitzen pèrdues importants de CC-UCD. En el sud de Tarragona el retrocés de l'UCD és degut a què part del seu electorat s'ha abstingut. Respecte a les pèrdues socialistes coincideixen a grans trets amb les àrees d'increment d'ERC a Girona i Tarragona i amb l'augment de l'abstenció en les comarques més industrialitzades del litoral, des de Reus fins a Barcelona.

A través d'anàlisis factorials hem intentat esbrinar quins eren els principals factors que explicaven la variabilitat del comportament electoral a Catalunya. El factor que sembla tenir una incidència màxima és el d'Urbanització-ruralitat que coincideix en part amb un eix d'esquerra-dreta. Altres factors detectats són un d'industrialització antiga-industrialització recent i d'altres específics de cada circumscripció entre els que podem esmentar el de tercerització-turisme a Girona i el de regressió demogràfica a Lleida. Quant als factors electorals, a més del d'esquerra-dreta ja esmentat, es dibuixa com a important el que denominem de *catalanisme històric*, factor de connotacions ideològiques molt clares que, dintre de l'espai polític conservador, separa zones favorables al partit del govern d'altres on hi predomina PDC/CiU.

L'índex d'urbanització es revela com a molt important i així en els municipis amb pocs habitants hi acostumen a triomfar les opcions més conservadores. El 1977 hi guanyen AP, UCDCC i sobretot UCD mentre que l'1 de Març de 1979 s'inicia una tendència —confirmada posteriorment en les eleccions municipals— de substitució en alguns municipis d'UCD per CiU. En els municipis intermedis, la màxima competitivitat es donaria entre CiU i socialistes mentre que en les grans ciutats són socialistes i comunistes els que competeixen amb CiU. En les capitals de província on el sector terciari hi té gran importància, és on CC-UCD assoleix bons resultats però el 1980 també aquí perd part del seu electorat.

A nivell global de Catalunya podem dir que socialistes i comunistes tenen incidència en comarques amb un fort índex de creixement i gran concentració d'assalariats i de població immigrada. En aquestes zones ambdues forces s'enfronten amb CiU la qual canalitza majoritàriament les forces més conservadores. CC-UCD assoleix els seus millors resultats en àrees demogràficament regressives i amb la majoria de la població dedicada a l'agricultura. En aquestes àrees el 1980 CiU s'imposa a UCD sobretot en la majoria de comarques de Lleida i del nord de Tarragona. A les comarques del sud de Tarragona l'alternativa directa a CC-UCD són socialistes i comunistes. El 1980 CiU incrementa també la seva força en àrees més urbanitzades i industrialitzades on absorbeix part de l'electorat d'UCD.

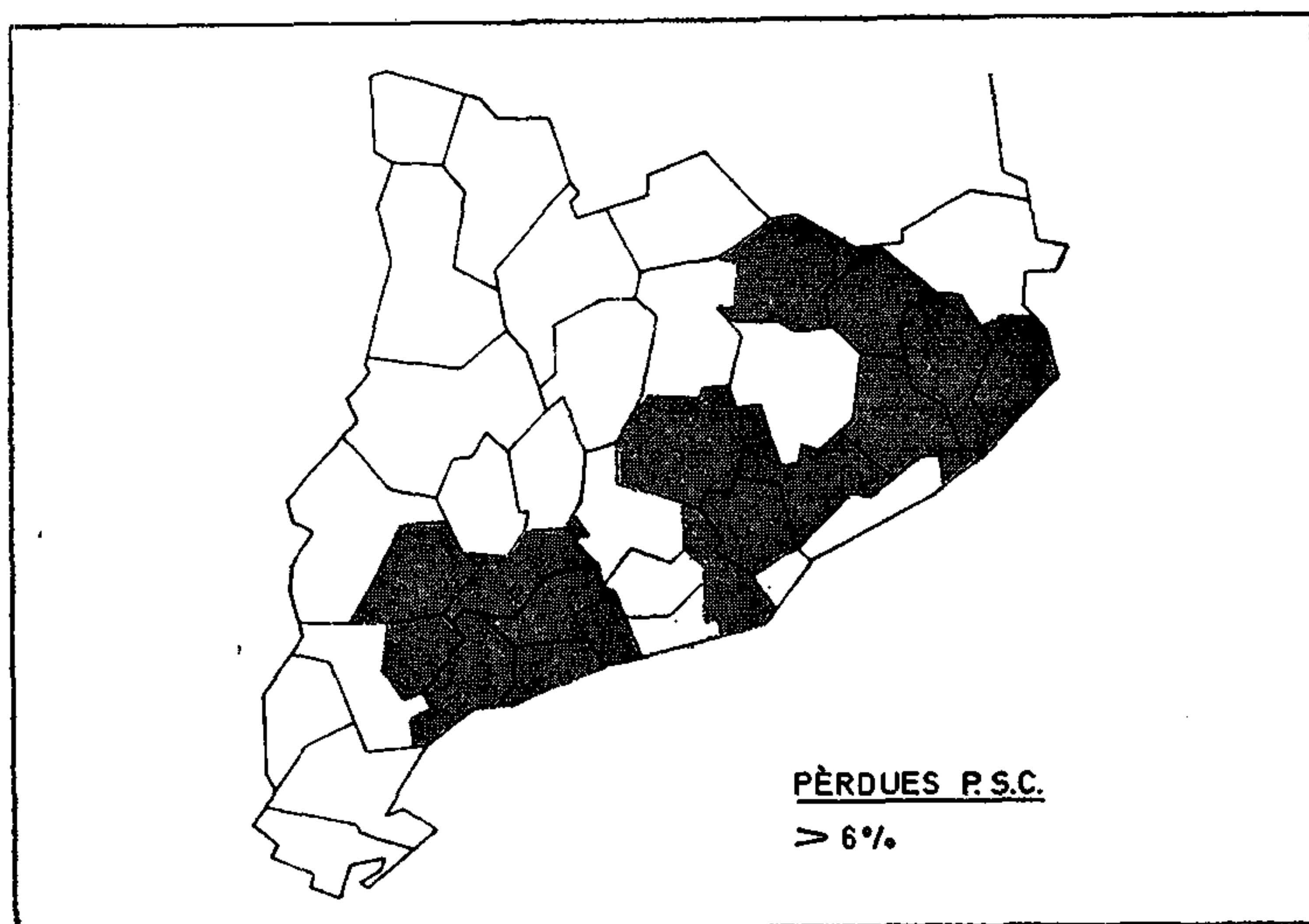
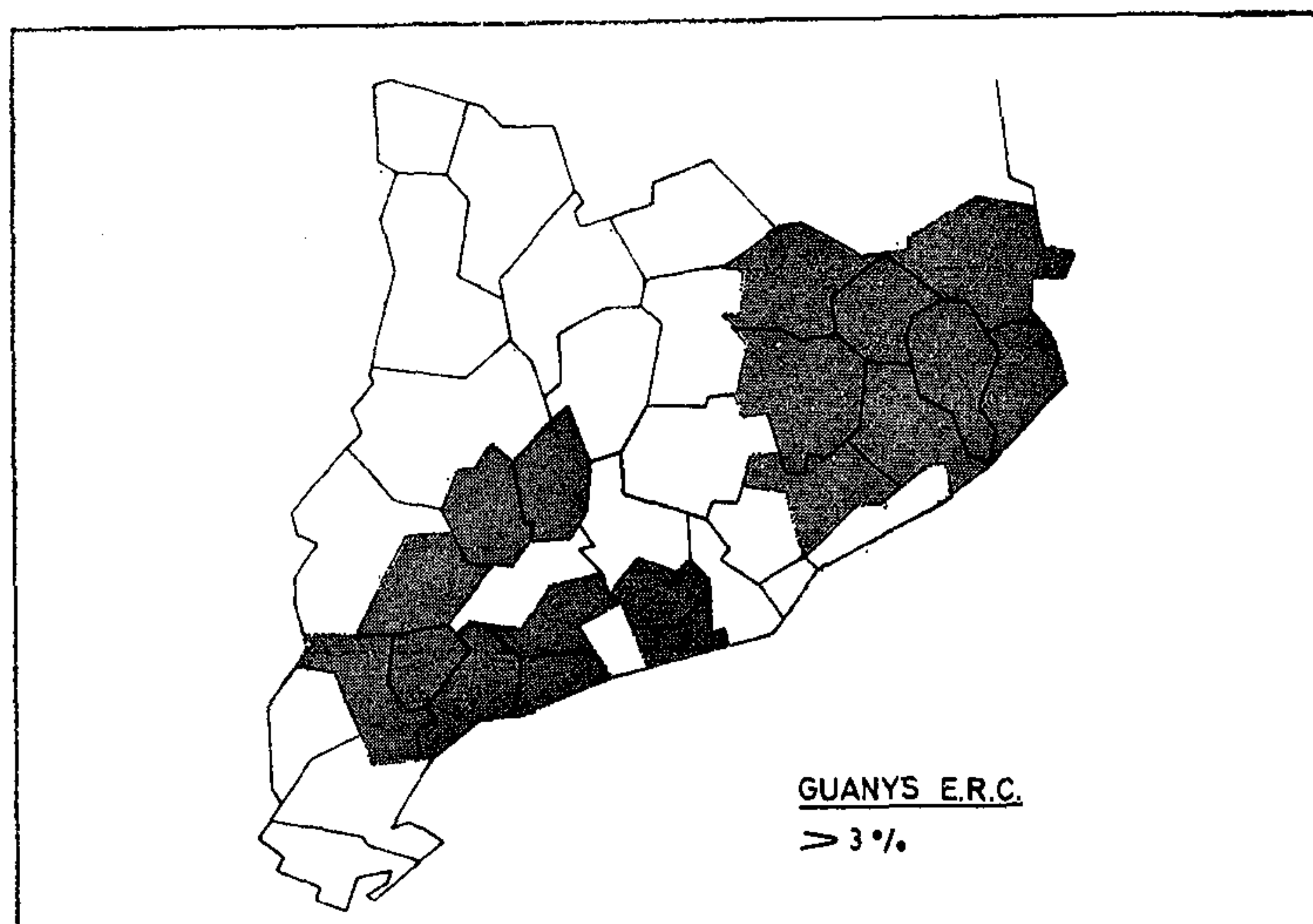

EVOLUCIÓ DEL COMPORTAMENT ELECTORAL A CATALUNYA

*Les eleccions del
Parlament 1980
comparades amb
les Legislatives 1979*

EVOLUCIÓ DEL
COMPORTAMENT
ELECTORAL A
CATALUNYA

*Les eleccions del
Parlament 1980
comparades amb
les Legislatives 1979*

Quant a l'abstenció hem vist com el 1977 incidia principalment en la Catalunya més rural i a la ciutat de Barcelona. El 1980 l'abstenció afecta també a les comarques més industrialitzades. Així doncs s'agreuja l'abstenció en els dos extrems de l'eix urbanització-ruralitat resultant més participatives les comarques intermèdies on CiU hi té forta implantació.

Per tal de precisar l'evolució dels factors i de la situació de les comarques i de les forces polítiques respecte a aquests hem realitzat anàlisis de components principals per a les legislatives de 1977 i 1979 i del Parlament de Catalunya de 1980.

De la seva representació gràfica podem deduir el que ja hem dit tantes vegades: l'estabilitat en línies generals del comportament electoral a les comarques catalanes. Podríem assegurar, simplificant, que els avenços i retrocessos de les principals opcions polítiques afecten tot el Principat si bé amb diferent intensitat segons els indrets.

El 1979 es manté com a més important l'eix d'urbanisme-ruralitat i perd força el que hem batejat de catalanisme històric ja que en aquestes eleccions predomina la polarització partit del govern-alternativa d'esquerra, desplaçant-se cap a l'UCD comarques de l'espai de CiU.

En les eleccions del Parlament, dintre de la permanència de les línies profundes, trobem algunes modificacions, la més important de les quals sembla precisament fer referència a aquest factor de catalanisme històric o de catalanitat tradicional conservadora que adquireix en aquesta consulta un major poder explicatiu de la variació total del comportament electoral. Aquest factor discrimina àrees amb forta incidència de partits exclusivament nacionals —CiU, ERC—, sense connexió formal amb partits d'àmbit estatal, d'altres àrees on hi fan millors resultats PSC, PSUC i CC-UCD.

Si estudiem acuradament la situació de les principals candidatures entre si i la de les comarques respecte a aquelles confirmarem una vegada més una notable estabilitat relativa amb un desplaçament general cap a UCD el 1979 i un altre cap a CiU el 1980. Dades a remarcar el 1980 són la nova situació d'ERC en l'espai polític de CiU i l'equidistància de l'abstenció respecte a CC-UCD per una banda i al PSC i el PSUC, per l'altra.

Sembla que a les eleccions del Parlament de Catalunya el factor anomenat de catalanisme històric no oposa ja CiU a CC-UCD sinó a l'abstenció. Aquest factor sembla doncs ordenar les comarques de major a menor participació política, essent les comarques amb predomini de CiU les més mobilitzades políticament.

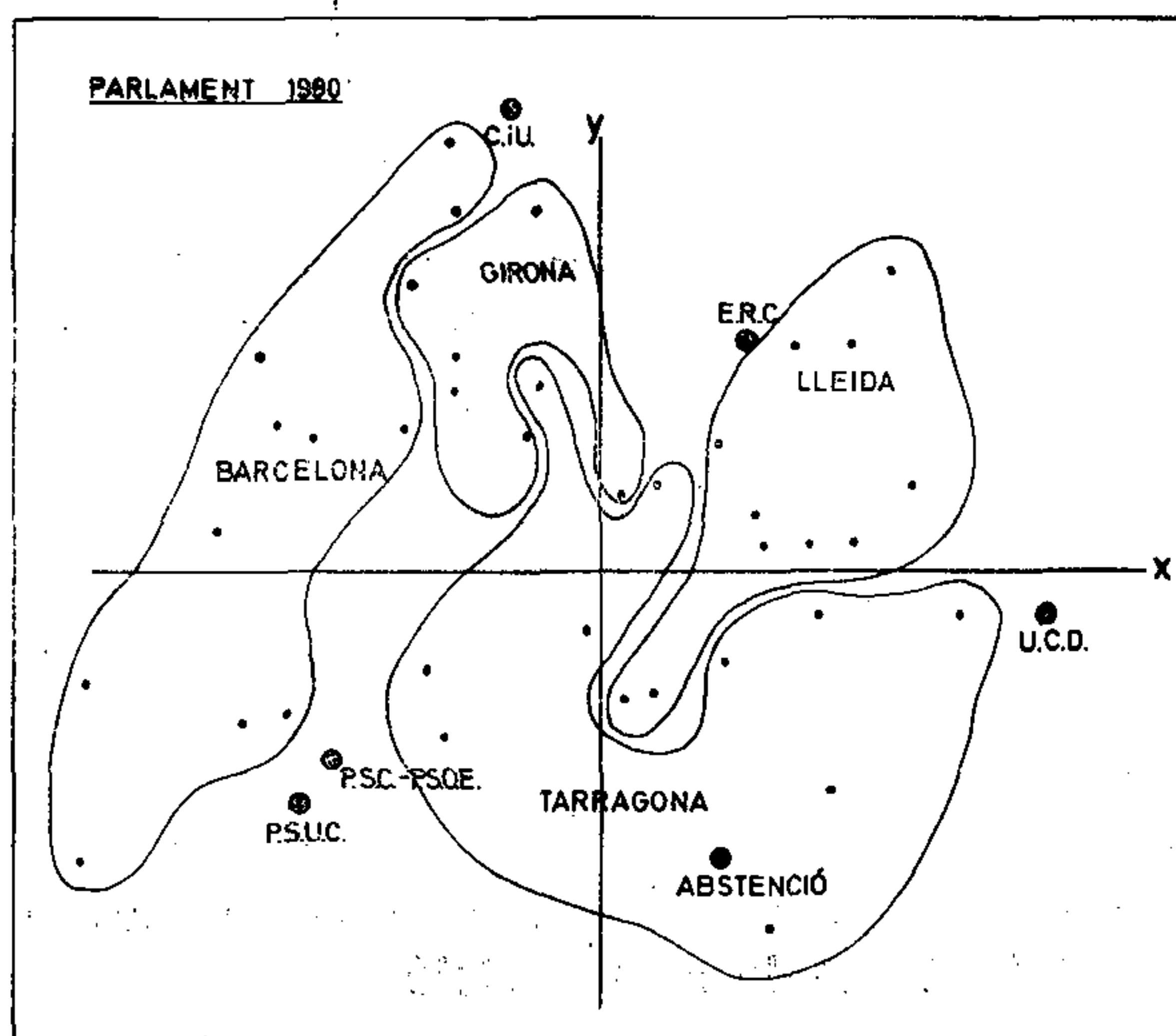
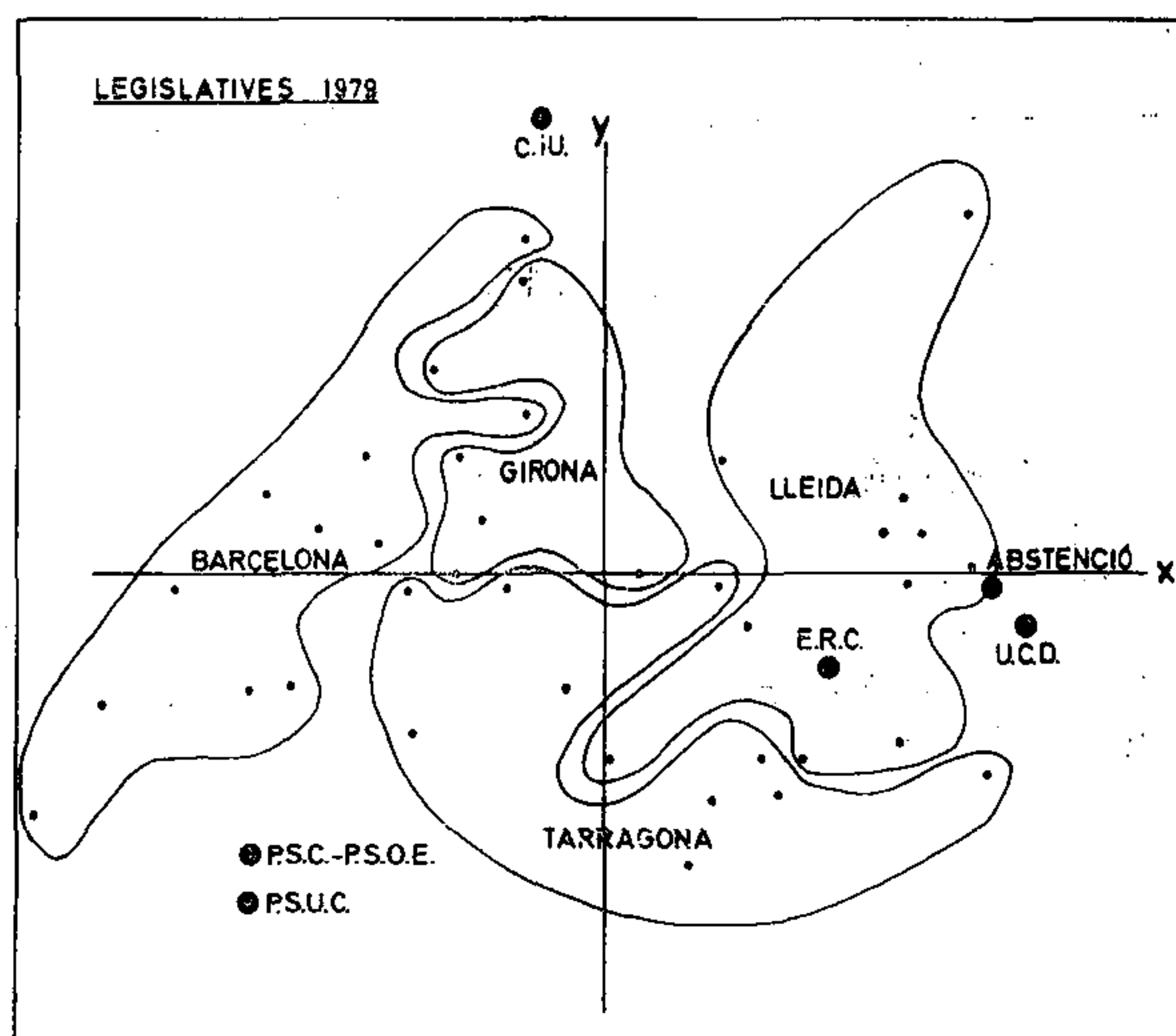
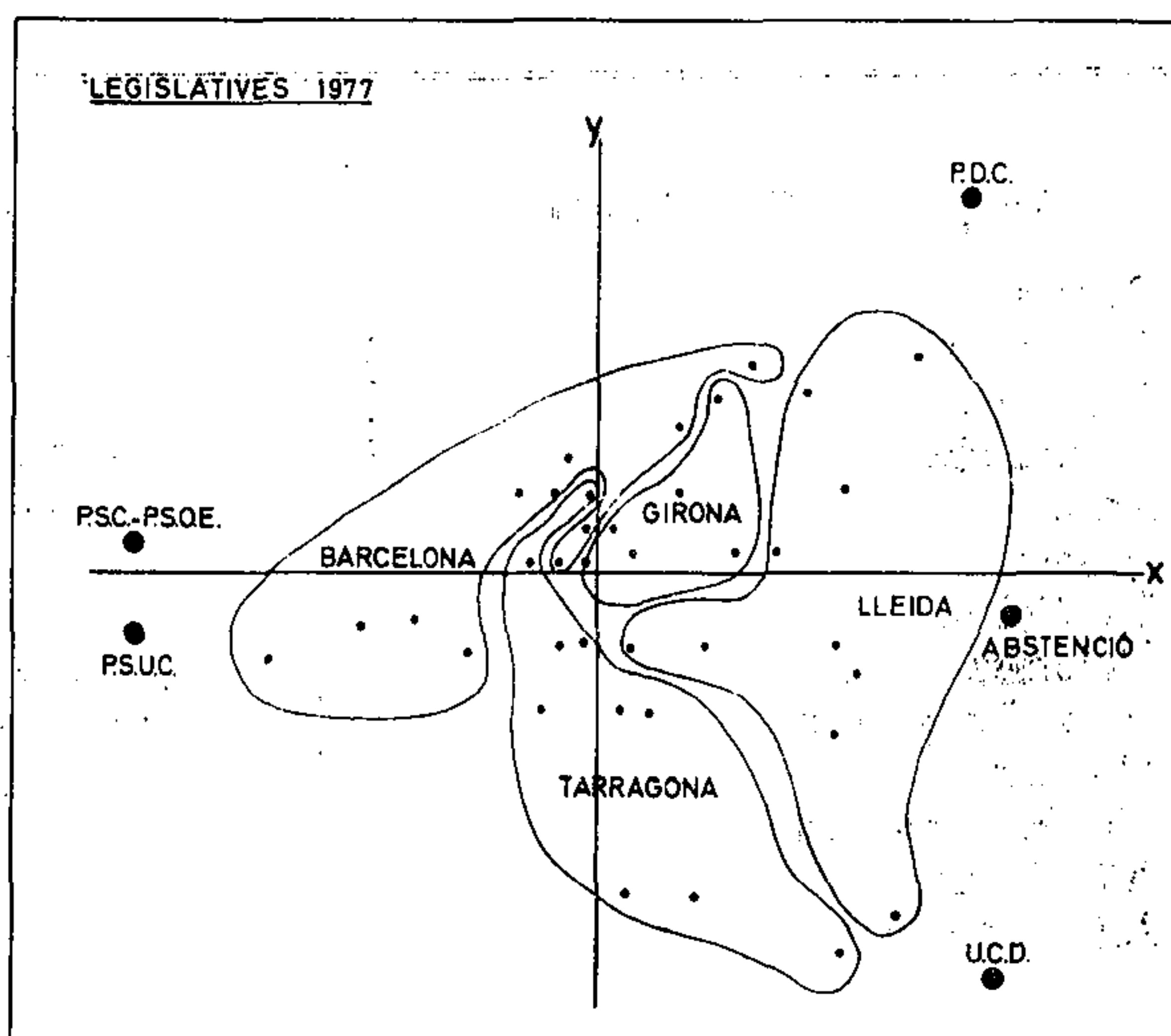
En base a la posició de les comarques respecte als eixos o factors principals hem establert una tipologia:

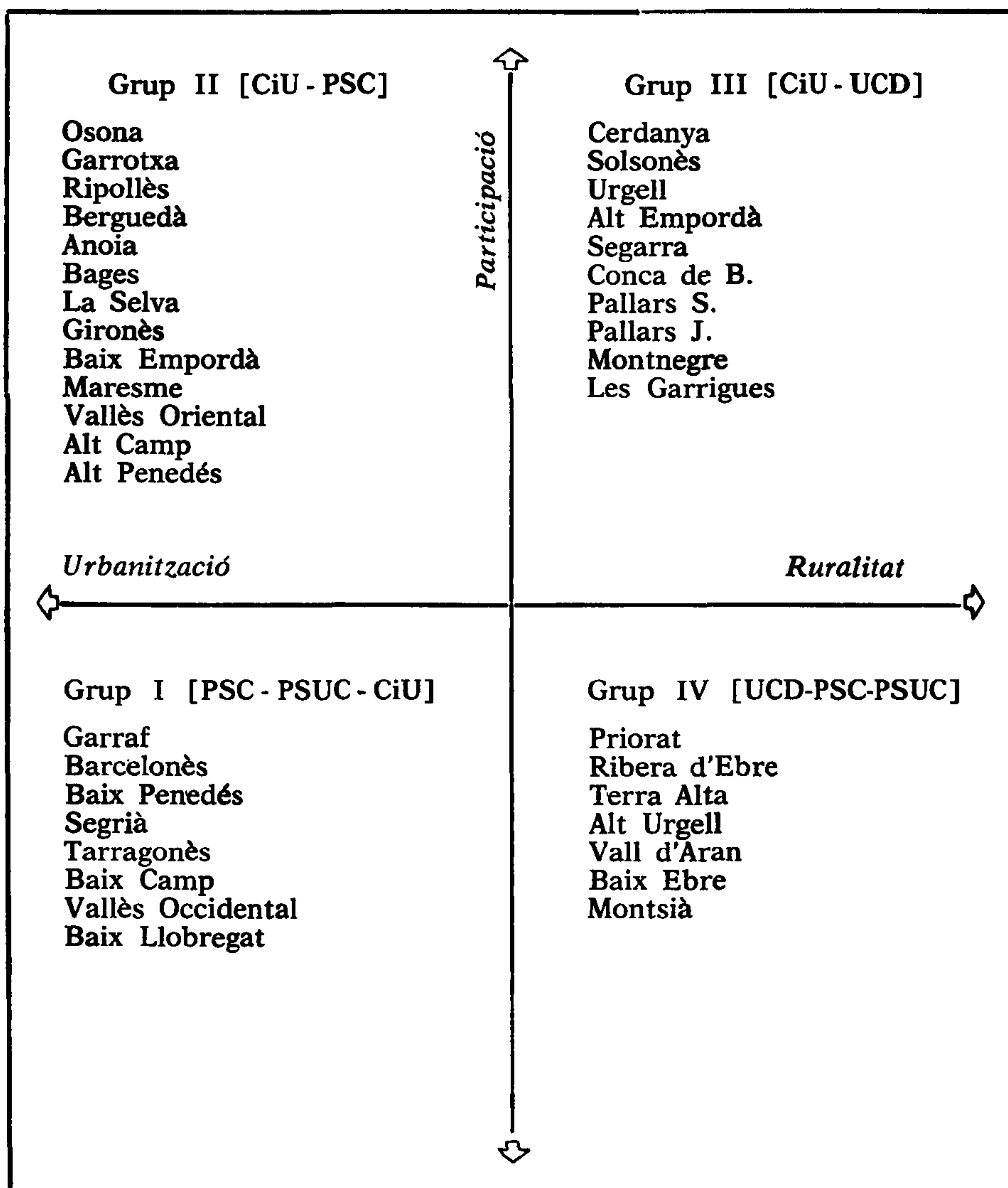
GRUP I

Pertanyen a aquest grup les ciutats de Barcelona, Lleida i Tarragona amb els seus entorns industrials. Són àrees amb gran concentració d'im-

**ANALISIS DE
COMPONENTS
PRINCIPALS:**

*Situació de
l'abstenció, les
principals
candidatures i les
comarques respecte
als factors
o eixos I i II*

Tipologia de comarques de Catalunya segons anàlisis de components principals.

migració i amb greus problemes d'infraestructura i forta incidència de l'atur.

Les comarques d'aquest grup representen el 62,1 % de la població total de Catalunya. El 1977 i 1979 hi predominen PSC i PSUC, i el 1980 hi segueixen fent bons resultats però s'hi agreuja l'abstenció, s'enfonsa CC-UCD i CiU millora la seva posició.

GRUP II

Comprèn gairebé tot Girona més les comarques interiors de Barcelona i la de l'Alt Camp de Tarragona. Aquestes comarques representen prop del 22 % de la població catalana. El 1977 i el 1979 PDC/CiU hi obtenen bons resultats essent els socialistes l'alternativa d'esquerra. El 1980 CiU hi incrementa els seus vots a costa de CC-UCD i en alguns llocs fins i tot dels socialistes —Bages, La Selva, Gironès...—. També l'ERC hi millora considerablement els seus resultats, erosionant l'espai socialista.

Es tracta de comarques relativament equilibrades, amb indústria però també amb agricultura i amb presència feble d'immigració que no supera en cap cas el 2 % del total de la població immigrada de Catalunya, que mantenen un nivell alt i estable de participació electoral.

GRUP III

Formen part d'aquest grup la Cerdanya, totes les comarques lleidatanes, excepte el Segrià i la Vall d'Aran, i la Conca de Barberà de Tarragona. Representen prop d'un 12 % de la població de Catalunya. Són comarques amb predomini agrari on el 1977 hi ha bons resultats d'UCD i PDC que s'inclinen més cap a UCD el 1979 i que, el 1980, ho fan cap a CiU que atrau una part de vot favorable a CC-UCD. Són comarques amb una forta abstenció que s'agreuja el 1980 excepte al Solsonès i la Segarra.

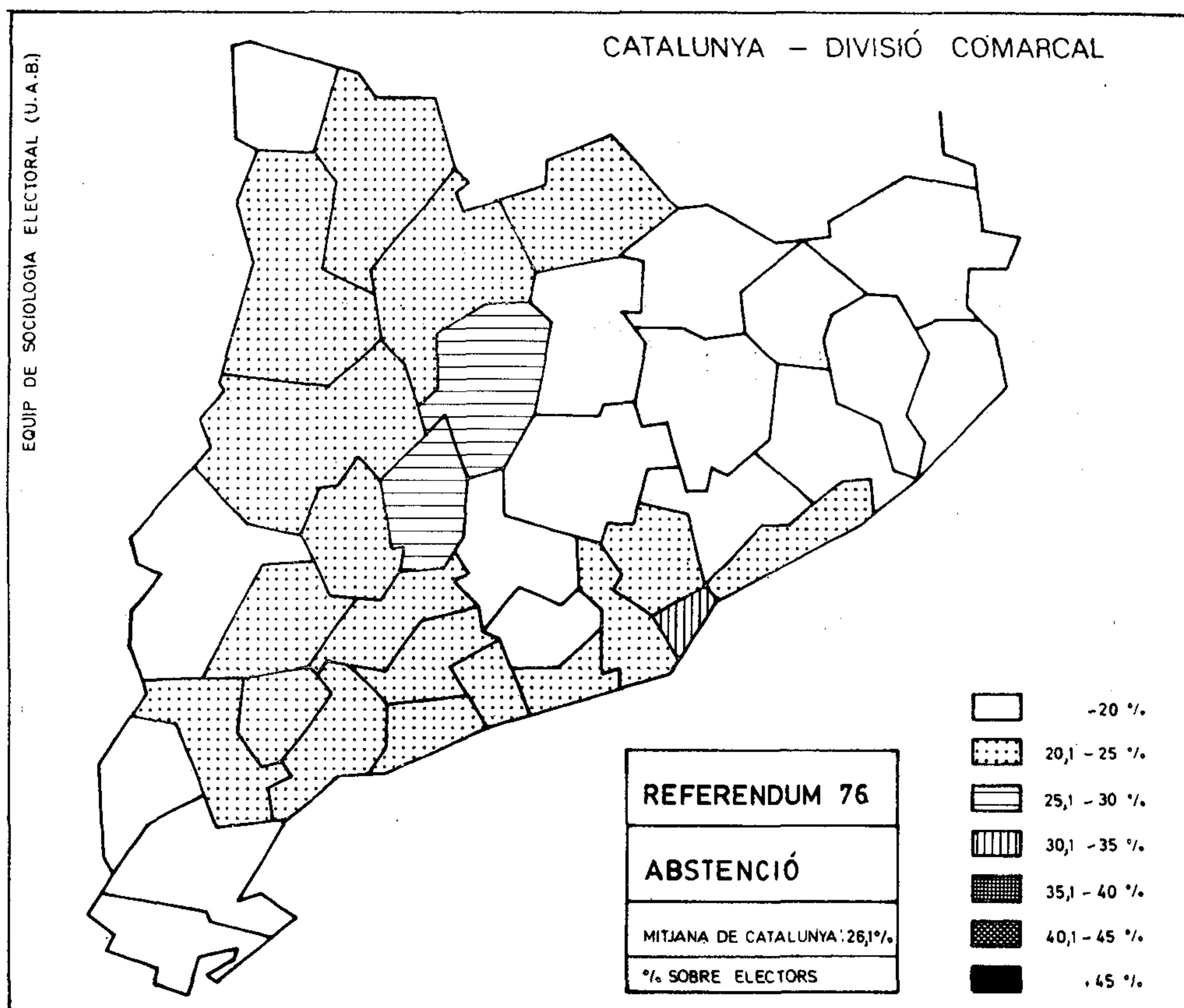
GRUP IV

Pertanyen a aquest grup la Vall d'Aran, l'Alt Urgell i les comarques del sur de Tarragona. El 1977 i el 1979 forta incidència de CC-UCD que es manté relativament el 1980, malgrat l'increment de l'abstenció que li resta vots. Són comarques rurals amb absència pràcticament total d'indústria important. Representen aproximadament un 3 % de la població del país.

De tot el que hem dit en aquest apartat podem concloure que a Catalunya i des del punt de vista de les diferents àrees geogràfiques, es mantenen en línies generals les grans tendències del comportament electoral, la qual cosa no ha estat incompatible amb successives remodelacions que no permeten encara donar per establitzat un sistema de partits.

Tres qüestions importants queden plantejades: quins seran els partits que assoliran l'hegemonia dintre dels dos grans espais polítics, esquerra-dreta, la consolidació o no d'un partit frontissa entre ambdós espais i el més important de tot, si l'inici de la vida autònoma a Catalunya serà un element dinamitzador i provocador de la participació ciutadana en general i, concretament, de la participació electoral.

ELS REFERENDA

Valors mitjans

Catalunya	:	26,0
Barcelona	:	27,9
Girona	:	18,2
Lleida	:	21,1
Tarragona	:	22,2

Valors extrems

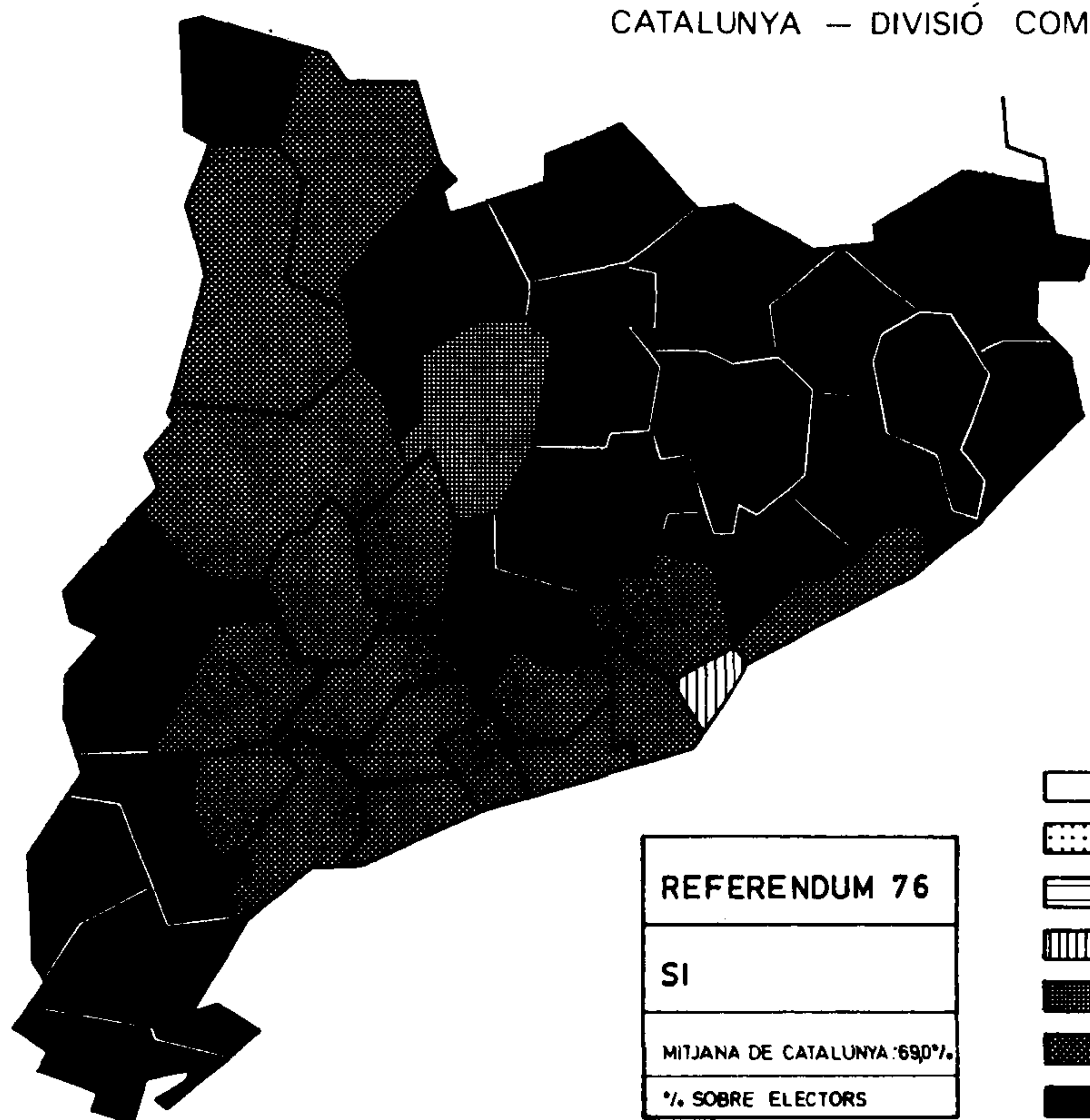
Màxims:

32,7	Barcelonès
26,8	Solsonès
25,4	Segarra

Mínims:

15,7	Terra Alta
16,1	Garrotxa
17,3	Ripollès i Osona

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

REFERENDUM 76
SI
MITJANA DE CATALUNYA: 69,1 %
% SOBRE ELECTORS

50 - 50 %
50,1 - 55 %
55,1 - 60 %
60,1 - 65 %
65,1 - 70 %
70,1 - 75 %
75 %

Valors mitjans

Catalunya	:	69,1
Barcelona	:	67,1
Girona	:	77,2
Lleida	:	75,2
Tarragona	:	74,2

Valors extrems

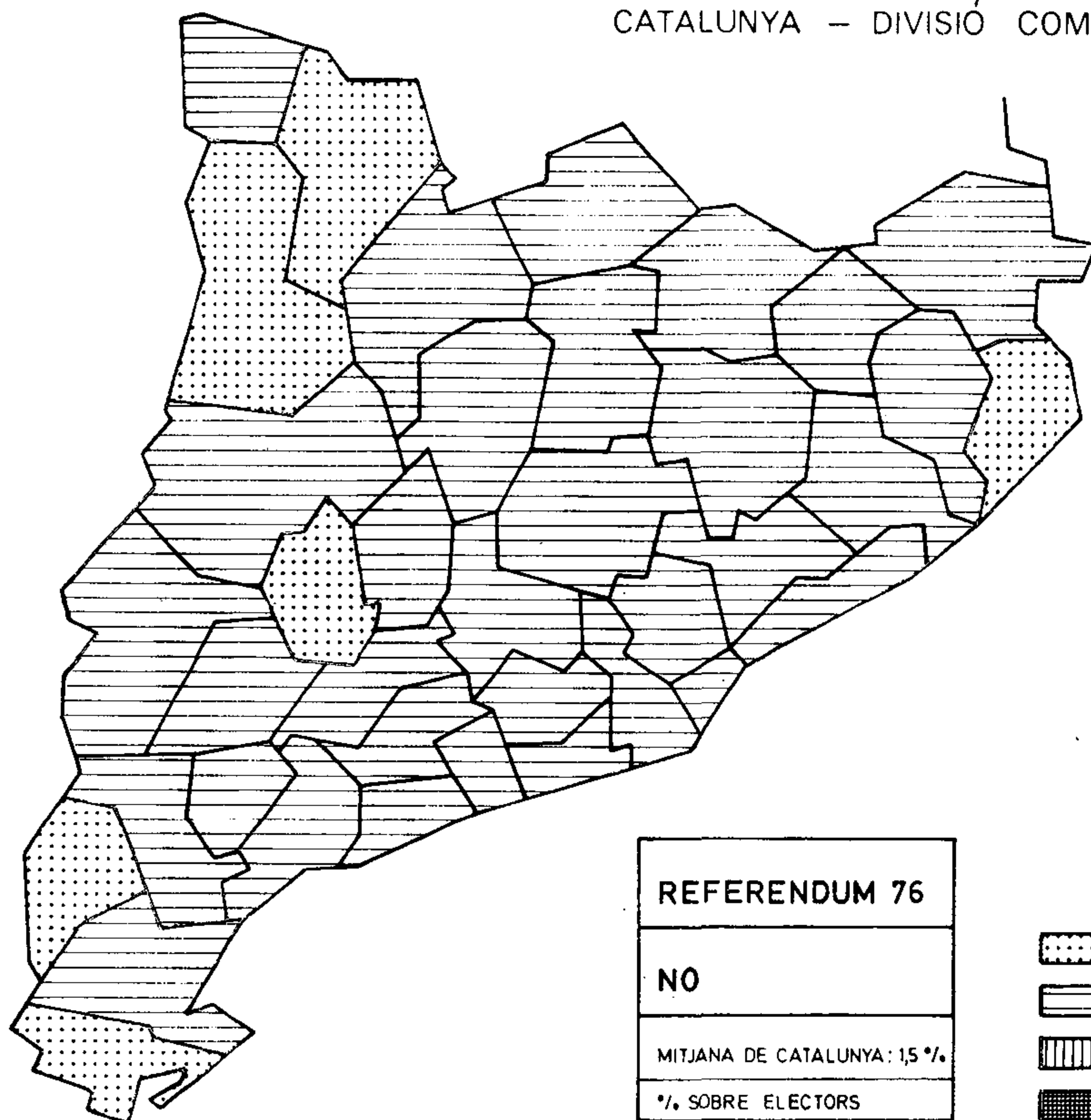
Màxims:

81,1	Terra Alta
78,9	Vall d'Aran
78,4	Baix Ebre

Mínims:

62,7	Barcelonès
67,8	Solsonès
70,3	Segarra

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	1,5
Barcelona	:	1,6
Girona	:	1,4
Lleida	:	1,2
Tarragona	:	1,3

Valors extrems

Màxims:

1,8	Garraf
1,7	Baix Llob., Tarragonès
1,6	Bages, Barcelonès, Berguedà, Vallès Occ., Cerdanya, Gironès

Mínims:

0,5	Pallars Sobirà
0,7	Pallars Jussà
0,9	Montsià

REFERENDA DE 1976, 1978 I 1980

REFERÈNDUM DE LA LLEI DE REFORMA POLÍTICA (15 - XII - 1976)

Catalunya presenta en el seu conjunt una participació inferior a la mitjana de l'Estat. Element decisiu en aquesta diferència és la ciutat de Barcelona que supera el 30 % d'abstenció. El caràcter de transició d'aquesta consulta és palès doncs no assoleix les elevades cotes participatives dels referenda de l'anterior règim. Cal recordar aquest caràcter atípic i de transició del referèndum del 1976 a l'hora de valorar-ne els resultats. Un altre element important a tenir en compte és l'absència de partits polítics reconeguts i la campanya del Govern menada en el millor estil franquista. Només les forces d'oposició d'esquerra, en règim de tolerància, es van manifestar a favor de l'abstenció.

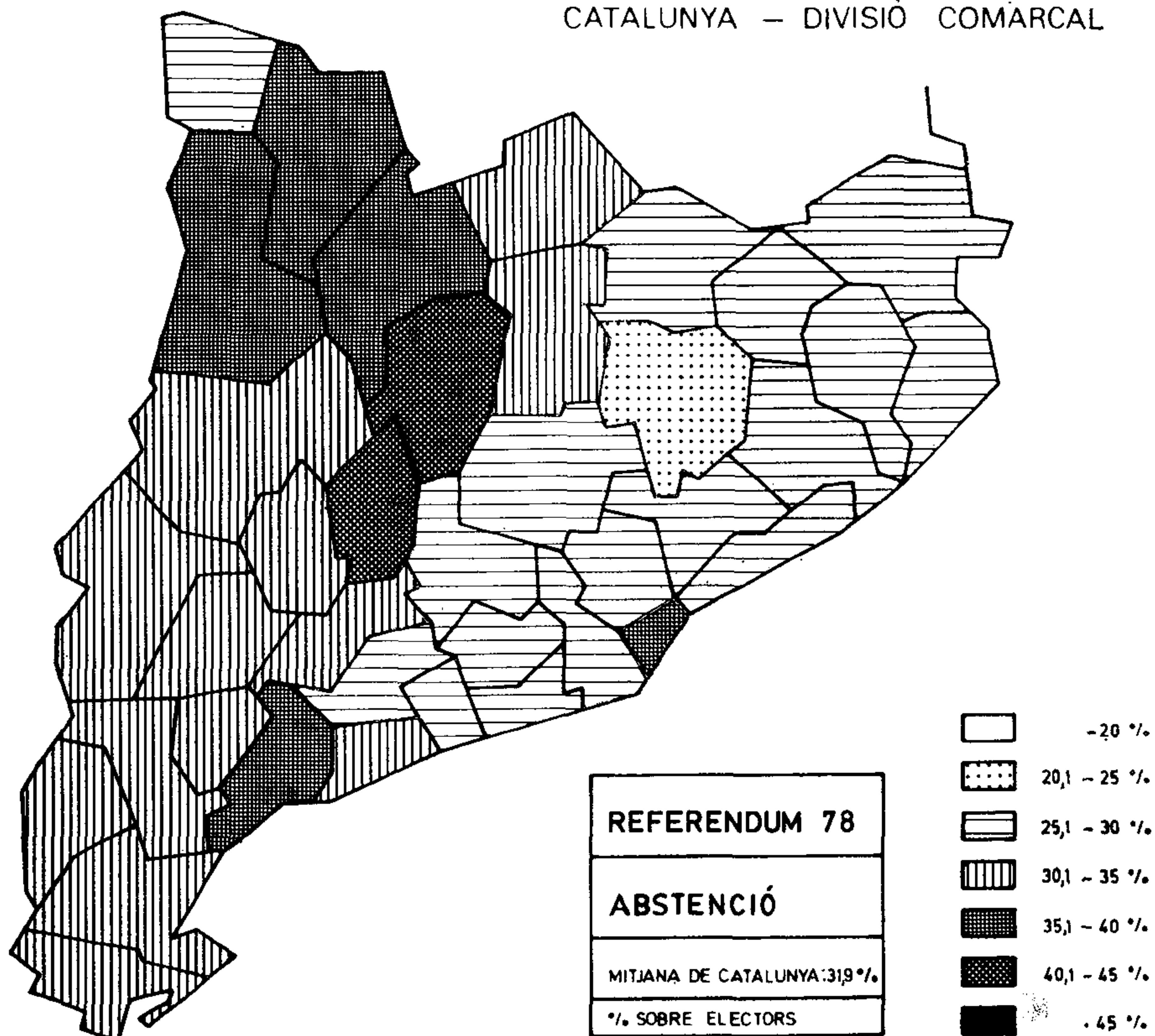
La circumscripció més participativa va ser Girona i la més abstencionista Barcelona que és on l'esquerra va fer més propaganda. Els vots en blanc, que podem considerar com una abstenció encoberta o una participació forçada, van superar el 5 % dels vots emesos en gairebé totes les comarques barcelonines.

En conjunt les comarques gironines fan palesa una major resposta afirmativa essent l'àrea metropolitana de Barcelona una de les zones menys entusiastes. *

Els vots negatius són molt pocs a tot Catalunya. Només es manifestaven a favor d'aquesta opció grups minoritaris d'extrema dreta i d'esquerra. A cap comarca els vots negatius van superar el 2 % de l'electorat. Els «NO» van ésser més nombrosos a Barcelona i la seva àrea metropolitana i a les restants capitals de província.

* Cal fer esment, però, de l'alta participació als barris suburbans de la ciutat de Barcelona on sembla mantenir-se la tònica de les consultes franquistes de major participació de les classes econòmicament dependents.

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	31,9
Barcelona	:	32,1
Girona	:	27,7
Lleida	:	33,5
Tarragona	:	32,9

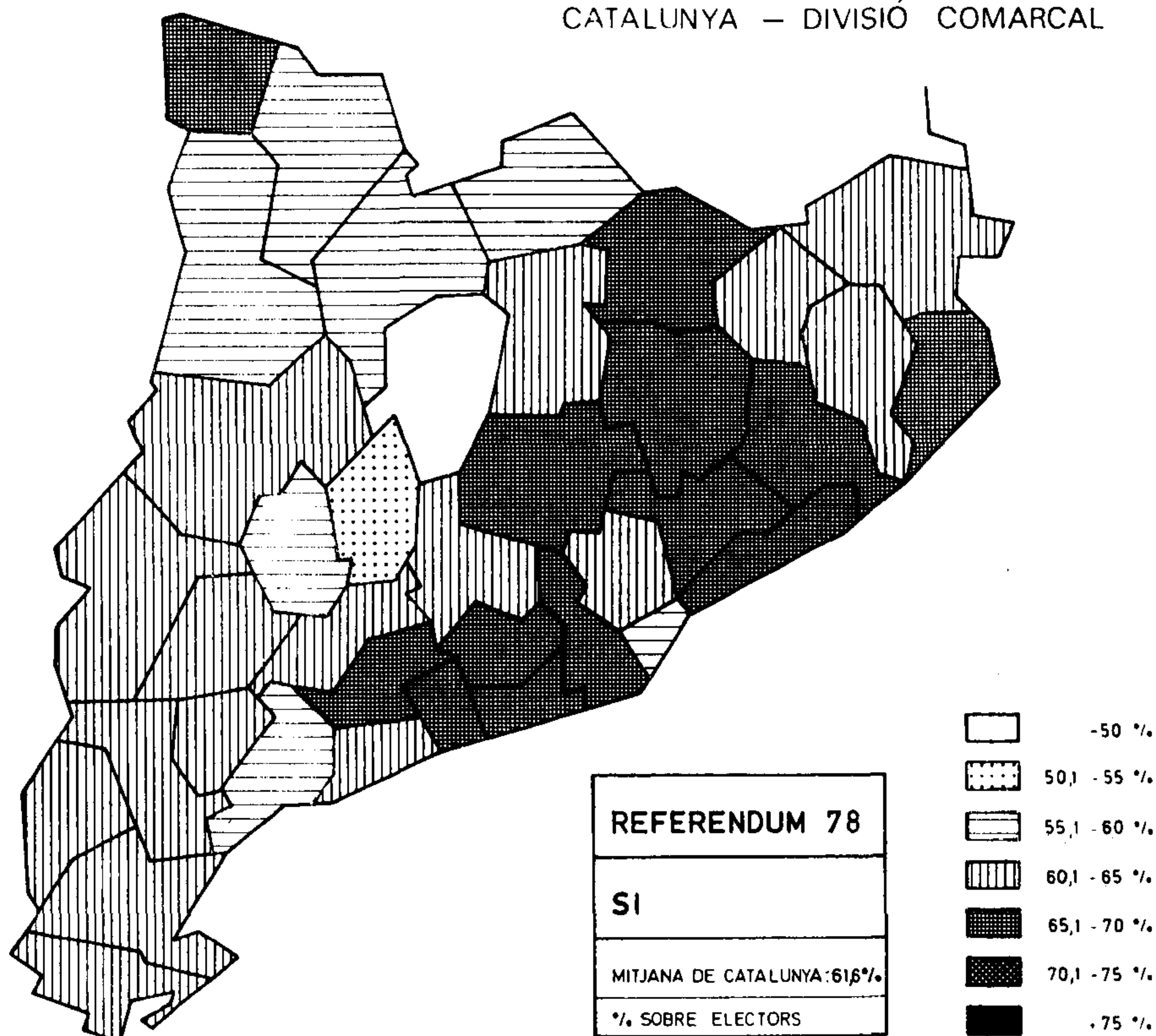
*Valors extrems***Màxims:**

43,4	Solsonès
41,6	Segarra
38,7	Baix Camp

Mínims:

22,4	Osona
25,5	Ripollès
25,8	Alt Penedès

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	61,6
Barcelona	:	61,4
Girona	:	64,9
Lleida	:	60,7
Tarragona	:	61,0

Valors extrems

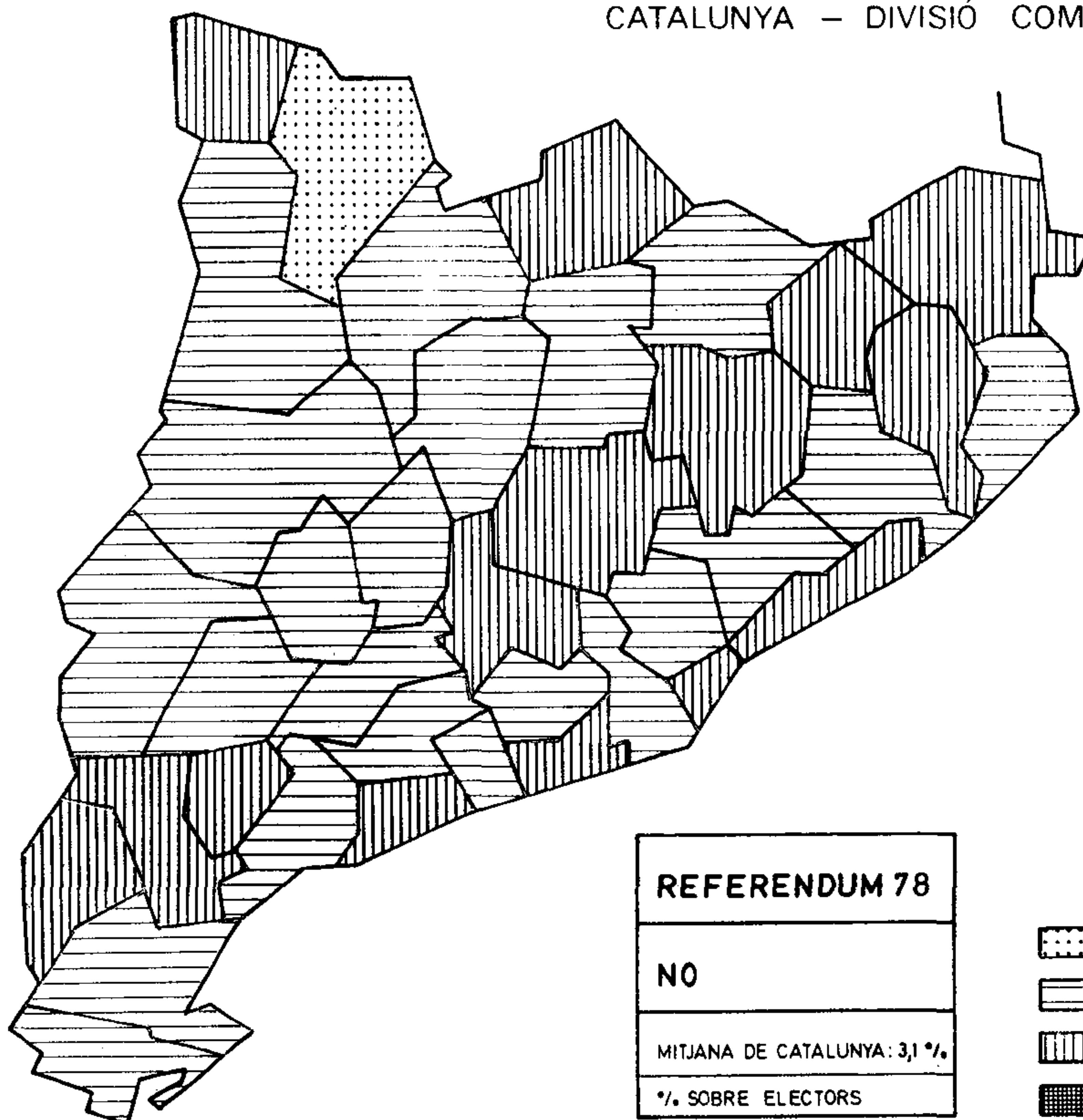
Màxims:

68,2	Baix Empordà
67,4	Osona
66,9	Baix Llobregat

Mínims:

56,2	Baix Camp
58,4	Barcelonès
58,5	Pallars Sobirà

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	3,1
Barcelona	:	3,2
Girona	:	3,2
Lleida	:	2,5
Tarragona	:	2,9

*Valors extrems***Màxims:**

4,6	Terra Alta
3,9	Garrotxa i Gironès
3,8	Osona

Mínims:

0,8	Pallars Sobirà
1,2	Pallars Jussà
2,1	Alt Urgell, Solsonès i Montsià

REFERÈNDUM DE LA CONSTITUCIÓ (6 - XII - 78)

Catalunya té una participació molt semblant a la resta de l'Estat. En aquesta consulta, primera després de les eleccions legislatives del 1977, és quan s'inicia la davallada de la participació arreu d'Espanya.

La circumscripció més participativa és Girona i la més abstencionista Barcelona, amb uns percentatges, però, molt semblants als de Tarragona i Lleida.

Les comarques més abstencionistes són, en general, les lleidatanes seguides de les tarragonines. La circumscripció menys homogènia es la de Barcelona on cal distingir entre el Barcelonès i la resta de comarques amb un comportament més semblant al de les terres gironines. Cal remarcar que si bé, en aquesta consulta, la ciutat de Barcelona manté la seva tradicional abstenció elevada, aquesta ho es menys que en el referèndum del 1976.

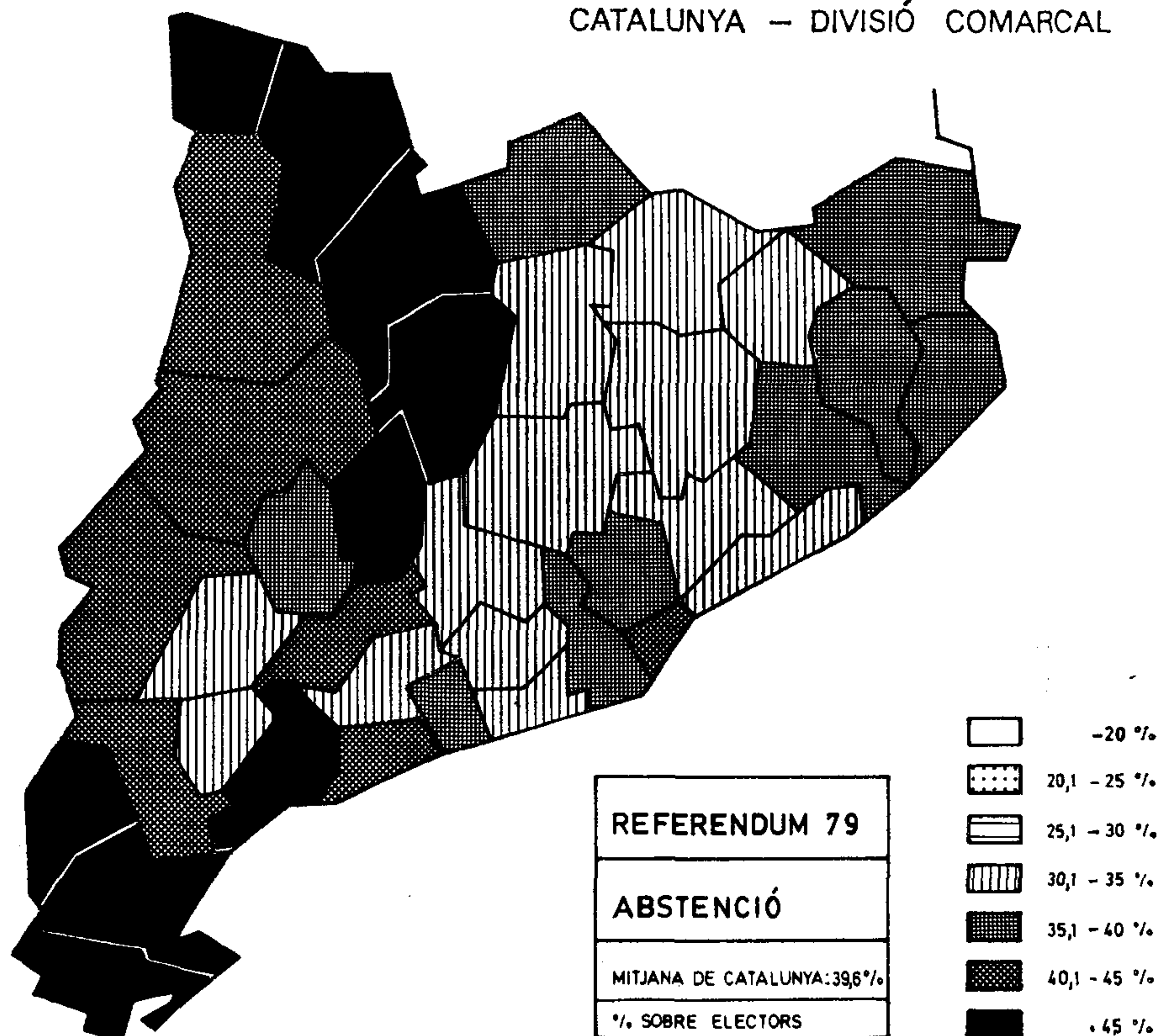
Quant als vots en blanc, que posen en evidència una actitud crítica envers la constitució, són més nombrosos a Girona i en alguns indrets de Barcelona, sobretot en les comarques de l'interior i a algunes zones de Lleida.

Les àrees més favorables al «SI» són lògicament les més participatives. Per circumscripcions és Girona la que té un promig més alt de vots afirmatius, però, si ens fixem en els resultats comarcals són les comarques barcelonines les més favorables a la constitució, essent la ciutat de Barcelona la que fa davallar el promig d'aquesta circumscripció.

Del total de 137.842 vots negatius, que no representen més del 3 % de l'electorat de Catalunya, gairebé la meitat estan concentrats en la comarca del Barcelonès.

Si observem la implantació territorial dels vots negatius podem distingir dos tipus de zones: unes —Vall d'Aran i Vegueria de l'Ebre— on podrien significar una actitud de crítica des d'una posició dretana, les altres —que formen un eix des de l'Anoia a l'Alt Empordà— on podrien traduir potser des d'una posició nacionalista, una manca d'acord total respecte al model autonòmic proposat en el text constitucional. Potser podríem distingir com un grup a part, les quatre capitals de província on podrien coincidir vots «NO» de les dues actituds abans esmentades més els provinents d'una oposició molt minoritària d'extrema esquerra.

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	39,5
Barcelona	:	39,0
Girona	:	36,4
Lleida	:	41,8
Tarragona	:	45,4

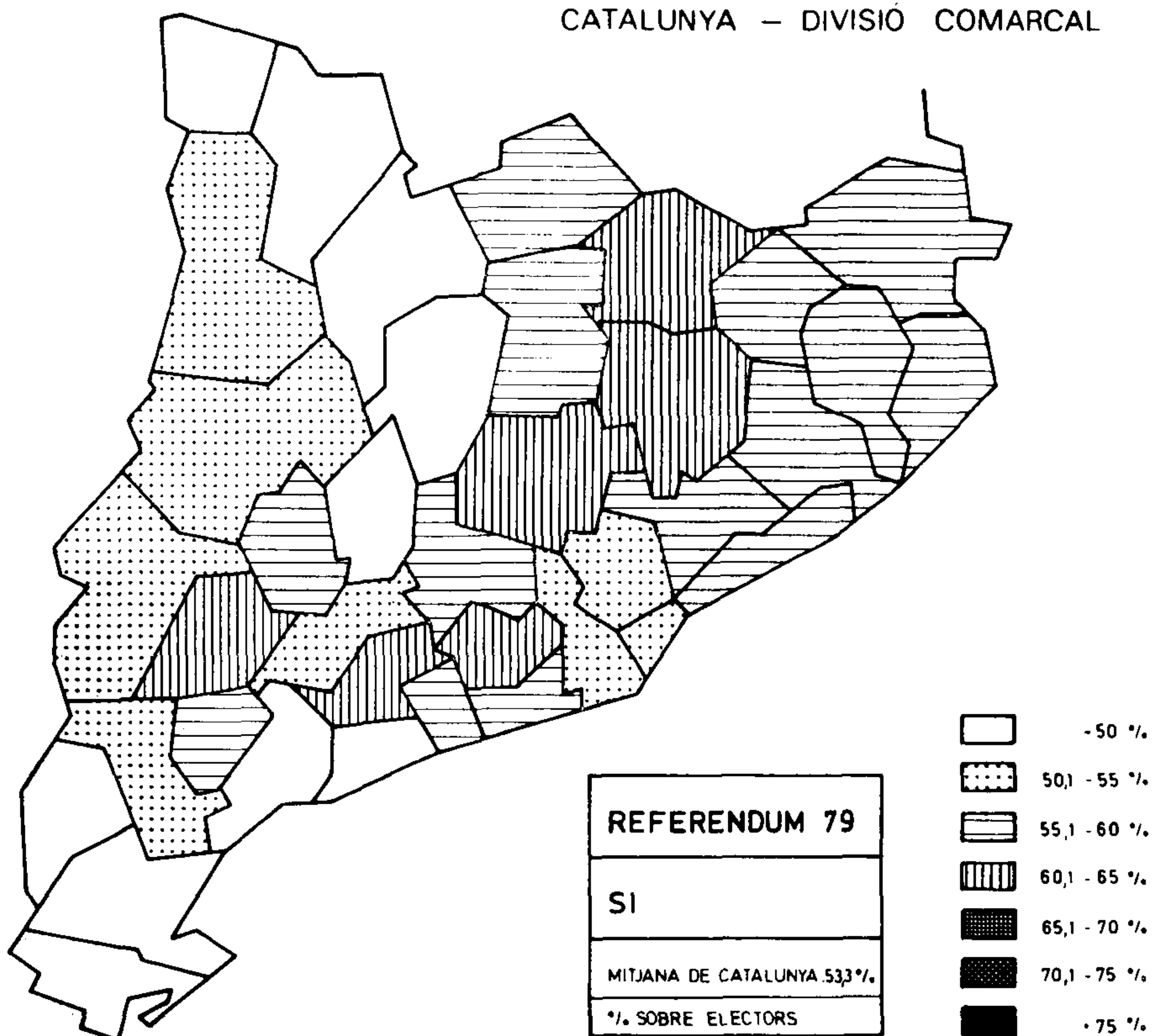
*Valors extrems***Màxims:**

55,3	Baix Ebre
53,7	Solsonès
52,1	Montsià

Mínims:

30,6	Ripollès
32,3	Alt Penedès
32,7	Bages

CATALUNYA - DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	53,3
Barcelona	:	53,6
Girona	:	56,9
Lleida	:	52,5
Tarragona	:	47,4

Valors extrems

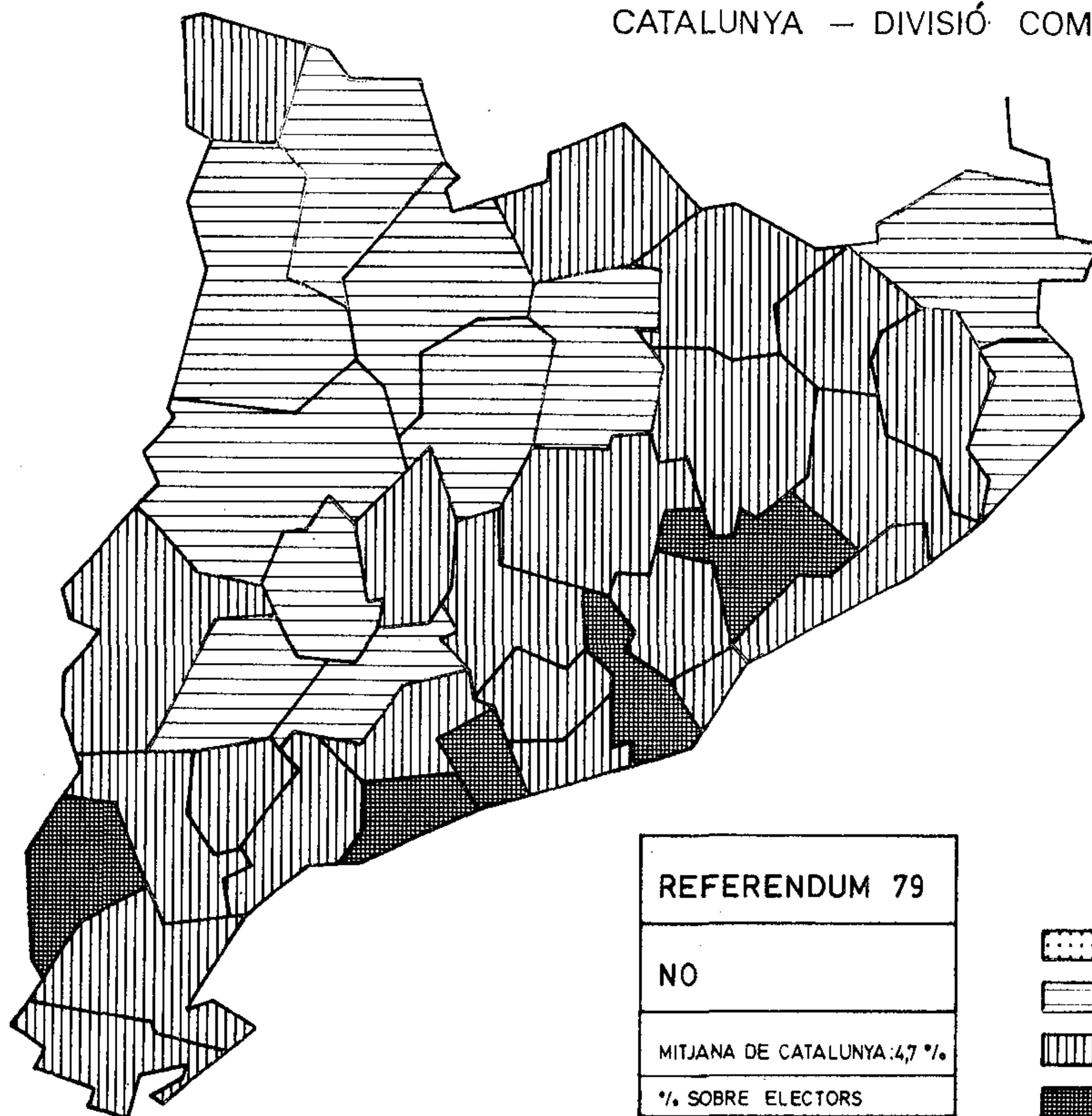
Màxims :

63,9	Ripollès
60,9	Alt Camp
60,7	Bages

Mínims :

38,0	Baix Ebre
40,8	Solsonès
42,1	Montsià

CATALUNYA — DIVISIÓ COMARCAL

Valors mitjans

Catalunya	:	4,7
Barcelona	:	4,9
Girona	:	4,0
Lleida	:	3,3
Tarragona	:	4,7

Valors extrems

Màxims:

6,6	Vallès Oriental
6,3	Tarragonès
6,0	Terra Alta

Mínims:

1,1	Pallars Sobirà
1,6	Pallars Jussà, Alt Empordà
2,3	Alt Urgell

REFERÈNDUM DE L'ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA (25-X-1979)

En el Referèndum de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya s'incrementa l'abstenció respecte al darrer referèndum de la Constitució i també respecte a les legislatives del mes de Març i disminueix lleugerament respecte a les municipals d'Abril del mateix any.

El mapa de l'abstenció ens fa palès que les comarques més abstencionistes del 25 d'Octubre ja ho van ser en les consultes electorals anteriors. Corresponen a la Catalunya més rural però també a les ciutats de Barcelona i Tarragona amb un pes demogràfic determinant. Les comarques més abstencionistes són, doncs, les de Lleida i Tarragona. A Lleida les àrees més abstencionistes corresponen a la denominada Catalunya pobra i, a Tarragona, a les terres de l'Ebre, comarques que tenen també una baixa renda per càpita. Les comarques amb més equilibri camp-indústria —les gironines i les interiors de Barcelona— són les que tenen una participació més alta.

Així, junt a les tradicionals zones rurals abstencionistes de gran apatia política i de tendència conservadora, també mostren una feble participació les zones fortament urbanitzades amb sector terciari important. Dintre d'aquestes zones podem distingir dos contextos distints: barris rics de les grans ciutats —principalment de la ciutat de Barcelona— i barris suburbans amb predomini de treballadors i d'immigració arribada entre 1970 i 1975.

Els vots en blanc, que podem considerar com un altre tipus d'abstenció, no són suficientment nombrosos per poder fer hipòtesis sobre la seva procedència i significació. Dues motivacions possibles són: un cert grau d'oposició cívica a l'Estatut per judicar-lo insuficient o bé una situació d'indecisió insuperable entre l'acceptació i el refús. Girona és la circumscripció amb un percentatge més elevat de vots afirmatius essent Tarragona l'única circumscripció per sota de la mitjana nacional. L'adhesió a l'Estatut és més forta a les comarques mixtes amb predomini més o menys important de treballadors del camp i treballadors industrials, amb predomini de població nascuda a Catalunya i amb implantació de les forces de centre i esquerra (CDC, PSC i PSUC).

L'oposició manifesta a l'Estatut d'Autonomia va ser superior a la que hi va haver en el referèndum de la Constitució, malgrat tot, els vots negatius no arriben al 5 % del cens electoral. Els vots «NO» estan altament concentrats a les dues capitals provincials més importants demogràficament —Barcelona i Tarragona— i a alguns municipis del seu cinturó industrial, on en els darrers anys anteriors a l'actual crisi econòmica es van crear noves indústries que absorbiren les últimes onades de mà d'obra immigrada. Així doncs hi ha una associació entre vots negatius i sector terciari, alta taxa d'urbanització i immigració recent. Les zones rurals amb concentració de vot negatiu són la Vall d'Aran i la Vegueria de l'Ebre.

3.- LA GEOGRAFIA ELECTORAL A LA CIUTAT DE BARCELONA

LA GEOGRAFIA ELECTORAL A LA CIUTAT DE BARCELONA

Eugènia Salvador

Equip de Sociologia Electoral (U.A.B.)

En les pàgines que segueixen oferim els resultats electorals a la ciutat de Barcelona per a totes les consultes i referenda celebrats des del 15 de desembre de 1976, en que el Referèndum per a la Llei de Reforma Política inicià el camí vers la normalització democràtica en el nostre país.

La presentació dels resultats segueix una estructura semblant a la de Catalunya, amb el districte municipal com a unitat bàsica. Es comenta breument l'evolució de l'abstenció i dels resultats obtinguts per les principals forces polítiques, és a dir, per aquelles que han aconseguit escó parlamentari en alguna de les consultes celebrades des de 1977. Per a cadascuna d'elles, així com també per als referenda, es donen en els quadres corresponents els resultats per districte i els totals de Barcelona, en xifres absolutes i en percentatges sobre votants i sobre cens electoral. Aquests darrers queden recollits en els mapes, amb l'única excepció del PSA que no supera el 5 % en cap districte, donant per tant un mapa en blanc.

Els percentatges de participació i d'abstenció es donen conjuntament en un quadre a part, en el que hom hi trobarà les xifres d'electors i de votants en cada consulta, per als dotze districtes de Barcelona.

En les fitxes-resum, apareixen els valors mitjans i extrems (màxims i mínims) per a cada consulta, especificant, en el cas dels 8 partits considerats, si queda com a primera o segona força en un o més districtes.

Fem precedir el què constitueix pròpiament el nucli bàsic d'aquesta part de l'atlas, centrat en Barcelona, d'una breu descripció sòcio-demogràfica de la ciutat i d'una valoració global dels resultats, concretant aspectes referents a l'estructura territorial del vot i a la posició relativa en cada consulta de les cinc principals forces polítiques.

EL DISTRICTE COM A BASE D'INFORMACIÓ ESTADÍSTICA

Si el tractament de Barcelona com a nucli diferenciat del context català ve en gran part justificat pel seu pes demogràfic —hi resideix més d'un 30 % de la població catalana—, per aquest mateix motiu s'imposa la necessitat de desglosar les informacions estadístiques que afecten a un conglomerat urbà de prop de 2.000.000 de persones i que està ben lluny de ser homogeni.

Com ja ha estat dit en la presentació, no creiem que el districte sigui tampoc la unitat idònia per a estudis de tipus sociològic. L'actual divisió, que data de 1960, abarca àrees de tamany molt desigual i conglomerats de població sovint ben diferenciats, que dificulten l'anàlisi comparativa.

Des de 1978 en què s'aprovà la nova llei reguladora de les eleccions locals, també ha perdut vigència com a unitat electoral, ja que els resultats de les eleccions municipals es computen per a tot el municipi globalment.

La seva principal utilitat rau en ser encara una unitat d'informació estadística acceptada oficialment, fet que no es repeteix en el cas d'altres divisions que respecten en major grau els límits dels barris naturals.

En el Quadre 1 referenciem els dotze districtes de Barcelona amb alguns dels barris d'identitat menys discutida —al marge de la polèmica entorn a la delimitació exacta de llurs fronteres—, a fi de permetre una millor identificació dels districtes, amb els quals la majoria de la població sol estar poc familiaritzada.

En el Quadre 2 recollim algunes dades referents al Padró de 1978, que creiem útils per a emmarcar sociològicament la distribució del vot barceloní.

Quadre 1. — *Districtes i barris de referència*

<i>Dtes.</i>	<i>Barris</i>	<i>Dtes.</i>	<i>Barris</i>
I	Barceloneta, Barri Gòtic, Ribera	VII	Sants, Hostafrancs, Bordeta
II	Montjuïc, Poble Sec	VIII	Gràcia, Coll, Vallcarca, Vall d'Hebró
III	Vallvidrera, Sarrià, St. Gervasi	IX	«9 barris», Vivendes Congrés, Sagrera
IV	Dreta Eixample	X	Poble Nou, Besòs, Maresme, Verneda
V	Districte 5è («barri xino»)	XI	Pedralbes, Les Corts
VI	Esquerra Eixample	XII	Horta, Guinardó, Ca'n Baró, Carmel

ALGUNS TRETS SOCIO LòGICS DE BARCELONA

En tant que important centre industrial i comercial, Barcelona ha estat tradicionalment un pol d'atracció demogràfic que ha anat aollint al llarg de la seva història successives onades migratòries d'intensitat i importància desigual. En els anys posteriors a la guerra civil i en especial en la dècada de 1960, aquest procés ha estat més espectacular que mai, creant molt greus problemes relacionats amb l'assentament dels nou arribats, que s'han vist molt sovint confinats a viure en veritables «ghettos», extremadament deficitaris en serveis urbanístics, educatius, culturals, sanitaris, etc.

Aquesta situació, que en definitiva és similar a la de tantes altres ciutats industrials, ha donat lloc a una accentuada diferenciació sociològica entre les diverses àrees de la ciutat. Podem dir que, a grans trets i al marge d'altres possibles línies divisòries, existeix una clara contraposició entre el centre de la ciutat, d'assentament més antic i residència de les classes socials més acomodades, i la perifèria, on es va localitzant la població immigrada, a la recerca d'una vivenda accessible a llurs mitjans econòmics.

La traducció electoral d'aquesta situació ve definida per l'existència dels «cinturons roigs» en aquestes grans ciutats, radicalitzats políticament i on els resultats són netament favorables a les forces polítiques d'esquerra.

Per Barcelona concretament, la dicotomia centre-perifèria es perfila quantitativament a partir d'algunes dades deduïdes del Padró Municipal d'habitants i si bé resulta més palesa quan les unitats d'anàlisi són menors, pot també detectar-se a nivell de districte.

En el Quadre 2 recollim algunes d'aquestes variables que més contraposen els districtes, expressades en percentatges sobre la població total. Dels apartats emprats en les explotacions padronals, els referents a edat, professió i àmbit de procedència han resultat particularment significatius per llur incidència sobre l'orientació del vot (1) i és per aquest motiu que les recollim en aquesta breu síntesi sociològica dels districtes. En cada un d'aquests tres grans apartats hem seleccionat les dues variables més polaritzades, és a dir, joves i vells, professions més qualificades (propietaris, directius i professions liberals) i assalariats industrials nascuts a Catalunya i a Andalusia, aquestes dues últimes pel fet de ser els principals punts d'origen de la població actualment resident al nostre país.

1. Vegi's a «Estudis Electorals» n.º 2, l'anàlisi del vot de 1977 a la ciutat de Barcelona.

Quadre 2. — Algunes característiques socio-demogràfiques de Barcelona i els seus districtes (1978)

Dis- trictes	Població total	Edats		Professions		Àmbit procedència	
		0 - 19	60 i més	Profession. qualificats	Assalar. indústria	Catalunya	Andalusia
I	67.595	22	26	2	13	59	13
II	132.184	26	21	2	13	63	13
III	157.633	28	18	8	4	71	5
IV	95.240	21	28	5	8	66	7
V	65.260	20	28	2	16	58	11
VI	89.452	22	27	5	8	68	6
VII	134.790	26	20	2	14	67	8
VIII	172.854	25	22	4	10	68	8
IX	423.068	32	13	1	15	55	17
X	173.721	30	16	1	14	61	13
XI	110.696	28	20	7	5	69	5
XII	301.977	30	15	2	12	59	14
Bar.	1.924.470	28	19	3	12	62	11

% sobre la població total

Font: Ajuntament de Barcelona. Gabinet Tècnic de Programació. Subdepartament d'Estadística. Elaboració pròpia a partir de la publicació: «Tablas por secciones censales. Padrón Habitantes actualizado. 31-XII-1978». (12 vols.).

Podem observar com, en general, els percentatges més alts de població jove solen anar associats a percentatges també alts d'assalariats industrials i població provinents d'Andalusia. Els districtes IX i X són els que reuneixen aquestes característiques de forma més òbvia. Abarcant l'arc perifèric nord-oriental, han estat les zones d'expansió de Barcelona en les darreres dècades.

Com a contrapunt dels anteriors, els districtes III i XI, formant un triangle amb la base a la part muntanyosa occidental de la ciutat, tenen els més alts percentatges de professionals qualificats i de població catalana de naixement. Es tracta en ambdós casos de districtes amb un ritme de creixement dinàmic, on la construcció de noves vivendes s'ha anat mantenint a base de la desaparició d'espais verds o de la densificació dels ja construïts, donant accés a una població nova, econòmicament benestant i jove. Contrasten en això últim amb el IV i el VI (els Eixamples), amb els que constitueixen el cuny centre-occidental d'alt nivell de renda. Aquests darrers districtes, més antics i ja des del segle passat residència de la burgesia barcelonina, es troben en l'actualitat estagnats, gairebé en el límit de les possibilitats de densificació, amb una població més vella i sotmesos amb més intensitat al procés de terciarització que sol donar-se en el centre de les grans ciutats.

Entre els districtes restants, l'I, el II, el V, el VII i el XII es troben sociològicament més pròxims als dos perifèrics, compartint una o varies de llurs característiques, mentre que el VIII guarda més similituds amb els centrals.

LES ELECCIONS

VALORACIÓ GLOBAL DELS RESULTATS

Resulta difícil donar unes línies interpretatives generals del vot barceloní que vagin més lluny de la simple constatació que les classes acomodades voten a la dreta, mentre que els assalariats s'inclinen vers els partits d'esquerra.

Les consultes celebrades fins ara no permeten d'elaborar una única sèrie de resultats, ja que tenen un significat polític molt diferent les legislatives de les municipals i encara més les del Parlament autonòmic. Inclús les dues legislatives de 1977 i 1979 són difícilment equiparables, per la irrepetible eufòria que despertaren les primeres entre un electorat àvid d'eleccions.

Potser podem destacar com a tret més estable del vot a la ciutat de Barcelona, el d'una orientació global cap a posicions de centre-esquerra. Definiríem aquesta per una presència important de socialistes i comunistes que, amb escàs marge de diferència, si exceptuem els resultats de 1977, es reparteixen l'espai polític amb les dues grans formacions de centredreta, Centristes i Convergència.

Les opcions més radicals d'un o altre signe no tenen cap protagonisme. AP, única formació política d'una certa entitat a la dreta de les esmentades, no es presentà a la contesa pel Parlament i Solidaritat Catalana fracassà com a substitut.

En el context dels municipis del cinturó industrial, Barcelona queda en termes relatius més escorada cap a la dreta. En canvi, entre les capitals catalanes i també a nivell d'estat espanyol, és la que dóna una presència més important als comunistes.

El nacionalisme és un altre element clau en el panorama electoral barceloní, si bé aquest aspecte és més difícil de matisar donat que les principals forces contendents defensaren l'Estatut d'Autonomia. En aquest sentit sembla apuntar cap a una reafirmació nacionalista la progressiva pèrdua d'influència del partit més lligat al Govern central, UCD.

DISTRIBUCIÓ TERRITORIAL DEL VOT

Des del 15 de juny de 1977 es manifestà una distribució espacial del vot que s'ha anat mantenint amb poques modificacions al llarg de les successives consultes: en la part central de la ciutat (a la que ens referim repetidament com el cuny centre-occidental), constituïda pels districtes III, IV, VI i XI, triomfen els partits de dretes, en contrast amb l'arc perifèric dels districtes IX i X, de fort predomini d'esquerreres. Una zona més indefinida sociològicament i electoralment és la que formen els res-

tants districtes. Com veiem, es repeteix la mateixa divisió de Barcelona que trobavem en analitzar les dades del Padró.

PSC i PSUC es reparteixen la perifèria, mentres que CiU, juntament amb UCD són més forts en el centre. Esquerra de Catalunya presenta una distribució peculiar, destacant-se en barris històrics, si bé dins cotes relativament baixes.

POSICIÓ RELATIVA DE LES DIFERENTS FORCES POLÍTQUES

Les posicions de les forces polítiques parlamentàries han evolucionat de la manera següent al llarg de les quatre eleccions estudiades:

Legislatives 15 juny 1977		Legislatives 1 març 1979		Municipals 3 abril 1979		Parlament català 20 març 1980	
PSC	21,5	PSC	16,7	PSC	12,1	Ci U	16,6
UCD	14,1	UCD	12,9	PSUC	10,2	PSC	12,1
PSUC	11,6	CiU	10,7	CiU	10,1	PSUC	9,3
PDC	11,2	PSUC	9,8	UCD	9,0	ERC	6,2
ERC	4,5	ERC	3,3	ERC	2,8	UCD	5,9

En general podem observar que el PSUC es manifesta com el partit més estable, amb variacions d'un 2% com a màxim. Convergència el segueix quant a estabilitat, amb variacions encara menors (al voltant de 1,1%) si exceptuem la darrera consulta, en què l'increment es de 6,5% respecte al seu valor més baix (abril 1979). Esquerra també es va mantenint dins de cotes semblants fins l'augment sobtat de vots de març 1980.

L'electorat més inestable sembla ser el de centristes i encara més el de socialistes. Aquests darrers perden més d'un 9% entre 1977 i 1980. Aquesta inestabilitat és explicable, en ambdós casos, tenint en compte que es tracta de partits amb una base social molt àmplia i heterogènia, amb unes estructures organitzatives poc consolidades. Això pot donar lloc a un contingent important de votants d'una fidelitat poc perseverant, susceptible de canviar d'opció política amb relativa facilitat.

Repasant ràpidament cada elecció concreta, recordem que en el seu moment els resultats causaren un impacte considerable, principalment pels excel·lents resultats que obtingueren socialistes i comunistes, les ideologies més sistemàticament atacades durant els quaranta anys de franquisme. Fou especialment sorprenent el triomf PSC-PSOE, que emergia com a destacat capdavanter, sense comptar amb una sòlida tradició històrica anterior a Barcelona ni a Catalunya. Les demés forces quedaren molt més ressagades, en especial Esquerra de Catalunya.

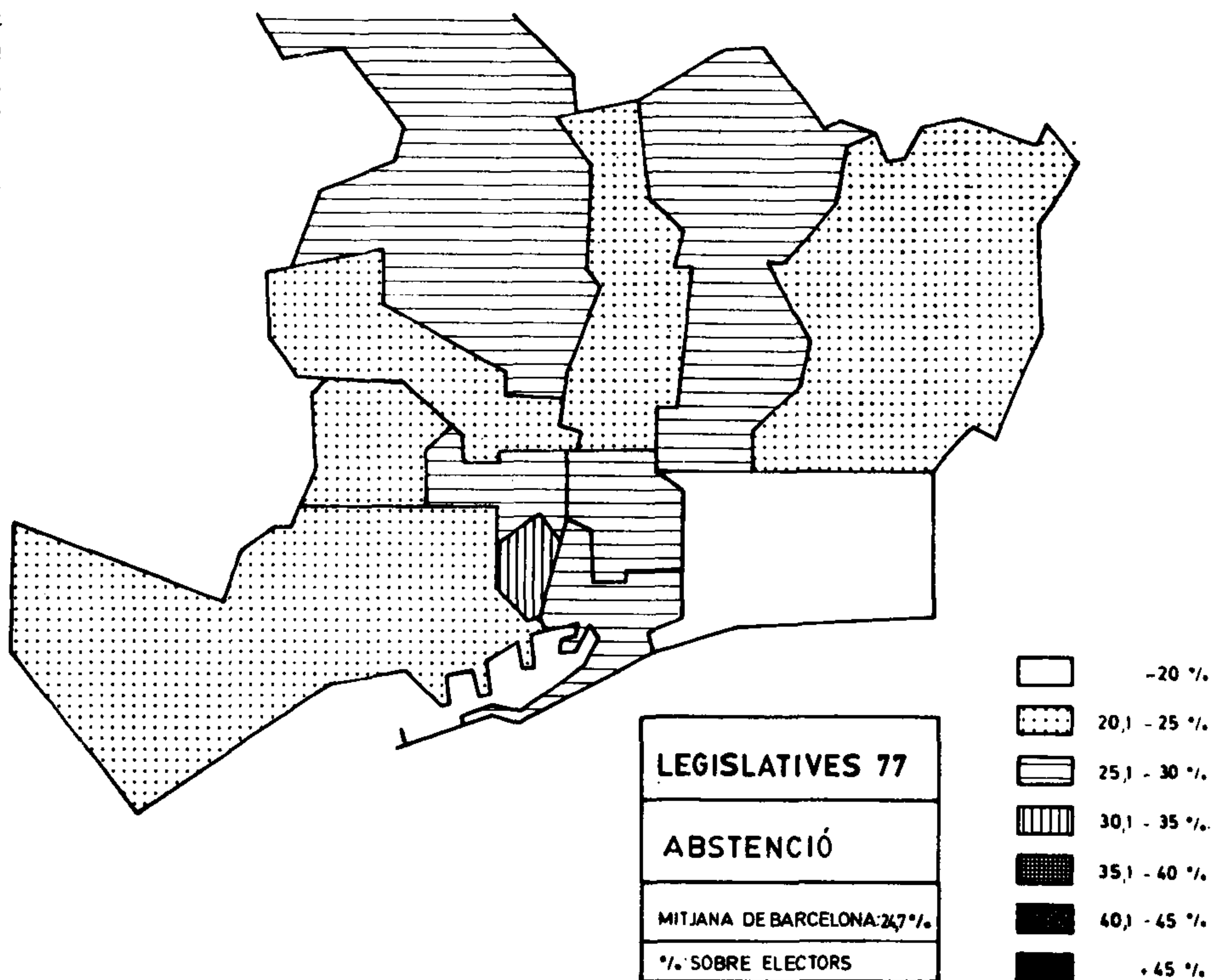
El 1979 aquesta estructura de vot sembla consolidar-se. Es produeixen

alguns lleugers canvis, com per exemple la substitució del PSUC per CiU en el tercer lloc, per un escàs marge, però, respecte a l'anterior elecció. La pèrdua de vots és general per a totes les formacions polítiques degut a l'augment de l'abstenció.

A les municipals del mateix any s'aprecia una igualació entre les quatre principals forces, separades ara per un escàs 3% entre la primera i l'última quan aquesta diferència havia estat del 10% i 7% respectivament a les dues consultes anteriors.

En les eleccions al Parlament es reestructura substancialment aquesta correlació de forces: salt de CiU al primer lloc, davallada en picat de UCD, emergència de ERC com a quarta força política i aparició del Partido Socialista Andaluz que, tot i obtenir percentatges mínims al municipi, en cap districte superiors al 3 % sobre el cens, aconsegueix un escó a la circumscripció, marcant el contrapunt a la radicalització nacionalista d'aquesta consulta.

BARCELONA - DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	: 20,7
Barna. província	: 20,7
Barna. municipi	: 24,7

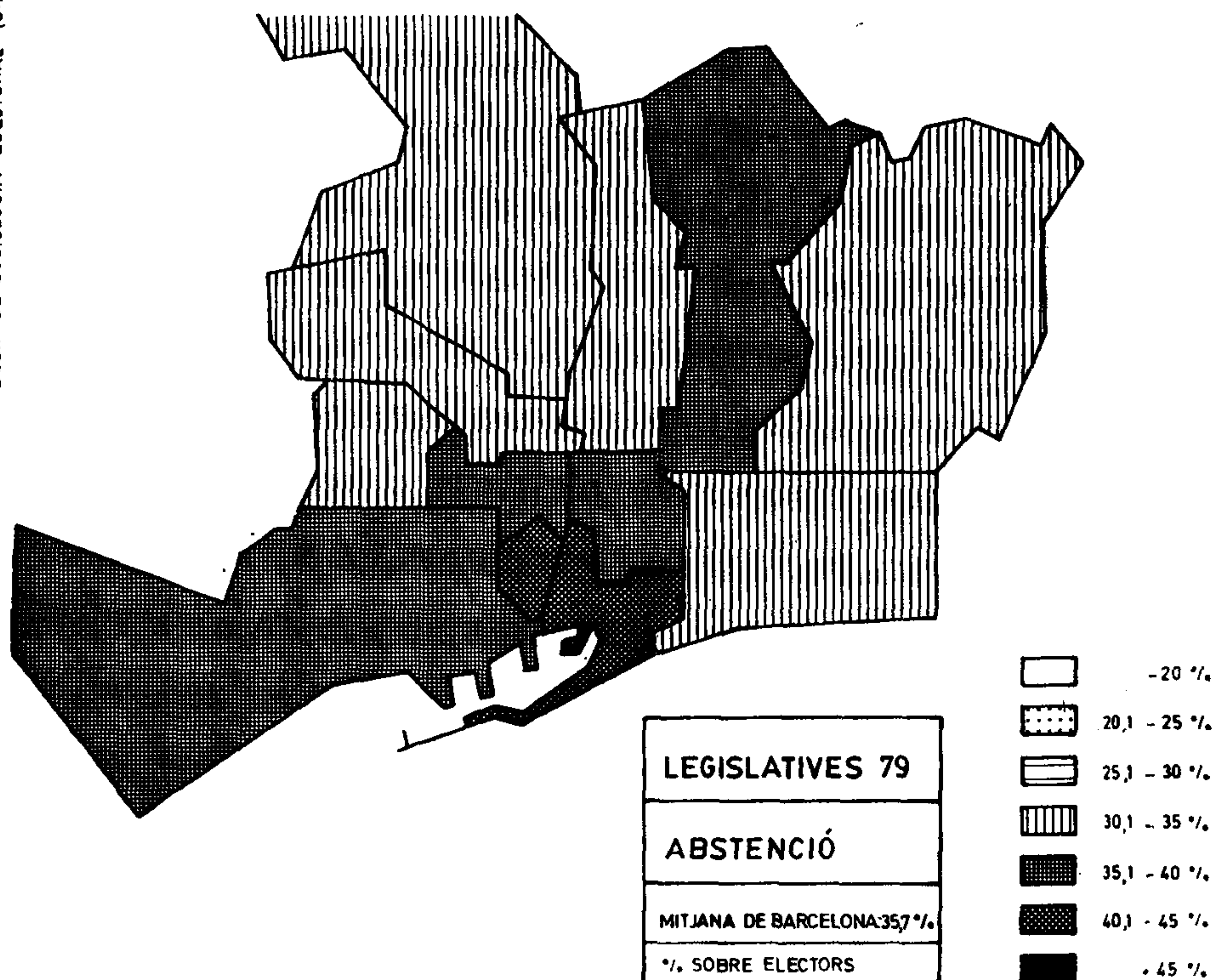
*Valors extrems***Màxims:**

33,0	V
28,7	XII

Mínims:

17,6	XI
21,7	VII

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	: 31,5
Barna. província	: 31,5
Barna. municipi	: 35,7

Valors extrems

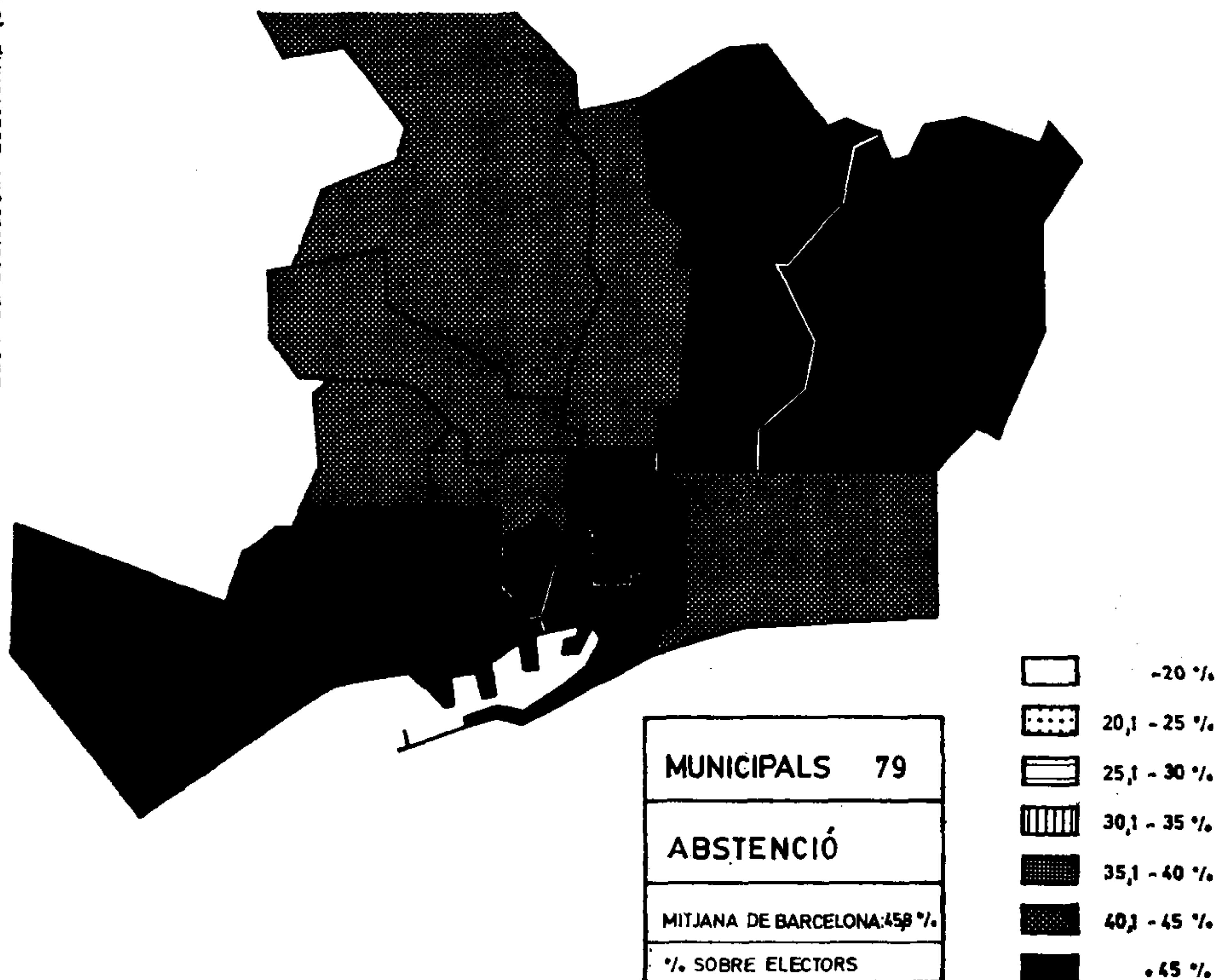
Màxims:

45,0	V
40,3	I

Mínims:

31,7	X
32,9	XI

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

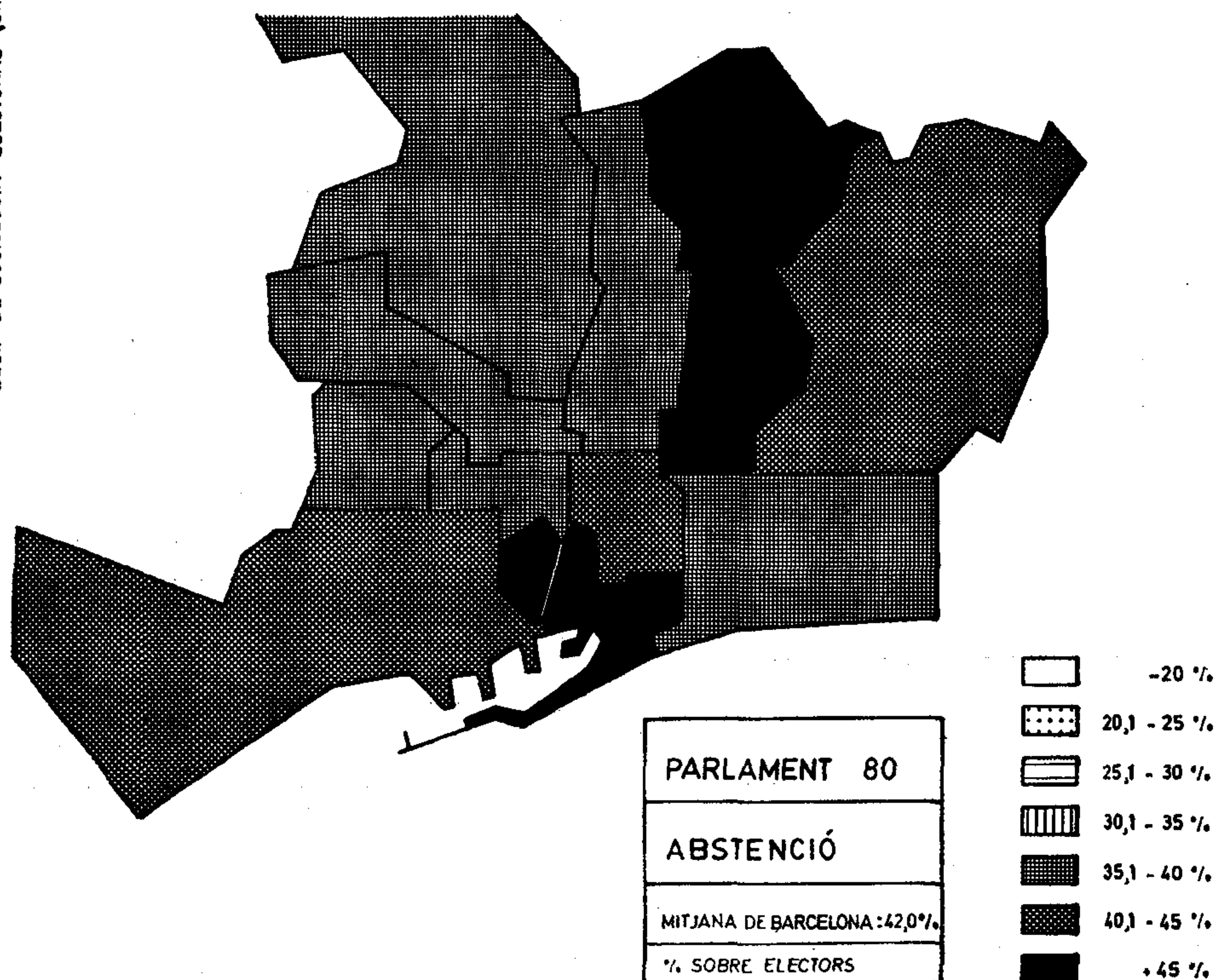
Catalunya : —
 Barna. província : 39,4
 Barna. municipi : 45,8

Valors extrems

Màxims :
 53,5 V
 49,4 I

Mínims :
 42,4 X
 43,4 XI

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	: 37,9
Barna. província	: 37,9
Barna. municipi	: 42,0

Valors extrems

Màxims:	
50,9	V
46,2	I

Mínims:	
36,6	XI
37,2	III

ABSTENCIÓ

L'abstenció ha anat en augment des de 1977 en què assolí a Barcelona el seu nivell més baix —24,7 %—. Aquesta tendència ha estat una constant no solament en l'àmbit català sinó també a nivell de tot l'Estat.

Entre les dues legislatives de juny de 1977 i març de 1979 es donà l'increment més fort, que es tornà a repetir amb una intensitat gairebé igual a les municipals celebrades el mes següent. Des d'aquesta última elecció sembla haver-se produït una relativa estabilització, que se situa als voltants del 40 %, amb una imperceptible baixa per les eleccions al Parlament.

Per districtes, l'evolució ha estat semblant a la de Barcelona, amb diferències notables entre ells quant a intensitat, i amb dues constants que s'han mantingut per a totes les consultes: una forta abstenció en el V i una alta participació en el X, quedant en aquest aspecte sistemàticament contraposats.

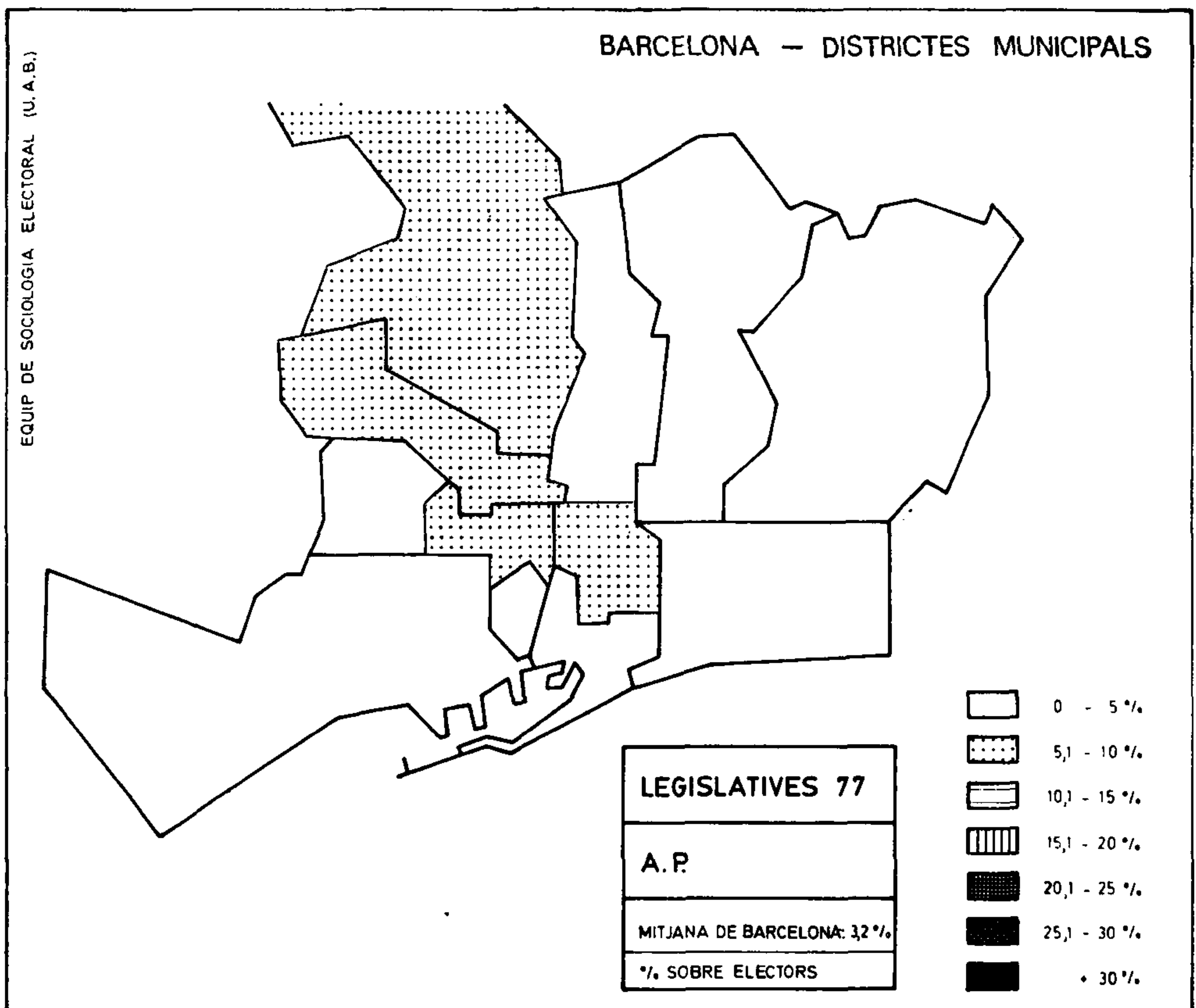
En línies generals la davallada de la participació del 1979, pot ser deguda a un cert refredament de l'electorat després de l'eufòria inicial que enmarcà les eleccions de 1977. L'altre gran salt, de les legislatives a les municipals, podria venir explicat en reduir-se l'abast territorial de les consultes, que des de les municipals del 1979 han deixat de ser d'àmbit estatal. Això comporta normalment una menor pressió dels mitjans de comunicació, principalment el televisiu, per forçar la participació. En la revifalla davant el Referèndum per l'Estatut d'Autonomia i les eleccions al Parlament català hi jugà molt probablement la perspectiva de govern autonòmic que en feia una consulta qualitativament diferent de l'elecció pel consistori municipal.

A grans trets i sempre dins els límits que imposa l'amplitud de les unitats geogràfiques emprades, sembla detectar-se una reversió de les tendències abstencionistes dels districtes. Així com per les legislatives, als Eixamples i Sarrià-St. Gervasi l'abstenció era més alta que als districtes obrers, el 1979 se situen dins marges de variació semblants, mentre que per les municipals i per al Parlament podem observar en el mapa que el cuny centre-occidental queda situat a nivells de participació pròxims al X, el districte més participatiu. Aquestes pautes de comportament difereixen molt de les dels referenda.

Podríem concloure d'aquest fet que el juny de 1977, i dins de l'eufòria participativa que afectà a la major part de la població, es mantenien encara unes pautes de comportament pròpies del franquisme, amb una major participació de les classes econòmicament dependents que, per aquest fet, eren més vulnerables a les pressions que condicionessin llur vot, mentre que entre les classes benestants sempre s'havia donat un major desinterès per aquelles pseudo-eleccions. El triomf continuat de les forces d'esquerra i les campanyes electorals de la dreta advertint dels suposats perills que això comporta (recordi's en aquest aspecte la del Foment per les eleccions al Parlament de Catalunya) pot haver provocat una mobilització de l'electorat dretà, a l'hora que una part de l'electorat obrer es

desimplicava del procés electoral en una situació de crisi econòmica i d'atur que l'afecta amb especial intensitat.

Entre d'altres motius, també poden explicar les diferències d'abstenció entre districtes la major o menor incidència sobre l'electorat dels partits parlamentaris interessats en ser recolzats en les eleccions pel major nombre possible de votants, la tradició abstencionista deguda en especials característiques sociològiques del districte (cas del V), la força relativa de partits extraparlamentaris, etc.

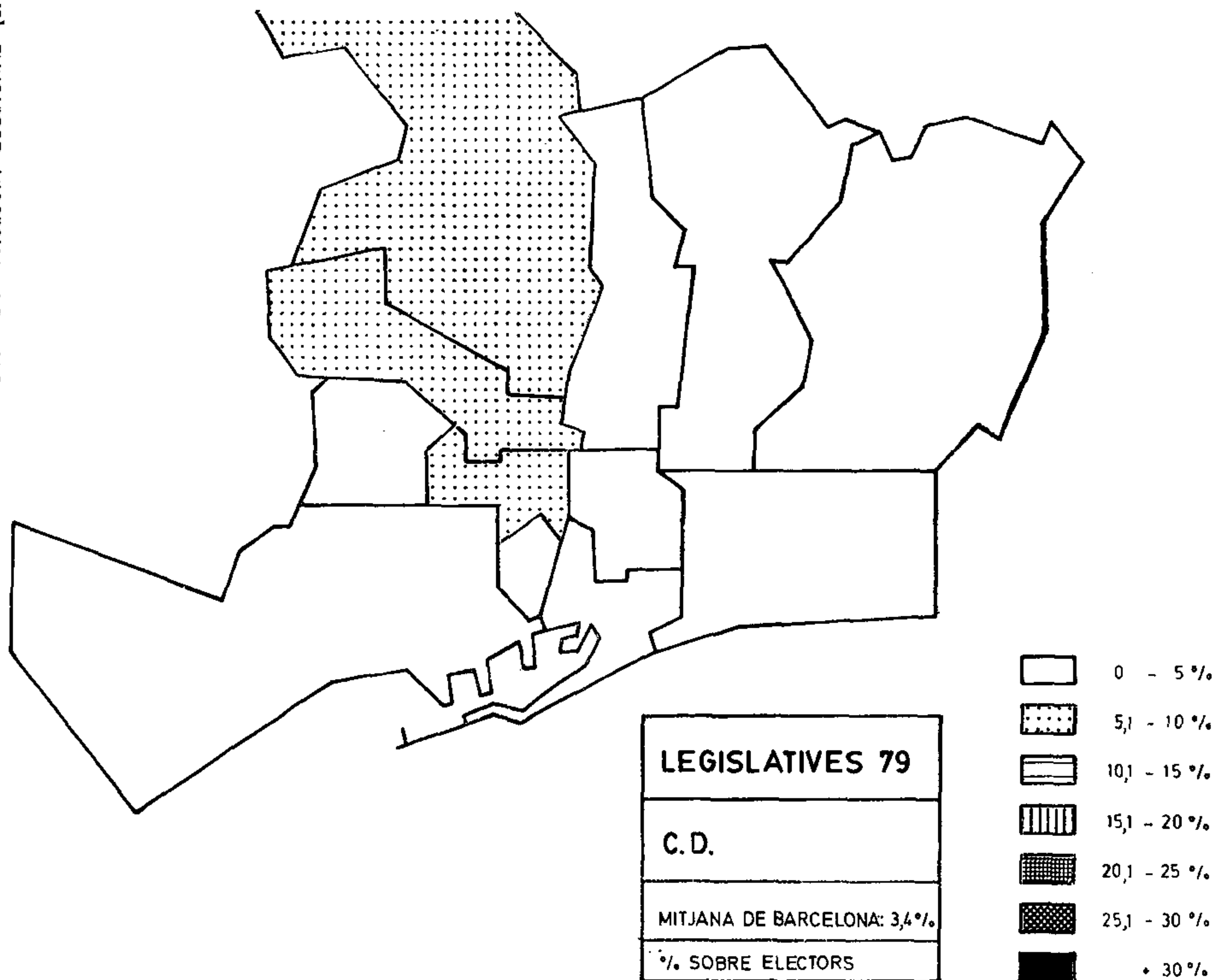
<i>Valors mitjans</i>		<i>Valors extrems</i>	
Catalunya	: 2,7	Màxims:	
Barna. província	: 2,5	7,8	III
Barna. municipi	: 2,2	6,1	XI
		Mínims:	
		0,7	V
		0,8	IX

Classificació per districtes

1.er lloc a cap districte.

2.^{on} lloc a cap districte.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	:	2,4
Barna. província	:	2,5
Barna. municipi	:	3,4

Valors extrems

Màxims:

8,7	III
7,3	XI

Mínims:

1,6	V
1,9	IX

Classificació per districtes

- 1.er lloc en cap districte.
2.^{on} lloc en cap districte.

MUNICIPALS 79 - C. D.

<i>Valors mitjans</i>		<i>Valors extrems</i>	
Catalunya	: —	Màxims:	
Barna. província	: 0,8	4,4	III
Barna. municipi	: 1,6	3,8	XI
		Mínims:	
		0,7	IX
		0,8	V
<i>Classificació per districtes</i>			
1. ^{er} lloc a cap districte.			
2. ^{on} lloc a cap districte.			

PARLAMENT 80 - S. C.

<i>Valors mitjans</i>		<i>Valors extrems</i>	
Catalunya	: 1,5	Màxims:	
Barna. província	: 1,6	7,8	III
Barna. municipi	: 2,2	6,1	XI
		Mínims:	
		0,7	V
		0,8	IX
<i>Classificació per districtes</i>			
1. ^{er} lloc a cap districte.			
2. ^{on} lloc a cap districte.			

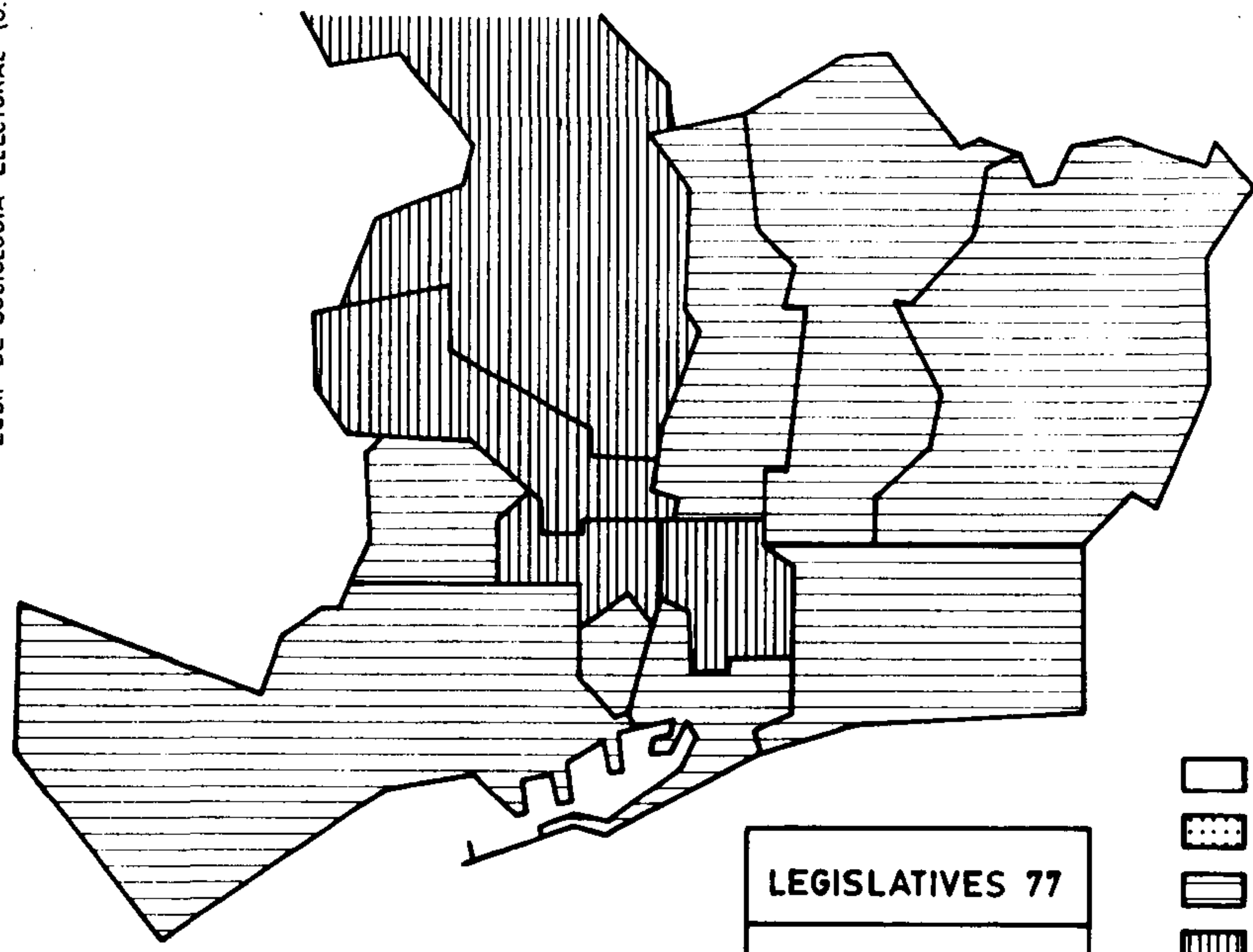
ALIANZA POPULAR (AP)

Alianza Popular és un dels pocs partits que augmentà el nombre de vots, tant en valors absoluts com relatius, a les legislatives de 1979. Es presentava en aquest darrer any amb el Partit Popular de Catalunya, sota la denominació Coalició Democrática. A les municipals de 1979, aquesta mateixa coalició perd més de la meitat dels vots a Barcelona, a l'hora que redueix a 22 municipis la seva presència a Catalunya. El 1980 Solidaritat Catalana ve a ocupar el buit polític deixat per AP, aconseguint remontar-se lleugerament, però mantenint-se en percentatges molt baixos.

La distribució del vot per districtes es manté en cotes tant baixes que no permet excessives matisacions. Assoleix els percentatges més alts en els quatre districtes centrals, III, IV, VI i XI, mentres que en l'arc perifèric format pel IX i el X hi fa sempre els pitjors resultats. El 1977 aconseguia més d'un 5 % sobre el cens electoral als quatre districtes assenyalats, però en les consultes posteriors ha anat perdent força a l'Eixample i finalment a les eleccions al Parlament només mantenia cotes semblants a les de 1977 a la zona de Sarrià-Putxet i Diagonal-Pedralbes (III i XI). Les municipals suposen un trencament dins d'aquesta tendència per tal com es mantingué sempre a nivells inferiors al 5 %, inclús en la seva àrea d'influència.

Solidaritat Catalana es confirma, doncs, com a substitut d'AP, quant al tipus típic d'electorat sobre el que incidí, fos o no voluntat dels seus promotors la de competir pel mateix espai polític. Juntament amb la desapareguda UCDCC, AP o Solidaritat són els partits que més clarament contraposen, des de la dreta, els districtes d'alt nivell de renda als de predomini d'assalariats, de la mateixa manera com ho fa el PSUC des de l'esquerra, amb un mapa que ve a ser el negatiu dels anteriors.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

LEGISLATIVES 77
U.C.D.
MITJANA DE BARCELONA: 14,1 %
% SOBRE ELECTORS

[Pattern]	0 - 5 %
[Pattern]	5,1 - 10 %
[Pattern]	10,1 - 15 %
[Pattern]	15,1 - 20 %
[Pattern]	20,1 - 25 %
[Pattern]	25,1 - 30 %
[Pattern]	+ 30 %

Valors mitjans

Catalunya	: 13,3
Barna. província	: 11,9
Barna. municipi	: 14,1

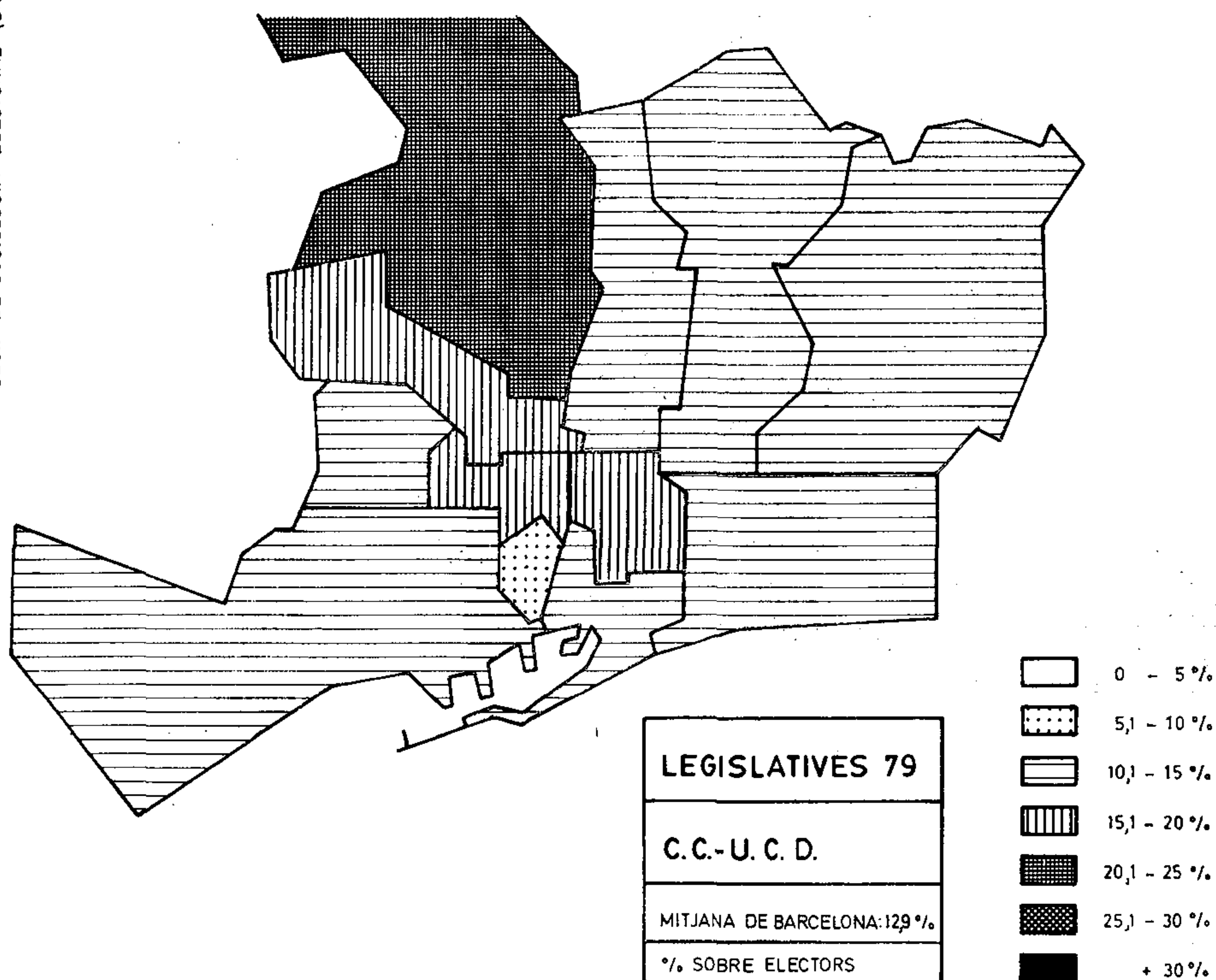
Valors extrems

Màxims:	
17,1	XI
16,4	VI
Mínims:	
12,8	V
12,9	I i XII

Classificació per districtes

- 1.er lloc a 3 districtes: IV, VI, XI.
- 2.on lloc a 5 districtes: II, III, VII, XII.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	: 13,0
Barna. província	: 11,4
Barna. municipi	: 12,9

Valors extrems

Màxims:

20,6	III
19,6	XI

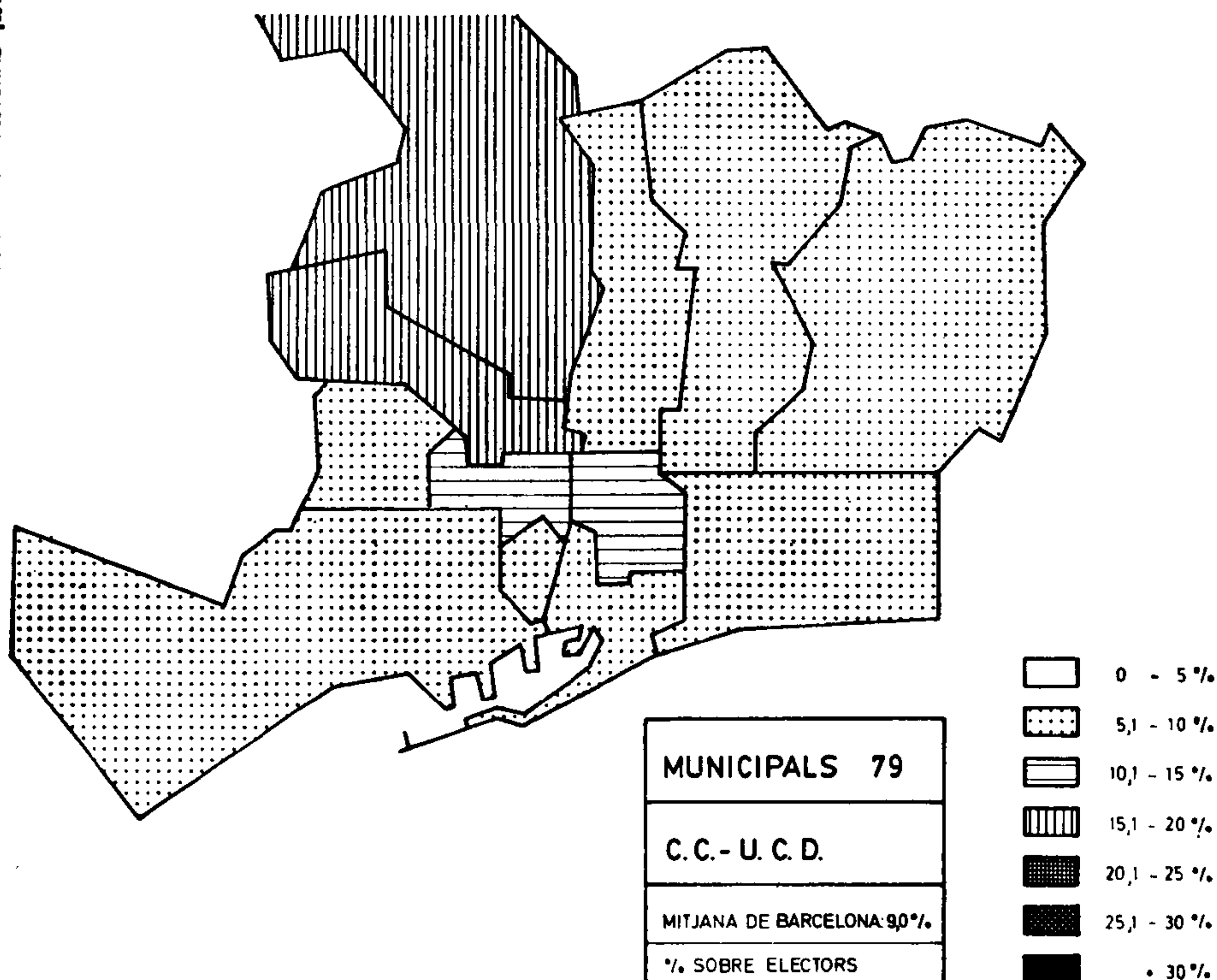
Mínims:

9,5	V
10,5	I

Classificació per districtes

- 1.er lloc a 4 districtes: III, IV, VI, XI.
 2.^{on} lloc a 4 districtes: I, II, VII, XII.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya : —
 Barna. província : 7,2
 Barna. municipi : 9,0

Valors extrems

Màxims:
 16,7 III
 15,3 XI

Mínims:

6,3 V
 6,5 IX

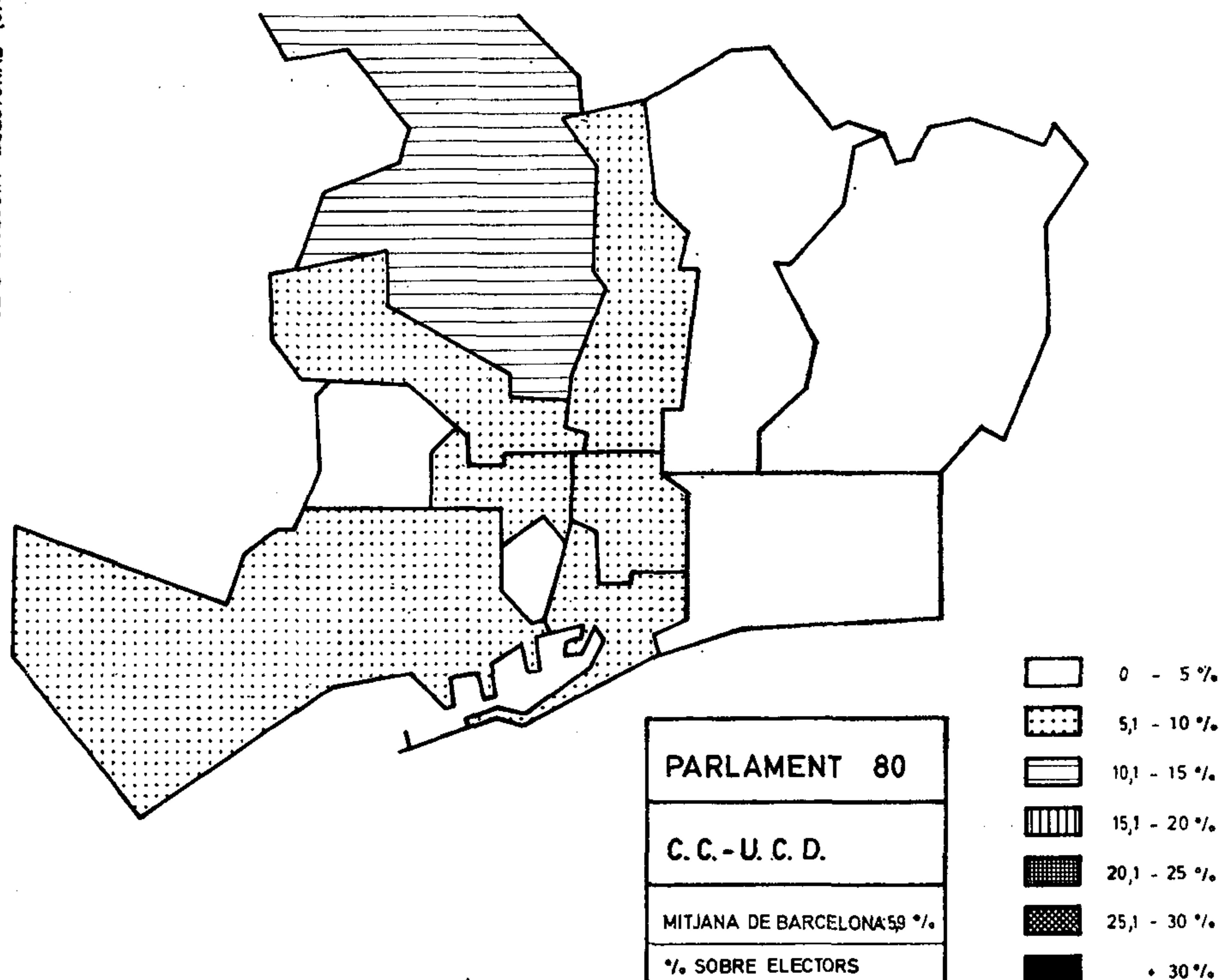
Regidors:

8

Classificació per districtes

1.er lloc a 2 districtes: III, XI.
 2.^{on} lloc a cap districte.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	:	6,5
Barna. província	:	5,0
Barna. municipi	:	5,9

Valors extrems

Màxims:

10,2	III
9,6	XI

Mínims:

4,4	V
4,5	IX

*Classificació per districtes*1.er lloc a cap districte.2.^{on} lloc a 2 districtes: III, XI.

CENTRISTES DE CATALUNYA - UCD

L'evolució del vot centrista a la ciutat de Barcelona —respecte al cens electoral— presenta també una clara tendència a la baixa, tal com havíem observat en analitzar el seu comportament electoral per Catalunya.

Aquesta tendència comença a manifestar-se en les legislatives de 1979, si bé es poc significativa (1 %), i s'accentua en les següents eleccions —municipals i parlament— de forma progressiva respecte als resultats assolits en les legislatives de 1977.

A nivell de districtes, també es confirma aquesta tendència, exceptuant els lleugers augments dels districtes XI i IV, i el més important del III (prop del 5 %), en les legislatives de 1979. Aquests augments sembla que és deuen en bona part al transvasament parcial de vot de l'electorat democristià, ja que és en aquests districtes on la coalició UCDCC, va obtenir els seus millors resultats en les legislatives de 1977 al municipi de Barcelona.

Es de destacar que durant el període 1977-80, les pèrdues experimentades pel partit centrista a tots els districtes —excepte el III—, oscil·len entre el 7 i el 9 %. Només en el districte III resisteix més aquesta forta pèrdua, si bé és del 5'5 %.

Pel que fa a la implantació electoral, cal destacar la seva homogeneïtat distribució a la majoria dels districtes en totes les consultes electorals del període 1977-80.

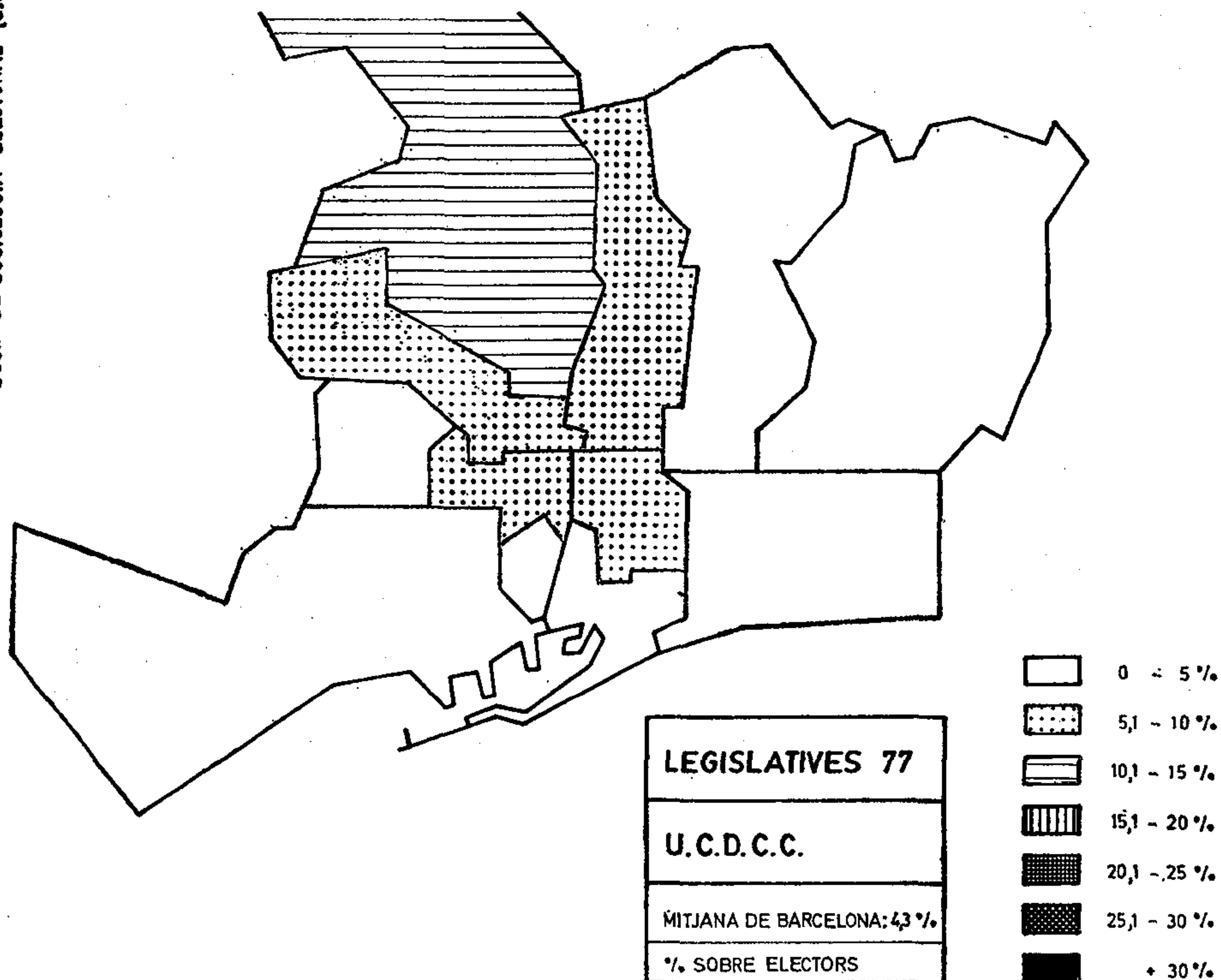
No obstant això, cal destacar que la seva força electoral es localitza en el «cuny centre-oest» de la ciutat format pels districtes III, XI, IV i VI, que es caracteritza per ésser la zona de composició social més alta i d'orientació política conservadora, si bé en les dues darreres eleccions aquesta força s'ha vist també considerablement reduïda en aquests districtes.

En la resta de districtes, de composició social més popular, durant les dues primeres eleccions tenia una presència apreciable, ja que en cap d'ells la implantació no baixava del 9 %. És a partir de les municipals que comença a baixar fortament aquesta implantació, assolint en les eleccions de 1980 uns resultats molt febles.

Es de destacar ací també, la diferent acollida que té l'oferta centrista per l'electorat barceloní segons el tipus de consulta electoral. La pèrdua d'influència electoral de CC-UCD, es correspon en un fort augment per part de CiU, que es constata tant en les zones de forta implantació centrista com en la resta de la ciutat.

Com dèiem, caldrà veure en futures eleccions, si es consolida aquest canvi d'orientació del vot de l'electorat conservador en favor de CiU, o si en canvi, l'opció que prengui aquest electorat dependrà del tipus d'elecció.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	:	4,4
Barna. província	:	4,2
Barna. municipi	:	4,3

Valors extrems

Màxims:

10,8	III
8,6	XI

Mínims:

1,8	IX
2,1	X

Classificació per districtes

- 1.er lloc a cap districte.
2.^{on} lloc a cap districte.

UNIO DE CENTRE I DEMOCRACIA CRISTIANA DE CATALUNYA (UCDCC)

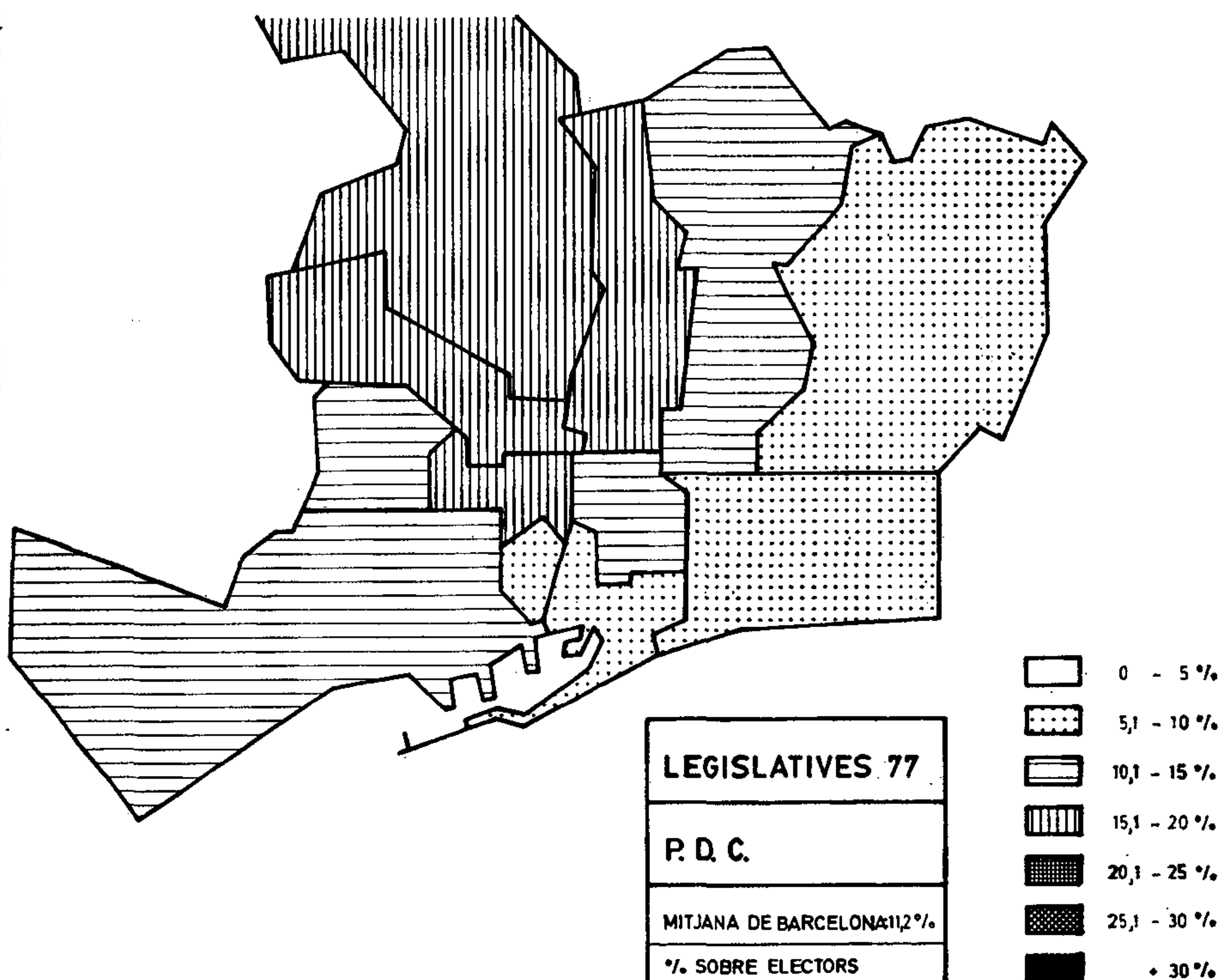
Aquesta coalició que es presenta per primera i única vegada a les eleccions legislatives de 1977 se situa en la ciutat de Barcelona en el sisè lloc amb el 4'3 % dels vots respecte el cens electoral; percentatge semblant a l'obtingut en la circumscripció i en el conjunt de Catalunya.

El seu mapa electoral demostra una implantació molt desigual. La seva força electoral —en termes relatius— es troba concentrada en els districtes que conformen el «cuny centre-oest» de la ciutat —D. III, XI, IV, VI—, junt amb el VIII. És de destacar la votació obtinguda en el D. III (més del 10 %), així com el quart lloc que obté en els districtes III, IX i IV.

Per contra, en la resta dels districtes barcelonins obté una implantació molt feble (menys del 4 %), especialment en aquells de composició social més popular.

Tal com havíem vist en analitzar la seva implantació a nivell comarcal es confirma també en el municipi de Barcelona, que el seu electorat es situa majoritàriament en contextos d'orientació política conservadora, on les forces polítiques dominants són UCD i PDC (més tard CiU), partits que ben segur, en les eleccions celebrades a partir de 1979, han rebut majoritàriament els vots de l'electorat d'aquesta coalició electoral ja desapareguda.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	: 13,3
Barna. província	: 12,3
Barna. municipi	: 11,2

*Valors extrems***Màxims:**

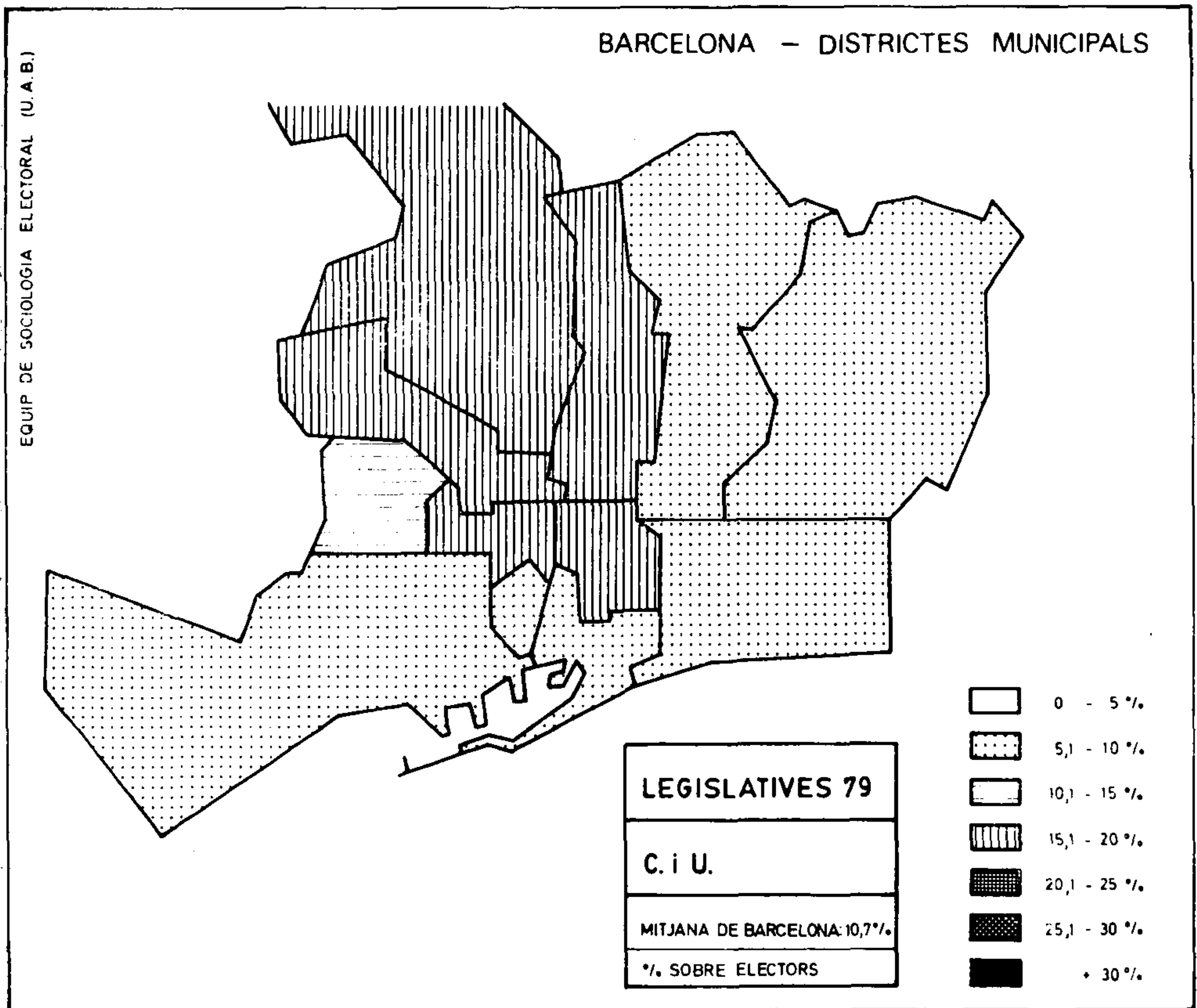
16,1	XI
16,0	III

Mínims:

6,6	IX
7,0	V

Classificació per districtes

- 1.er lloc a 1 districte: III.
 2.^{on} lloc a 3 districtes: VI, VIII, XI.

Valors mitjans

Catalunya	: 11
Barna. província	: 10,6
Barna. municipi	: 10,7

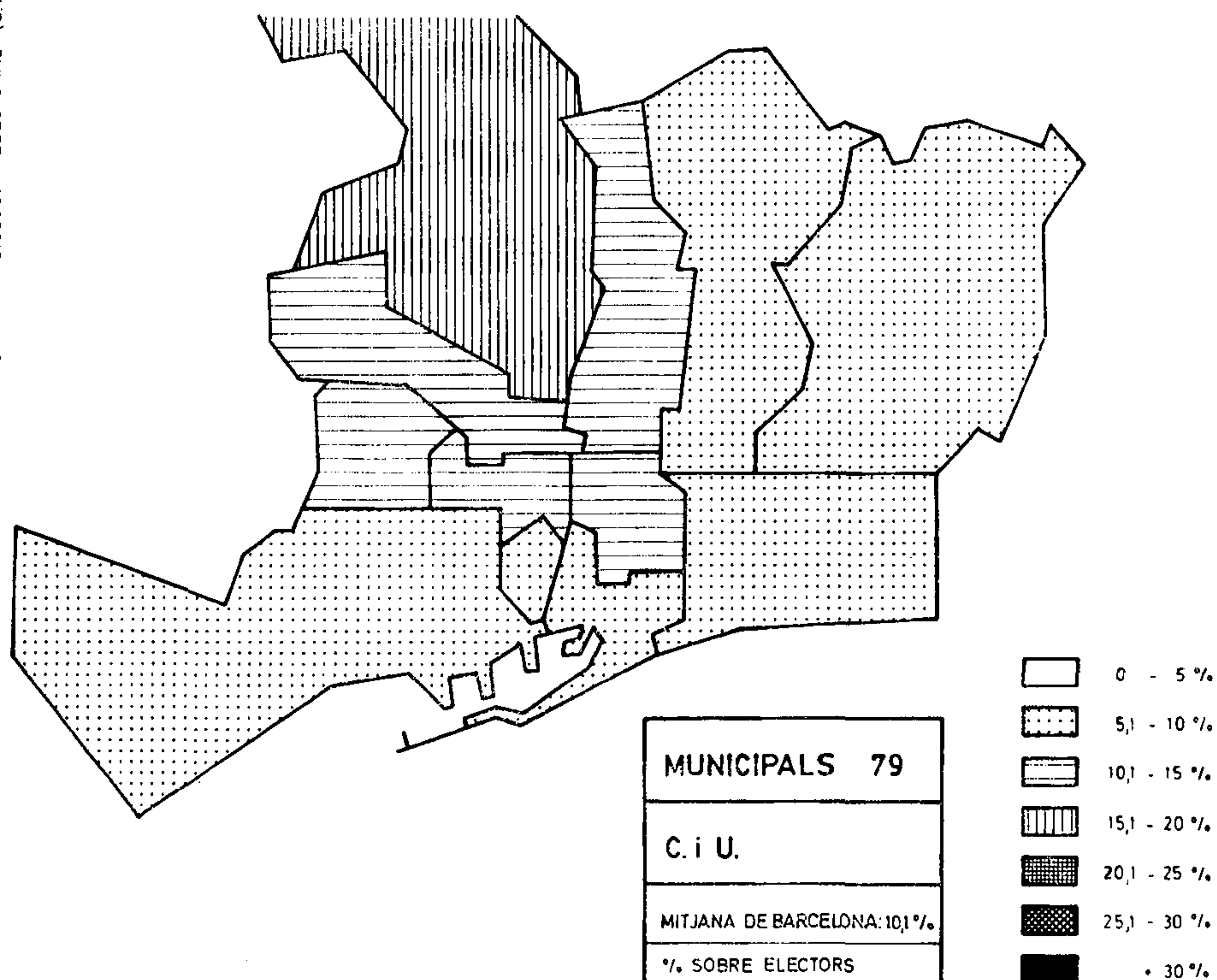
Valors extrems

Màxims:	
16,9	III
15,6	XI
Mínims:	
6,3	IX
7,1	V

Classificació per districtes

- 1.er lloc a 1 districte: VIII.
 2.^{on} lloc a 3 districtes: III, IV, VI, XI.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya : —
 Barna. província : 11,1
 Barna. municipi : 10,1

Valors extrems

Màxims:
 16,5 III
 14,9 XI
Mínims:
 5,8 IX
 6,8 V

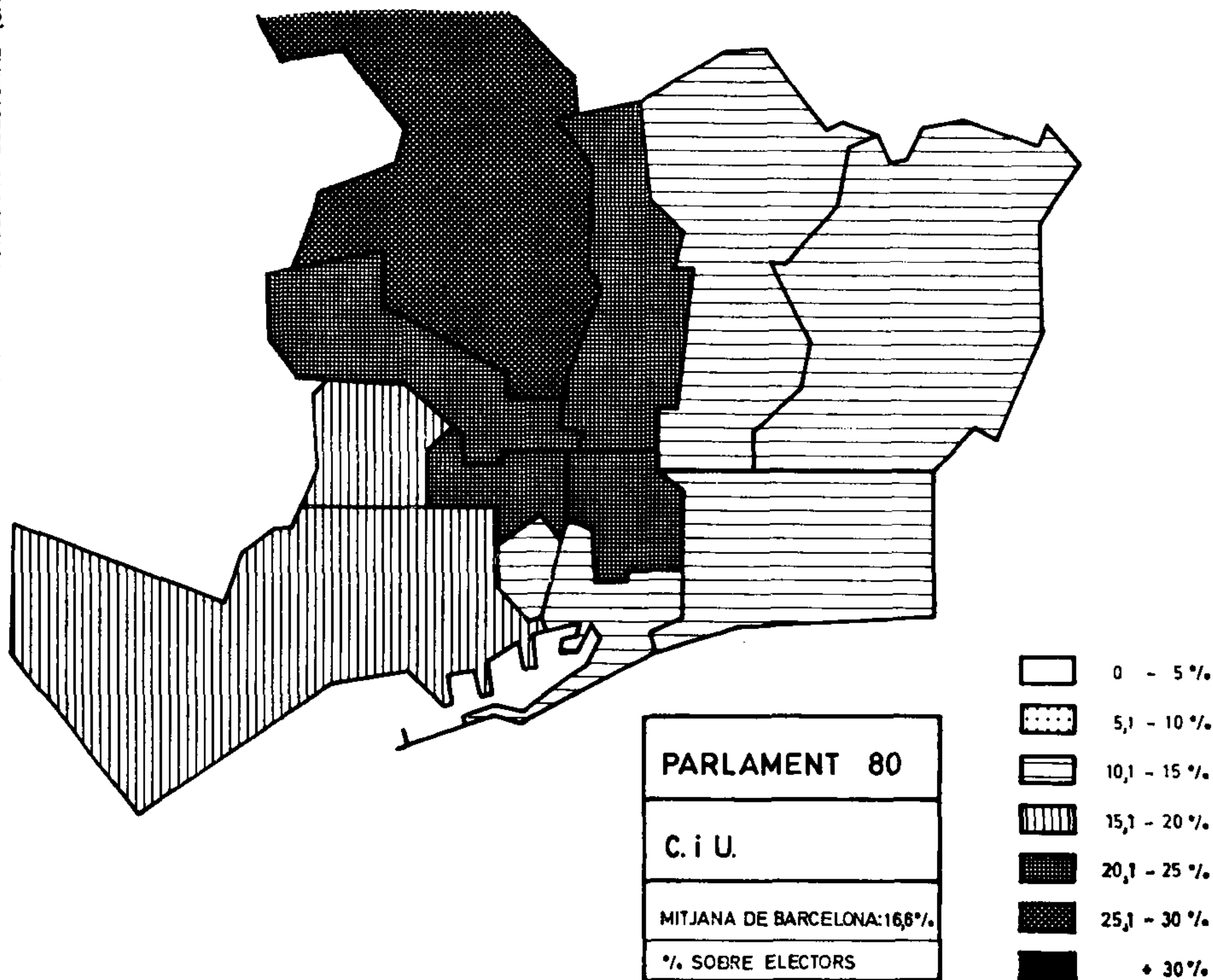
Regidors:

8

Classificació per districtes

1.er lloc a cap districte.
 2.^{on} lloc a 5 districtes: III, IV, VI, VIII, XI.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	: 17,2
Barna. província	: 16,8
Barna. municipi	: 16,6

Valors extrems

Màxims:	
26,3	III
24,7	XI

Mínims:	
10,3	IX
11,5	V

Classificació per districtes

- 1.er lloc a tots els districtes excepte el IX i el X.
 2.^{on} lloc a 1 districte: X.

CONVERGÈNCIA I UNIÓ (CiU)

L'evolució de l'electorat de Convergència i Unió a la ciutat de Barcelona és similar a l'observat a la resta del Principat en els seus trets principals, si bé té a la capital de Catalunya unes característiques específiques que cal assenyalar.

En primer lloc, la força d'aquesta coalició a la ciutat de Barcelona és lleugerament inferior (10%) a la que té al conjunt de Catalunya i àdhuc a la circumscripció de Barcelona.

En segon lloc, la implantació d'aquesta coalició és molt estable a les tres primeres consultes electorals (dues legislatives i unes municipals) ja que malgrat un lleuger descens en el percentatge sobre el cens (1,1 %) i donat l'augment de l'abstenció, supera sempre els seus percentatges en termes relatius (sobre votants) i passa del quart lloc en les primeres al tercer en les dues restants.

Aquesta estabilitat també s'observa en les zones de màxima i mínima implantació, ja que els districtes III i XI són sempre on obté uns percentatges més alts mentre que els districtes V i IX són on obté percentatges més baixos. Cal afegir també que aquest fenomen té validesa també per les eleccions al Parlament de Catalunya.

La seva posició respecte a les altres forces polítiques concurrents és diferent a cada elecció també a nivell de districte, ja que malgrat els valors màxims abans esmentats, a les primeres obté el primer lloc al districte III, a les segones al districte VIII i cap districte a les municipals. Això vol dir que Convergència i Unió té una zona de màxima implantació que és el que anomenem «cuny centre-oest» format pels districtes III, IV, VI, VIII i XI, però que la seva posició relativa a cada un d'aquests districtes varia en funció de les altres forces polítiques que ocupen un espai polític similar. Recordem aquí l'existència d'UCDCC el 1977 i la baixa implantació de CC-UCD a les municipals de 1979.

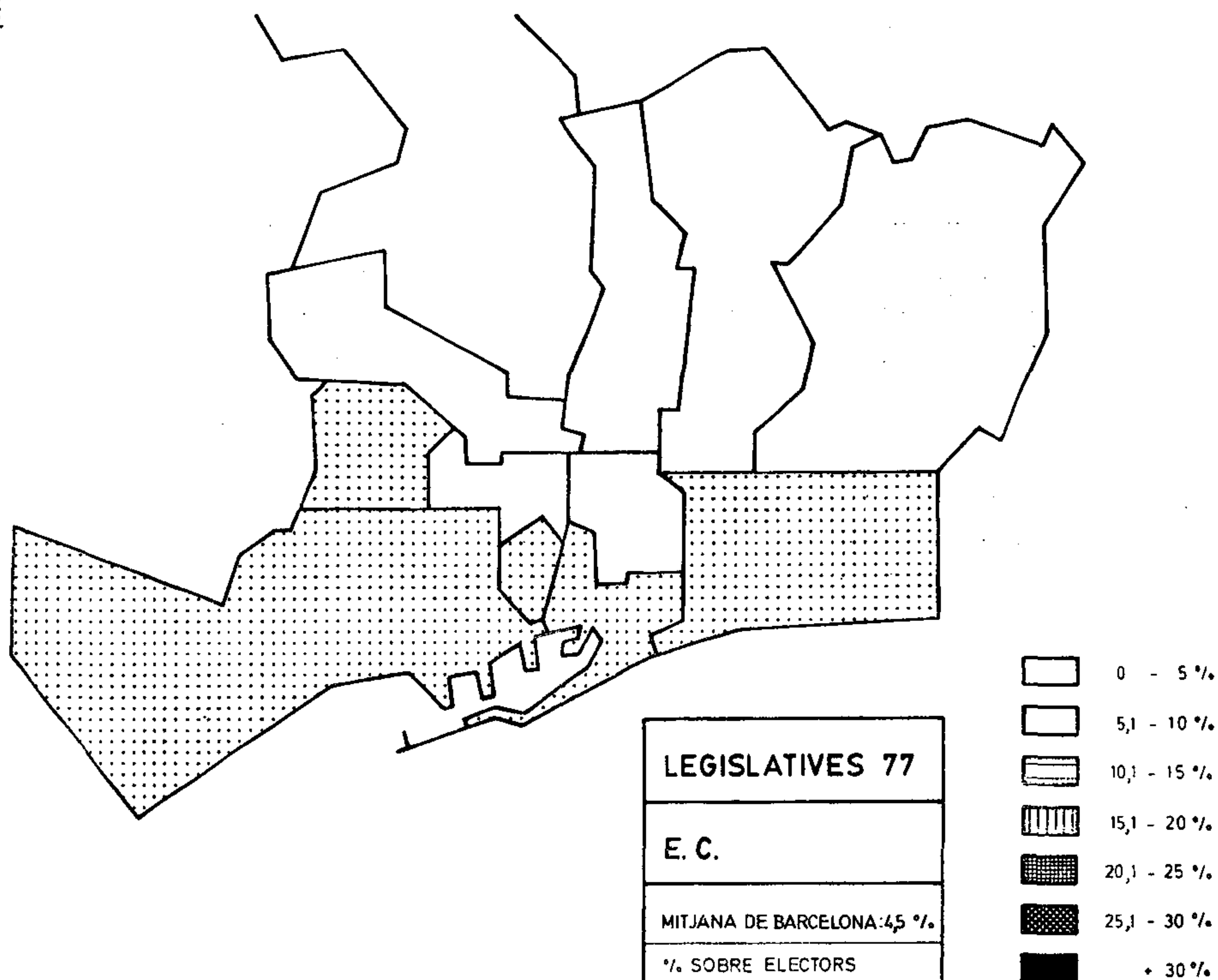
Per contra, els districtes menys favorables a la implantació de la coalició són sempre els mateixos: V, IX i X, on obté uns percentatges que són la meitat dels aconseguits a les zones de màxima implantació i que constitueixen, per tant, zones de feble implantació.

Aquestes característiques es mantenen en les eleccions al Parlament de Catalunya, malgrat l'augment absolut i relatiu dels seus percentatges ja que es converteix en la primera força política. També a la ciutat de Barcelona obté el primer lloc a tots els districtes excepte el IX i X.

La implantació de la coalició al cuny centre-oest coincideix amb zones socio-econòmiques de nivell superior i de baix nombre de immigrants, mentre que les àrees de feble implantació la constitueixen els districtes amb més baix nivell de renda i de major presència d'immigrants, cosa que coincideix essencialment amb l'observat a la resta del Principat, si bé els percentatges sobre el cens són sempre inferiors a la ciutat de Barcelona donat l'elevat abstencionisme existent.

L'hegemonia de CiU a la ciutat ha estat en detriment dels socialistes i de Centristes de Catalunya. És en els districtes més benestants que els guanys de CiU s'igualen molt més amb les pèrdues d'UCD que en els districtes obrers, on un percentatge més alt dels vots inicialment socialistes o ucedistes sembla haver anat cap a l'abstenció abans que per Convergència.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	:	3,6
Barna. província	:	3,6
Barna. municipi	:	4,5

Valors extrems

Màxims:

6,4	VII
5,9	V

Mínims:

2,0	III
3,0	XI

Classificació per districtes

- 1.er lloc a cap districte.
2.^{on} lloc a cap districte.

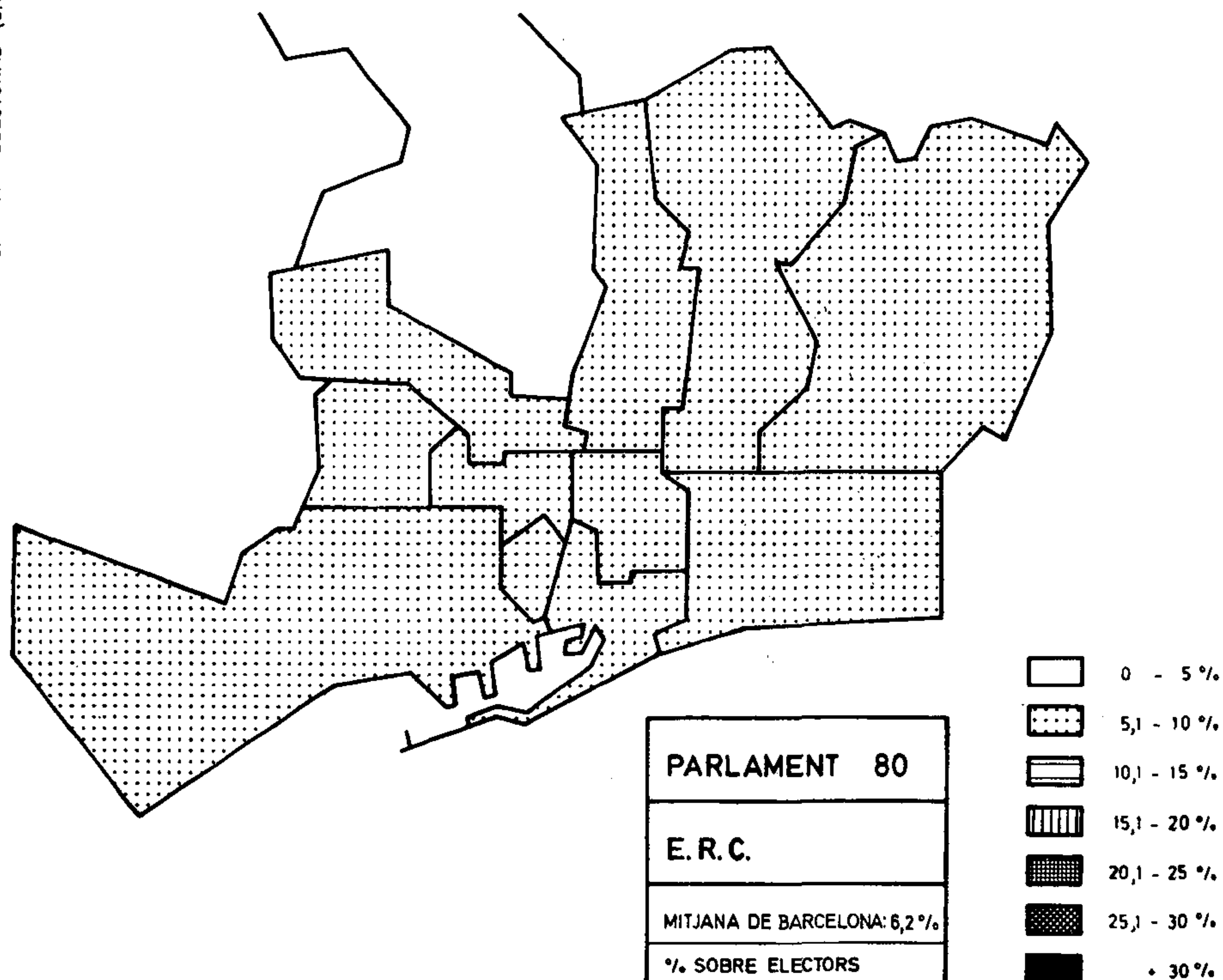
LEGISLATIVES 79 - E. R. C.

<i>Valors mitjans</i>		<i>Valors extrems</i>	
Catalunya	: 2,8	Màxims:	
Barna. província	: 2,6	4,4	VII
Barna. municipi	: 3,3	4,2	VIII
		Mínims:	
		2,7	XII
		2,8	IX
<i>Classificació per districtes</i>			
1. ^{er} lloc a cap districte.			
2. ^{on} lloc a cap districte.			

MUNICIPALS 79 - E. R. C.

<i>Valors mitjans</i>		<i>Valors extrems</i>	<i>Regidors:</i>
Catalunya	: —	Màxims:	2
Barna. província	: 2,2	4,0	VII
Barna. municipi	: 2,8	3,5	VIII
		Mínims:	
		2,0	III
		2,3	IX
<i>Classificació per districtes</i>			
1. ^{er} lloc a cap districte.			
2. ^{on} lloc a cap districte.			

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	:	5,5
Barna. província	:	5,1
Barna. municipi	:	6,2

Valors extrems

Màxims:

8,3	VII
7,5	VIII

Mínims:

4,2	III
5,3	XI

Classificació per districtes

- 1.er lloc a cap districte.
2.^{on} lloc a cap districte.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA (ERC)

Esquerra de Catalunya que s'havia mantingut sense excessives variacions i amb una lleugera tendència a la baixa al llarg de les tres primeres consultes, experimentà un gran augment de vots per les eleccions al Parlament de Catalunya, amb increments en promig superiors al 57 % respecte a les primeres eleccions.

És de destacar que en alguns districtes aquest increment ha estat més del doble, si bé en tots ha millorat respecte a anteriors consultes. Aquest fet no es repeteix per a cap altre partit, ja que tots ells han sofert oscil·lacions de signe contrari al llarg d'aquests tres anys.

La seva implantació relativa no ha variat substancialment des de 1977. El 1980 segueix fent els millors resultats en els districtes on en aquella primera consulta donava percentatges superiors al 5 %: I, II, V, VII, X. El VIII és l'única excepció.

Malgrat l'espectacular augment recent, no ha aconseguit una situació de predomini en cap districte, quedant situat en el millor dels casos com a tercera força.

La seva implantació presenta una estructura peculiar que el distingeix dels partits de dretes i d'esquerres. El seu electorat es concentra en barris de tradició històrica com Gràcia, Sants, Barcelona Vella, Poble Nou, Poble Sec, on les reminiscències de partit republicà poden haver-hi creat un espai polític propi

PARLAMENT 80 - P. S. A.

Valors mitjans

Catalunya : 1,6
Barna. província : 1,9
Barna. municipi : 2,4

Valors extrems

Màxims:

4,1 IX
3,3 X

Mínims:

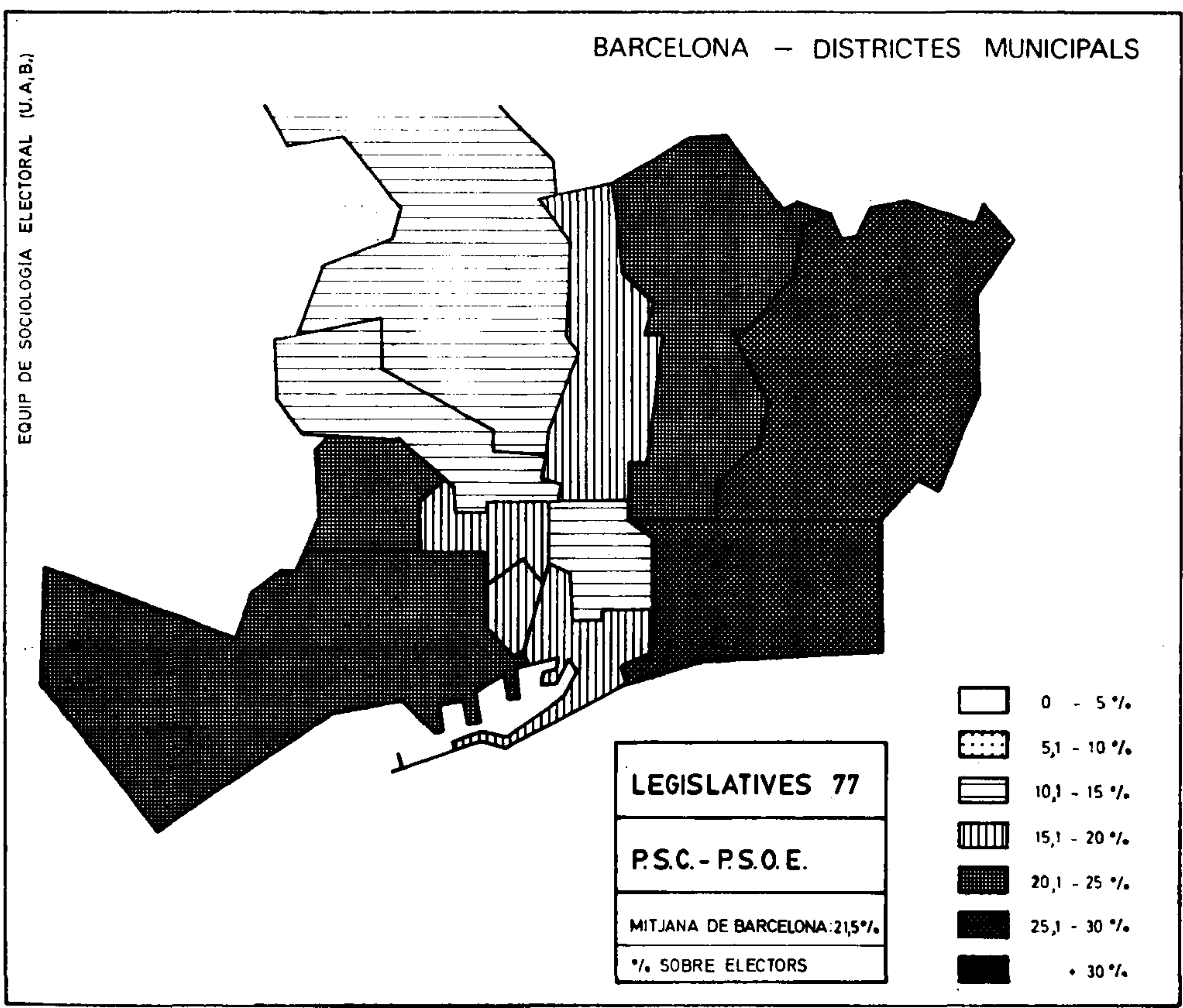
0,8 III
1,2 XI

Classificació per districtes

- 1.er lloc a cap districte.
- 2.^{on} lloc a cap districte.

PARTIDO SOCIALISTA DE ANDALUCÍA (PSA)

Se situa en setè lloc dels partits i candidatures concurrents, darrera de «Solidaritat Catalana». Els seus millors resultats —entre el 3 i el 4 per cent— es produeixen als districtes IX, X i XII. Aquesta situació sembla fer-lo competidor dels partits d'esquerra —socialistes i comunistes— que també tenen en els esmentats districtes les seves bases més sòlides.

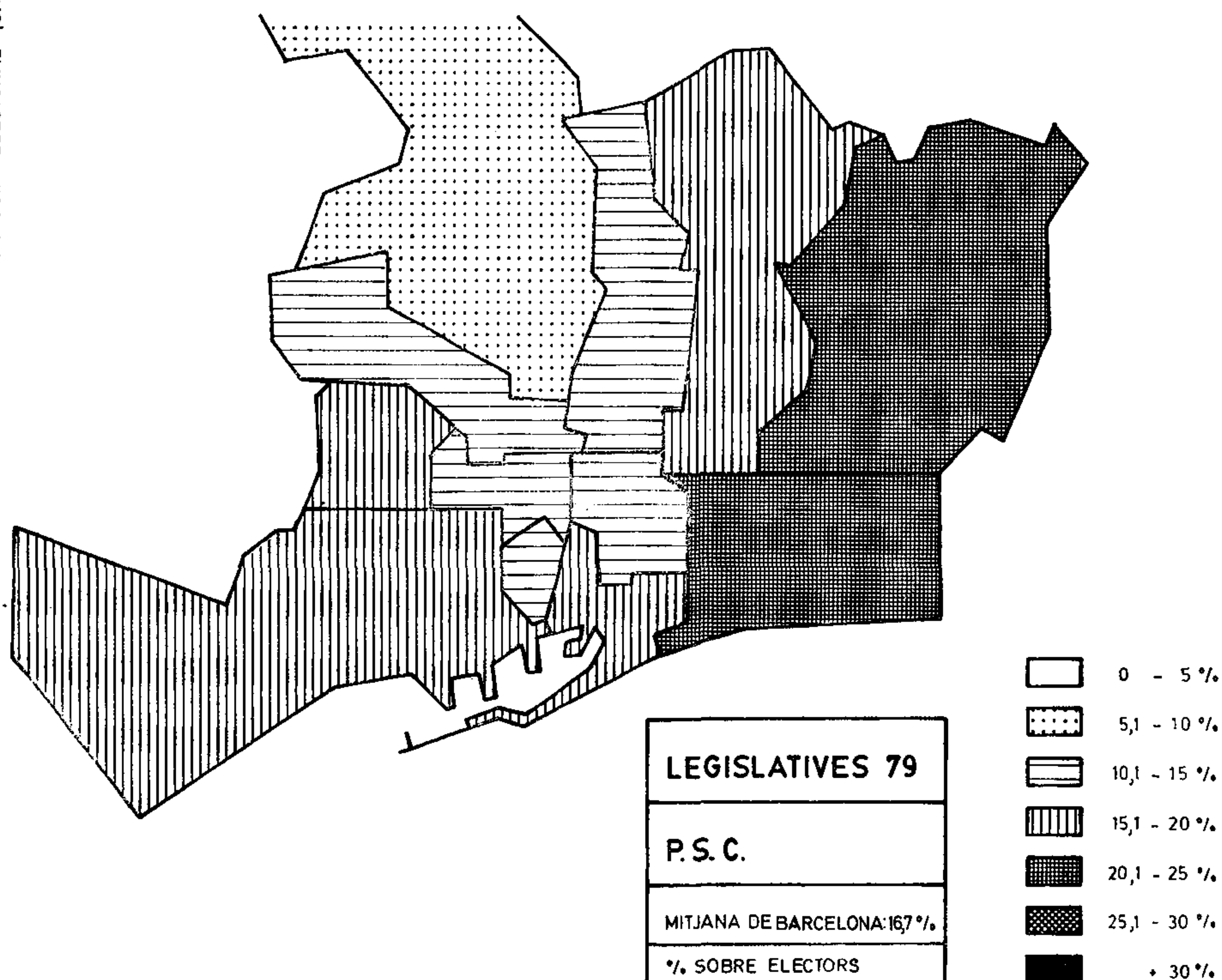
Valors mitjans		Valors extrems	
Catalunya	: 22,5	Màxims:	
Barna. província	: 24,1	29,4	X
Barna. municipi	: 21,5	27,6	IX
		Mínims:	
		11,1	III
		13,2	XI

Classificació per districtes

1.er lloc a 8 districtes: I, II, V, VII, VIII, IX, X i XII.

2.^{on} lloc a 1 districte: IV.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	: 20,0
Barna. província	: 20,4
Barna. municipi	: 16,7

Valors extrems

Màxims:

22,1	X
21,5	IX

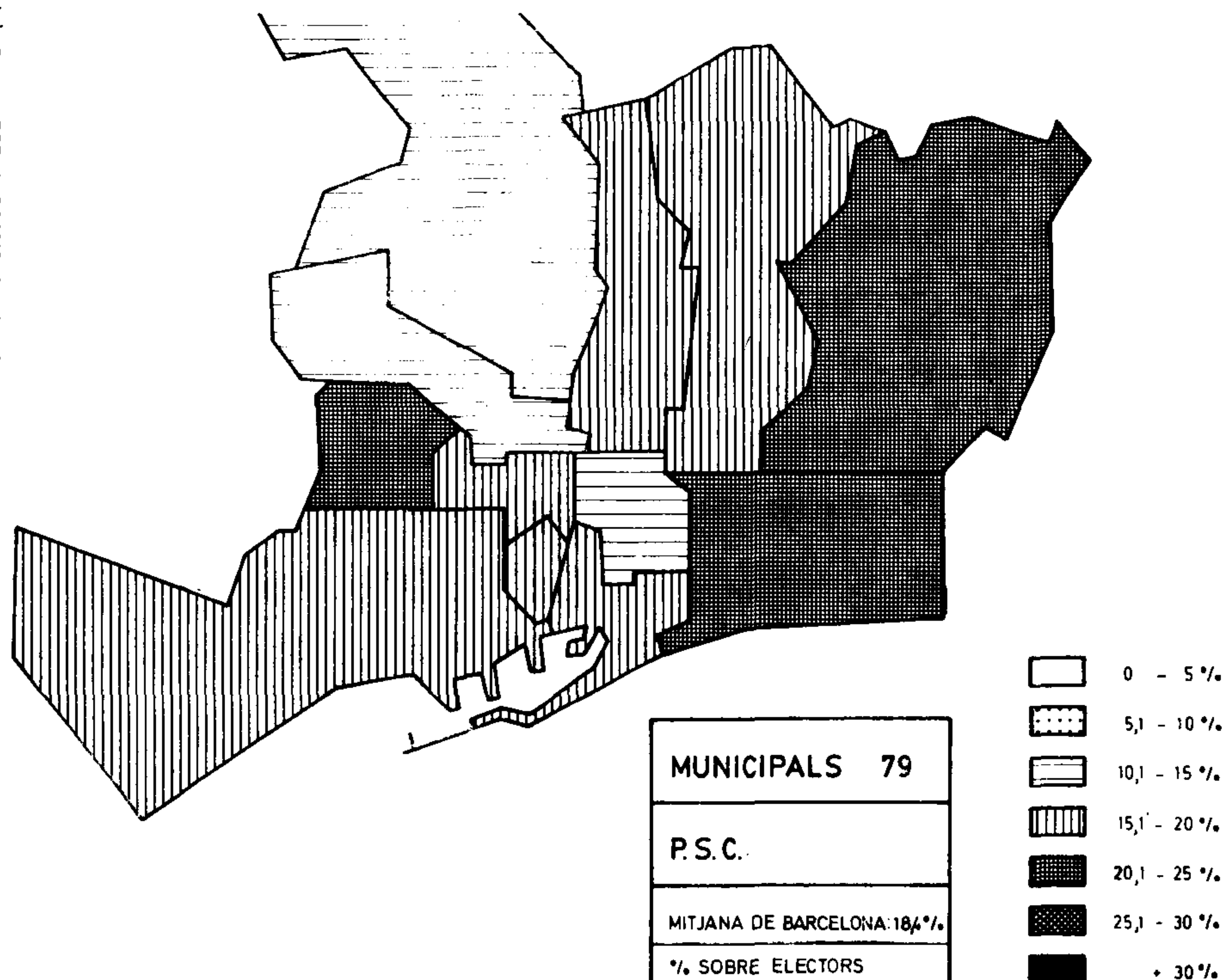
Mínims:

8,2	III
11,5	IV

Classificació per districtes

- 1.er lloc a tots els districtes excepte el III i l'XI.
 2.^{on} lloc a cap districte.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya : —
 Barna. província : 17,8*
 Barna. municipi : 12,1

Valors extrems

Màxims:
 23,2 X
 22,2 IX
 Mínims:
 11,1 III
 13,9 XI

Regidors:

16

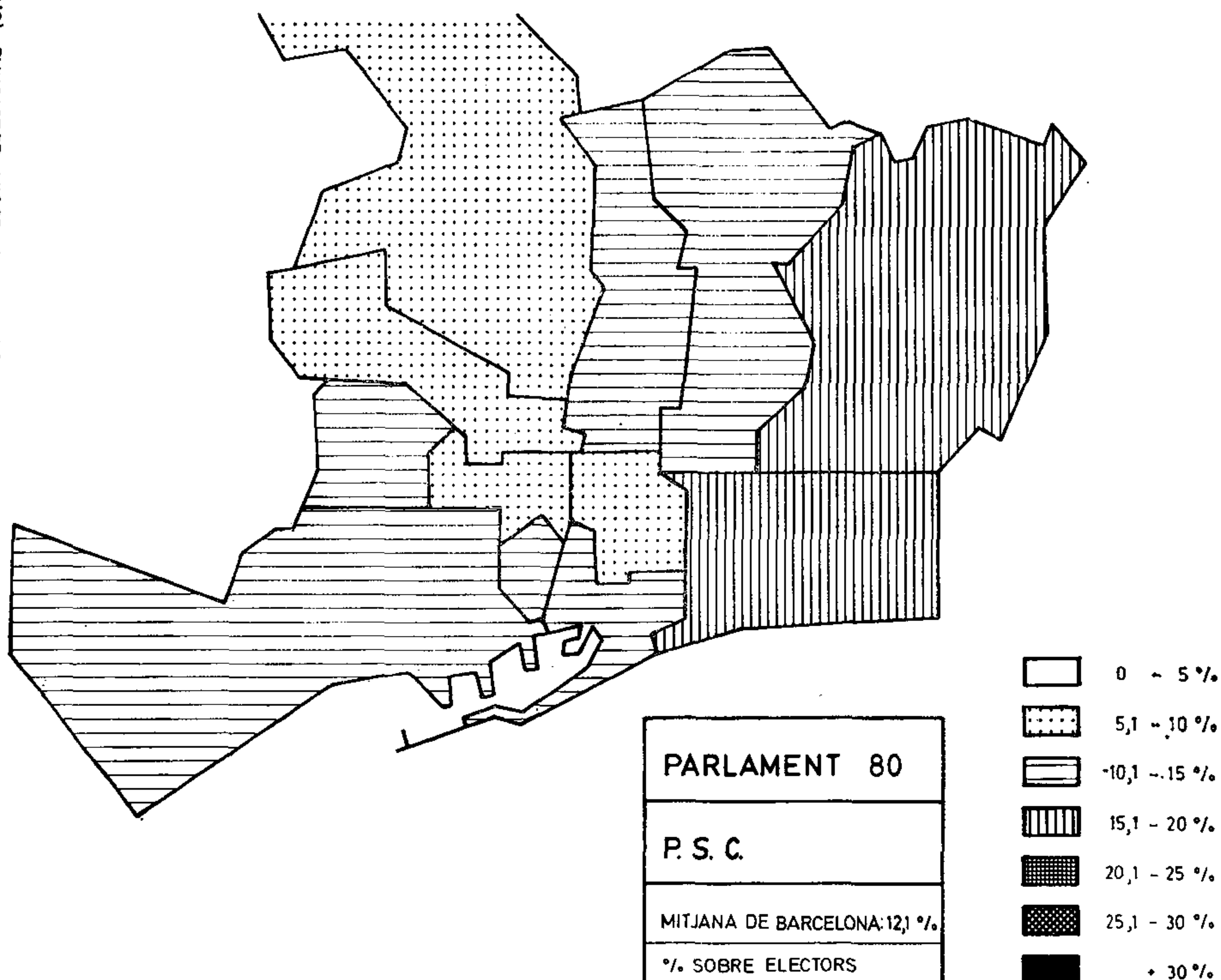
Classificació per districtes

1.er lloc a 7 districtes: I, II, V, VII, IX, X i XII.
 2.^{on} lloc a 1 districte: VIII.

(*) Font: Govern Civil

Per Catalunya no disposem de les dades agregades a nivell global.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Va'ors mitjans

Catalunya	: 13,9
Barna. província	: 14,3
Barna. municipi	: 12,1

Valors extrems

Màxims:	
16,0	X
15,2	IX
Mínims:	
6,2	III
8,3	XI

Classificació per districtes

- 1.er lloc a 2 districtes: IX i X.
 2.^{on} lloc a 8 districtes: I, II, IV, V, VI, VII, VIII i XII.

PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC)

El PSC ha vist disminuir considerablement la seva força des de les primeres eleccions de juny de 1977. La lleugera recuperació experimentada per a les municipals no aconseguí de situar-lo al nivell inicial i per a les del Parlament de Catalunya la pèrdua de vots es ja superior a una tercera part respecte d'aquelles primeres. Podem dir que a tots els districtes s'han repetit amb poques diferències aquestes variacions del vot.

Quant a la implantació relativa dels socialistes, s'ha mantingut sense excessives variacions amb una força sempre superior als districtes perifèrics, bàsicament IX i X, en contraposició als del centre-occidental de la ciutat, III, XI i esporàdicament el IV. En aquesta zona, la seva implantació no ha estat tant marcadament descendent.

Amb tot, la implantació socialista és força extensa i, inclús en aquests darrers districtes, és el més important dels partits d'esquerra. El PSUC, amb el que comparteix una gran similitud de repartiment geogràfic del vot, hi té en canvi una presència pràcticament nul·la. El PSC ha anat aconseguint un primer lloc en la majoria de districtes fins el 1980, en què només segueix essent el partit capdavanter en el IX i el X, i és substituït en els altres per Convergència i Unió.

La sobtada aparició dels socialistes com a protagonistes principals de l'escena política en les eleccions de 1977 ha estat seguida d'una pèrdua progressiva de vots de la que se n'han ressentit la majoria de partits, però que ha afectat amb més intensitat a l'esquerra i que ha estat més ostensible en el PSC precisament per raó del seu espectacular triomf inicial.

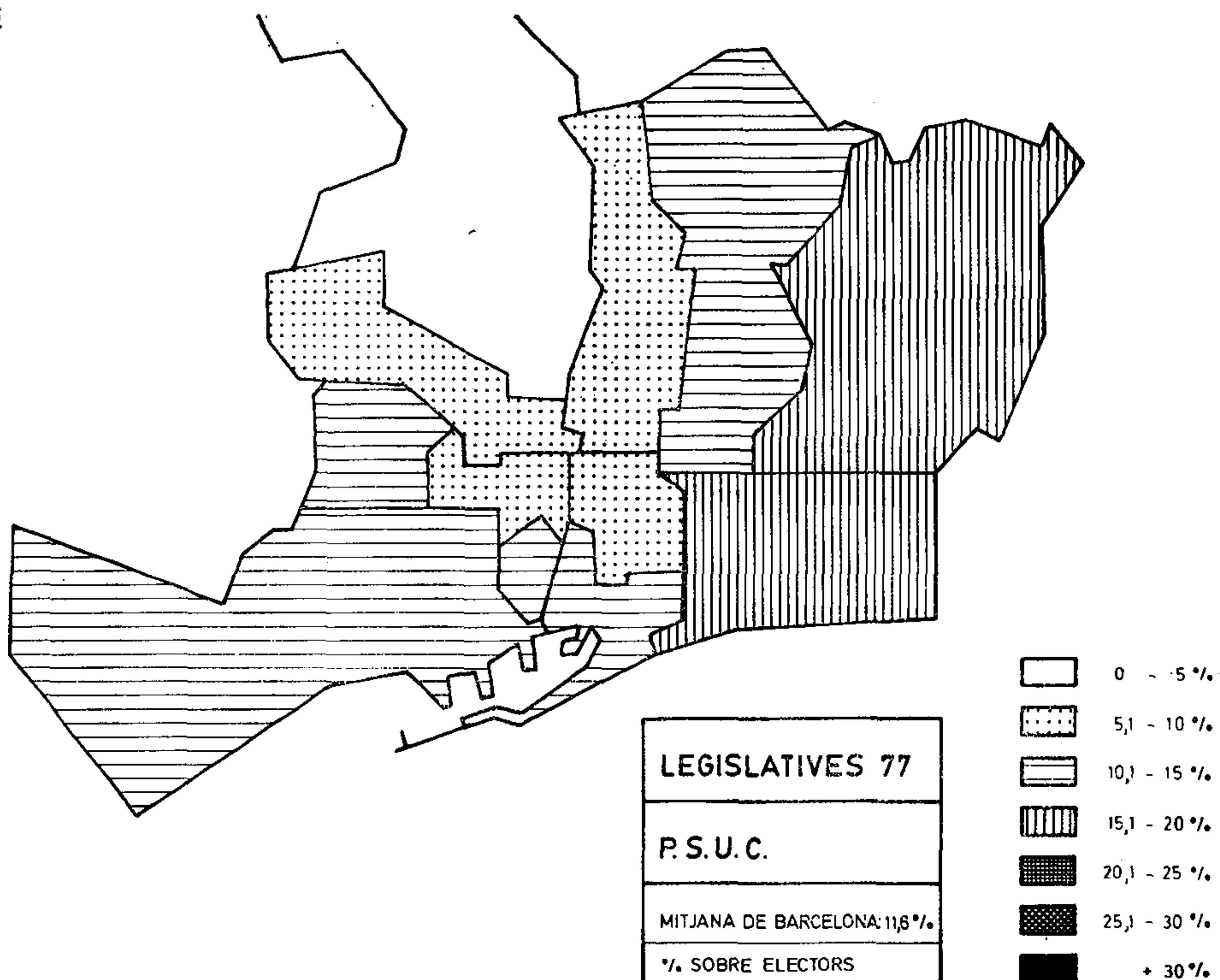
Una desmobilització sensiblement superior en els districtes obrers i un augment de la participació en els districtes «burgesos» pot explicar en part per què el PSC s'ha vist més perjudicat en les darreres eleccions, tal com ja hem apuntat en analitzar l'abstenció.

Com a partit amb una base sociològica molt àmplia i una estructura organitzativa poc consolidada, és més vulnerable a pèrdues i guanys conjunturals de vots. Aquestes característiques li poden suposar la inhibició d'un electorat indecís i també del poc arrelat a Catalunya, quan l'elecció es circumscriu al territori català.

La reconversió d'un vot que en un moment d'eufòria inicial identificà socialisme amb anti-franquisme i que ha reconsiderat després la seva posició passant-se a opcions més moderades, pot haver estat una altra causa possible de la fuga de vots. CiU seria en aquest cas el partit beneficiari, i principalment en els districtes més conservadors. En canvi, ERC sembla emergir com un oponent, incapaç per ara d'arrabassar-los l'hegemonia als socialistes, en els districtes populars.

Com a última característica citem que la major estabilitat relativa del vot, és a dir, allà on menys ha variat percentualment, es registra en el districte VII —Sants, Hostafrancs, La Bordeta—, nuclis històrics de base popular, immigració antiga i amb tradició de catalanitat. Potser sigui aquest el tipus d'electorat menys susceptible de canviar de «bàndol», segons la conjuntura política del moment i l'àmbit geogràfic de la consulta.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	: 14,4
Barna. província	: 15,7
Barna. municipi	: 11,6

*Valors extrems***Màxims:**

16,4	IX
15,5	X

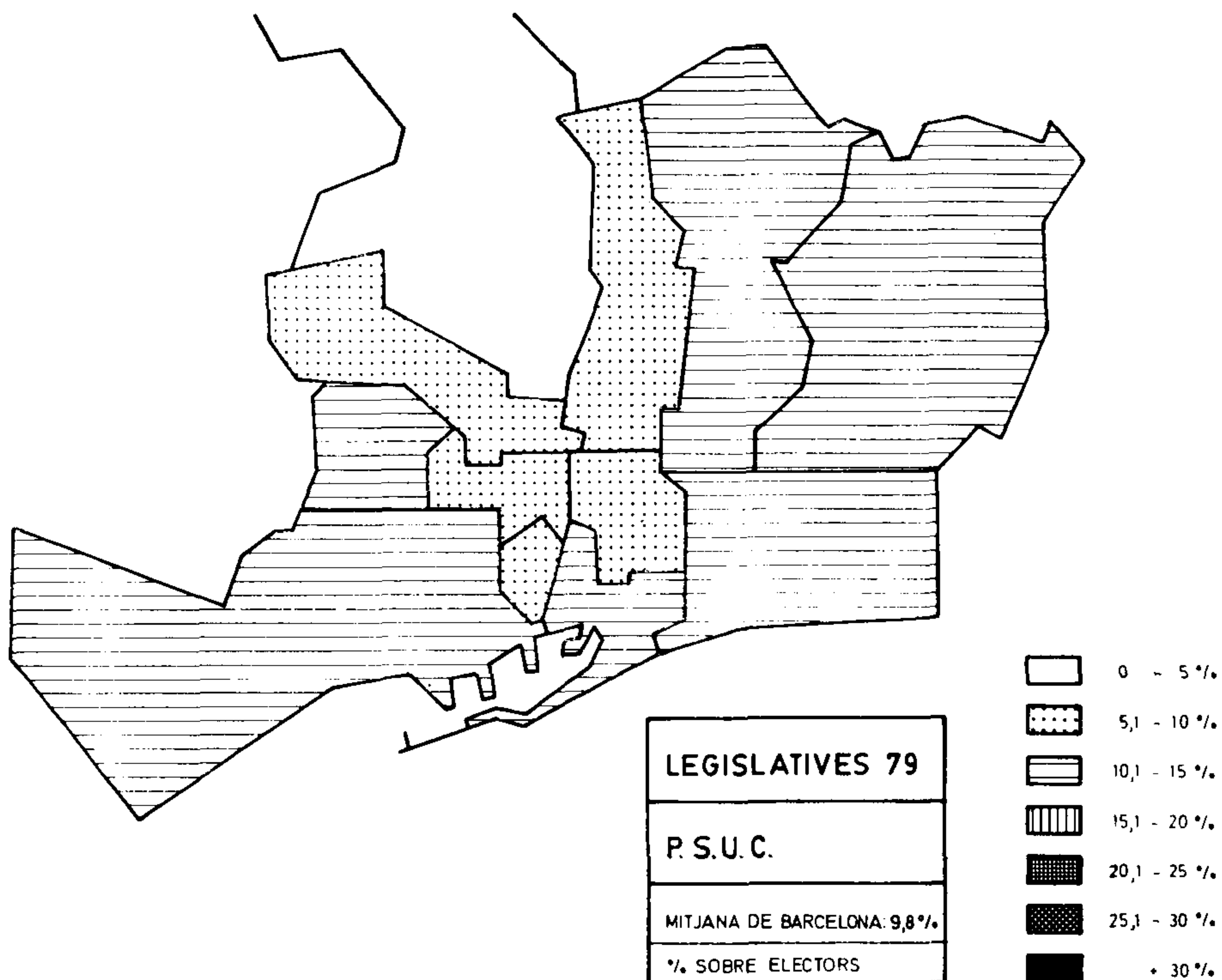
Mínims:

4,7	III
6,3	XI

Classificació per districtes

- 1.er lloc a cap districte.
 2.^{on} lloc a 3 districtes: I, IX, X.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	: 11,7
Barna. província	: 12,8
Barna. municipi	: 9,8

Valors extrems

Màxims:

13,7 IX

13,0 X

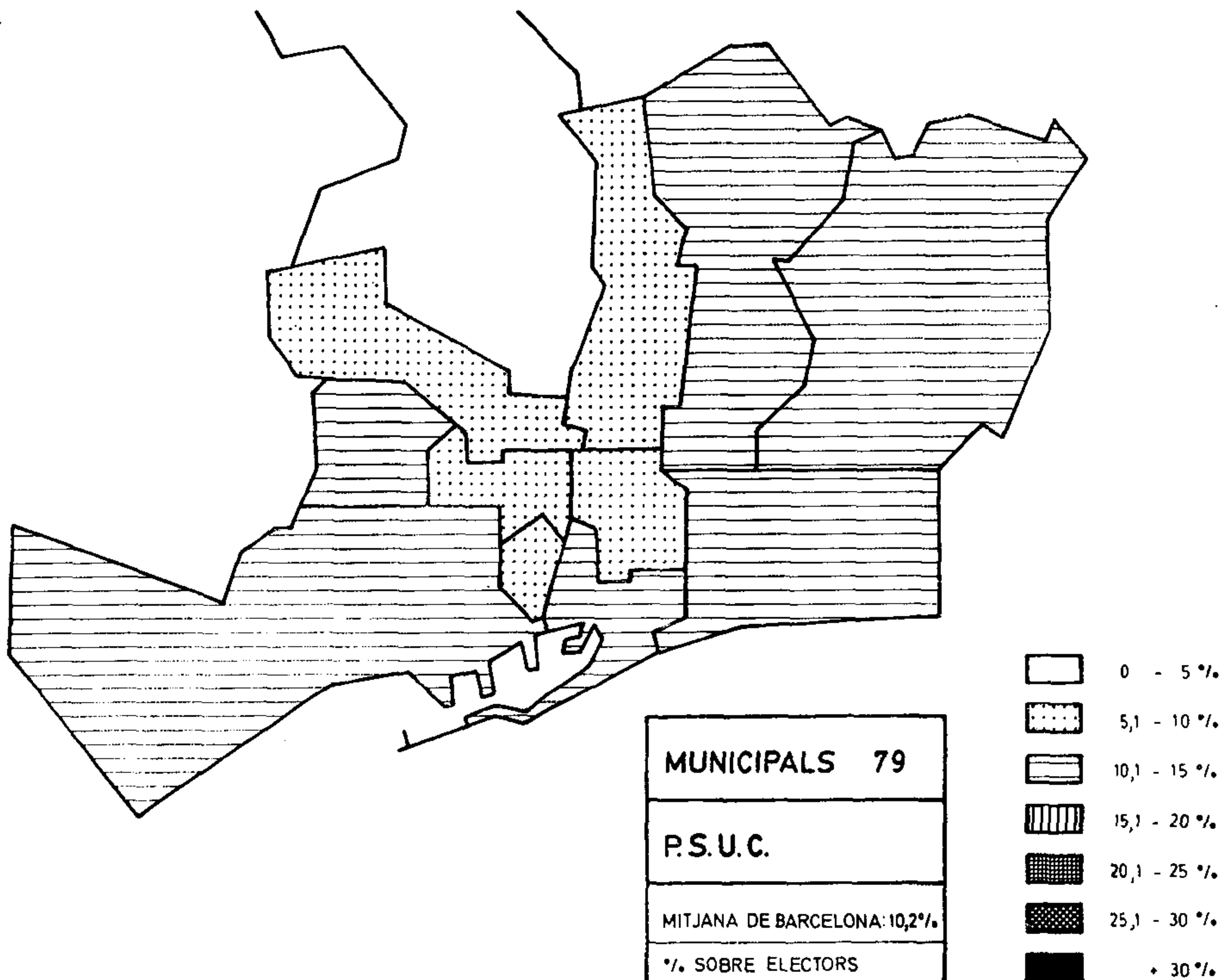
Mínims:

4,1 III

5,2 XI

*Classificació per districtes*1.er lloc a cap districte.2.^{on} lloc a 3 districtes: V, IX, X.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya : —
 Barna. província : 14,2
 Barna. municipi : 10,2

Valors extrems

Màxims:
 14,3 IX
 13,4 X

Mínims:

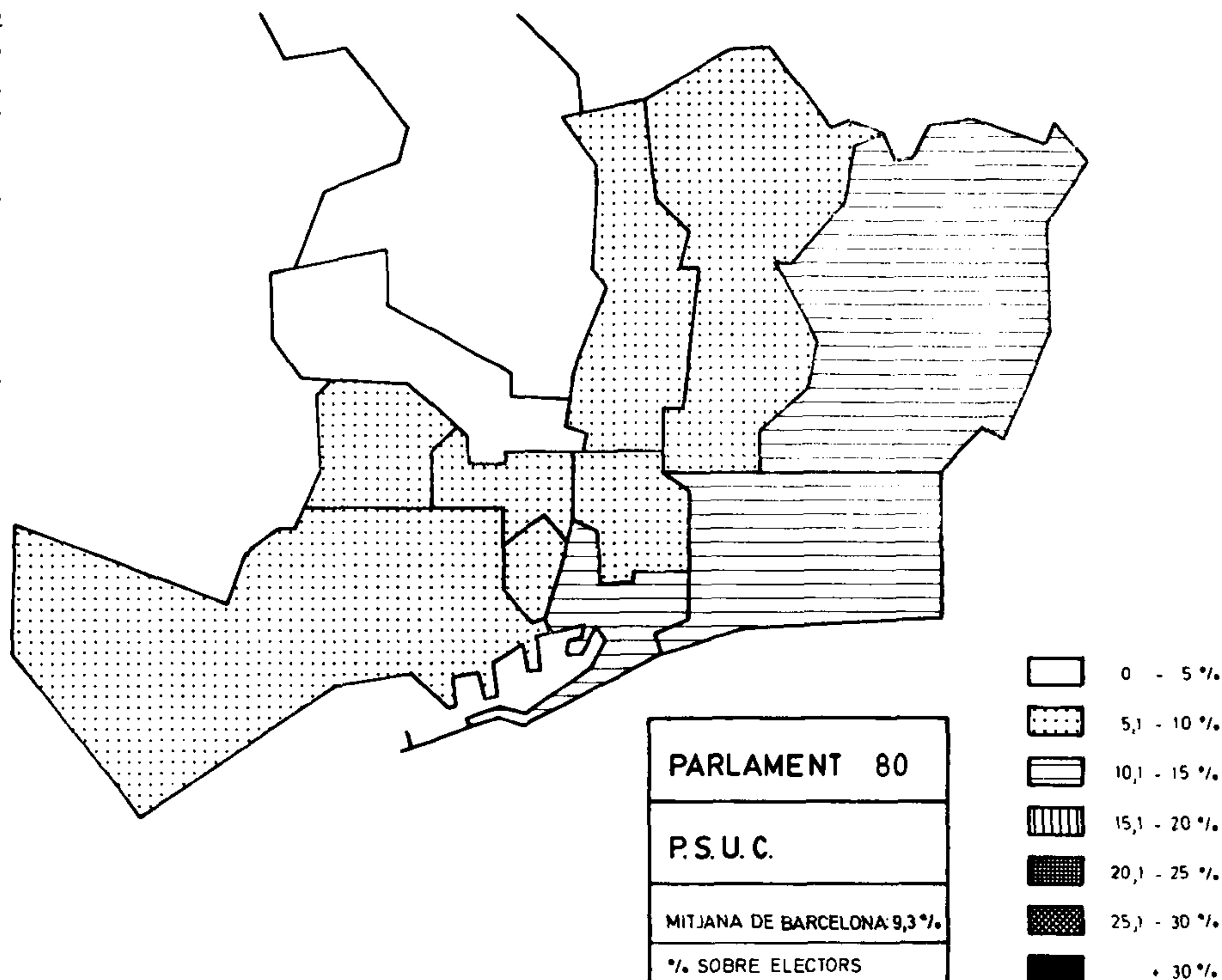
4,1 III
 5,2 XI

Regidors:

9

*Classificació per districtes*1.er lloc a cap districte.2.^{on} lloc a 7 districtes: I, II, V, VII, IX, X, XII.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Catalunya	: 11,6
Barna. província	: 12,8
Barna. municipi	: 9,3

Valors extrems

Màxims:	
13,5	IX
12,8	X

Mínims:	
3,6	III
4,7	XI

Classificació per districtes

- 1.er lloc a cap districte.
 2.^{on} lloc a 1 districte: IX.

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA (PSUC)

El PSUC se situa en tercer lloc de les forces polítiques en les quatre consultes del període 1977-80. Aquesta posició però, encobreix una lleugera tendència a la baixa, que només té una inflexió positiva en les eleccions municipals del 1979.

En aquesta consulta es trenca la pèrdua de valors absoluts i relatius del seu electorat. No obstant, els guanys en vots i percentatge que representa l'elecció de l'1 d'abril de 1979 no són conservats un any després —elecció del Parlament de 1980— quan els nivells se situen per dessota dels obtinguts en qualsevulla altra consulta.

Per districtes municipals, es repeteix en general la mateixa dinàmica. Però cal destacar que la tendència a la baixa és més forta en cinc districtes. Tres d'aquests districtes (III, VI, IX) són precisament àrees d'orientació conservadora amb feble presència comunista que, per tant, va debilitant-se encara més.

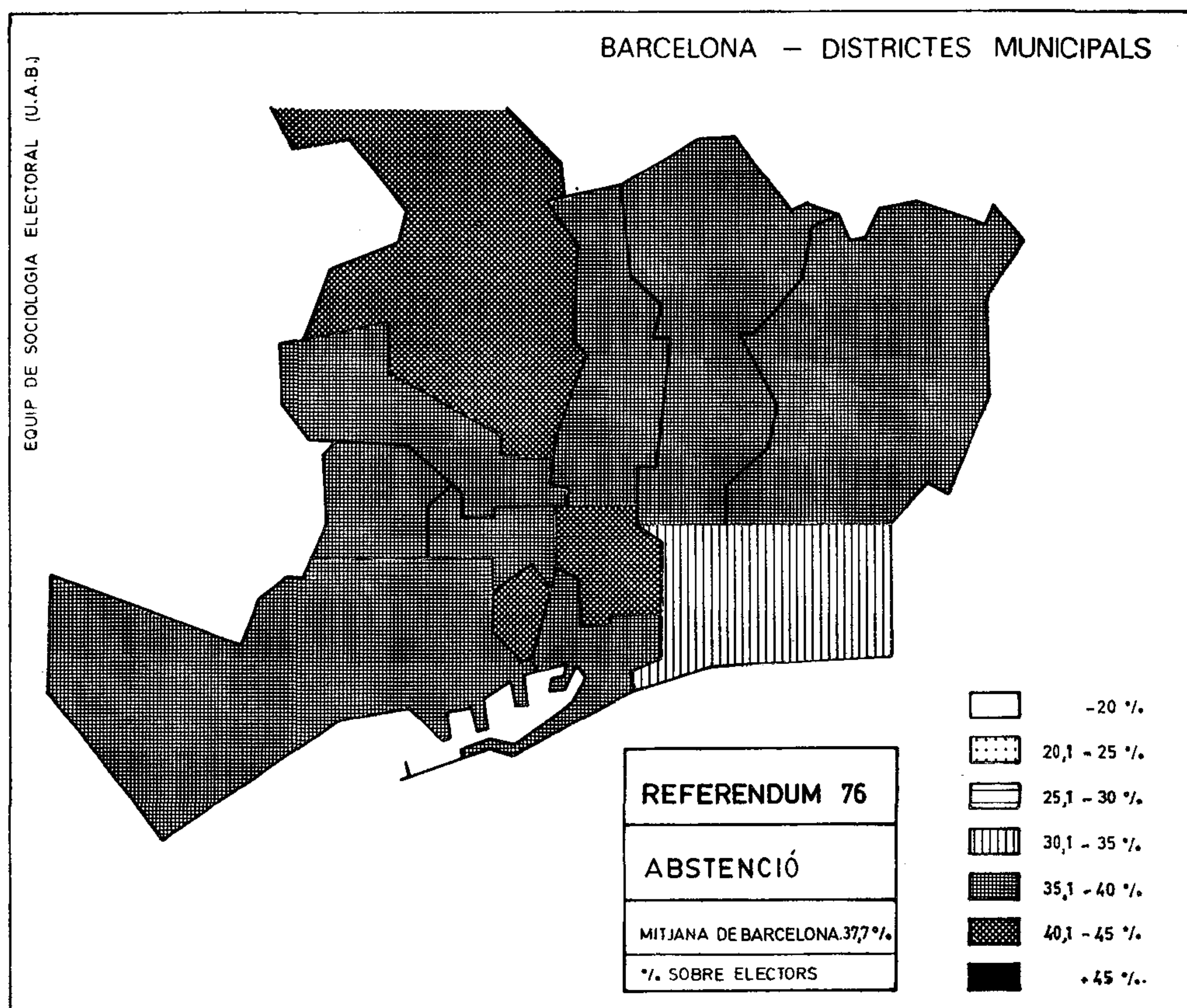
En canvi, els altres dos districtes —V i VII— presenten orientacions polítiques més esquerranes: la pèrdua —relativa— d'importància comunista cal atribuir-la, per tant, o al creixement de l'abstenció o al transvasament de vots.

La millor resistència a la pèrdua general es dona justament en els districtes municipals —IX, X, I— on la seva importància relativa és més gran. I això, malgrat l'important augment de l'abstenció que es dona en aquests districtes de composició social popular i orientació política a l'esquerra.

La distribució territorial del vot comunista és, a la ciutat de Barcelona, força estable. La cartografia ens revela un esquema de distribució molt precís —amb unes zones fortes i unes zones fluïxes— que es manté pràcticament inalterat en les diferents consultes.

Aquesta aparent estabilitat és compatible —com hem vist— amb una tendència a la baixa, probablement deguda a la disminució general de la participació electoral. Però el fet que aquesta disminució repercuteix de forma més acusada als districtes on el PSUC posseeix les seves bases més sòlides pot, en el futur, arribar amenaçar aquella estabilitat del vot comunista.

ELS REFERENDA

Valors mitjans

Barna. circumscripció: 27,9
Barna. municipi: 37,9

Valors extrems

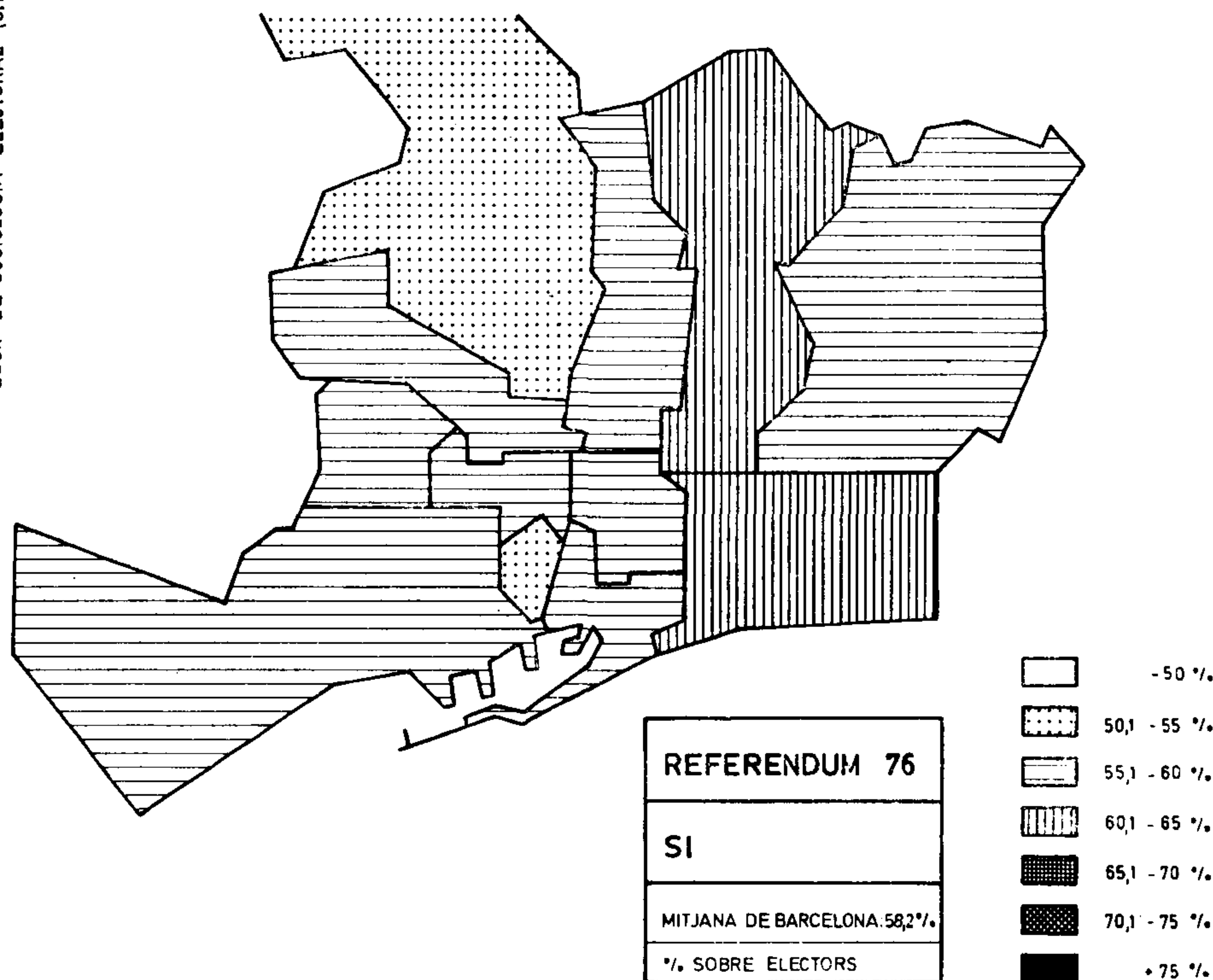
Màxims:

42,4 V
41,3 III

Mínims:

35,7 XII
36,5 III

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Barna. circumscripció: 67,1
 Barna. municipi: 58,2

Valors extrems

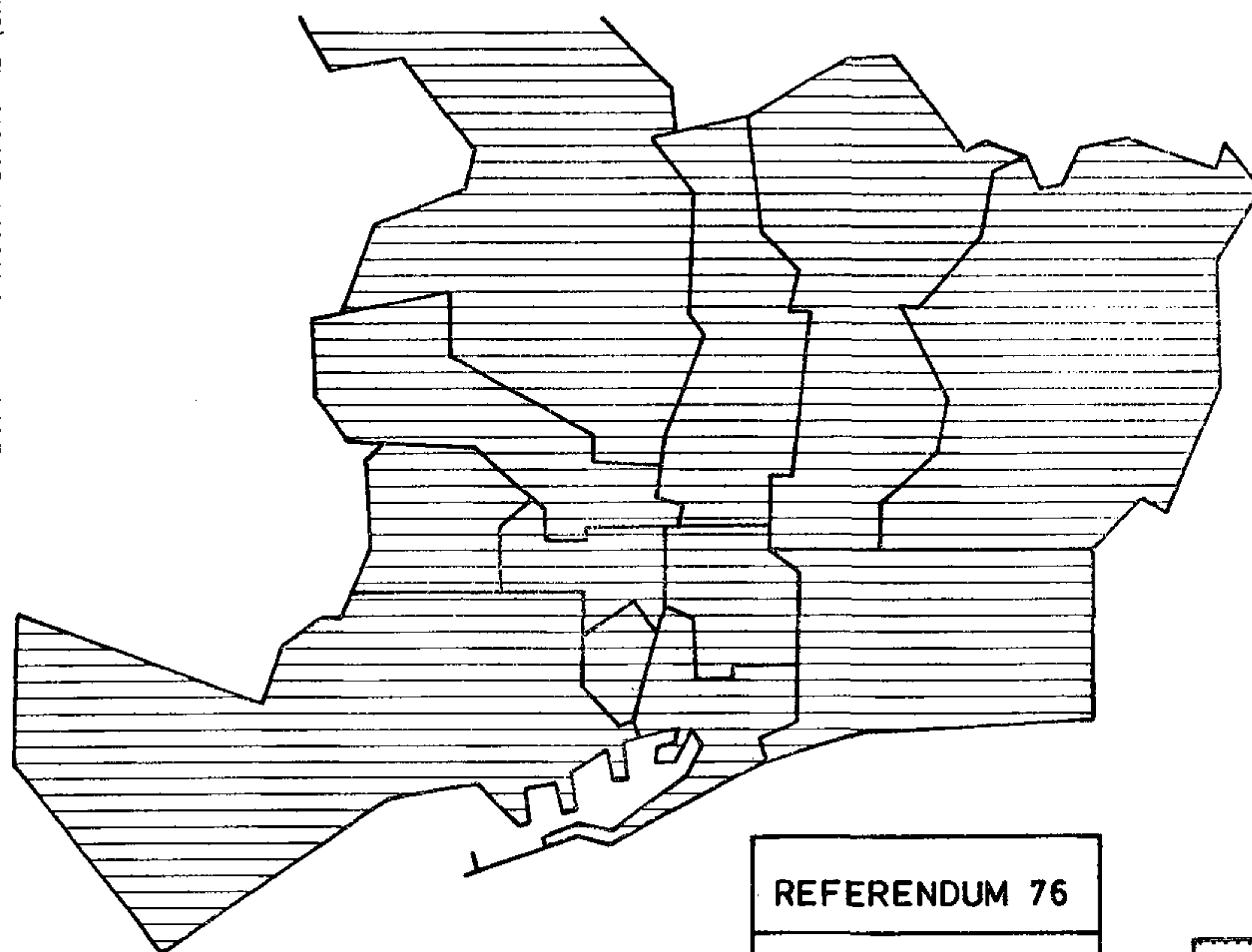
Màxims:

61,2 X
 60,5 XII

Mínims:

53,9 V
 54,4 III

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

REFERENDUM 76

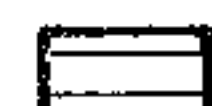
NO

MITJANA DE BARCELONA: 1,5 %.

% SOBRE ELECTORS

- 1 %

1,1 - 3 %

3,1 - 5 %

+ 5 %

Valors mitjans

Barna. circumscripció: 1,6
 Barna. municipi: 1,5

Valors extrems

Màxims:

2,4 III
 2,1 IV, XI

Mínims:

1,1 VII
 1,2 V, IX, XII

15 DE DESEMBRE DE 1976 - REFORMA POLÍTICA

Les especials circumstàncies polítiques, ja assenyalades, que marcaren la celebració d'aquest referèndum en fan difícil la comparació amb les restants consultes. L'abstenció, de nivells «normals» si la comparem amb resultats posteriors, fou considerada en aquell moment força elevada, després d'un període en que les pressions més o menys velades per forçar la participació, sobretot en els referenda, aconseguien una afluença notable a les urnes.

Al municipi de Barcelona el promig d'abstenció fou molt més elevat que a la resta de Catalunya. És difícil demostrar al nivell d'anàlisi en què ens movem si aquest abstencionisme fou resultat d'un triomf de les forces polítiques que el propugnaven o del desinterès de l'electorat per una consulta a mig camí entre el franquisme i la democràcia, que no emprava els medis coercitius d'un sistema ni oferia els incentius de l'altre. En el cas de Barcelona, però, sembla ser aquest darrer el motiu principal de la forta abstenció, si ens atenem a la seva distribució geogràfica juntament amb la distribució del SÍ i del NO.

Entre els districtes més abstencionistes trobem, ultra els del casc antic, que presenten aquesta tònica de forma permanent, els centrals, és a dir els III, IV, VI, XI. A l'extrem oposat el X i XII, seguits de molt aprop pel VII i el IX. En aquest sentit, aquesta consulta manté trets de les celebrades sota el franquisme, en què participaven més les classes econòmicament dependents, però sense assolir els massius nivells de participació, voluntària o no, d'aquelles. Aquesta línia divisòria entre districtes, si bé excessivament simplista, es manté encara amb certa intensitat en el referèndum de 1978, però s'anirà diluint en eleccions posteriors i en el de 1980.

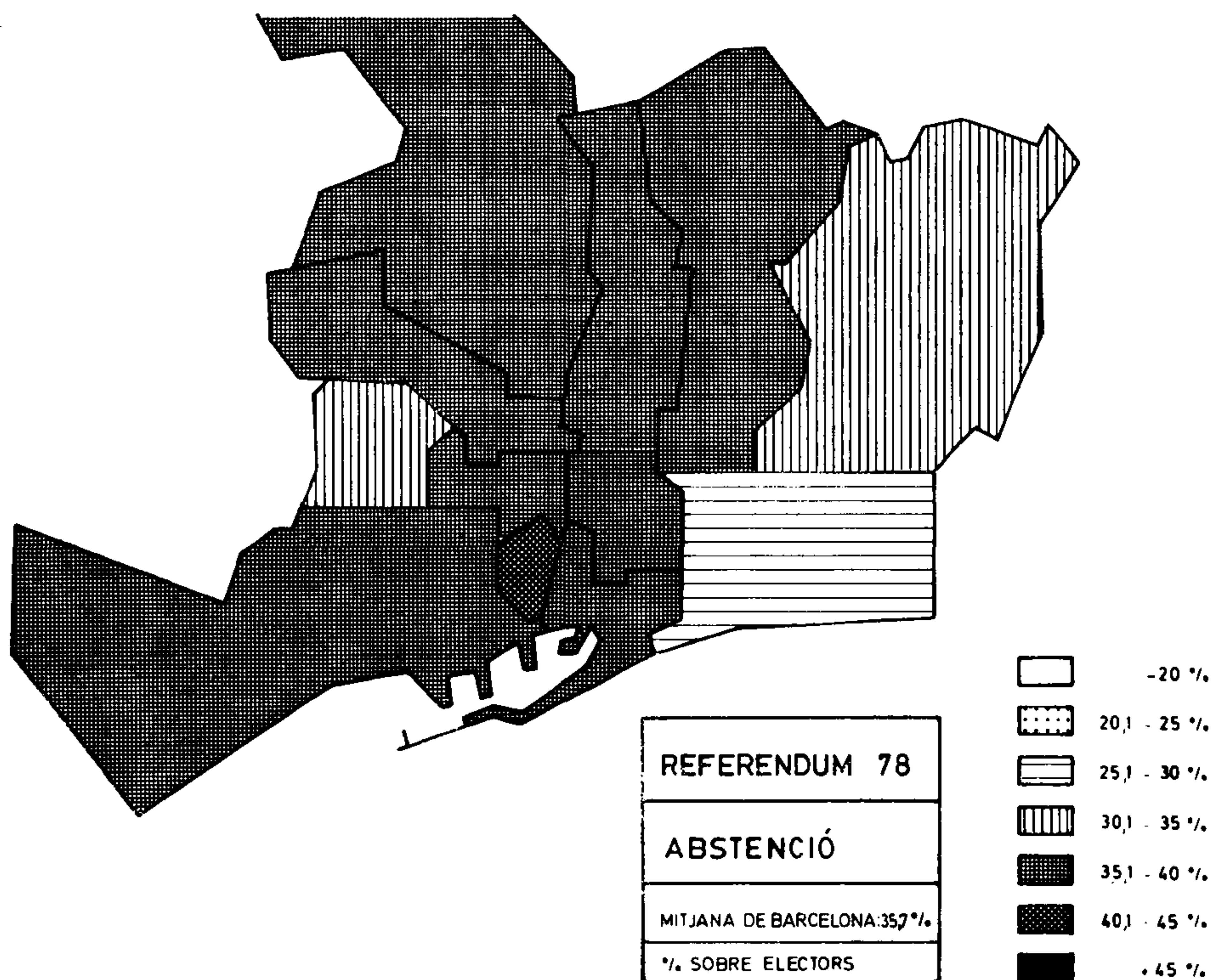
Amb lleugeres variants, el mapa del SÍ repeteix el de l'abstenció, amb el III i el V com a districtes més reticents i el X i XII com els dos més favorables. Les variacions en el NO són en canvi molt poc marcades, entre 1,1 % i 2,4 %, i donen un mapa completament uniforme. Afinant més dins d'aquest interval, veiem com es reproduïx el mapa del SÍ però a l'inversa: més vots negatius en el III, IV i XI i menys en el VII, IX i XII. El Vè. es una excepció ja que dóna baixos percentatges tant de NO com de SÍ compensats per més vots blancs.

Com a tret especial remarcuem que els vots blancs són superiors als NO en gairebé tots els districtes exceptuant el III i el IV, fet diferencial respecte a qualsevol dels referenda anteriors o posteriors.

En resum, podem dir que les classes benestants han estat menys motivades que les classes assalariades per anar a votar i des d'una postura més oposada a la reforma. Els districtes on les forces d'esquerra han demostrat posteriorment una major presència han estat en canvi els més participatius i favorables a l'aprovació del referèndum, o, com a mínim, dubitatius, però no contraris.

Jutjat a posteriori, cal segurament interpretar que, al municipi de Barcelona, la reforma política fou recolzada majoritàriament a nivell popular —malgrat la natural reticència de les forces polítiques encara no legalitzades—, com una via encara incerta però esperançadora per acabar amb l'etapa política anterior.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Barna. circumscripció: 32,1
 Barna. municipi: 35,7

Valors extrems

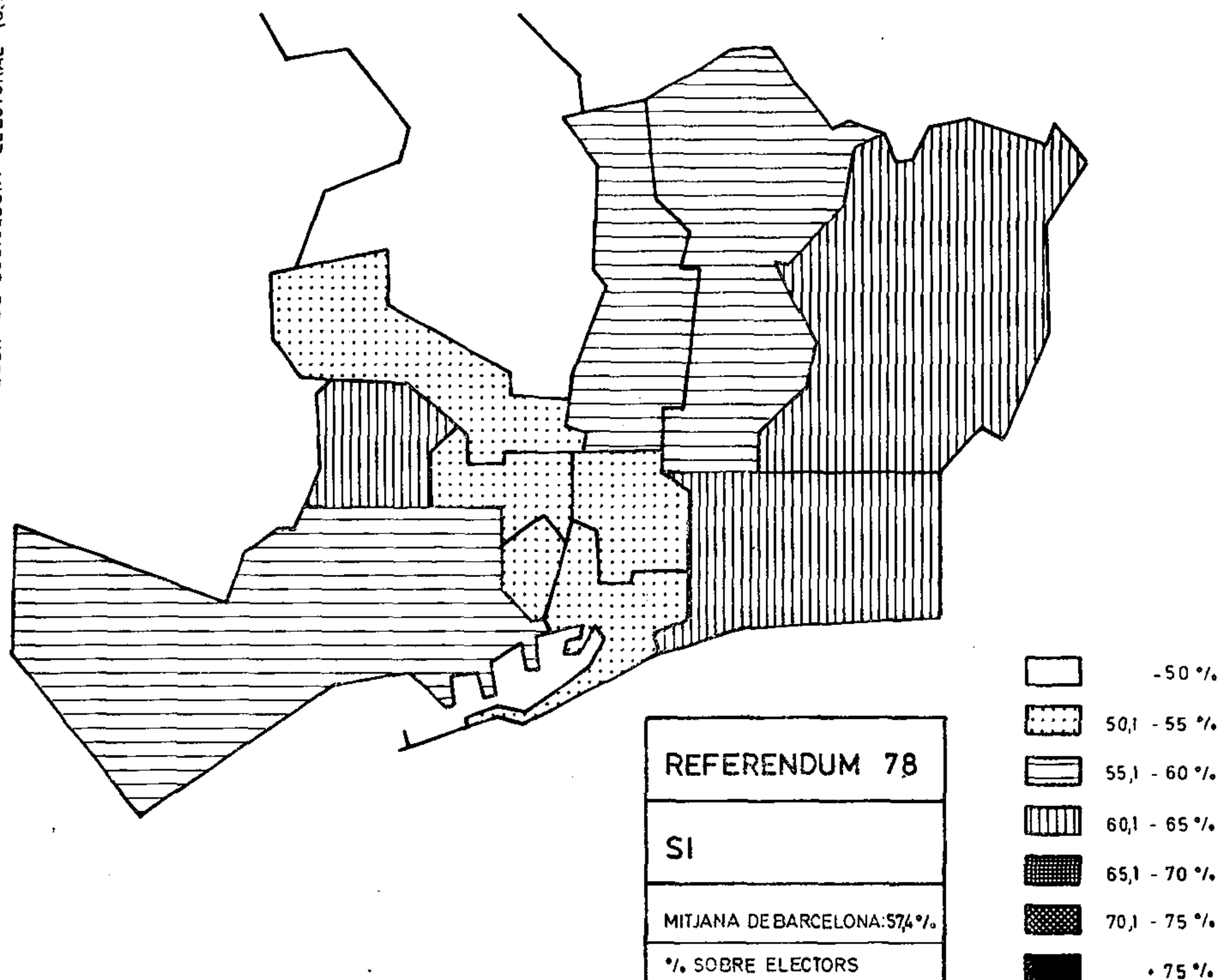
Màxims:

43,9 V
 38,6 I

Mínims:

29,9 X
 33,1 IX

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Barna. circumscripció: 61,4
 Barna. municipi: 57,4

Valors extrems

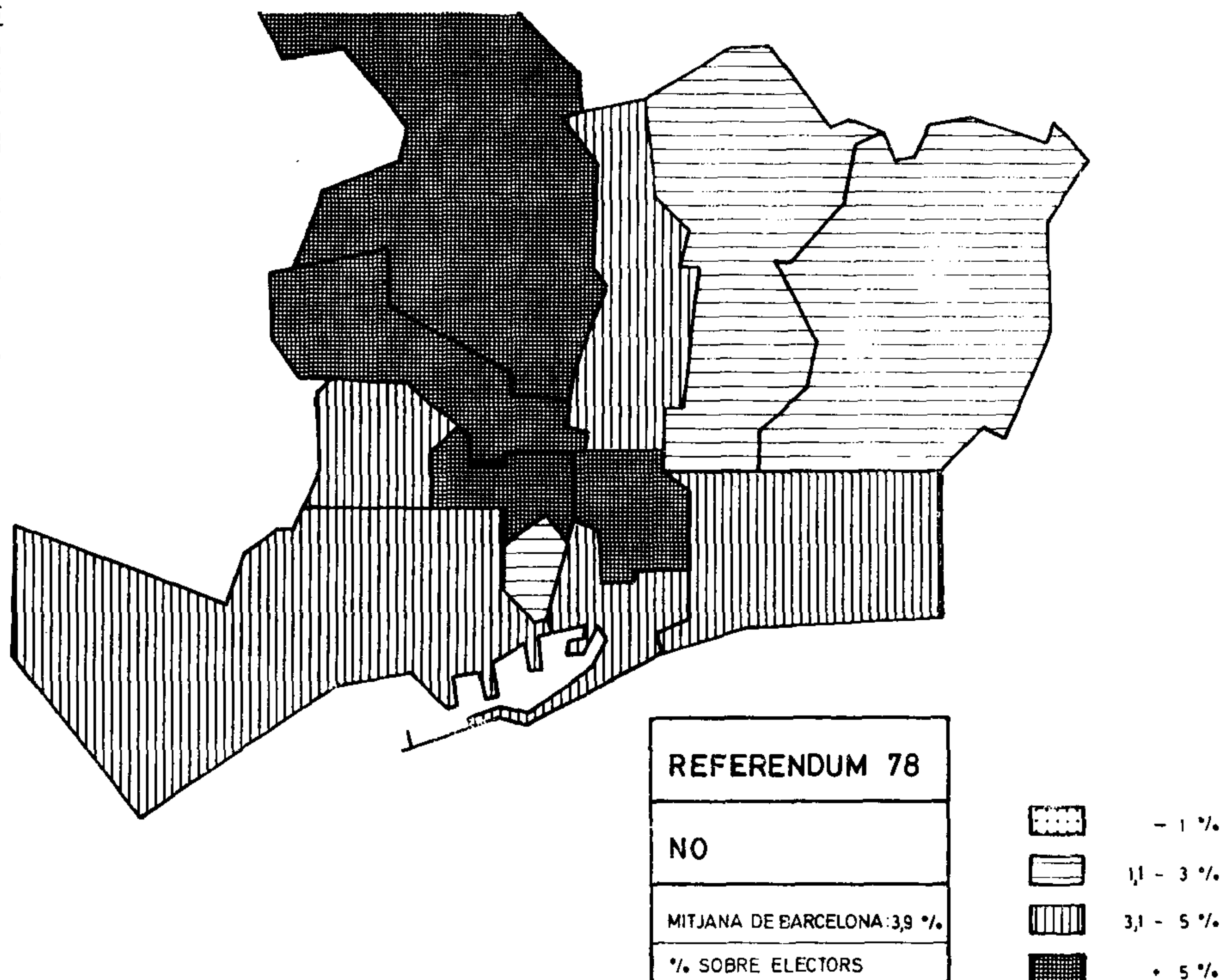
Màxims:

63,5 X
 61,2 IX

Mínims:

50,0 III
 50,9 V

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Barna. circumscripció: 3,2
 Barna. municipi: 3,9

Valors extrems

Màxims:

7,9 III

6,8 XI

Mínims:

2,6 VII

2,9 IX

6 DE DESEMBRE DE 1978 - CONSTITUCIÓ

En el referèndum de 1978 el panorama polític estava ja molt més clarificat que en l'anterior. Es defineixen en favor de la participació la pràctica totalitat dels partits parlamentaris, que intervingueren amb més o menys èmfasi en la campanya a favor de la Constitució. ERC, que propugnava l'abstenció, i AP que donava llibertat de vot als seus electors, foren les dues úniques excepcions importants, al marge de grups radicals d'un o altre signe.

La participació fou inferior a la de 1976 i també inferior a Barcelona-ciutat que a Catalunya. La distribució geogràfica dels resultats segueix unes pautes que l'apropen a les que es van conformant a partir de 1977. Els districtes de la perifèria es contraposen als del centre si bé per marges de variació tant escassos, que no apareix massa clarament en el mapa. En el del NO es dibuixa en canvi de forma nítida el cuny centre-occidental.

Els districtes VII, IX i X són els més participatius. La resta, amb l'excepció del V que com sempre s'absté més que cap, es mou dins de cotes molt semblants, de 35,3 a 38,6. Tendeixen a situar-se al voltant dels valors màxims d'aquest interval l'I, el III, el IV i el XII.

El Sí reproduceix a grans trets una estructura espacial semblant a la de l'abstenció, amb un mínim al III i uns valors màxims superiors al 60 % en els VII, IX i X.

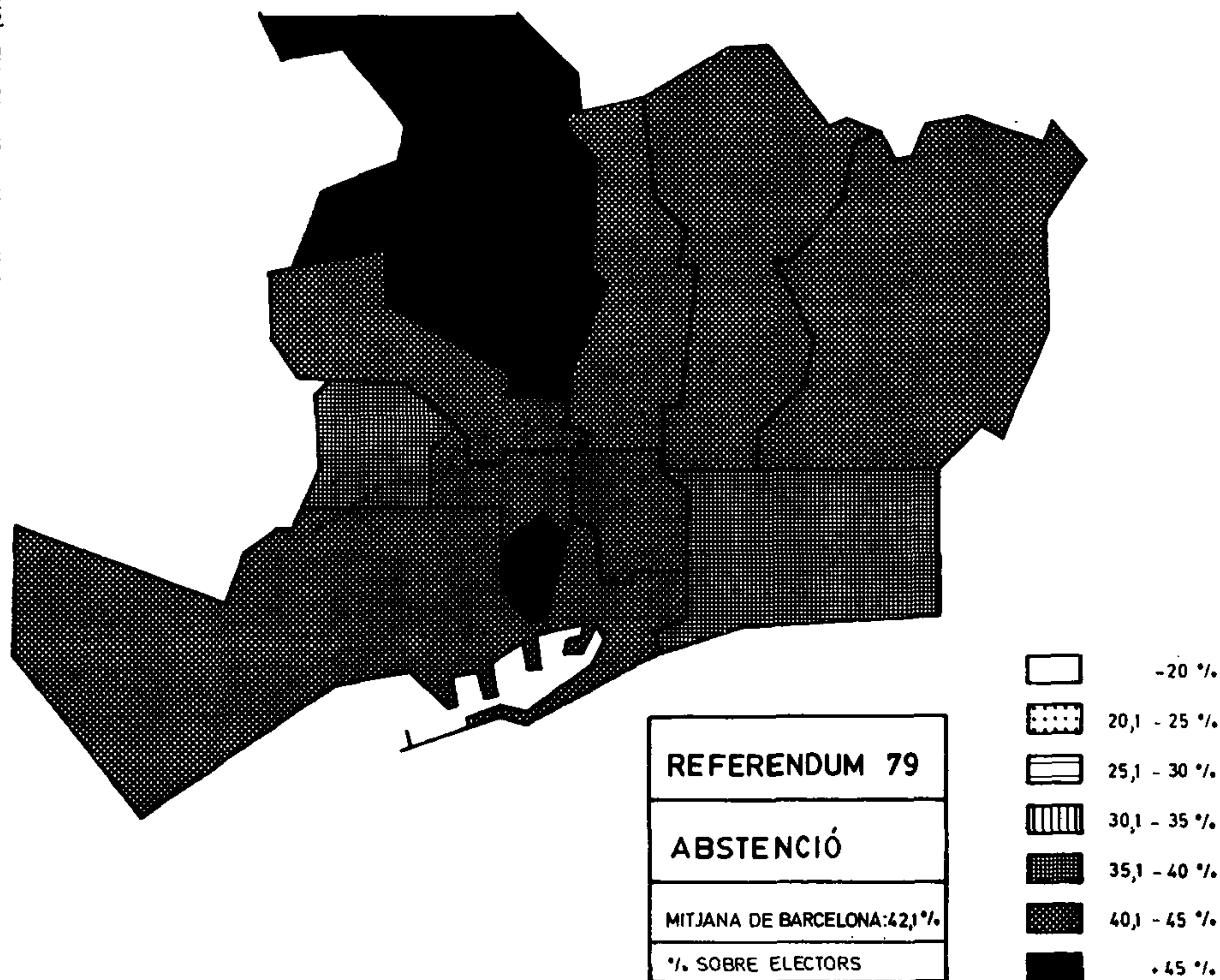
Remarquem del mapa del NO, ultra la configuració del cuny centre-occidental, el baix percentatge en el dte. V, que resta igualat al IX i XII, clarament destacat del seu contorn, sense que en canvi hagués mostrat alts percentatges de Sí.

L'oposició o reticència front a aquest referèndum es dona principalment en aquells districtes on hi tenen més força els partits de dreta o centre-dreta. Entre aquests la majoria estaven a favor del Sí. Cal per tant concloure que la major part del seu electorat deixà de recolzar-los en aquesta ocasió, ja que la suma de vots blancs, negatius i abstenció es superior a la xifra de vots obtinguts en les diferents consultes.

La postura davant aquesta Constitució ha estat doncs de reticència per part d'un electorat que ha vist com participaven en la seva elaboració partits oficialment anatemitzats durant tants anys, mentre que s'hi han mostrat clarament favorables aquells districtes amb predomini d'assalariats i un electorat clarament orientat a l'esquerra.

Es tractava, en resum, d'un referèndum celebrat sota condicions polítiques ben diferents a les de 1976, amb uns mecanismes de funcionament gairebé democràtics, en el que l'electorat es podia manifestar molt més lliurement. No és sorprenent que segueixi un comportament força conseqüent que pot referir-se a la «clivella» bàsica dreta-esquerra que ha dividit des de 1977 el territori municipal de Barcelona.

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Barna. circumscripció: 39,0
 Barna. municipi: 42,1

Valors extrems

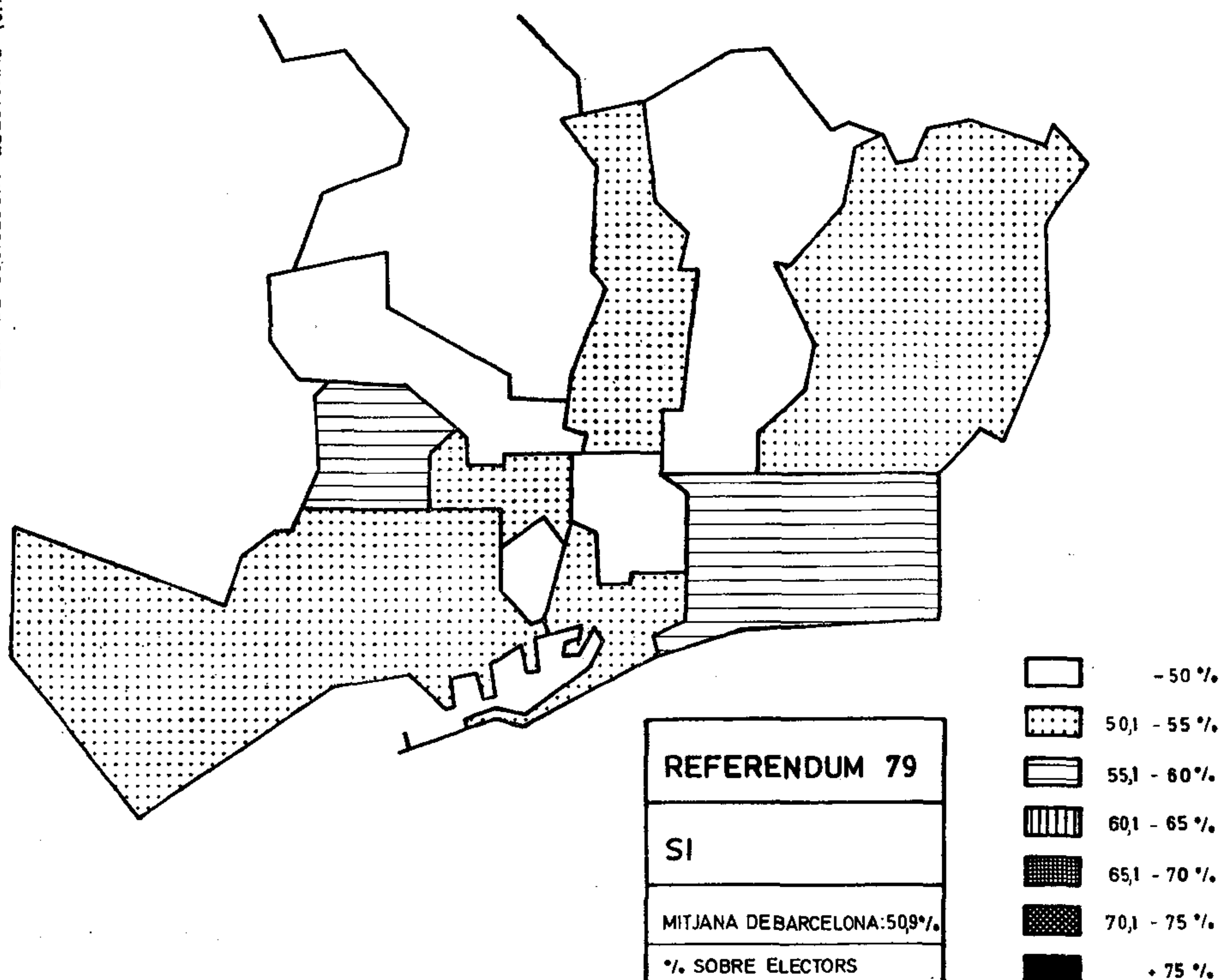
Màxims:

49,1 III
 47,4 V

Mínims:

36,3 X
 37,5 VII

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

Valors mitjans

Barna. circumscripció: 53,6
 Barna. municipi: 50,9

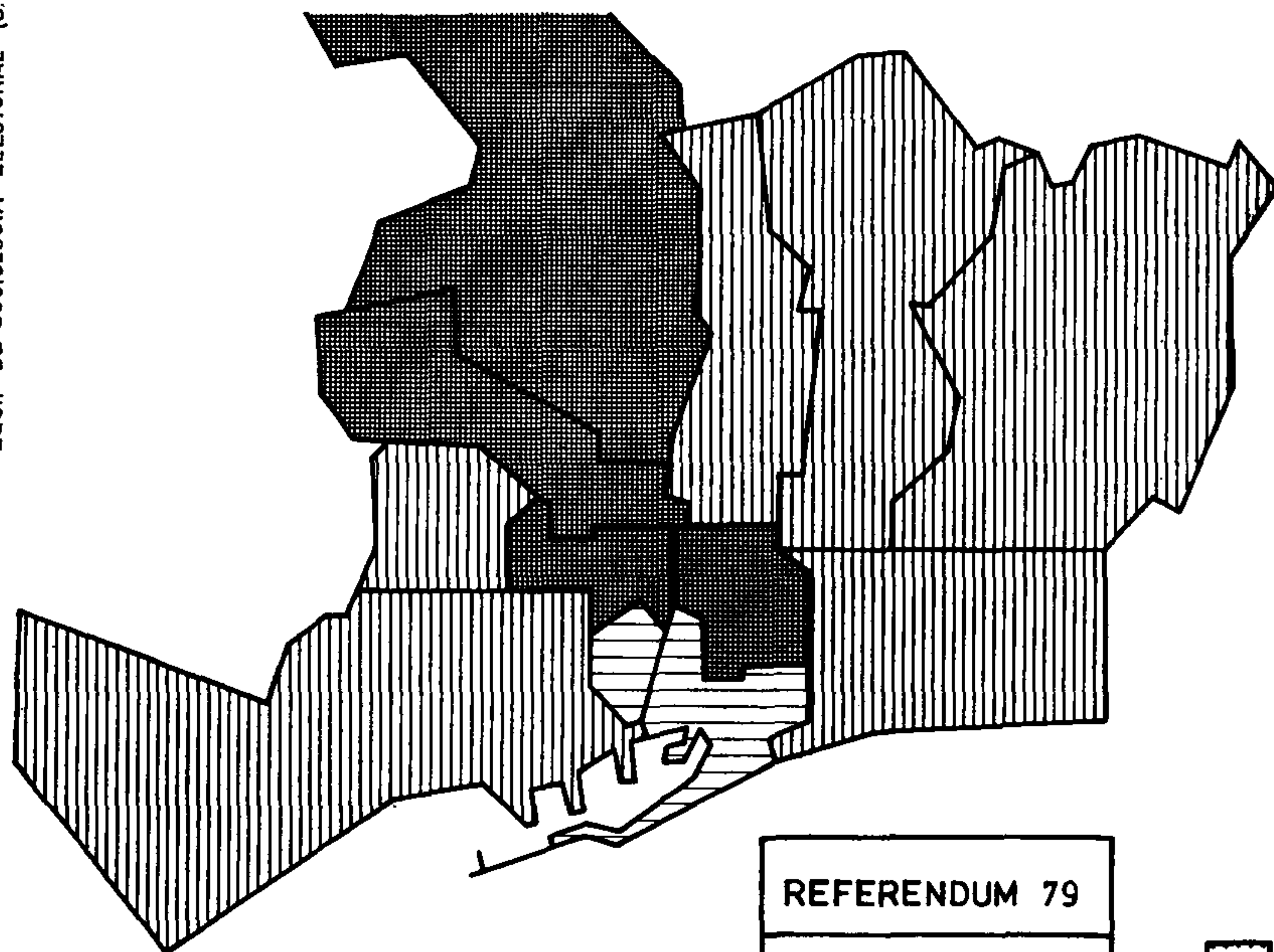
*Valors extrems***Màxims:**

57,2 VII
 56,9 X

Mínims:

41,1 III
 47,6 XI

BARCELONA — DISTRICTES MUNICIPALS

REFERENDUM 79

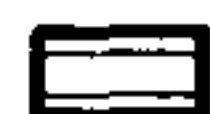
NO

MITJANA DE BARCELONA: 4,9 %.

% SOBRE ELECTORS

- 1 %.

1,1 - 3 %.

3,1 - 5 %.

+ 5 %.

Valors mitjans

Barna. circumscripció : 4,9

Barna. municipi : 4,9

Valors extrems

Màxims :

7,5 III

7,2 XI

Mínims :

2,8 V

3,6 VII

El referèndum per l'Estatut d'Autonomia vingué marcat per una abstenció que, si no pot ser considerada excessivament elevada, si va ser inesperada i per a molts decepcionant, tenint en compte la sensibilització popular que aconseguia el tema autonòmic en la manifestació que l'11 de setembre de 1977 treia al carrer més d'un milió de persones.

A la ciutat de Barcelona, l'abstenció va ser pràcticament igual a la de les eleccions al Parlament de Catalunya i només ha estat ultrapassada per les municipals de 1979. És també sensiblement superior a la de Catalunya.

Pocs elements nous hi ha per constatar en aquest referèndum als que no ens haguem referit en els dos anteriors. Destaquem també ara com a menys participatius el III i el V, i com a menys abstencionistes el VII i l'XI.

Les variacions entre districtes no són massa importants i guarden molta similitud amb el de 1978. Són de destacar en aquest sentit els dos mapes del NO, per llur semblança tant en intensitat com en el repartiment del vot per districtes.

El mapa del Sí acusa una major feblesa ara que en el 1978, amb 5 districtes que no arriben a donar ni un 50 % de vots afirmatius sobre els electors inscrits i amb un percentatge màxim de 57,2 %.

Una anàlisi més aprofundida dels resultats per barris * indicava que el factor nacionalista podia explicar algunes diferències entre els resultats d'aquest referèndum i el dels anteriors. Es pot explicar que el més alt nombre de vots i de Sí es concentrin en el VII i el X, districtes d'àmplia base popular i arrelada tradició catalanista, ja que la presència conjunta d'aquests dos factors és la que en última instància dóna les zones més favorables a l'autonomia.

L'abstenció es reparteix més uniformement, sense que apareixin tant marcades les diferències entre centre i perifèria, fet en el que sens dubte hi ha intervingut la defecció de sectors de la població d'origen immigrat i assentament recent, localitzada a la part més extrema de l'arc exterior, al nord-est de Barcelona.

L'escassa assimilació en la vida política catalana i la desconfiança en aquest estatut —desconfiança per excés o per defecte— han jugat segurament un paper important en l'abstenció o el vot negatiu.

* Vegi's Taula de Canvi.

4.- QUADRES DE RESULTATS

ADVERTIMENTS

CATALUNYA

- Presentem els resultats dividits en dos blocs: els partits parlamentaris i els no parlamentaris.
Dels partits parlamentaris i de l'abstenció hi consten a nivell de circumscripció electoral i de comarques tots els resultats de les dues eleccions legislatives de 1977 i 1979 i de les del Parlament de Catalunya de 1980, en números absoluts i percentatges sobre votants i sobre cens electoral.
Quant als partits que no obtenen representació parlamentària els fem constar en una taula apart per a cada elecció i solament els facilitem a nivell de circumscripció.
També incluïm una taula amb els vots nuls i en blanc de les diverses consultes.
- Dels *referenda* presentem resultats per circumscripcions i comarques, fent-hi constar també els resultats en números absoluts i percentatges sobre votants i sobre cens electoral de l'abstenció, vots afirmatius, vots negatius, vots en blanc i vots nuls.
- Advertim que en les eleccions del Parlament i en el Referèndum de l'Estatut hi ha lleugeres discrepàncies entre els resultats per circumscripció i els comarcals. N'és la causa la disparitat de fonts car mentre els de circumscripció són els proclamats per les Junes Electorals Provincials, els comarcals han estat elaborats a partir dels resultats provisionals facilitats per l'Institut d'Estadística i Documentació de la Generalitat de Catalunya l'endemà d'ambdues consultes.
- En el quadre de resultats de les eleccions municipals hem agrupat les candidatures independents en tres blocs: progressistes, conservadors i no determinades. El criteri bàsic per les dues primeres classificacions ha estat la intervenció o no, en elles, de persones més o menys vinculades i/o recolzades per partits d'esquerra. El tercer grup inclou aquelles candidatures per a les quals no ha estat possible de definir la tendència política majoritària. No hi ha dubte que un coneixement més aprofundit de l'àmbit local on ha tingut lloc l'elecció pot introduir algunes variacions en les divisions emprades i, per tant, en els resultats a nivell comarcal.

BARCELONA

- Per Barcelona-ciutat presentem només els resultats dels partits parlamentaris, prescindint dels vots nuls i blancs.
- La desigual evolució del cens electoral ve en part també explicada per la disparitat de fonts i en part per les deficiències d'ordre tècnic que l'han caracteritzat tradicionalment i que les rectificacions pre-electorals d'aquests anys no han aconseguit de resoldre.
- La mesa de transeünts no ha estat incorporada als quadres de resultats per la impossibilitat d'assignar-la a cap districte en concret.

I. — RESULTATS ELECTORALS

A CATALUNYA

ELECCIONS LEGISLATIVES

CATALUNYA

ELECCIONS

— RESULTATS PER CIRCUMSCRIPCIONS

PARTICIPACIÓ I ABSTENCIÓ

	<i>Congrés de Diputats</i> 15 - VI - 1977				<i>Congrés de Diputats</i> 1 - III - 1979				<i>Parlament de Catalunya</i> 20 - III - 1980			
	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>
Barcelona	3.035.289	2.406.283	79,3	20,7	3.417.233	2.341.120	68,5	31,5	3.404.334	2.112.355	62,1	37,9
Girona	307.520	250.562	81,4	18,6	336.904	240.612	71,4	28,6	337.842	228.956	67,8	32,2
Lleida	239.553	188.688	78,8	21,2	267.374	174.750	65,3	34,7	270.647	160.644	59,4	40,6
Tarragona	329.793	255.599	77,5	22,5	371.988	251.716	67,7	32,3	379.475	224.751	59,2	40,8
CATALUNYA	3.912.155	3.101.132	79,3	20,7	4.393.499	3.008.198	68,5	31,5	4.392.298	2.726.706	62,1	37,9

(1) *Participació*(2) *Abstenció*

VOTS NULS I EN BLANC

	<i>Congrés de Diputats 15-VI-77</i>			<i>Congrés de Diputats 1-III-79</i>			<i>Parlament de Catalunya 20-III-80</i>		
NULS	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
Barcelona	3.946	0,2	0,1	9.526	0,4	0,3	14.451	0,7	0,4
Girona	546	0,2	0,2	728	0,3	0,2	1.278	0,5	0,4
Lleida	360	0,2	0,1	679	0,4	0,2	914	0,6	0,3
Tarragona	484	0,2	0,1	591	0,2	0,1	1.369	0,6	0,4
CATALUNYA	5.336	0,2	0,1	11.524	0,4	0,3	18.012	0,7	0,4
EN BLANC									
Barcelona	30.169	1,2	1,0	42.736	1,8	1,2	10.141	0,5	0,3
Girona	4.178	1,7	1,3	4.042	1,7	1,2	1.249	0,5	0,4
Lleida	2.849	1,5	1,2	2.486	1,4	0,9	722	0,4	0,3
Tarragona	4.913	1,9	1,5	3.789	1,5	1,0	1.457	0,6	0,4
CATALUNYA	42.109	1,3	1,1	53.053	1,8	1,2	13.569	0,5	0,3

(1) % sobre votants

(2) % sobre electors

CATALUNYA
— **RESULTATS PER COMARQUES**

ELECCIONS

PARTICIPACIO - ABSTENCIO

COMARQUES	Congrés de Diputats 15 - VI - 1977				Congrés de Diputats 1 - III - 1979				Parlament de Catalunya 20 - III - 1980			
	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>
Alt Penedès	41.505	34.459	83,0	17,0	45.919	33.141	72,2	27,8	45.129	31.439	69,7	30,3
Anoia	49.425	40.680	82,2	17,8	55.412	39.089	70,5	29,5	55.024	37.754	68,6	31,4
Bages	102.384	86.520	84,5	15,5	114.893	85.250	74,2	25,8	112.372	79.198	70,5	29,5
Baix Llobregat	295.652	244.896	82,8	17,2	329.701	240.166	72,8	27,2	331.733	213.095	64,2	35,8
Barcelonès	1.767.589	1.354.668	76,6	23,4	1.990.246	1.308.549	65,7	34,3	1.981.334	1.159.158	58,5	41,5
Berguedà	30.750	24.907	80,9	19,1	33.852	23.285	68,8	31,2	33.263	22.525	67,7	32,3
Garraf	42.683	36.221	84,9	15,1	49.074	36.011	73,4	26,6	49.032	33.155	67,6	32,4
Maresme	153.083	128.318	83,8	16,2	172.456	125.996	73,0	27,0	171.837	118.142	68,7	31,3
Osona	71.469	61.313	85,7	14,3	79.417	57.604	72,5	27,5	78.828	56.242	71,3	28,7
Vallès Occidental	356.087	291.841	81,9	18,1	403.927	288.870	71,5	28,5	403.203	265.411	65,8	34,2
Vallès Oriental	123.073	101.058	82,1	17,9	140.617	101.842	72,4	27,6	141.200	94.699	67,1	32,9
Alt Empordà	54.422	43.736	80,4	19,6	59.600	41.019	68,8	31,2	59.721	38.963	65,2	34,8
Baix Empordà	53.775	43.453	81,8	18,2	59.056	42.462	71,9	28,1	58.556	40.103	68,5	31,5
Cerdanya	8.756	6.727	76,8	23,2	.9669	6.176	63,9	36,1	9.666	5.879	60,8	39,2
Garrotxa	33.895	27.729	81,8	18,2	35.424	26.231	74,0	26,0	35.361	24.761	70,0	30,0
Gironès	84.894	70.154	82,6	17,4	94.172	67.562	71,7	28,3	94.121	64.676	68,7	31,3
Ripollès	23.901	20.218	84,1	15,9	25.925	19.065	73,5	26,5	25.645	18.356	71,6	28,4
Selva (La)	51.756	41.719	80,6	19,4	57.508	41.186	71,7	28,3	57.703	39.011	67,6	32,4

Alt Urgell	13.453	9.877	73,4	26,6	15.471	9.531	61,6	38,4	15.562	8.606	55,3	44,7
Garrigues (Les)	16.474	13.585	82,5	17,5	18.503	12.863	69,5	30,5	18.535	11.876	64,1	35,9
Noguera	32.311	24.937	77,1	22,9	35.707	23.038	64,5	35,5	36.006	21.583	59,9	40,1
Pallars Jussà	13.654	9.743	71,3	28,7	15.151	8.944	59,0	41,0	15.311	8.637	56,4	43,6
Pallars Sobirà	4.463	3.067	68,7	31,3	5.109	2.945	57,6	42,4	5.105	2.839	55,6	44,4
Segarra	12.439	9.264	74,4	25,6	13.859	8.145	58,8	41,2	13.957	8.282	59,3	40,7
Segrià	108.444	88.105	81,2	18,8	121.078	81.939	67,7	32,3	123.197	72.050	58,5	41,5
Solsonès	7.562	5.332	70,5	29,5	8.480	4.740	55,9	44,1	8.564	5.139	60,0	40,0
Urgell	24.805	20.099	81,0	19,0	27.064	18.000	66,5	33,5	27.407	17.552	64,0	36,0
Vall d'Aran	3.762	2.978	79,1	20,9	4.342	2.898	66,7	33,3	4.395	2.509	57,1	42,9
Alt Camp	22.175	18.275	82,4	17,6	24.790	18.120	73,1	26,9	24.916	17.563	70,5	29,5
Baix Camp	71.871	52.604	73,1	26,9	83.645	54.777	65,5	34,5	85.402	49.250	57,7	42,3
Baix Ebre	46.302	36.250	78,2	21,8	52.390	34.442	65,7	34,3	52.687	27.833	52,8	47,2
Baix Penedès	17.426	14.349	82,3	17,7	20.095	14.594	72,6	27,4	20.675	13.616	65,9	34,1
Conca de Barberà	13.074	9.923	75,9	24,1	14.467	9.466	65,4	34,6	14.491	9.123	62,9	37,1
Montsià	34.289	26.628	77,6	22,4	37.347	24.757	66,3	33,7	37.870	20.478	54,0	46,0
Priorat	8.126	6.402	78,7	21,3	8.721	6.160	70,6	29,4	8.650	5.925	68,5	31,5
Ribera d'Ebre	18.076	13.835	76,5	23,5	19.623	12.956	66,0	34,0	19.759	11.793	59,7	40,3
Tarragonès	87.920	68.911	78,3	21,7	99.416	68.620	69,0	31,0	103.682	60.909	58,7	41,3
Terra Alta	10.426	8.351	80,2	19,8	11.373	7.759	68,2	31,8	11.318	7.606	67,2	32,3

<i>CATALUNYA</i>	3.912.155	3.101.132	79,3	20,7	4.393.499	3.008.198	68,5	31,5	4.391.217	2.725.736	62,1	37,9
------------------	-----------	-----------	------	------	-----------	-----------	------	------	-----------	-----------	------	------

(1) *Participació*

(2) *Abstenció*

CATALUNYA

ELECCIONS

— RESULTATS PER CIRCUMSCRIPCIONS

	Congrés de Diputats 15-VI-77			Congrés de Diputats 1-III-79			Parlament de Catalunya 20-III-80		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
AP / CD / SC *									
Barcelona	75.514	3,1	2,5	84.387	3,6	2,5	54.135	2,6	1,6
Girona	7.954	3,2	2,6	7.927	3,3	2,3	3.288	1,4	1,0
Lleida	10.066	5,3	4,2	5.509	3,1	2,1	—	—	—
Tarragona	15.143	5,9	4,6	9.989	4,0	2,7	6.747	3,0	1,8
CATALUNYA	108.677	3,5	2,7	107.812	3,6	2,4	64.170	2,3	1,5

CC - UCD

Barcelona	362.422	15,0	11,9	388.276	16,6	11,4	171.816	8,1	5,0
Girona	45.225	18,0	14,7	58.939	24,5	17,5	34.482	15,1	10,2
Lleida	45.222	24,0	18,9	54.540	31,2	20,4	37.405	23,3	13,8
Tarragona	68.550	26,8	20,8	69.926	27,8	18,8	43.913	19,5	11,6
CATALUNYA	521.419	16,8	13,3	571.681	19,0	13,0	287.616	10,5	6,5

UCDCC

Barcelona	129.072	5,4	4,2	—	—
Girona	13.348	5,3	4,3	—	—
Lleida	17.583	9,3	7,3	—	—
Tarragona	14.074	5,5	4,3	—	—
CATALUNYA	174.077	5,6	4,4	—	—

PDC / CiU

Barcelona	372.546	15,5	12,3	363.148	15,5	10,6	572.465	27,1	16,8
Girona	67.204	26,8	21,8	58.722	24,4	17,4	84.501	36,9	25,0
Lleida	45.412	24,1	19,0	27.399	15,7	10,2	45.162	28,1	16,7
Tarragona	36.898	14,4	11,2	34.885	13,8	9,4	52.660	23,4	13,9
CATALUNYA	522.060	16,8	13,3	484.154	16,1	11,0	754.788	27,7	17,2

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

* Incluem en aquests quadres els resultats de S.C., malgrat no haver assolit cap escó per tal de poder comparar els seus resultats amb els de les forces que en anteriors eleccions ocupaven un espai electoral semblant.

CATALUNYA

ELECCIONS

— RESULTATS PER CIRCUMSCRIPCIONS

	Congrés de Diputats 15-VI-77			Congrés de Diputats 1-III-79			Parlament de Catalunya 20-III-80		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
E R C									
Barcelona	110.084	4,6	3,6	88.806	3,8	2,6	174.604	8,3	5,1
Girona	6.169	2,5	2,0	9.974	4,1	3,0	24.201	10,6	7,2
Lleida	14.118	7,5	5,9	13.336	7,6	5,0	19.565	12,2	7,2
Tarragona	10.788	4,2	3,4	11.380	4,5	3,0	23.923	10,6	6,3
CATALUNYA	141.159	4,5	3,6	123.496	4,1	2,8	242.293	8,9	5,5
P S A									
Barcelona	—	—	—	—	—	—	63.705	3,0	1,9
Girona	—	—	—	—	—	—	2.992	1,3	0,9
Lleida	—	—	—	—	—	—	1.062	0,7	0,4
Tarragona	—	—	—	—	—	—	4.342	1,9	1,1
CATALUNYA	—	—	—	—	—	—	72.101	2,6	1,6
P S C									
Barcelona	732.599	30,4	24,1	696.574	29,7	20,4	487.396	23,1	14,3
Girona	60.666	24,2	19,7	66.308	27,6	19,7	44.691	19,5	13,2
Lleida	27.801	14,7	11,6	42.931	24,6	16,1	30.812	19,2	11,4
Tarragona	59.473	23,3	18,0	71.413	28,4	19,2	45.892	20,4	12,1
CATALUNYA	880.539	28,4	22,5	877.226	29,2	20,0	608.791	22,3	13,9
P S U C									
Barcelona	475.919	19,8	15,7	437.581	18,7	12,8	437.627	20,7	12,8
Girona	24.887	9,9	8,1	22.261	9,2	6,6	21.253	9,3	6,3
Lleida	22.696	12,0	9,5	18.440	10,5	6,9	16.968	10,6	6,3
Tarragona	41.072	16,1	12,4	35.293	14,0	9,5	33.650	15,0	8,9
CATALUNYA	564.574	18,2	14,4	513.575	17,1	11,7	509.498	18,7	11,6

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

CATALUNYA

ELECCIONS

— RESULTATS PER COMARQUES

AP / CD / SC

COMARQUES	Congrés de Diputats 15-VI-77			Congrés de Diputats 1-III-79			Parlament de Catalunya 20-III-80		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
Alt Penedès	971	2,8	2,3	814	2,5	1,8	696	2,2	1,5
Anoia	1.781	4,4	3,6	1.507	3,8	2,7	846	2,2	1,5
Bages	2.656	3,1	2,6	2.800	3,3	2,4	2.323	2,9	2,1
Baix Llobregat	3.659	1,5	1,2	4.211	1,8	1,3	1.683	0,8	0,5
Barcelonès	47.417	3,5	2,7	56.213	4,3	2,8	35.654	3,1	1,8
Berguedà	1.208	4,9	3,9	582	2,5	1,7	675	3,0	2,0
Garraf	1.037	2,9	2,4	617	1,7	1,2	474	1,4	1,0
Maresme	3.785	2,9	2,5	4.277	3,4	2,5	2.446	2,1	1,4
Osona	2.337	3,8	3,3	1.793	3,1	2,3	2.093	3,7	2,6
Vallès Occidental	7.847	2,7	2,2	8.974	3,1	2,2	5.701	2,1	1,4
Vallès Oriental	2.756	2,7	2,2	2.514	2,5	1,8	1.481	1,6	1,0
Alt Empordà	1.669	3,8	3,1	1.572	3,8	2,6	1.025	2,6	1,7
Baix Empordà	890	2,0	1,6	757	1,8	1,3	563	1,4	1,0
Cerdanya	374	5,5	4,2	338	5,5	3,5	70	1,2	0,7
Garrotxa	744	2,7	2,2	719	2,7	2,0	216	0,9	0,6
Gironès	2.762	3,9	3,2	2.907	4,3	3,1	819	1,3	0,9
Ripollès	658	3,5	2,9	353	1,8	1,4	234	1,3	0,9
Selva (La)	971	2,3	1,8	1.387	3,4	2,7	413	1,0	0,7
Alt Urgell	754	7,6	5,6	286	3,0	1,8	—	—	—
Garrigues (Les)	698	5,0	4,1	256	2,0	1,4	—	—	—
Noguera	1.441	5,8	4,4	642	2,8	1,8	—	—	—
Pallars Jussà	482	4,9	3,5	163	1,8	1,1	—	—	—
Pallars Sobirà	138	4,5	3,1	42	1,4	0,8	—	—	—
Segarra	719	7,7	5,8	409	5,0	2,9	—	—	—
Segrià	3.902	4,4	3,6	2.891	3,5	2,4	—	—	—
Solsonès	568	10,6	7,5	262	5,5	3,1	—	—	—
Urgell	998	4,9	4,0	403	2,2	1,5	—	—	—
Vall d'Aran	268	9,0	7,1	139	4,8	3,2	—	—	—
Alt Camp	1.163	6,3	5,2	506	2,8	2,0	208	1,2	0,8
Baix Camp	2.693	5,1	3,7	1.694	3,1	2,0	890	1,8	1,0
Baix Ebre	2.621	7,2	5,6	2.345	6,8	4,5	2.757	9,9	5,2
Baix Penedès	621	4,3	3,5	426	2,9	2,1	154	1,1	0,7
Conca de Barberà	765	7,7	5,8	398	4,2	2,7	156	1,7	1,1
Montsià	1.214	4,5	3,5	647	2,6	1,7	570	2,8	1,5
Priorat	426	6,6	5,2	109	1,8	1,2	46	0,8	0,5
Ribera d'Ebre	1.099	16,4	12,5	540	4,2	2,7	236	2,0	1,2
Tarragonès	3.867	5,6	4,4	2.745	4,0	2,7	1.400	2,3	1,3
Terra Alta	674	8,1	6,4	574	7,4	5,0	309	4,1	2,7
CATALUNYA	108.677	3,5	2,7	107.812	3,6	2,4	64.138	2,3	1,5

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

CATALUNYA

ELECCIONS

— RESULTATS PER COMARQUES

UCD

COMARQUES	Congrés de Diputats 15-VI-77			Congrés de Diputats 1-III-79			Parlament de Catalunya 20-III-80		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
Alt Penedès	4.916	14,3	11,8	6.233	18,8	13,6	3.023	9,6	6,7
Anoia	6.128	15,1	12,4	7.485	19,1	13,5	2.852	7,5	5,2
Bages	12.339	14,2	12,0	14.540	17,0	12,6	6.432	8,1	5,7
Baix Llobregat	30.200	12,3	10,2	28.352	11,8	8,6	12.373	5,8	3,7
Barcelonès	228.782	16,9	12,9	232.051	17,7	11,6	104.456	9,0	5,3
Berguedà	2.929	11,7	9,5	4.932	21,2	14,6	2.477	11,0	7,4
Garraf	5.114	14,1	12,0	6.656	18,5	13,6	3.588	10,8	7,3
Maresme	16.567	12,9	10,8	20.456	16,2	11,9	9.727	8,2	5,7
Osona	7.022	11,4	9,8	11.470	19,9	14,4	4.982	8,8	6,3
Vallès Occidental	36.371	12,5	10,2	40.421	14,0	10,0	14.766	5,6	3,7
Vallès Oriental	12.034	11,9	9,8	15.748	15,5	11,2	7.168	7,6	5,1
Alt Empordà	9.547	21,8	17,5	10.946	26,7	18,4	7.289	18,7	12,2
Baix Empordà	7.314	16,8	13,6	10.367	24,4	17,5	5.722	14,3	9,8
Cerdanya	1.979	29,4	22,6	1.810	29,3	18,7	1.510	25,3	15,7
Garrotxa	4.006	14,4	11,8	5.855	22,3	16,5	3.857	15,6	10,9
Gironès	13.012	18,5	15,3	16.481	24,4	17,5	8.364	12,9	8,9
Ripollès	2.860	14,1	12,0	4.524	23,7	17,4	2.750	15,0	10,7
Selva (La)	7.025	16,8	13,5	9.334	22,7	16,2	5.193	13,3	9,0
Alt Urgell	3.264	33,0	24,3	3.544	37,2	22,9	2.050	23,8	13,2
Garrigues (Les)	2.474	17,7	14,6	3.337	25,9	18,0	2.494	21,0	13,4
Noguera	5.801	23,3	17,9	7.486	32,5	21,0	5.160	23,9	14,3
Pallars Jussà	2.362	24,2	17,3	2.863	32,0	18,9	2.207	25,6	14,4
Pallars Sobirà	556	18,1	12,4	1.024	34,8	20,0	635	22,4	12,4
Segarra	3.023	32,4	24,1	3.556	43,8	25,8	2.089	25,2	15,0
Segrià	20.290	23,2	18,8	23.392	28,5	19,3	16.135	22,4	13,1
Solsonès	1.602	30,0	21,2	1.611	34,0	19,0	1.616	31,4	18,9
Urgell	3.876	19,3	15,6	6.006	33,4	22,2	4.090	23,3	14,9
Vall d'Aran	1.486	49,9	39,5	1.283	44,3	29,5	672	26,8	15,3
Alt Camp	2.584	14,1	11,6	3.771	20,8	15,2	2.260	12,9	9,1
Baix Camp	10.487	19,9	14,6	13.502	24,6	16,1	7.499	15,2	8,8
Baix Ebre	14.940	41,2	32,3	12.567	36,5	24,0	7.912	28,4	15,0
Baix Penedès	2.390	16,6	13,7	2.825	19,3	14,0	1.455	10,7	7,0
Conca de Barberà	2.488	25,1	19,0	2.802	29,6	19,4	1.668	18,3	11,5
Montsià	10.463	39,3	30,5	8.987	36,3	24,1	6.972	34,0	18,4
Priorat	1.170	18,3	14,4	1.823	29,6	20,9	1.579	26,6	18,3
Ribera d'Ebre	3.271	23,6	18,1	3.691	28,5	18,8	2.558	21,7	12,9
Tarragonès	16.678	24,2	19,0	16.658	24,3	16,7	9.516	15,6	9,2
Terra Alta	4.069	48,7	39,0	3.292	42,4	28,9	2.901	38,1	25,6
CATALUNYA	521.419	16,8	13,3	571.681	19,0	13,0	287.997	10,6	6,5

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

CATALUNYA

ELECCIONS

— RESULTATS PER COMARQUES

UCDCC

COMARQUES	Congrés de Diputats 15-VI-77			Congrés de Diputats 1-III-79			Parlament de Catalunya 20-III-80		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
Alt Penedès	2.562	7,4	6,2	—			—		
Anoia	4.623	11,4	9,3	—			—		
Bages	5.589	6,4	5,4	—			—		
Baix Llobregat	7.847	3,2	2,6	—			—		
Barcelonès	64.597	4,8	3,6	—			—		
Berguedà	2.483	10,0	8,1	—			—		
Garraf	1.705	4,7	4,0	—			—		
Maresme	9.131	7,1	6,0	—			—		
Osona	9.253	15,1	12,9	—			—		
Vallès Occidental	15.236	5,2	4,3	—			—		
Vallès Oriental	5.970	6,0	4,8	—			—		
Alt Empordà	1.916	4,4	3,5	—			—		
Baix Empordà	1.768	4,1	3,3	—			—		
Cerdanya	599	8,9	6,8	—			—		
Garrotxa	1.550	5,6	4,6	—			—		
Gironès	4.043	5,8	4,8	—			—		
Ripollès	1.332	6,6	5,6	—			—		
Selva (La)	2.471	5,9	4,8	—			—		
Alt Urgell	1.018	10,3	7,6	—			—		
Garrigues (Les)	1.086	7,8	6,4	—			—		
Noguera	2.138	8,6	6,6	—			—		
Pallars Jussà	785	8,0	5,7	—			—		
Pallars Sobirà	221	7,2	4,9	—			—		
Segarra	1.191	12,7	9,5	—			—		
Segrià	7.008	8,0	6,5	—			—		
Solsonès	712	13,3	9,4	—			—		
Urgell	3.053	15,2	12,3	—			—		
Vall d'Aran	129	4,3	3,4	—			—		
Alt Camp	998	5,5	4,5	—			—		
Baix Camp	3.654	6,9	5,1	—			—		
Baix Ebre	1.177	3,2	2,5	—			—		
Baix Penedès	849	5,9	4,9	—			—		
Conca de Barberà	1.207	12,2	9,2	—			—		
Montsià	819	3,1	2,4	—			—		
Priorat	518	8,1	6,4	—			—		
Ribera d'Ebre	747	5,4	4,1	—			—		
Tarragonès	3.726	5,4	4,2	—			—		
Terra Alta	366	4,4	3,5	—			—		
CATALUNYA	174.077	5,6	4,4	—			—		

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

CATALUNYA

— RESULTATS PER COMARQUES

ELECCIONS

PDC / CiU

COMARQUES	Congrés de Diputats 15-VI-77			Congrés de Diputats 1-III-79			Parlament de Catalunya 20-III-80		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
Alt Penedès	7.003	22,6	18,8	7.593	22,9	16,5	10.833	34,4	24,0
Anoia	8.469	20,8	17,1	8.823	22,6	15,9	14.231	37,7	25,9
Bages	22.306	25,7	21,7	18.270	21,4	15,9	29.775	37,6	26,5
Baix Llobregat	23.878	9,7	8,1	25.393	10,6	7,7	40.424	19,0	12,2
Barcelonès	171.466	12,6	9,7	184.361	14,1	9,3	287.911	24,8	14,8
Berguedà	9.536	39,2	31,0	5.406	23,2	16,0	9.279	41,2	27,9
Garraf	4.293	11,8	10,0	4.624	12,8	9,4	6.932	20,9	14,1
Maresme	36.221	28,2	23,6	28.741	22,8	16,7	42.954	36,3	25,0
Osona	18.796	30,6	26,3	17.912	31,1	22,5	24.971	44,4	31,7
Vallès Occidental	44.350	15,2	12,4	40.553	14,0	10,0	72.131	27,2	17,9
Vallès Oriental	24.953	24,7	20,3	21.006	20,6	14,9	32.500	34,3	23,0
Alt Empordà	12.277	28,1	22,6	8.619	21,0	14,5	11.998	30,8	20,1
Baix Empordà	11.202	25,8	20,8	9.495	22,4	16,1	12.982	32,4	22,2
Cerdanya	1.661	24,7	18,9	1.847	29,9	19,1	2.362	39,5	24,6
Garrotxa	9.680	34,9	28,5	9.237	35,2	26,1	10.352	41,8	29,3
Gironès	16.931	24,1	19,9	14.544	21,5	15,4	24.382	37,7	25,9
Ripollès	4.158	20,6	17,4	5.036	26,4	19,4	7.089	38,6	27,6
Selva (La)	12.354	29,5	23,8	11.139	27,0	19,4	16.546	42,4	28,7
Alt Urgell	2.584	26,2	19,2	1.766	18,5	11,4	3.096	36,0	20,3
Garrigues (Les)	5.740	41,0	33,9	1.706	13,3	9,2	2.906	24,5	15,9
Noguera	5.448	21,8	16,9	3.412	14,8	9,6	5.756	26,7	16,3
Pallars Jussà	3.699	37,9	27,1	2.190	24,5	14,4	3.006	34,8	20,0
Pallars Sobirà	1.590	51,8	35,6	425	14,4	8,3	829	29,2	16,5
Segarra	1.580	16,9	12,6	1.415	17,4	10,2	3.198	38,6	23,3
Segrià	17.105	19,5	15,8	9.147	11,9	8,1	15.990	22,2	13,3
Solsonès	1.820	34,1	24,1	1.758	37,1	20,7	2.434	47,4	28,9
Urgell	4.898	24,3	19,7	3.862	21,4	14,3	6.370	36,3	23,7
Vall d'Aran	404	13,6	10,7	424	14,6	9,8	742	29,6	17,2
Alt Camp	4.643	25,4	20,9	3.898	21,5	15,7	5.923	33,7	23,4
Baix Camp	9.228	17,5	12,8	8.702	15,9	10,4	12.804	26,0	14,7
Baix Ebre	3.182	8,7	6,8	3.215	9,3	6,1	4.760	17,1	8,9
Baix Penedès	2.936	20,4	16,8	3.102	21,2	15,4	3.395	24,9	16,1
Conca Barberà	1.580	15,9	12,1	1.985	21,0	13,7	3.102	34,0	21,1
Montsià	2.298	8,6	6,7	1.653	6,7	4,4	2.816	13,8	7,3
Priorat	1.035	16,2	12,7	772	12,5	8,8	1.142	19,3	13,0
Ribera d'Ebre	1.914	13,8	10,6	1.358	10,5	6,9	2.290	19,4	11,4
Tarragonès	9.100	13,2	10,3	9.210	13,4	9,3	13.921	22,8	13,2
Terra Alta	942	11,2	9,0	955	12,3	8,4	1.336	17,6	11,7
CATALUNYA	522.060	16,8	13,3	484.154	16,1	11,0	753.468	27,6	17,2

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

CATALUNYA

ELECCIONS

— RESULTATS PER COMARQUES

EC / ERC

COMARQUES	Congrés de Diputats 15-VI-77			Congrés de Diputats 1-III-79			Parlament de Catalunya 20-III-80		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
Alt Penedès	2.514	7,3	6,1	1.375	4,1	3,0	2.769	8,8	6,1
Anoia	1.429	3,5	2,9	1.399	3,6	2,5	2.938	7,8	5,3
Bages	2.539	2,9	2,5	3.117	3,7	2,7	5.757	7,3	5,1
Baix Llobregat	9.208	3,7	3,1	5.211	2,1	1,6	10.992	5,1	3,3
Barcelonès	71.822	5,3	4,1	55.517	4,2	2,8	107.200	9,2	5,4
Berguedà	1.272	5,1	4,1	1.644	7,1	4,9	2.467	10,9	7,4
Garraf	2.534	6,9	5,9	1.611	4,5	3,3	3.332	10,0	6,8
Maresme	4.352	3,4	2,8	5.793	4,6	3,4	10.227	8,6	5,9
Osona	2.817	4,6	4,0	3.641	6,3	4,6	7.115	12,6	9,0
Vallès Occidental	9.241	3,2	2,6	7.718	2,7	1,9	15.490	5,8	3,8
Vallès Oriental	2.138	2,1	1,7	1.687	1,7	1,2	5.883	6,2	4,2
Alt Empordà	1.555	1,6	1,3	2.652	6,5	4,4	4.728	12,1	7,9
Baix Empordà	1.261	2,9	2,3	1.665	3,9	2,8	5.642	14,0	9,6
Cerdanya	173	2,6	2,0	165	2,7	1,7	442	7,4	4,6
Garrotxa	326	1,2	0,9	1.030	3,9	2,9	2.701	10,9	7,6
Gironès	1.432	2,0	1,7	2.353	3,5	2,5	6.099	9,4	6,5
Ripollès	888	4,4	3,7	748	3,9	2,9	2.026	10,0	7,9
Selva (La)	828	2,0	1,6	1.555	3,8	2,7	3.241	8,3	5,6
Alt Urgell	339	3,4	2,5	781	8,2	5,0	615	7,1	3,1
Garrigues (Les)	890	6,4	5,3	1.078	8,4	5,8	1.780	15,0	9,6
Noguera	2.504	10,0	7,7	2.277	9,9	6,4	3.104	14,4	8,6
Pallars Jussà	296	3,0	2,2	896	10,0	5,9	831	9,6	5,4
Pallars Sobirà	120	3,9	2,7	432	14,7	8,5	593	20,4	11,6
Segarra	1.094	11,8	8,8	343	4,2	2,5	1.139	13,8	8,8
Segrià	5.962	6,8	5,5	5.453	6,2	4,5	8.395	11,7	6,0
Solsonès	120	2,3	1,6	167	3,5	2,0	350	6,8	4,1
Urgell	2.656	13,2	10,7	1.766	9,8	6,5	2.509	14,3	9,1
Vall d'Aran	61	2,0	1,6	43	1,5	1,0	81	3,2	1,8
Alt Camp	916	5,0	4,1	1.381	7,6	5,6	2.523	14,4	10,1
Baix Camp	2.530	4,8	3,5	2.982	5,4	3,6	7.452	15,1	8,7
Baix Ebre	1.104	3,0	2,4	1.155	3,4	2,2	1.602	5,8	3,0
Baix Penedès	293	2,0	1,7	396	2,7	2,0	921	6,8	4,4
Conca de Barberà	400	4,0	3,1	423	4,5	2,9	753	8,2	5,2
Montsià	670	2,5	1,9	701	2,8	1,9	996	4,9	2,6
Priorat	428	6,7	5,3	474	7,7	5,4	733	12,4	8,5
Ribera d'Ebre	1.403	10,1	7,8	1.058	8,2	5,4	1.541	13,1	7,8
Tarragonès	2.779	4,0	3,2	2.444	3,6	2,5	6.278	10,3	6,1
Terra Alta	265	3,2	2,5	365	4,7	3,2	503	6,6	4,4
CATALUNYA	141.159	4,5	3,6	123.496	4,1	2,8	241.748	8,9	5,5

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

CATALUNYA
RESULTATS PER COMARQUES

ELECCIONS

P. S. A.

COMARQUES	Congrés de Diputats 15-VI-77			Congrés de Diputats 1-III-79			Parlament de Catalunya 20-III-80		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
Alt Penedès	—			—			522	1,7	1,1
Anoia	—			—			742	2,0	1,3
Bages	—			—			1.094	1,4	1,0
Baix Llobregat	—			—			9.359	4,4	2,8
Barcelonès	—			—			35.119	3,0	1,8
Berguedà	—			—			257	1,1	0,8
Garraf	—			—			729	2,2	1,5
Maresme	—			—			4.170	3,5	2,4
Osona	—			—			705	1,2	0,9
Vallès Occidental	—			—			7.243	2,7	1,8
Vallès Oriental	—			—			3.711	3,9	2,6
Alt Empordà	—			—			591	1,5	1,0
Baix Empordà	—			—			602	1,5	1,0
Cerdanya	—			—			64	1,1	0,7
Garrotxa	—			—			124	0,5	0,4
Gironès	—			—			913	1,4	1,0
Ripollès	—			—			173	0,9	0,7
Selva (La)	—			—			575	1,5	1,0
Alt Urgell	—			—			66	0,7	0,4
Garrigues (Les)	—			—			31	0,2	0,2
Noguera	—			—			103	0,4	0,3
Pallars Jussà	—			—			74	0,8	0,5
Pallars Sobirà	—			—			4	0,1	0,1
Segarra	—			—			40	0,4	0,3
Segrià	—			—			600	0,8	0,5
Solsonès	—			—			37	0,7	0,4
Urgell	—			—			71	0,4	0,2
Vall d'Aran	—			—			16	0,6	0,4
Alt Camp	—			—			257	1,5	1,0
Baix Camp	—			—			1.248	2,5	1,4
Baix Ebre	—			—			154	0,5	0,3
Baix Penedès	—			—			300	2,2	1,4
Conca de Barberà	—			—			74	0,8	0,5
Montsià	—			—			77	0,4	0,2
Priorat	—			—			24	0,4	0,3
Ribera d'Ebre	—			—			302	2,6	1,5
Tarragonès	—			—			693	1,1	0,7
Terra Alta	—			—			22	0,3	0,2
CATALUNYA	—			—			70.886	2,6	1,6

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

CATALUNYA
RESULTATS PER COMARQUES

ELECCIONS

PSC

COMARQUES	Congrés de Diputats 15-VI-77			Congrés de Diputats 1-III-79			Parlament de Catalunya 20-III-80		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
Alt Penedès	11.073	32,1	26,7	10.529	31,8	22,9	8.462	26,9	18,7
Anoia	12.362	30,4	25,1	11.402	29,2	20,6	9.940	26,3	18,1
Bages	23.074	26,7	22,5	23.906	28,0	20,8	16.687	21,1	14,8
Baix Llobregat	85.655	34,9	29,0	83.145	34,6	25,2	54.518	25,6	16,4
Barcelonès	432.434	31,9	24,5	388.961	29,7	19,5	273.613	23,6	14,0
Berguedà	2.530	10,1	8,2	4.223	18,1	12,5	2.894	12,8	8,7
Garraf	13.645	37,7	31,9	12.048	33,5	24,6	9.820	29,6	20,0
Maresme	30.033	23,4	19,6	35.074	27,8	20,3	23.843	20,2	13,9
Osona	10.811	17,7	15,2	9.799	17,0	12,3	6.693	11,9	8,5
Vallès Occidental	79.822	27,3	22,4	84.872	29,4	21,0	59.363	22,4	14,7
Vallès Oriental	30.894	30,6	25,1	32.363	31,8	23,0	21.329	22,5	15,1
Alt Empordà	9.249	21,1	16,9	11.885	29,0	19,9	8.922	22,9	14,9
Baix Empordà	11.482	26,4	21,3	12.943	30,5	21,9	7.666	19,1	13,1
Cerdanya	786	11,7	9,0	1.283	20,8	13,3	985	16,5	10,2
Garrotxa	8.217	29,6	24,2	5.960	22,7	16,8	3.909	15,8	11,0
Gironès	16.457	23,5	19,4	18.990	28,1	20,2	13.164	20,3	14,0
Ripollès	6.369	31,5	26,6	5.209	27,3	20,1	3.453	18,8	13,5
Selva (La)	8.584	20,5	16,6	10.598	25,8	18,5	7.061	18,1	12,2
Alt Urgell	851	8,6	6,3	1.902	20,0	12,3	1.633	19,0	10,5
Garrigues (Les)	1.149	8,2	6,8	3.942	30,6	21,3	2.390	20,1	12,9
Noguera	3.466	13,9	10,7	4.736	20,6	13,3	3.442	15,9	9,6
Pallars Jussà	944	9,7	6,9	1.702	19,0	11,2	1.449	16,8	9,5
Pallars Sobirà	188	6,1	4,2	772	26,2	15,1	518	18,2	10,1
Segarra	1.000	10,7	7,9	1.292	15,9	9,3	647	7,2	4,6
Segrià	16.514	18,8	15,3	23.164	28,7	19,1	16.763	23,3	13,6
Solsonès	260	4,9	3,4	484	10,2	5,7	367	7,1	4,3
Urgell	2.818	14,0	11,4	3.932	21,8	14,5	2.767	15,8	10,1
Vall d'Aran	407	13,7	11,0	705	24,3	16,2	664	26,5	15,1
Alt Camp	4.984	27,3	22,5	5.045	27,8	20,4	3.186	18,1	12,8
Baix Camp	12.542	23,8	17,5	16.485	30,1	19,7	10.032	20,4	11,7
Baix Ebre	7.299	20,1	15,7	8.285	24,1	15,8	5.239	18,8	9,9
Baix Penedès	5.192	36,2	29,8	5.584	38,3	27,8	4.343	31,9	21,0
Conca de Barberà	1.585	16,0	12,1	1.762	18,6	12,2	1.292	14,2	8,9
Montsià	5.941	22,3	17,3	7.862	31,8	21,1	5.677	27,7	15,0
Priorat	1.603	25,0	19,7	1.439	23,4	16,5	1.001	16,9	11,6
Ribera d'Ebre	2.685	19,4	14,1	3.205	24,7	16,3	1.952	16,5	9,7
Tarragonès	16.632	24,1	18,9	20.363	29,7	20,5	12.285	20,2	11,8
Terra Alta	1.002	12,0	9,6	1.375	17,7	12,1	1.007	13,2	8,9
CATALUNYA	880.539	28,4	22,5	877.226	29,2	20,0	608.976	22,3	13,9

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

CATALUNYA
RESULTATS PER COMARQUES

ELECCIONS

PSUC

COMARQUES	Congrés de Diputats 15-VI-77			Congrés de Diputats 1-III-79			Parlament de Catalunya 20-III-80		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
Alt Penedès	2.401	7,0	5,8	2.818	8,5	6,1	2.773	8,8	6,1
Anoia	3.606	8,9	7,3	3.760	9,6	6,8	4.005	10,6	7,3
Bages	13.592	15,7	13,3	12.758	15,0	11,1	11.686	14,7	10,4
Baix Llobregat	71.037	29,0	24,0	64.178	26,7	19,5	67.824	31,8	20,4
Barcelonès	250.420	18,5	14,2	233.791	17,9	11,7	230.516	19,9	11,8
Berguedà	3.243	13,0	10,5	3.004	12,9	8,9	2.515	11,2	7,6
Garraf	5.690	15,7	13,3	5.795	16,1	11,8	5.777	17,4	11,8
Maresme	21.204	16,5	13,1	17.459	13,8	10,1	17.598	14,9	10,2
Osona	6.349	10,4	8,9	5.357	9,3	6,7	5.043	9,0	6,4
Vallès Occidental	82.486	28,3	23,2	72.217	25,0	17,9	73.134	27,5	18,1
Vallès Oriental	15.745	15,6	12,8	16.253	15,9	11,5	16.593	17,5	11,7
Alt Empordà	3.298	7,5	6,1	2.281	5,6	3,8	2.231	5,7	3,7
Baix Empordà	5.311	12,3	9,9	4.906	11,5	8,3	4.966	12,4	8,5
Cerdanya	428	6,4	4,9	417	6,7	4,3	280	4,7	2,9
Garrotxa	887	3,2	2,6	1.579	6,0	4,4	1.553	6,3	4,4
Gironès	8.274	11,8	9,7	7.003	10,4	7,4	6.889	10,6	7,3
Ripollès	2.018	10,0	8,4	1.762	9,2	6,8	1.627	8,9	6,3
Selva (La)	4.913	11,8	9,5	4.591	11,1	8,0	3.895	10,0	6,7
Alt Urgell	787	7,9	5,8	735	7,7	4,7	720	8,4	4,6
Garrigues (Les)	1.671	11,9	9,9	1.329	10,3	7,2	1.402	11,8	7,6
Noguera	3.485	14,0	10,8	3.140	13,6	8,8	2.696	12,5	7,5
Pallars Jussà	867	8,9	6,3	652	7,3	4,3	560	6,5	3,6
Pallars Sobirà	153	5,0	3,4	109	3,7	2,1	122	4,3	2,4
Segarra	437	4,7	3,5	529	6,5	3,8	600	7,2	4,3
Segrià	13.645	15,6	12,7	10.764	13,1	8,9	9.627	13,4	7,8
Solsonès	104	2,0	1,4	110	2,3	1,3	133	2,6	1,5
Urgell	1.318	6,6	5,3	836	4,6	3,1	886	5,0	3,2
Vall d'Aran	133	4,5	3,5	150	5,2	3,4	173	6,9	3,9
Alt Camp	2.296	12,6	10,4	2.289	12,6	9,2	2.085	11,9	8,4
Baix Camp	8.911	16,9	12,4	7.074	12,9	8,4	6.596	13,4	7,7
Baix Ebre	4.866	13,4	10,6	4.384	12,7	8,4	3.760	13,5	7,1
Baix Penedès	1.463	10,2	8,4	1.142	7,8	5,7	1.154	8,5	5,6
Conca de Barberà	1.563	15,8	12,0	1.478	15,6	10,2	1.543	16,9	10,6
Montsià	4.612	17,3	13,5	3.700	14,9	9,9	3.527	17,2	9,3
Priorat	1.048	16,4	12,9	1.115	18,1	12,8	954	16,1	11,0
Ribera d'Ebre	2.267	16,4	12,5	2.154	16,6	11,0	1.978	16,8	10,0
Tarragonès	13.294	19,3	15,1	11.151	16,2	11,2	10.964	18,0	10,6
Terra Alta	752	9,0	7,2	805	10,4	7,1	925	12,2	8,2
CATALUNYA	564.574	18,2	14,4	513.575	17,1	11,7	509.310	18,7	11,6

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

ELECCIONS MUNICIPALS

CATALUNYA

PER CIRCUMSCRIPCIONS

RESULTAT ELECCIONS MUNICIPALS 1979

<i>Circumscripció</i>	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	% <i>partic.</i>	% <i>abste.</i>	<i>P. S. C.</i> <i>Vots</i>	(1)	(2)	<i>P. S. U. C.</i> <i>Vots</i>	(1)	(2)	<i>C. i U.</i> <i>Vots</i>	(1)	(2)
Barcelona	3.417.233	2.051.202	60,0	40,0	602.993	29,4	17,6	482.629	23,5	14,1	371.265	18,1	10,9
Girona	336.904	234.496	69,6	30,4	47.790	20,4	14,2	17.298	7,4	5,1	64.836	27,6	19,2
Lleida	267.374	158.167	59,2	40,8	18.684	11,8	7,0	10.936	6,9	4,1	20.120	12,7	7,5
Tarragona	371.988	231.174	62,1	37,9	42.821	18,5	11,5	29.012	12,5	7,8	42.309	18,3	11,4
CATALUNYA	4.393.499	2.675.039	60,9	39,1	712.288	26,6	16,2	539.875	20,2	12,3	498.530	18,6	11,3

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

<i>Circumscripcions</i>	<i>C. C. - U. C. D.</i>			<i>E. R. C.</i>			<i>C. D.</i>			<i>Altres partits</i>			<i>Agrup. independ.</i>		
	<i>Vots</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Vots</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Vots</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Vots</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Vots</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>
Barcelona	244.586	11,9	7,2	73.426	3,6	2,1	30.263	1,5	0,9	70.439	3,4	2,1	159.005	7,8	4,7
Girona	34.380	14,7	10,2	11.413	4,9	3,4	55	0,0	0,0	918	0,4	0,3	49.096	20,9	14,6
Lleida	29.667	18,8	11,1	8.528	5,4	3,2	1.181	0,7	0,4	1.313	0,8	0,5	60.199	38,1	22,5
Tarragona	48.298	20,9	13,0	8.836	3,8	2,4	3.923	1,7	1,1	3.292	1,4	0,9	45.882	19,8	12,3
CATALUNYA	356.931	13,3	8,1	102.203	3,8	2,3	35.422	1,3	0,8	75.962	2,8	1,7	314.182	11,7	7,2

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

CATALUNYA

RESULTATS ELECCIONS MUNICIPALS 1979

PER COMARQUES

COMARQUES	Electors	Votants	% Particip.	% Absten.	P. S. C.			P. S. U. C.			C. i U.			C. C. - U. C. D.			E. R. C.			C. D.			Agrup. Elec. Ind. Progr.			Agr. Elec. Ind. Conserv.			Agr. Elec. Ind. Indep.		
					Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)
Alt Penedès	45.919	32.320	70,4	29,6	8.671	26,8	18,9	1.784	5,5	3,9	7.413	22,9	16,1	3.007	9,3	6,5	788	2,4	1,7	316	1,0	0,7	5.278	16,3	11,5	3.221	10,0	7,0	758	2,3	1,7
Anoia	55.412	37.540	67,7	32,3	11.265	30,0	20,3	3.872	10,3	7,0	11.087	29,5	20,0	1.844	4,9	3,3	876	2,3	1,6	—	—	—	2.677	7,1	4,8	4.143	11,0	7,5	1.135	3,0	2,0
Bages	114.893	76.842	66,9	33,1	17.234	22,4	15,0	10.995	14,3	9,6	19.558	25,5	17,0	6.638	8,6	5,8	2.908	3,8	2,5	—	—	—	4.349	5,7	3,8	10.567	13,8	9,2	1.356	1,8	1,2
Baix Llobregat	329.701	217.070	65,8	34,2	62.955	29,0	19,1	74.280	34,2	22,5	28.866	13,3	8,8	19.047	8,8	5,8	4.814	2,2	1,5	1.916	0,9	0,6	3.525	1,6	1,1	4.613	2,1	1,4	3.509	1,6	1,1
Barcelonès	1.990.246	1.093.921	55,0	45,0	376.772	34,4	18,9	259.999	23,8	13,1	170.788	15,6	8,6	157.463	14,4	7,9	46.807	4,3	2,4	24.173	2,2	1,2	—	—	—	7.992	0,7	0,4	2.614	0,2	0,1
Berguedà	33.852	23.400	69,1	30,9	423	1,8	1,2	513	2,2	1,5	6.089	26,0	18,0	2.711	11,6	8,0	—	—	—	—	—	—	6.972	29,8	20,6	1.816	7,8	5,4	4.120	17,6	12,2
Garraf	49.074	33.854	69,0	31,0	11.277	33,3	23,0	5.049	14,9	10,3	4.768	14,1	9,7	5.391	15,9	11,0	2.114	6,2	4,3	—	—	—	1.188	3,5	2,4	2.591	7,7	5,3	560	1,7	1,1
Maresme	172.456	117.272	68,0	32,0	27.233	23,2	15,8	18.704	15,9	10,8	32.559	27,8	18,9	10.861	9,3	6,3	6.241	5,3	3,6	627	0,5	0,4	6.904	5,9	4,0	8.456	7,2	4,9	2.621	2,2	1,5
Osona	79.417	56.199	70,8	29,2	1.910	3,4	2,4	700	1,2	0,9	16.165	28,8	20,4	3.475	6,2	4,4	1.181	2,1	1,5	—	—	—	11.700	20,8	14,7	10.263	18,3	12,9	8.640	15,4	10,9
Vallès Occidental	403.927	264.127	65,4	34,6	65.103	24,6	16,1	88.546	33,5	21,9	44.502	16,8	11,0	28.126	10,6	7,0	7.386	2,8	1,8	2.737	1,0	0,7	4.647	1,8	1,2	4.249	1,6	1,1	6.024	2,3	1,5
Vallès Oriental	140.617	97.417	69,3	30,7	20.150	20,7	14,3	18.187	18,7	12,9	28.828	29,6	20,5	6.215	6,4	4,4	311	0,3	0,2	494	0,5	0,4	11.898	12,2	8,5	7.801	8,0	5,5	2.088	2,1	1,5
Alt Empordà	59.600	40.075	67,2	32,8	9.442	23,6	15,8	1.394	3,5	2,3	8.810	22,0	14,8	6.936	17,3	11,6	2.751	6,9	4,6	—	—	—	1.506	3,8	2,5	3.622	9,0	6,1	2.750	6,9	4,6
Baix Empordà	59.056	41.320	70,0	30,0	6.635	16,1	11,2	4.974	12,0	8,4	12.677	30,7	21,5	7.147	17,3	12,1	1.485	3,6	2,5	55	0,1	0,1	3.394	8,2	5,7	1.456	3,5	2,5	1.970	4,8	3,3
Cerdanya	9.669	6.324	65,4	34,6	836	13,2	8,6	—	—	—	529	8,4	5,5	676	10,7	7,0	—	—	—	—	—	—	1.318	20,8	13,6	1.842	29,1	19,1	347	5,5	3,6
Garrotxa	35.424	24.417	68,9	31,1	3.149	12,9	8,9	902	3,7	2,5	8.022	32,9	22,6	1.736	7,1	4,9	1.680	6,9	4,7	—	—	—	2.155	8,8	6,1	1.329	5,4	3,8	4.698	19,2	13,3
Gironès	94.172	62.262	66,1	33,9	15.645	25,1	16,6	6.639	10,7	7,0	17.107	27,5	18,2	9.826	15,8	10,4	3.022	4,9	3,2	—	—	—	3.644	5,9	3,9	3.928	6,3	4,2	418	0,7	0,4
Ripollès	25.925	18.773	72,4	27,6	5.566	29,6	21,5	—	—	—	5.722	30,5	22,1	2.202	11,7	8,5	787	4,2	3,0	—	—	—	995	5,3	3,8	1.630	8,7	6,3	942	5,0	3,6
Selva (La)	57.508	41.109	71,5	28,5	6.411	15,6	11,1	3.389	8,2	5,9	12.611	30,7	21,9	5.665	13,8	9,9	1.688	4,1	2,9	—	—	—	4.839	11,8	8,4	2.945	7,2	5,1	2.972	7,2	5,2
Alt Urgell	15.471	9.689	62,6	37,4	91	0,9	0,6	—	—	—	1.537	15,9	9,9	2.295	23,7	14,8	—	—	—	—	—	—	3.243	33,5	21,0	284	2,9	1,8	1.274	13,1	8,2
Garrigues (Les)	18.503	10.901	58,9	41,1	—	—	—	442	4,1	2,4	795	7,3	4,3	1.636	15,0	8,8	325	3,0	1,8	—	—	—	2.219	20,4	12,0	2.609	23,9	14,1	2.363	21,7	12,8
Noguera	35.707	22.772	63,8	36,2	1.043	4,6	2,9	2.502	11,0	7,0	2.696	11,8	7,6	2.120	9,3	5,9	2.123	9,3	5,9	—	—	—	4.610	20,2	12,9	3.899	17,1	10,9	2.740	12,0	7,7
Pallars Jussà	15.151	9.260	61,1	38,9	780	8,4	5,1	—	—	—	2.063	22,3	13,6	1.462	15,8	9,6	—	—	—	—	—	—	1.365	14,7	9,0	1.361	14,7	9,0	1.438	15,5	9,5
Pallars Sobirà	5.109	2.725	53,3	46,7	520	19,1	10,2	—	—	—	197	7,2	3,9	381	14,0	7,5	254	9,3	5,0	—	—	—	161	5,9	3,2	—	—	—	639	23,4	12,5
Segarra	13.859	8.282	59,8	40,2	—	—	—	—	—	—	2.031	24,5	14,7	1.769	21,4	12,8	—	—	—	194	2,3	1,4	1.059	12,8	7,6	1.050	12,7	7,6	1.167	14,1	8,4
Segrià	121.078	70.281	58,0	42,0	14.424	20,5	11,9	7.760	11,0	6,4	6.869	9,8	5,7	16.971	24,1	14,0	4.614	6,6	3,8	987	1,4	0,8	7.828	11,1	6,5	3.733	5,3	3,1	4.553	6,5	3,8
Solsonès	8.480	5.440	64,2	35,8	545	10,0	6,4	—	—	—	1.809	33,3	21,3	186	3,4	2,2	—	—	—	—	—	—	114	2,1	1,3	1.200	22,1	14,2	1.237	22,7	14,6
Urgell	27.064	17.088	63,1	36,9	1.387	8,1	5,1	232	1,4	0,9	2.123	12,4	7,8	2.847	16,7	10,5	1.212	7,1	4,5	—	—	—	3.148	18,4	11,6	1.990	11,6	7,4	3.472	20,3	12,8
Vall d'Aran	4.342	3.047	70,2	29,8	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1.452	47,7	33,4	755	24,8	17,4	362	11,9	8,3
Alt Camp	24.790	16.933	68,3	31,7	3.234	19,1	13,0	1.529	9,0	6,2	4.947	29,2	20,0	1.969	11,6	7,9	1.210	7,1	4,9	—	—	—	1.923	11,4	7,8	684	4,0	2,8	454	2,7	1,8
Baix Camp	83.645	49.544	59,2	40,8	10.519	21,2	12,6	5.848	11,8	7,0	10.558	21,3	12,6	9.083	18,3	10,9	3.087	6,2	3,7	494	1,0	0,6	3.951	8,0	4,7	1.968	4,0	2,4	1.472	3,0	1,8
Baix Ebre	52.390	27.462	52,4	47,6	3.897	14,2	7,4	3.422	12,5	6,5	5.521	20,1	10,5	7.145	26,0	13,6	386	1,4	0,7	2.014	7,3	3,8	1.316	4,8	2,5	1.679	6,1	3,2	683	2,5	1,3
Baix Penedès	20.095	14.154	70,4	29,6	4.929	34,8	24,5	867	6,1	4,3	4.677	33,0	23,3	1.319	9,3	6,6	—	—	—	—	—	—	239	1,7	1,2	1.024	7,2	5,1	582	4,1	2,9
Conca de Barberà	14.467	9.122	63,1	36,9	—	—	—	134	1,5	0,9	2.209	24,2	15,3	1.530	16,8	10,6	—	—	—	—	—	—	2.796	30,7	19,3	448	4,9	3,1	1.068	11,7	7,4
Montsià	37.347	26.295	70,4	29,6	5.689	21,6	15,2	4.939	18,8	13,2	1.363	5,2	3,6	6.461	24,6	17,3	450	1,7	1,2	—	—	—	529	2,0	1,4	4.924	18,7	13,2	1.745	6,6	4,7
Priorat	8.721	6.465	74,1	25,9	544	8,4	6,2	631	9,8	7,2	651	10,1	7,5	908	14,0	10,4	442	6,8	5,1	—	—	—	1.306	20,2	15,0	760	11,8	8,7	436	6,7	5,0
Ribera d'Ebre	19.623	13.594	69,3	30,7	200	1,5	1,0	851	6,3	4,3	1.534	11,3	7,8	3.873	28,5	19,7	837	6,2	4,3	101	0,7	0,5	4.912	36,1	25,0	693	5,1	3,5	335	2,5	1,7
Tarragonès	99.416	60.033	60,4	39,6	13.216	22,0	13,3	10.542	17,6	10,6	9.697	16,2	9,8	12.893	21,5	13,0	2.138	3,6	2,2	1.207	2,0	1,0	3.479	5,8	3,5	433	0,7	0,4	4.206	7,0	4,2
Terra Alta	11.373	7.710	67,8	32,2	593	7,7	5,2	249	3,2	2,2	1.152	14,9	10,1	3.117	40,4	27,4	286	3,7	2,5	107	1,4	0,9	1.148	14,9	10,1	—	—	—	689	8,9	6,1
CATALUNYA	4.393.499	2.675.039	60,9	39,1	712.288	26,6	16,2	539.875	20,2	12,3	498.530	18,6	11,3	356.931	13,3	8,1	102.203	3,8	2,3	35.422	1,3	0,8	123.727	4,6	2,8	111.952	4,2	2,5	78.437	2,9	1,8

(1) % sobre votants
(2) % sobre cens electoral

REFERENDA

CATALUNYA
— **RESULTATS PER CIRCUMSCRIPCIONS**

REFERENDA

<i>Circumscripcions</i>	<i>Participació - Abstenció</i>				<i>S I</i>			<i>N O</i>			<i>BLANCS</i>			<i>NULS</i>		
	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Total</i>	<i>(3)</i>	<i>(4)</i>	<i>Total</i>	<i>(3)</i>	<i>(4)</i>	<i>Total</i>	<i>(3)</i>	<i>(4)</i>	<i>Total</i>	<i>(3)</i>	<i>(4)</i>
<i>Reforma Política (15-XII-76)</i>																
Barcelona	2.859.951	2.067.333	72,1	27,9	1.920.189	92,9	67,1	46.365	2,2	1,6	95.400	4,6	3,3	5.379	0,2	0,2
Girona	296.829	242.935	81,8	18,2	229.340	94,4	77,2	4.145	1,7	1,4	8.906	3,6	3,0	544	0,2	0,2
Lleida	240.111	189.491	78,9	21,1	180.507	95,2	75,2	2.838	1,5	1,2	5.836	3,1	2,4	310	0,1	0,1
Tarragona	320.875	249.914	77,8	22,2	238.018	95,2	74,2	4.243	1,7	1,3	7.202	2,9	2,2	451	0,1	0,1
CATALUNYA	3.717.766	2.749.673	74,0	26,0	2.568.054	93,4	69,1	57.591	2,1	1,5	117.344	4,3	3,1	6.684	0,2	0,2

CONSTITUCIÓ (6-XII-78)

Barcelona	3.415.809	2.318.827	67,9	32,1	2.096.467	90,4	61,4	109.527	4,7	3,2	97.018	4,2	2,8	15.815	0,7	0,4
Girona	336.282	243.156	72,3	27,7	218.316	89,8	64,9	10.681	4,1	3,2	12.430	5,1	3,7	1.729	0,7	0,5
Lleida	268.011	178.188	66,5	33,5	162.752	91,3	60,7	6.785	3,8	2,5	7.569	4,2	2,8	1.082	0,6	0,4
Tarragona	369.167	247.540	67,1	32,9	225.330	91,0	61,0	10.849	4,4	2,9	9.440	3,8	2,5	1.921	0,8	0,5
CATALUNYA	4.389.269	2.987.711	68,1	31,9	2.702.865	90,5	61,6	137.842	4,6	3,1	126.457	4,2	2,9	20.547	0,7	0,5

ESTATUT D'AUTONOMIA (25-X-1979)

Barcelona	3.433.304	2.055.358	59,9	40,1	1.808.863	88,0	52,7	165.013	8,0	4,8	72.045	3,5	2,1	9.437	0,5	0,3
Girona	337.629	213.936	63,4	36,6	191.223	89,4	56,6	13.320	6,2	3,9	8.481	4,0	2,5	912	0,4	0,3
Lleida	265.083	154.359	58,2	41,8	139.320	90,2	52,5	8.666	5,6	3,3	5.472	3,5	2,1	901	0,6	0,3
Tarragona	385.949	210.720	54,6	45,4	182.949	86,8	47,4	18.176	8,6	4,7	8.297	3,9	2,1	1.298	0,6	0,3
<i>CATALUNYA</i>	4.421.965	2.634.373	59,6	40,4	2.322.355	88,1	52,5	205.175	7,8	4,6	94.295	3,5	2,1	12.548	0,5	0,3

(1) *Participació*

(2) % *Abstenció*

(3) % *sobre Votants*

(4) % *sobre cens electoral*

CATALUNYA

REFERENDA

— RESULTATS PER COMARQUES

REFORMA POLITICA
15 - XII - 1976

COMARQUES	Participació - Abstenció				SÍ			NO			BLANCS			NULS		
	Electors	Votants	(1)	(2)	Total	(3)	(4)	Total	(3)	(4)	Total	(3)	(4)	Total	(3)	(4)
Alt Penedès	39.558	32.102	81,1	18,9	29.487	91,8	74,5	592	1,8	1,5	1.962	6,1	4,9	61	0,2	0,1
Anoia	46.677	37.942	81,2	18,8	35.215	92,8	75,4	715	1,9	1,5	1.960	5,1	4,2	52	0,1	0,1
Bages	100.715	82.175	81,6	18,4	76.032	92,5	75,5	1.586	1,9	1,6	4.325	5,3	4,3	232	0,3	0,2
Baix Llobregat	280.008	216.736	77,4	22,6	199.816	92,2	71,3	4.812	2,2	1,7	11.445	5,3	4,1	663	0,3	0,2
Barcelonès	1.653.113	1.112.610	67,3	32,7	1.036.123	93,1	62,7	27.182	2,4	1,6	47.371	4,2	2,8	1.934	0,2	0,1
Berguedà	30.631	24.871	81,2	18,8	23.041	92,6	75,2	486	1,9	1,6	1.307	5,2	4,3	37	0,2	0,1
Garraf	41.661	32.449	77,9	22,1	29.860	92,0	71,7	771	2,4	1,8	1.732	5,3	4,2	86	0,2	0,2
Maresme	146.696	117.139	79,8	20,2	110.078	93,9	75,0	2.216	1,9	1,5	4.584	3,9	3,1	261	0,2	0,2
Osona	69.003	57.108	82,7	17,3	52.526	91,9	76,1	946	1,6	1,4	3.436	6,0	5,0	200	0,4	0,2
Vallès Occidental	333.051	257.134	77,2	22,8	236.845	92,1	71,1	5.447	2,1	1,6	13.192	5,1	3,9	1.650	0,6	0,5
Vallès Oriental	115.706	94.716	81,8	18,2	88.907	93,8	76,8	1.573	1,6	1,3	4.034	4,2	3,5	202	0,2	0,2
Alt Empordà	53.279	43.450	81,5	18,5	41.274	95,0	77,5	733	1,7	1,4	1.345	3,1	2,5	98	0,2	0,2
Baix Empordà	51.961	42.420	81,6	18,4	40.330	95,1	77,6	533	1,2	1,0	1.476	3,5	2,8	81	0,2	0,2
Cerdanya	8.617	6.857	79,6	20,4	6.520	95,1	75,6	140	2,0	1,6	188	2,7	2,2	9	0,1	0,1
Garrotxa	31.957	26.841	83,9	16,1	25.015	93,2	78,3	482	1,8	1,5	1.304	4,8	4,1	40	0,1	0,1
Gironès	81.497	66.341	81,4	18,6	62.160	93,7	76,3	1.322	2,0	1,6	2.677	4,0	3,3	182	0,3	0,2
Ripollès	25.242	20.699	82,7	17,3	19.582	94,6	77,6	381	1,8	1,5	668	3,2	2,6	68	0,3	0,3
Selva (La)	49.867	40.663	81,5	18,5	38.618	94,9	77,4	608	1,5	1,2	1.366	3,3	2,7	71	0,2	0,1

Alt Urgell	13.176	10.532	79,9	20,1	10.009	95,0	75,9	147	1,4	1,1	361	3,4	2,7	15	0,1	0,1
Garrigues (Les)	17.172	13.438	78,2	21,8	12.835	95,5	74,7	198	1,5	1,1	385	2,8	2,2	20	0,1	0,1
Noguera	32.591	25.554	78,4	21,6	24.311	95,1	74,6	383	1,5	1,2	820	3,2	2,5	40	0,2	0,1
Pallars Jussà	13.682	10.381	75,9	24,1	9.983	96,1	72,9	99	0,9	0,7	286	2,8	2,1	13	0,1	0,1
Pallars Sobirà	4.462	3.431	76,9	23,1	3.311	96,5	74,2	25	0,7	0,5	88	2,5	1,9	7	0,2	0,1
Segarra	12.622	9.415	74,6	25,4	8.871	94,2	70,3	140	1,5	1,1	393	4,2	3,1	11	0,1	0,1
Segrià	107.646	86.474	80,3	19,7	82.449	95,3	76,6	1.412	1,6	1,3	2.464	2,8	2,3	149	0,2	0,1
Solsonès	7.637	5.594	73,2	26,8	5.181	92,6	67,8	114	2,0	1,5	288	5,1	3,8	11	0,2	0,1
Urgell	25.021	19.696	78,7	21,3	18.780	95,3	75,0	247	1,3	1,0	635	3,2	2,5	34	0,2	0,1
Vall d'Aran	3.758	3.081	82,0	18,0	2.966	96,2	78,9	58	1,9	1,5	50	1,6	1,3	7	0,2	0,2
Alt Camp	21.954	17.081	77,8	22,2	16.234	95,0	73,9	275	1,3	1,2	523	3,1	2,4	49	0,3	0,2
Baix Camp	68.263	52.069	76,3	23,7	49.283	94,6	72,2	900	1,7	1,3	1.804	3,5	2,6	82	0,2	0,1
Baix Ebre	46.223	37.471	81,0	19,0	36.250	96,7	78,4	455	1,2	1,1	726	1,9	1,6	40	0,1	0,1
Baix Penedès	17.288	13.620	78,8	21,2	12.892	94,6	74,6	211	1,5	1,2	488	3,6	2,8	29	0,2	0,2
Conca de Barberà	13.102	9.989	76,2	23,8	9.458	94,7	72,2	193	1,9	1,5	328	3,3	2,5	10	0,1	0,1
Montsià	34.071	27.459	80,6	19,4	26.563	96,7	77,9	308	1,1	0,9	552	2,0	1,6	36	0,1	0,1
Priorat	8.216	6.176	75,2	24,8	5.893	95,4	71,7	106	1,7	1,3	161	2,6	1,9	16	0,3	0,2
Ribera d'Ebre	17.401	13.727	78,8	21,2	13.093	95,4	75,2	243	1,8	1,4	375	2,7	2,1	16	0,1	0,1
Tarragonès	83.678	63.330	75,7	24,3	59.692	94,3	71,3	1.433	2,3	1,7	2.049	3,2	2,5	156	0,2	0,2
Terra Alta	10.564	8.902	84,3	15,7	8.571	96,3	81,1	119	1,3	1,0	196	2,2	1,9	16	0,2	0,1
CATALUNYA	3.717.766	2.749.673	74,0	26,0	2.568.054	93,4	69,1	57.591	2,1	1,5	117.344	4,3	3,1	6.684	0,2	0,2

(1) % Participació

(2) % Abstenció

(3) % sobre Votants

(4) % sobre cens electoral

CATALUNYA

REFERENDA

— RESULTATS PER COMARQUES

CONSTITUCIÓ
6 - 12 - 1978

COMARQUES	Participació - Abstenció				SÍ			NO			BLANCS			NULS		
	Electors	Votants	(1)	(2)	Total	(3)	(4)	Total	(3)	(4)	Total	(3)	(4)	Total	(3)	(4)
Alt Penedès	44.596	33.113	74,2	25,8	29.446	88,9	66,0	1.157	3,5	2,6	2.252	6,8	5,0	258	0,8	0,6
Anoia	54.935	38.985	71,0	29,0	34.029	87,3	61,9	1.988	5,1	3,6	2.622	6,7	4,8	346	0,9	0,6
Bages	111.906	82.704	73,9	26,1	73.528	88,9	65,7	3.851	4,6	3,4	4.436	5,4	3,9	889	1,1	0,8
Baix Llobregat	329.363	238.310	72,4	27,6	220.535	92,5	66,9	7.860	3,3	2,4	8.010	3,4	2,4	1.905	0,8	0,6
Barcelonès	1.998.311	1.294.852	64,8	35,2	1.166.906	90,1	58,4	69.123	5,3	3,5	51.233	3,9	2,6	7.590	0,6	0,4
Berguedà	33.732	23.601	69,9	30,1	20.867	88,4	61,9	938	4,0	2,8	1.578	6,7	4,7	218	0,9	0,6
Garraf	47.872	35.201	73,5	26,5	31.644	89,9	66,1	1.575	4,5	3,3	1.466	4,1	3,1	516	1,5	1,1
Maresme	173.676	125.363	72,2	27,8	113.639	90,6	65,4	5.585	4,4	3,2	5.353	4,3	3,1	786	0,6	0,5
Osona	72.567	56.281	77,6	22,4	48.948	87,0	67,4	2.766	4,9	3,8	4.046	7,12	5,6	521	0,9	0,7
Vallès Occidental	407.135	286.763	70,4	29,6	262.818	91,6	64,5	10.747	3,7	2,6	11.111	3,9	2,7	2.087	0,7	0,5
Vallès Oriental	140.069	102.327	73,0	27,0	92.914	90,8	66,3	3.909	3,8	2,8	4.805	4,7	3,4	699	0,7	0,5
Alt Empordà	59.345	42.189	71,1	28,9	37.891	89,8	63,8	1.846	4,4	3,1	1.953	4,6	3,3	499	1,2	0,8
Baix Empordà	58.352	43.106	73,9	26,1	39.825	92,3	68,2	1.272	3,0	2,2	1.813	4,2	3,1	176	0,4	0,3
Cerdanya	9.615	6.335	65,9	34,1	5.642	89,1	58,7	333	5,2	3,5	311	4,9	3,2	49	0,8	0,5
Garrotxa	36.423	26.321	72,3	27,7	22.763	86,5	62,5	1.409	5,3	3,9	2.000	7,6	5,5	149	0,6	0,4
Gironès	93.803	68.266	72,8	27,2	60.617	88,8	64,6	3.645	5,3	3,9	3.520	5,2	3,7	484	0,7	0,5
Ripollès	25.741	19.168	74,5	25,5	17.152	89,5	66,6	755	3,9	2,9	1.098	5,7	4,3	163	0,8	0,6
Selva (La)	57.346	40.950	71,4	28,6	37.349	91,2	65,1	1.473	3,6	2,6	1.915	4,7	3,3	213	0,5	0,4

Alt Urgell	15.320	9.797	63,9	36,1	8.974	91,6	58,6	325	3,3	2,1	381	3,9	2,5	117	1,2	0,8
Garrigues (Les)	18.319	12.373	67,5	32,5	11.275	91,1	61,5	476	3,8	2,6	543	4,4	2,9	79	0,6	0,4
Noguera	35.589	23.457	65,9	34,1	21.461	91,5	60,3	870	3,7	2,4	972	4,1	2,7	154	0,6	0,4
Pallars Jussà	15.053	9.402	62,5	37,5	8.858	94,2	58,8	183	1,9	1,2	306	3,2	2,0	55	0,6	0,4
Pallars Sobirà	4.989	3.103	62,2	37,8	2.921	94,1	58,5	41	1,3	0,8	97	3,1	1,9	44	1,4	0,9
Segarra	13.912	8.122	58,4	41,6	7.079	87,2	50,9	404	4,9	2,9	566	6,9	4,1	73	0,9	0,5
Segrià	121.924	84.232	69,1	30,9	77.028	91,4	63,2	3.508	4,2	2,9	3.281	3,9	2,7	415	0,5	0,3
Solsonès	8.400	4.756	56,6	43,4	4.194	88,2	49,9	180	3,8	2,1	363	7,6	4,3	19	0,4	0,2
Urgell	27.610	18.061	65,4	34,6	16.447	91,0	59,6	617	3,4	2,2	907	5,0	3,3	90	0,5	0,3
Vall d'Aran	4.317	3.103	71,9	28,1	2.855	92,0	66,1	137	4,4	3,2	79	2,5	1,8	32	1,0	0,7
Alt Camp	24.335	17.817	73,2	26,8	16.238	91,1	66,7	697	3,9	2,9	706	3,9	2,9	176	1,0	0,7
Baix Camp	83.146	50.936	61,3	38,7	46.691	91,7	56,2	1.923	3,8	2,3	1.890	3,7	2,3	432	0,8	0,5
Baix Ebre	52.027	34.772	66,8	33,2	31.781	91,4	61,1	1.459	4,2	2,8	1.432	4,1	2,7	100	0,3	0,2
Baix Penedès	19.814	14.248	71,9	28,1	12.914	90,6	65,2	575	4,0	2,9	614	4,3	3,1	145	1,0	0,7
Conca de Barberà	14.174	9.443	66,6	33,4	8.521	90,2	60,1	429	4,5	3,0	411	4,3	2,9	82	0,8	0,6
Montsià	37.153	25.708	69,2	30,8	23.934	93,1	64,4	795	3,1	2,1	850	3,3	2,3	129	0,5	0,4
Priorat	8.653	6.046	69,9	30,1	5.557	91,9	64,2	265	4,4	3,1	194	3,5	2,2	30	0,5	0,3
Ribera d'Ebre	19.565	13.123	67,1	32,9	11.920	90,8	60,9	630	4,8	3,2	440	3,4	2,2	133	1,0	0,7
Tarragonès	98.908	67.589	68,3	31,7	60.801	89,9	61,5	3.554	5,8	3,6	2.599	3,8	2,6	635	1,0	0,6
Terra Alta	11.273	7.788	69,1	30,9	6.903	88,6	61,2	522	6,7	4,6	304	3,9	2,7	59	0,8	0,5
CATALUNYA	4.389.269	2.987.711	68,1	31,9	2.702.865	90,5	61,6	137.842	4,6	3,1	126.457	4,2	2,9	20.547	0,7	0,5

(1) % *Participació*

(2) % *Abstenció*

(3) % *sobre Votants*

(4) % *sobre cens electoral*

CATALUNYA

REFERENDA

— RESULTATS PER COMARQUES

ESTATUT D'AUTONOMIA
25 - 10 - 1979

COMARQUES	Participació - Abstenció				SÍ			NO			BLANCS			NULS		
	Electors	Votants	(1)	(2)	Total	(3)	(4)	Total	(3)	(4)	Total	(3)	(4)	Total	(3)	(4)
Alt Penedès	45.129	30.567	67,7	32,3	27.316	89,4	60,5	1.677	5,5	3,7	1.486	4,9	3,3	88	0,3	0,2
Anoia	55.024	35.749	65,0	35,0	31.242	87,4	56,8	2.616	7,3	4,7	1.590	4,4	2,9	301	0,8	0,5
Bages	112.372	75.561	67,3	32,7	68.275	90,3	60,7	4.173	5,5	3,7	2.782	3,7	2,5	331	0,4	0,3
Baix Llobregat	331.733	206.436	62,2	37,8	179.232	86,8	54,0	18.316	8,9	5,5	7.993	3,9	2,4	895	0,4	0,3
Barcelonès	1.948.558	1.145.762	58,8	41,2	1.005.896	87,8	51,6	97.352	8,5	5,0	36.850	3,2	1,9	5.664	0,5	0,3
Berguedà	33.263	21.708	65,3	34,7	19.834	91,4	59,6	864	4,0	2,6	934	4,3	2,8	76	0,3	0,2
Garraf	49.032	32.101	65,5	34,5	28.742	89,5	58,6	1.986	6,2	4,1	1.134	3,5	2,3	239	0,7	0,5
Maresme	171.837	112.885	65,7	34,3	101.837	90,2	59,3	7.056	6,2	4,1	3.685	3,3	2,1	307	0,3	0,2
Osona	78.828	52.949	67,2	32,8	47.731	90,1	60,5	2.747	5,2	3,5	2.284	4,3	2,9	187	0,3	0,2
Vallès Occidental	403.203	249.098	61,8	38,2	219.876	88,3	54,5	18.932	7,6	4,7	9.276	3,7	2,3	1.014	0,4	0,2
Vallès Oriental	140.313	91.288	65,1	34,9	77.688	85,1	55,4	9.264	10,1	6,6	4.000	4,4	2,8	336	0,4	0,2
Alt Empordà	59.721	37.861	63,4	36,6	33.759	89,2	56,5	2.282	6,0	1,6	1.572	4,1	2,6	248	0,6	0,4
Baix Empordà	58.556	36.812	62,9	37,1	33.771	91,7	57,7	1.774	4,8	3,0	1.130	3,1	1,9	137	0,4	0,2
Cerdanya	9.617	5.914	61,5	38,5	5.309	89,7	55,2	378	6,4	3,9	203	3,4	2,1	24	0,4	0,2
Garrotxa	35.361	23.174	65,5	34,5	20.305	87,6	57,4	1.530	6,6	4,3	1.242	5,3	3,5	97	0,4	0,3
Gironès	94.121	59.580	63,3	36,7	52.085	87,4	55,3	4.685	7,8	5,0	2.521	4,2	2,7	289	0,5	0,3
Ripollès	25.645	17.806	69,4	30,6	16.393	92,1	63,9	844	4,7	3,3	521	2,9	2,0	48	0,3	0,2
Selva (La)	57.703	35.907	62,2	37,8	32.585	90,7	56,5	1.892	5,3	3,3	1.359	3,8	2,3	71	0,2	0,1

Alt Urgell	15.278	7.867	51,5	48,5	7.239	92,0	47,4	355	4,5	2,3	220	2,8	1,4	53	0,7	0,3
Garrigues (Les)	18.216	11.907	65,4	34,6	11.042	92,7	60,6	501	4,2	2,7	326	2,7	1,8	38	0,3	0,2
Noguera	35.280	20.180	57,2	42,8	18.314	90,7	51,9	1.010	5,0	2,9	703	3,5	2,0	153	0,7	0,4
Pallars Jussà	14.998	8.705	58,1	41,9	8.195	94,1	54,6	242	2,8	1,6	255	2,9	1,7	13	0,1	0,1
Pallars Sobirà	5.010	2.687	53,6	46,4	2.477	92,2	49,4	53	2,0	1,1	57	2,1	1,1	100	3,7	2,0
Segarra	13.723	7.028	51,2	48,8	6.111	86,9	44,5	456	6,5	3,3	357	5,1	2,6	104	1,5	0,7
Segrià	120.470	71.303	59,2	40,8	63.495	89,0	52,7	4.889	6,8	4,0	2.593	3,6	2,1	326	0,4	0,3
Solsonès	8.406	3.892	46,3	53,7	3.431	88,1	40,8	255	6,5	3,0	201	5,2	2,4	5	0,1	0,1
Urgell	26.836	16.740	62,4	37,6	15.428	92,2	57,5	654	3,9	2,4	560	3,3	2,1	98	0,6	0,4
Vall d'Aran	4.313	2.254	52,3	47,7	1.864	82,7	43,2	217	9,6	5,0	165	7,3	3,8	8	0,3	0,2
Alt Camp	25.317	16.913	66,8	33,2	15.419	91,2	60,9	841	5,0	3,3	571	3,4	2,2	82	0,5	0,3
Baix Camp	86.893	47.164	54,3	45,7	41.624	88,2	47,9	3.519	7,5	4,0	1.842	3,9	2,1	179	0,4	0,2
Baix Ebre	53.480	23.917	44,7	55,3	20.346	85,1	38,0	2.455	10,3	4,6	1.065	4,4	2,0	51	0,2	0,1
Baix Penedès	21.052	13.661	64,9	35,1	11.814	86,5	56,1	1.152	8,4	5,5	569	4,2	2,7	126	0,9	0,6
Conca de Barberà	14.697	8.675	59,0	41,0	7.726	89,1	52,7	424	4,9	2,9	317	3,6	2,1	208	2,4	1,4
Montsià	38.434	18.405	47,9	52,1	16.197	88,0	42,1	1.374	7,5	3,6	761	4,1	2,0	73	0,4	0,2
Priorat	8.779	5.810	66,2	33,8	5.237	90,1	59,6	318	5,5	3,6	186	3,2	2,1	69	1,2	0,8
Ribera d'Ebre	20.028	11.489	57,4	42,6	10.294	89,6	51,4	755	6,6	3,8	376	3,3	1,9	64	0,5	0,3
Tarragonès	105.705	58.612	55,5	44,5	49.234	84,0	46,6	6.644	11,3	6,3	2.376	4,0	2,2	358	0,6	0,3
Terra Alta	11.445	6.006	52,5	47,5	4.992	83,1	43,6	693	11,5	6,0	233	3,9	2,0	88	1,5	0,8
CATALUNYA	4.358.376	2.634.373	60,5	39,5	2.322.355	88,1	53,3	205.175	7,8	4,7	94.295	3,6	2,2	12.548	0,5	0,3

(1) % Participació

(2) % Abstenció

(3) % sobre Votants

(4) % sobre cens electoral

**II. — RESULTATS ELECTORALS
A BARCELONA CIUTAT**

ELECCIONS LEGISLATIVES I MUNICIPALS

BARCELONA - CIUTAT. —
RESULTATS PER DISTRICTES

ELECCIONS

PARTICIPACIÓ - ABSTENCIÓ

<i>Districtes</i>	<i>Congrés de Diputats 15-VI-77</i>				<i>Congrés de Diputats 1-III-79</i>				<i>Municipals 3-IV-79</i>				<i>Parlament de Catalunya 20-III-80</i>			
	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>Electors</i>	<i>Votants</i>	<i>(1)</i>	<i>(2)</i>
I	50.587	36.546	72,2	27,8	56.172	33.510	59,7	40,3	56.267	28.502	50,6	49,4	55.718	30.030	53,8	46,2
II	89.196	66.972	75,1	24,9	103.552	65.552	63,3	36,7	104.240	55.910	53,6	46,4	104.235	58.847	56,4	43,6
III	103.397	75.952	73,5	26,5	117.149	77.060	65,8	34,2	118.257	66.148	55,9	44,1	117.737	74.043	62,8	37,2
IV	72.142	52.987	73,4	26,6	78.870	50.073	63,5	36,5	79.300	43.580	54,9	45,1	78.525	46.462	59,1	40,9
V	51.409	34.455	67,0	33,0	55.171	30.320	55,0	45,0	55.481	25.814	46,5	53,5	54.909	26.991	49,1	50,9
VI	66.534	49.777	74,8	25,2	73.835	47.940	64,9	35,1	73.845	41.093	55,6	44,4	73.433	44.661	60,8	39,2
VII	91.668	71.801	78,3	21,7	106.404	70.438	66,2	33,8	106.953	59.644	55,7	44,3	105.863	63.986	60,4	39,6
VIII	122.459	92.617	75,6	24,4	135.731	88.202	65,0	35,0	136.404	75.657	55,4	44,6	135.519	81.986	60,4	39,6
IX	263.541	203.833	77,3	22,7	309.382	202.761	65,5	34,5	310.742	170.330	54,8	45,2	309.176	175.293	56,6	43,4
X	112.236	92.430	82,4	17,6	130.108	88.887	68,3	31,7	130.718	75.308	57,6	42,4	129.880	79.062	60,8	39,2
XI	72.294	55.043	76,1	23,9	82.523	55.352	67,1	32,9	83.067	47.093	56,6	43,4	83.064	52.724	63,4	36,6
XII	204.361	145.772	71,3	28,7	222.117	137.056	61,7	38,3	225.179	114.340	50,7	49,3	223.466	120.865	54,0	46,0
Barcelona	1.299.824	978.185	75,3	24,7	1.471.014	947.151	64,3	35,7	1.480.453	803.419	54,2	45,8	1.471.525	854.950	58,0	42,0

(1) % *Participació*

(2) % *Abstenció*

BARCELONA - CIUTAT
RESULTATS PER DISTRICTES

ELECCIONS

AP / CD / SC

<i>Districtes</i>	<i>Congrés de Diputats 15 - VI - 77</i>			<i>Congrés de Diputats 1 - III - 79</i>			<i>Municipals 3 - IV - 79</i>			<i>Parlament de Catalunya 20 - III - 80</i>		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
I	1.432	3,9	2,8	1.344	4,0	2,4	664	2,3	1,2	778	2,5	1,4
II	1.937	2,9	2,2	2.610	4,0	2,5	1.113	1,9	1,1	1.227	2,0	1,2
III	9.105	12,0	8,8	10.142	13,2	8,7	5.244	7,9	4,4	9.238	12,4	7,8
IV	4.074	7,7	5,6	3.682	7,4	4,7	2.223	5,1	2,8	2.861	6,1	3,6
V	892	2,6	1,7	864	2,8	1,6	467	1,8	0,8	411	1,5	0,7
VI	3.700	7,4	5,6	3.818	8,0	5,2	2.068	5,0	2,8	2.444	5,4	3,3
VII	1.974	2,7	2,2	2.666	3,8	2,5	1.012	1,6	0,9	1.154	1,8	1,1
VIII	4.269	4,6	3,5	4.633	5,3	3,4	2.427	3,2	1,8	3.067	3,7	2,3
IX	3.430	1,7	1,3	5.808	2,9	1,9	2.218	1,3	0,7	2.486	1,4	0,8
X	1.701	1,8	1,5	2.701	3,0	2,1	1.150	1,5	0,9	1.169	1,4	0,9
XI	5.275	9,6	7,3	6.009	10,9	7,3	3.120	6,6	3,8	5.053	9,5	6,1
XII	3.805	2,6	1,9	5.327	3,9	2,4	2.333	2,0	1,0	2.771	2,2	1,2
Barcelona	41.594	4,3	3,2	49.604	5,2	3,4	24.039	3,0	1,6	32.659	3,8	2,2

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

BARCELONA - CIUTAT.
RESULTATS PER DISTRICTES

ELECCIONS

CC - UCD

<i>Districtes</i>	<i>Congrés de Diputats 15 - VI - 77</i>			<i>Congrés de Diputats 1 - III - 79</i>			<i>Municipals 3 - IV - 79</i>			<i>Parlament de Catalunya 20 - III - 80</i>		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
I	6.502	17,8	12,9	5.888	17,6	10,5	4.534	15,9	8,1	2.823	9,4	5,1
II	11.992	17,9	13,4	11.992	18,3	11,6	8.242	14,7	7,9	5.383	9,1	5,2
III	16.375	21,6	15,8	24.147	31,3	20,6	19.801	29,9	16,7	11.991	16,2	10,2
IV	11.030	20,8	15,3	12.468	24,9	15,8	10.142	23,3	12,8	6.255	13,5	8,0
V	6.603	19,2	12,8	5.263	17,3	9,5	3.522	13,6	6,3	2.406	8,9	4,4
VI	10.888	21,9	16,4	11.949	24,9	16,2	9.565	23,3	12,9	5.902	13,2	8,0
VII	12.386	17,3	13,5	12.219	17,3	11,5	7.758	13,0	7,2	5.117	8,0	4,8
VIII	17.067	18,4	13,9	17.798	20,2	13,1	12.400	16,4	9,1	8.194	10,0	6,0
IX	36.186	17,8	13,7	33.058	16,3	10,7	20.336	11,9	6,5	13.951	7,9	4,5
X	15.411	16,7	13,7	13.987	15,7	10,7	9.130	12,1	7,0	6.021	7,6	4,6
XI	12.366	22,5	17,1	16.155	29,2	19,6	12.674	26,9	15,3	7.980	15,1	9,6
XII	26.332	18,1	12,9	25.541	18,6	11,5	15.781	13,8	7,0	10.929	9,0	4,9
Barcelona	183.138	18,7	14,1	190.465	20,1	12,9	133.885	16,7	9,0	86.952	10,1	5,9

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

BARCELONA - CIUTAT. —

ELECCIONS

RESULTATS PER DISTRICTES

UCDCC

<i>Districtes</i>	<i>Congrés de Diputats 15 - VI - 77</i>			<i>Congrés de Diputats 1 - III - 79</i>			<i>Municipals 3 - IV - 79</i>			<i>Parlament de Catalunya 20 - III - 80</i>		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
I	1.938	5,3	3,8	—	—	—	—	—	—	—	—	—
II	2.993	4,5	3,4	—	—	—	—	—	—	—	—	—
III	11.153	14,7	10,8	—	—	—	—	—	—	—	—	—
IV	5.878	11,1	8,1	—	—	—	—	—	—	—	—	—
V	1.340	3,9	2,6	—	—	—	—	—	—	—	—	—
VI	4.120	8,3	6,2	—	—	—	—	—	—	—	—	—
VII	2.763	3,8	3,0	—	—	—	—	—	—	—	—	—
VIII	6.747	7,3	5,5	—	—	—	—	—	—	—	—	—
IX	4.715	2,3	1,8	—	—	—	—	—	—	—	—	—
X	2.349	2,5	2,1	—	—	—	—	—	—	—	—	—
XI	6.189	11,2	8,6	—	—	—	—	—	—	—	—	—
XII	5.983	4,1	2,9	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Barcelona	56.168	5,7	4,3	—	—	—	—	—	—	—	—	—

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

BARCELONA - CIUTAT. —
RESULTATS PER DISTRICTES

ELECCIONS

PDC / CiU

<i>Districtes</i>	<i>Congrés de Diputats 15 - VI - 77</i>			<i>Congrés de Diputats 1 - III - 79</i>			<i>Municipals 3 - IV - 79</i>			<i>Parlament de Catalunya 20 - III - 80</i>		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
I	4.838	13,2	9,6	5.133	15,3	9,1	4.736	16,6	8,4	7.797	25,9	14,0
II	9.433	14,1	10,6	10.166	15,0	9,8	9.643	17,2	9,2	15.810	26,8	15,2
III	16.572	21,8	16,0	19.825	25,7	16,9	19.519	29,5	16,5	30.951	41,8	26,3
IV	10.083	19,0	14,0	12.055	24,1	15,3	11.281	25,9	14,2	17.333	37,3	22,1
V	3.971	11,5	7,7	3.904	12,9	7,1	3.802	14,7	6,8	6.292	23,3	11,5
VI	10.521	21,1	15,8	11.241	23,4	15,2	10.339	25,2	14,0	16.812	37,6	22,9
VII	10.660	14,8	11,6	11.662	16,6	11,0	10.988	18,4	10,3	17.881	27,9	16,9
VIII	18.852	20,3	15,4	20.721	23,5	15,3	19.358	25,6	14,2	29.563	36,0	21,8
IX	17.548	8,6	6,6	19.407	9,6	6,3	18.135	10,6	5,8	31.981	18,2	10,3
X	10.375	11,2	9,2	9.759	11,0	7,5	9.356	12,4	7,1	16.697	21,1	12,8
XI	11.616	21,1	16,1	12.928	23,4	15,6	12.347	26,2	14,9	20.494	38,8	24,7
XII	21.266	14,6	10,4	20.272	14,8	9,2	19.302	16,9	8,6	32.746	27,0	14,6
Barcelona	145.735	14,9	11,2	157.073	16,6	10,7	148.806	18,5	10,1	244.357	28,5	16,6

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

BARCELONA - CIUTAT. —
RESULTATS PER DISTRICTES

ELECCIONS

ERC

<i>Districtes</i>	<i>Congrés de Diputats 15 - VI - 77</i>			<i>Congrés de Diputats 1 - III - 79</i>			<i>Municipals 3 - IV - 79</i>			<i>Parlament de Catalunya 20 - III - 80</i>		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
I	2.703	7,4	5,3	2.009	6,0	3,6	1.753	6,1	3,1	4.001	13,3	7,2
II	4.794	7,2	5,4	3.989	6,1	3,8	3.262	5,8	3,1	7.161	12,1	6,9
III	2.032	2,7	2,0	2.601	3,4	2,2	2.352	3,5	2,0	5.002	6,7	4,2
IV	2.956	5,6	4,1	2.490	5,0	3,2	2.003	4,5	2,5	4.549	9,7	5,8
V	3.049	8,8	5,9	2.099	6,9	3,8	1.906	7,3	3,4	3.929	14,5	7,2
VI	2.834	5,7	4,3	2.554	5,3	3,5	2.240	5,4	3,0	4.884	10,9	6,7
VII	5.904	8,2	6,4	4.697	6,7	4,4	4.257	7,1	4,0	8.811	13,7	8,3
VIII	5.769	6,2	4,7	5.640	6,4	4,2	4.718	6,2	3,5	10.120	12,3	7,5
IX	12.005	5,9	4,6	8.631	4,3	2,8	7.100	4,1	2,3	16.657	9,5	5,4
X	6.123	6,6	5,5	4.703	5,3	3,6	4.218	5,6	3,2	9.098	11,5	7,0
XI	2.146	3,9	3,0	2.256	4,1	2,7	2.070	4,3	2,5	4.413	8,3	5,3
XII	7.855	5,4	3,8	7.216	5,3	3,3	5.966	5,2	2,6	13.031	10,7	5,8
Barcelona	58.170	5,9	4,5	48.885	5,2	3,3	41.845	5,2	2,8	91.656	10,7	6,2

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

BARCELONA - CIUTAT. —
RESULTATS PER DISTRICTES

ELECCIONS

P S A

<i>Districtes</i>	<i>Congrés de Diputats 15 - V - 77</i>			<i>Congrés de Diputats 1 - III - 79</i>			<i>Municipals 3 - IV - 79</i>			<i>Parlament de Catalunya 20 - III - 80</i>		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
I	—	—	—	—	—	—	—	—	—	608	2,0	1,1
II	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1.196	2,0	1,1
III	—	—	—	—	—	—	—	—	—	638	0,8	0,5
IV	—	—	—	—	—	—	—	—	—	655	1,4	0,8
V	—	—	—	—	—	—	—	—	—	483	1,7	0,9
VI	—	—	—	—	—	—	—	—	—	594	1,3	0,8
VII	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1.305	2,0	1,2
VIII	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1.263	1,5	0,9
IX	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7.261	4,1	2,3
X	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2.684	3,3	2,0
XI	—	—	—	—	—	—	—	—	—	647	1,2	0,8
XII	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3.705	3,0	1,7
Barcelona	—	—	—	—	—	—	—	—	—	21.039	2,4	1,4

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

BARCELONA - CIUTAT. —
RESULTATS PER DISTRICTES

ELECCIONS

P S C

<i>Districtes</i>	<i>Congrés de Diputats 15 - VI - 77</i>			<i>Congrés de Diputats 1 - III - 79</i>			<i>Municipals 3 - IV - 79</i>			<i>Parlament de Catalunya 20 - III - 80</i>		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
I	9.707	26,6	19,2	8.813	26,3	15,7	9.175	32,2	16,3	5.987	19,9	10,9
II	20.416	30,5	22,9	18.141	27,9	17,5	20.268	36,3	19,4	13.318	22,6	12,8
III	11.479	15,1	11,1	9.638	12,5	8,2	13.090	19,8	11,1	7.205	9,7	6,2
IV	10.324	19,5	14,3	9.049	18,1	11,5	11.295	25,9	14,2	6.820	14,7	8,7
V	9.776	28,4	19,0	7.857	25,9	14,2	9.594	37,2	17,3	6.280	23,3	11,4
VI	10.075	20,2	15,1	9.415	19,6	12,8	11.291	27,5	15,3	7.057	15,8	9,6
VII	21.813	30,4	23,8	19.930	28,3	18,7	21.452	36,0	20,1	15.244	23,8	14,4
VIII	23.001	24,8	18,8	19.173	21,7	14,1	23.596	31,2	17,3	14.250	17,4	10,5
IX	72.664	35,6	27,6	66.512	32,8	21,5	68.917	40,5	22,2	46.868	26,7	15,2
X	32.971	35,7	29,4	28.790	32,4	22,1	30.243	40,2	23,2	20.775	26,3	16,0
XI	9.550	17,4	13,2	8.949	16,2	10,8	11.557	24,5	13,9	6.862	13,0	8,3
XII	47.129	32,3	23,1	39.521	28,8	17,8	42.034	36,8	18,7	27.294	22,6	12,2
Barcelona	278.905	28,5	21,5	245.788	26,0	16,7	272.512	33,9	18,4	177.960	20,8	12,1

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

**RESULTATS PER DISTRICTES
BARCELONA - CIUTAT. —**

ELECCIONS

PSUC

<i>Districtes</i>	<i>Congrés de Diputats 15 - VI - 77</i>			<i>Congrés de Diputats 1 - III - 79</i>			<i>Municipals 3 - IV - 79</i>			<i>Parlament de Catalunya 20 - III - 80</i>		
	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)	Total	(1)	(2)
I	6.502	17,8	12,9	5.749	17,2	10,2	6.231	21,8	11,1	5.652	18,8	10,1
II	10.652	16,0	12,0	10.879	16,6	10,5	11.343	20,2	10,9	10.389	17,6	10,0
III	4.822	6,3	4,7	4.782	6,2	4,1	4.893	7,3	4,1	4.200	5,6	3,6
IV	5.187	9,8	7,2	4.955	9,9	6,3	5.284	12,1	6,7	4.658	10,0	6,0
V	5.916	17,2	11,5	5.387	17,8	9,8	4.979	19,2	9,0	4.772	17,6	8,7
VI	4.417	8,9	6,6	4.205	8,8	5,7	4.480	10,9	6,1	3.822	8,5	5,2
VII	12.005	16,7	13,1	11.293	16,0	10,6	12.202	20,4	11,4	10.140	15,8	9,6
VIII	11.232	12,1	9,2	10.452	11,9	7,7	10.997	14,5	8,0	9.900	12,0	7,3
IX	43.218	21,2	16,4	42.313	20,9	13,7	44.459	26,1	14,3	41.816	23,8	13,5
X	17.396	18,8	15,5	16.838	19,0	13,0	17.578	23,3	13,4	16.666	21,0	12,8
XI	4.535	8,2	6,3	4.260	7,7	5,2	4.338	9,2	5,2	3.882	7,3	4,7
XII	23.688	16,3	11,6	23.002	16,8	10,4	24.504	21,4	10,9	21.346	17,6	9,6
Barcelona	149.570	15,3	11,6	144.115	15,2	9,8	151.288	18,8	10,2	137.243	16,0	9,3

(1) % sobre votants

(2) % sobre cens electoral

REFERENDA

BARCELONA - CIUTAT. —
RESULTATS PER DISTRICTES

REFERENDA

REFERÈNDUM REFORMA POLITICA
15 - XII - 76

Districtes	Participació - Abstenció				Total	S I		Total	N O		Total	BLANCS		Total	NULS	
	Electors	Votants	(1)	(2)		(3)	(4)		(3)	(4)		(3)	(4)		(3)	(4)
I	53.722	32.331	60,2	39,8	30.103	93,1	56,0	853	2,6	1,6	1.286	4,0	2,4	89	0,3	0,2
II	87.375	54.437	62,3	37,7	50.959	93,6	58,3	1.191	2,2	1,4	2.139	3,9	2,4	148	0,3	0,2
III	97.785	57.433	58,7	41,3	53.181	92,6	54,4	2.350	4,1	2,4	1.775	3,1	1,8	127	0,2	0,1
IV	74.046	44.110	59,6	40,4	40.902	92,7	55,2	1.564	3,5	2,1	1.508	3,4	2,0	136	0,3	0,2
V	54.479	31.393	57,6	42,4	29.343	93,5	53,9	633	2,0	1,2	1.353	4,3	2,5	64	0,2	0,1
VI	68.796	41.785	60,7	39,3	38.890	93,1	56,5	1.239	3,0	1,8	1.551	3,7	2,3	105	0,3	0,2
VII	87.784	55.743	63,5	36,5	52.297	93,8	59,6	971	1,7	1,1	2.375	4,3	2,7	100	0,2	0,1
VIII	118.186	73.127	61,8	38,2	68.468	93,6	57,9	1.682	2,3	1,4	2.838	3,9	2,4	179	0,2	0,2
IX	233.877	148.388	63,4	36,6	138.820	93,6	59,4	2.909	2,0	1,2	6.266	4,2	2,7	393	0,3	0,2
X	100.397	65.960	65,7	34,3	61.474	93,2	61,2	1.372	2,1	1,4	2.880	4,4	2,9	234	0,4	0,2
XI	72.460	44.854	61,9	38,1	41.858	93,3	57,8	1.498	3,3	2,1	1.415	3,2	2,0	83	0,2	0,1
XII	164.492	105.762	64,3	35,7	99.531	94,1	60,5	2.013	1,9	1,2	3.900	3,7	2,4	318	0,3	0,2
Barcelona	1.213.399	755.363	62,3	37,7	705.826	93,4	58,2	18.275	2,4	1,5	29.286	3,9	2,4	1.976	0,3	0,2

(1) % *Participació*

(2) % *Abstenció*

(3) % *sobre votants*

(4) % *sobre cens electoral*

BARCELONA - CIUTAT. —
RESULTATS PER DISTRICTES

REFERENDA

REFERÈNDUM CONSTITUCIÓ
6 - XII - 78

Districtes	Participació - Abstenció				Total	S I		Total	N O		BLANCS			NULS		
	Electors	Votants	(1)	(2)		(3)	(4)		(3)	(4)	Total	(3)	(4)	Total	(3)	(4)
I	55.391	33.969	61,3	38,6	30.372	89,4	54,8	1.982	5,8	3,6	1.372	4,0	2,5	243	0,7	0,4
II	102.096	65.708	64,4	35,6	59.737	90,9	58,5	3.164	4,8	3,1	2.483	3,7	2,4	324	0,4	0,3
III	115.530	71.083	61,5	38,5	57.786	81,2	50,0	9.190	12,9	7,9	3.748	5,2	3,2	359	0,5	0,3
IV	77.955	48.527	62,3	37,7	41.808	86,1	53,6	4.079	8,4	5,2	2.321	4,7	3,0	319	0,6	0,4
V	54.957	30.821	56,1	43,9	27.976	90,7	50,9	1.409	4,5	2,6	1.258	4,0	2,3	178	0,5	0,3
VI	72.488	45.814	63,2	36,8	39.842	86,9	55,0	3.722	8,1	5,1	1.986	4,3	2,7	264	0,5	0,4
VII	104.570	69.849	66,8	33,2	63.374	90,7	60,6	3.308	4,7	3,2	2.791	3,9	2,7	376	0,5	0,4
VIII	133.814	85.843	64,2	35,8	76.364	88,9	57,1	5.239	6,1	3,9	3.644	4,2	2,7	596	0,6	0,4
IX	300.600	201.250	66,9	33,1	184.058	91,4	61,2	8.586	4,2	2,9	7.521	3,7	2,5	1.085	0,5	0,4
X	127.708	89.594	70,1	29,9	81.102	90,5	63,5	4.259	4,7	3,3	3.631	4,0	2,8	602	0,6	0,5
XI	80.693	52.162	64,6	35,4	43.985	84,3	54,5	5.500	10,5	6,8	2.439	4,6	3,0	238	0,4	0,3
XII	220.843	136.081	61,6	38,4	123.803	90,9	56,1	6.228	4,5	2,8	5.375	3,9	2,4	675	0,4	0,3
Barcelona	1.446.645	930.701	64,3	35,7	830.207	89,2	57,4	56.666	6,1	3,9	38.569	4,1	2,7	5.259	0,6	0,4

(1) % Participació

(2) % Abstenció

(3) % sobre votants

(4) % sobre cens electoral

BARCELONA - CIUTAT. —
RESULTATS PER DISTRICTES

REFERENDA

REFERÈNDUM ESTATUT AUTONOMIA
25 - X - 79

Districtes	Participació - Abstenció				Total	S I		Total	N O		Total	BLANCS		Total	NULS	
	Electors	Votants	(1)	(2)		(3)	(4)		(3)	(4)		(3)	(4)		(3)	(4)
I	54.699	30.959	56,6	43,4	28.003	90,4	51,2	1.979	6,4	3,6	830	2,7	1,5	147	0,5	0,3
II	102.004	59.925	58,7	41,3	53.896	89,9	52,8	4.231	7,0	4,1	1.513	2,5	1,5	285	0,5	0,3
III	114.683	58.376	50,9	49,1	47.141	80,7	41,1	8.637	14,8	7,5	2.301	3,9	2,0	297	0,5	0,3
IV	77.092	43.494	56,4	43,6	37.625	86,5	48,8	4.307	9,9	5,6	1.349	3,1	1,7	213	0,5	0,3
V	53.919	28.339	52,6	47,4	26.034	91,9	48,3	1.498	5,3	2,8	704	2,5	1,3	103	0,3	0,2
VI	72.118	41.789	58,0	42,0	36.423	87,1	50,5	3.918	9,4	5,4	1.200	2,9	1,7	248	0,6	0,3
VII	103.785	64.889	62,5	37,5	59.413	91,5	57,2	3.701	5,7	3,6	1.561	2,4	1,5	214	0,3	0,2
VIII	132.859	78.320	59,0	41,0	70.111	89,5	52,8	5.573	7,1	4,2	2.245	2,9	1,7	391	0,5	0,3
IX	301.521	179.477	59,5	40,5	156.433	87,1	51,9	15.828	8,8	5,3	6.114	3,4	2,0	1.102	0,6	0,4
X	126.562	80.614	63,7	36,3	71.970	89,3	56,9	5.945	7,3	4,7	2.425	3,0	1,9	274	0,3	0,2
XI	81.204	46.487	57,2	42,8	38.676	83,2	47,6	5.883	12,6	7,2	1.629	3,5	2,0	299	0,6	0,4
XII	218.316	120.416	55,2	44,8	106.730	88,6	48,9	9.382	7,8	4,3	3.731	3,1	1,7	573	0,5	0,3
Barcelona	1.438.762	833.085	57,9	42,1	732.455	87,9	50,9	70.882	8,5	4,9	25.602	3,1	1,8	4.146	0,5	0,3

(1) % *Participació*

(2) % *Abstenció*

(3) % *sobre votants*

(4) % *sobre cens electoral*

III. — RESULTATS ELECTORALS
DE LES CANDIDATURES NO PARLAMENTARIES

ELECCIONS LEGISLATIVES 1977

RESULTATS PER CIRCUMSCRIPCIONS DE LES CANDIDATURES NO PARLAMENTÀRIES

Candidatures	Barcelona			Girona			Lleida			Tarragona			Catalunya		
	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)
AN/18-J	7.233	0,3	0,2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7.233	0,2	0,2
A. S. D.	8.260	0,3	0,3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	8.260	0,3	0,2
C. I. G	—	—	—	6.417	2,6	2,1	—	—	—	—	—	—	6.417	0,2	0,2
C. T. (B./LL/T.)	8.029	0,3	0,3	—	—	—	1.292	0,7	0,5	1.096	0,4	0,3	10.417	0,3	0,3
C. U. P. S.	11.749	0,5	0,4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	11.749	0,4	0,3
D. S. C. C.	8.286	0,3	0,3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	8.286	0,3	0,2
F.E. de las JONS (Aut).	5.612	0,2	0,2	—	—	—	—	—	—	706	0,3	0,2	6.318	0,2	0,2
F. U. T.	11.860	0,5	0,4	1.396	0,6	0,5	—	—	—	2.105	0,8	0,6	15.361	0,5	0,4
Lliga C.	8.646	0,4	0,3	10.900	4,3	3,5	—	—	—	—	—	—	19.546	0,6	0,5
P. Proverista	1.904	0,1	0,1	—	—	—	—	—	—	297	0,1	0,1	2.201	0,1	0,1
R. S. C.	5.724	0,2	0,2	—	—	—	1.289	0,7	0,5	—	—	—	7.013	0,2	0,2
U. S./P. S. P. C.	36.709	1,5	1,2	1.673	0,7	0,5	—	—	—	—	—	—	38.382	1,2	1,0
	114.012	4,7	3,8	20.386	8,1	6,6	2.581	1,4	1,1	4.204	1,6	1,3	141.183	4,6	3,6

ELECCIONS LEGISLATIVES 1979

RESULTATS PER CIRCUMSCRIPCIONS DE LES CANDIDATURES NO PARLAMENTÀRIES

[illegible]

L. C. R.	5.778	0,2	0,1	416	0,2	0,1	371	0,2	0,1	394	0,1	0,1	6.959	0,3	0,2
M. C. C. - O. E. C.	10.736	0,4	0,3	457	0,2	0,1	562	0,3	0,2	1.310	0,5	0,3	13.065	0,4	0,3
O. C. E. - B. R.	7.990	0,3	0,2	1.455	0,6	0,4	618	0,3	0,2	921	0,4	0,3	10.984	0,3	0,2
O. R. T.	11.147	0,5	0,3	513	0,2	0,1	355	0,2	0,1	1.038	0,4	0,3	13.053	0,4	0,3
P. Carl/. C.	2.559	0,1	0,1	517	0,2	0,1	461	0,3	0,2	1.539	0,6	0,4	5.076	0,2	0,1
P. C. T.	10.045	0,4	0,3	1.440	0,6	0,4	—	—	—	1.749	0,7	0,5	13.234	0,4	0,3
P. L. C.	3.265	0,1	0,1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3.265	0,2	0,1
P. I. P. P. A.	2.410	0,1	0,1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2.410	0,2	0,1
P. Proverista	1.631	0,1	0,1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1.631	—	—
P. Sindicalista	5.927	0,2	0,1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5.927	0,2	0,1
P. S. O. E. (h)	29.892	1,3	0,9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	29.892	0,9	0,7
P. T. C.	36.072	1,5	1,0	1.228	0,5	0,4	1.914	1,1	0,7	1.288	0,5	0,3	40.502	1,3	0,9
U. C. E.	6.530	0,3	0,2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	6.530	0,2	0,1
U. L. E.	1.849	0,1	0,1	—	—	—	171	0,1	0,1	285	0,1	0,1	2.305	0,2	0,1
U. N.	20.348	0,9	0,6	2.372	1,0	0,7	1.875	1,0	0,7	2.307	0,9	0,6	26.902	0,9	0,6
	229.863	9,8	6,7	11.711	4,9	3,5	9.430	5,4	3,5	14.420	5,7	3,9	265.454	8,8	6,0

ELECCIONS PARLAMENT DE CATALUNYA 1980

RESULTATS PER CIRCUMSCRIPCIONS DE LES CANDIDATURES NO PARLAMENTÀRIES

Candidatures	Barcelona			Girona			Lleida			Tarragona			Catalunya		
	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)	Vots	(1)	(2)
B. E. A. N.	11.697	0,6	0,3	777	0,3	0,2	765	0,5	0,3	915	0,4	0,2	14.154	0,5	0,3
C. i C.	4.026	0,2	0,1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4.026	0,1	0,1
FE - JONS	5.961	0,3	0,2	—	—	—	608	0,4	0,2	—	—	—	6.569	0,2	0,1
F. N.	20.097	1,0	0,6	2.321	1,0	0,7	2.075	1,3	0,8	3.336	1,5	0,9	27.829	1,0	0,6
N. d. E.	32.486	1,5	1,0	5.427	2,4	1,6	2.880	1,8	1,1	4.171	1,9	1,1	44.964	1,6	1,0
P. C. O. C.	12.938	0,6	0,4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	12.938	0,5	0,3
P. N. I.	4.650	0,2	0,1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4.650	0,2	0,1
S. C.	54.135	2,6	1,6	3.288	1,4	1,0	—	—	—	6.747	3,0	1,8	64.170	2,4	1,5
U. C. (PCT-PCE)	6.639	0,3	0,2	1.101	0,5	0,3	630	0,4	0,2	715	0,3	0,2	9.085	0,3	0,2
U. P. S.	28.521	1,4	0,8	1.261	0,6	0,4	1.070	0,7	0,4	2.255	1,0	0,6	33.107	1,2	0,8
	181.150	8,6	5,3	14.175	6,2	4,2	8.028	5,0	3,0	18.139	8,1	4,8	221.492	8,1	5,0

IV. — DISTRIBUCIÓ D'ESCONS

DISTRIBUCIÓ D'ESCONS ENTRE ELS PARTITS

ELECCIONS LEGISLATIVES DEL 15 DE JUNY DE 1977

<i>Circumscripció</i>	<i>PSC</i>	<i>PSUC</i>	<i>PDC</i>	<i>UCD</i>	<i>UCDCC</i>	<i>EC</i>	<i>AP</i>	<i>Total</i>
Barcelona	11	7	6	5	2	1	1	33
Girona	2	—	2	1	—	—	—	5
Lleida	1	—	2	1	—	—	—	4
Tarragona	1	1	1	2	—	—	—	5
Total Catalunya	15	8	11	9	2	1	1	47

ELECCIONS LEGISLATIVES DE L'1 DE MARÇ DE 1979

<i>Circumscripció</i>	<i>PSC</i>	<i>CC-UCD</i>	<i>PSUC</i>	<i>CiU</i>	<i>ERC</i>	<i>CD</i>	<i>Total</i>
Barcelona	12	6	7	6	1	1	33
Girona	2	2	—	1	—	—	5
Lleida	1	2	—	1	—	—	4
Tarragona	2	2	1	—	—	—	5
Total Catalunya	17	12	8	8	1	1	47

ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA DEL 20 DE MARÇ DE 1980

<i>Circumscripció</i>	<i>CiU</i>	<i>PSC</i>	<i>PSUC</i>	<i>CC-UCD</i>	<i>ERC</i>	<i>PSA</i>	<i>Total</i>
Barcelona	26	22	20	7	8	2	85
Girona	7	4	1	3	2	—	17
Lleida	5	3	1	4	2	—	15
Tarragona	5	4	3	4	2	—	18
Total Catalunya	43	33	25	18	14	2	135

V. — RESULTATS ELECTORALS
I REFERENDARIS A ESPANYA

RESULTATS DE LES ELECCIONS AL CONGRÉS DE DIPUTATS

		1977 (1)			1979 (2)			
		% Cens	% Vots	Dip.	% Cens	% Vots	Dip.	
CENS	23.616.625				26.786.042			
VOTANTS	18.232.049	77,2			18.295.818	68,3		
VOTS EN BLANC	50.294	0,2	0,3		58.786	0,2	0,3	
VOTS NULS	263.724	1,1	1,4		271.440	1,0	1,5	
UCD	6.220.889	26,3	34,1	165	6.292.102	23,5	34,4	168
PSOE-PSC	5.240.464	22,2	28,7	118	5.477.037	20,4	29,9	121
PCE-PSUC	1.655.744	7,0	9,1	20	1.940.236	7,2	10,6	23
AP/CD	1.494.693	6,3	8,2	16	1.070.721	4,0	5,9	9
PDC/CiU	498.744	2,1	2,7	11	483.446	1,8	2,6	8
PNB	286.540	1,2	1,6	8	275.292	1,0	1,5	7
EC/ERC	134.953	0,6	0,7	1	123.448	0,5	0,7	1
EE	58.377	0,2	0,3	1	85.677	0,3	0,5	1
PSP-US	799.376	3,4	4,4	6	—	—	—	—
UCDCC	167.654	0,7	0,9	2	—	—	—	—
IND. CASTELLÓ	30.107	0,1	0,2	1	—	—	—	—
IND. SARAGOSSA	37.641	0,2	0,2	1	—	—	—	—
UN	—	—	—	—	379.463	1,4	2,1	1
PSA-PA	—	—	—	—	325.842	1,2	1,8	5
HB	—	—	—	—	172.110	0,6	0,9	3
UPC	—	—	—	—	58.953	0,2	0,3	1
PAR	—	—	—	—	38.042	0,1	0,2	1
UPN	—	—	—	—	28.248	0,1	0,1	1
ALTRES	1.292.249	5,5	7,1	—	1.214.975	4,5	6,6	—

(1) Font: «Informaciones», Madrid, 14 de gener del 1978.

(2) Font: Instituto Nacional de Estadística, *Elecciones Generales Legislativas de 1.º de Marzo de 1979. Resultados*, Madrid 1979.

ESPANYA. — RESULTATS DELS REFERENDA DE 1976 I 1978

	1976 (1)			1978 (2)		
		% Cens	% Vots		% Cens	% Vots
CENS	22.644.290			26.632.180		
VOTANTS	17.599.562	77,7		17.873.301	67,1	
ABSTENCIONS	5.044.728	22,3		8.758.879	32,9	
VOTS «SI»	16.573.180	73,2	94,2	15.706.078	59,0	87,9
VOTS «NO»	450.102	2,0	2,5	1.400.505	5,2	7,8
VOTS EN BLANC	523.457	2,3	3,0	632.902	2,4	3,6
VOTS NULS	52.823	0,2	0,3	133.786	0,5	0,7

- (1) *Junta Central del Censo Electoral.* «Resumen de la votación en el Referendum sobre el Proyecto de Ley para la Reforma Política con relación a toda España, formado en cumplimiento del Art. 29 del Decreto 2.636/1976 de 19 de Noviembre». Madrid, 4 de Enero 1977.
- (2) *Junta Central del Censo Electoral.* «Resumen de la votación en el Referendum a que ha sido sometido el Proyecto de Constitución por Real Decreto 2.550/1978 de 3 de Noviembre». Madrid, 21 de Diciembre de 1978.

APENDIXS

APÈNDIX I

CATALUNYA

Fonts dels Resultats

Eleccions Legislatives de 1977

«Resultats de les Eleccions Legislatives de 1977». Equip de Sociologia Electoral i Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya. Barcelona, 1978.

Eleccions Legislatives de 1979

«Resultats de les Eleccions Legislatives de 1979». Equip de Sociologia Electoral i Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya. Barcelona, 1980 (en premsa).

Eleccions Municipals de 1979

Resultats provisionals facilitats pels Govern Civils.

El resultats comarcals han estat elaborats per la Secretaria de Política Municipal del PSUC.

Eleccions del Parlament de Catalunya de 1980

Resultats proclamats per les Junes Electorals Provincials.

Els resultats comarcals han estat elaborats a partir de resultats provisionals per municipis facilitats per l'Institut Central d'Estadística de la Generalitat de Catalunya.

Referèndum sobre la Llei de Reforma Política de 1976

Elaboració de l'Equip de Sociologia Electoral a partir de resultats provisionals del Ministerio de Gobernación.

Referèndum sobre la Constitució de 1978

Elaboració de l'Equip de Sociologia Electoral a partir dels resultats proclamats per les Junes Electorals de Zona publicats al «Boletín Oficial de la Provincia» de les quatre circumscripcions catalanes.

Referèndum sobre l'Estatut d'Autonomia de 1979

Resultats proclamats per les Junes Electorals Provincials.

Els resultats comarcals són els provisionals facilitats per l'Institut Central d'Estadística de la Generalitat de Catalunya l'endemà del referèndum.

BARCELONA

Fonts dels resultats

— *Referèndum 1976.* - Elaboració pròpia a partir de les actes per secció censal consultades a la Junta Electoral de Zona.

— *Eleccions legislatives de 1977*

«Resultats a les Eleccions legislatives de 1977». - Equip de Sociologia Electoral i Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya. - Barcelona, 1978.

— *Eleccions legislatives de 1979*

«Resultats de les Eleccions legislatives de 1979». - Equip de Sociologia Electoral i Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya - Barcelona, 1980 (en premsa).

La resta de resultats es basen en les següents publicacions del Subdepartament d'Estadística de l'Ajuntament de Barcelona:

- «Resultats consultes electorals i referenda des del 15 de juny de 1977». Ciutat de Barcelona. 21 de març de 1980. Dades absolutes. (Districtes i Barris. Pla d'Urgència).
- «Resultats consultes electorals i referenda des del 15 de juny de 1977. Ciutat de Barcelona. 21 de març de 1980. Percentatges sobre votants. (Districtes i Barris. Pla d'Urgència).
- «Eleccions Parlament Catalunya. Resultats escrutini oficials». Ciutat de Barcelona. 21 de març de 1980. Dades absolutes i percentatges sobre votants. (Districtes i Barris. Pla d'Urgència).

APÈNDIX II

Sigles de Partits i Coalicions

SIGLES	N O M
A.N. - 18 J.	Alianza Nacional - 18 Julio: F.E. JONS; F.N.
A.P.	Alianza Popular
A.P. - C.C.	Alianza Popular - Convivencia Catalana: A.P.; U. Cat.; U.D.P.S.; P.D.C. (C.C.)
A.S.D.	Alianza Socialista Democrática P.S.D.E.; P.S.O.E. (h)
B.C.T.	Bloc Català de Treballadors
B.E.A.N.	Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional: BCT; PSAN; Ind.
C.C.	Centre Català
C.C. - U.C.D.	Centristes de Catalunya - UCD: UCC; UCD; UDCA *
C.D.	Coalición Democrática: AP; P.P.C.
C.D.C.	Convergència Democràtica de Catalunya
C.i.C.	Conservadors de Catalunya
C.I.G.	Candidatura d'Independents de Girona
C.i.U.	Convergència i Unió: CDC i UDC
C.T.	Candidatura de Treballadors: ORT
C.U.P.S.	Candidatura d'Unitat pel Socialisme: MCC; PCC; PCT; Ind.
D.S.C.C.	Democràcia Social Cristiana de Catalunya
E.C.	Estat Català
E.C.	Esquerra de Catalunya: EC; ERC; PTC
E.D.C.	Esquerra Democràtica de Catalunya
E.E.	Euskadiko Ezquerria: EIA; Ind.
E.I.A.	Euzko Iraultzarako Alderdia (Partit per la Revolució Basca)
E.R.C.	Esquerra Republicana de Catalunya
F.E. JONS	Falange Española de las JONS
F.E. JONS (Aut.)	Falange Española de las JONS (Auténtica)
F.E. - U.F.	Falange Española - Unidad Falangista
F.N.	Fuerza Nueva
F.N.C.	Front Nacional de Catalunya
F.U.T.	Frente por la Unidad de los Trabajadores: LCR; OEC
I.R.	Izquierda Republicana
L.C.	Lliga Comunista
L.C. - P.L.C.	Lliga de Catalunya - Partit Liberal Català
L.C.R.	Lliga Comunista Revolucionària
M.C.C.	Moviment Comunista de Catalunya
M.C.C. - O.E.C.	Moviment Comunista de Catalunya - Organització Esquerra Comunista: MCC; OEC
N.E.	Nacionalistes d'Esquerra
O.C.E. (B.R.)	Organització Comunista d'Espanya (Bandera Roja)

* Al Gener de 1980 s'unifiquen amb un sol partit amb exclusió d'UCC.

SIGLES

N O M

O.E.C.	Organització d'Esquerra Comunista
O.R.T.	Organización Revolucionaria de Trabajadores
P.C.C.	Partit Carlf de Catalunya
P.C.E. (VIII y IX)	Partido Comunista de España (VIII y IX Congreso)
P.C.O.C.	Partit Comunista Obrer de Catalunya
P.C.T.	Partido Comunista de los Trabajadores
P.D.C.	Pacte Democràtic per Catalunya: CDC, EDC, FNC, PSC-ex R.
P.D.C. (C.C.)	Partit Democràtic Català (Club Catalonia)
P.I.P.P.A.	Partido Independiente Pro Política Austeria
P.L.C.	Partit Liberal de Catalunya
P.N.I.	Partido Nacional Independiente
P.P.	Partido Proverista
P.P.C.	Partit Popular de Catalunya
P.S.	Partido Sindicalista
P.S.A. - P.A.	Partido Socialista de Andalucía - Partido Andaluz
P.S.A.N.	Partit Socialista d'Alliberament Nacional
P.S.C. - C.	Partit Socialista de Catalunya - Congrés
P.S.C. - ex.R.	Partit Socialista de Catalunya - ex Reagrupament
P.S.C. (PSC-PSOE)	Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
P.S.D.E.	Partido Socialista Democrático Español
P.S.O.E.	Partido Socialista Obrero Español
P.S.O.E. (h)	Partido Socialista Obrero Español (sector histórico)
P.S.P.C./U.S.	Partit Socialista Popular de Catalunya/Unidad Socialista
P.S.U.C.	Partit Socialista Unificat de Catalunya
P.T.C.	Partit del Treball de Catalunya
R.S.C.	Reforma Social Catalana
S.C.	Solidaritat Catalana
S. de C. (PSC-PSOE)	Socialistes de Catalunya: PSC-C; PSOE
U.Cat.	Unió Catalana
U.C.	Unidad Comunista: PCE (VIII y IX); PCT
U.C.C.	Unió de Centre de Catalunya
U.C.D.	Unión de Centro Democrático
U.C.E.	Unificación Comunista de España
U.C.D.C.C.	Unió del Centre i la Democràcia Cristiana de Catalunya: CC; UDC
U.D.C.	Unió Democràtica de Catalunya
U.D.C.A.	Unió Democràtica Centre Ampli
U.D.P.S.	Unión Democrática del Progreso Social
U.L.E.	Unión para la Libertad de Expresión
U.N.	Unión Nacional: F.E. de las JONS; F.N.
U.P.S.	Unitat pel Socialisme: MCC; OCE (BR); LCR; PTC

